C:\Users\Plazma\Desktop\308\Cook_Glen-Cerna_legie_2-Tyranuv_stin.PDB

PDB Name: Cook_Glen-Cerna_legie_2
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 10.6.2007
Modification Date: 10.6.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Glen Cook

TYRANŮV STÍN

*Očekávejte

Kapitola první: JALOVEC

Moudří praví, že všichni muži jsou od narození zatraceni. Všichni pijí z prsu Smrti.
Před Tichým vládcem se sklánějí všichni. Pán stínu zvedá prst. Pírko se snáší k zemi. Jeho píseň je nesmyslná. Dobro umírá mladé. Zlo vzkvétá. Je králem Pánů chaosu. Jeho dech umlčí všechny duše.
Před dávnými časy jsme našli město zasvěcené Jeho uctívání, ale nyní je putováním věky příliš staré, takže své zasvěcení ztratilo. Temná velkolepost jeho božství je rozervána na cáry, zapomenuta všemi; kromě těch, kteří stojí v jeho stínu. Ale Jalovec čelil daleko bezprostřednější obavě: přízrak z minulého roku se vplížil do přítomnosti a z výšky shlížel na město. A proto přišla Černá legie sem, do tohoto podivného města daleko za hranicemi říše, jež náleží Paní... Ale takhle to nezačalo. Na začátku jsme byli daleko odtud. Tváří v tvář stínu stáli pouze dva staří přátelé a hrstka mužů, se kterými jsme se seznámili později.

Kapitola druhá: V ZÁŘEZU U CESTY

Dva dětské obličejíky vykoukly z houští jako hlavy svišťů. Děti pozorovaly, jak se blíží vojáci. „Musí jich být aspoň tisíc," zašep-
tal chlapec. Kolona byla dlouhá a táhla se daleko. Zvířený prach se hnal k úbočí vzdáleného kopce. Skřípot a řinčení zbraní zněly stále hlasitěji.
Byl horký den a děti byly celé zpocené. Myšlenky jim zabloudily k blízkému potoku a tůňce, ve které by se mohly osvěžit. Ale měly nařízeno pozorovat silnici. Šly zvěsti, že Paní zamýšlí potlačit novou vlnu odboje v provincii Zářez.
A teď přicházeli její vojáci. Byli stále blíž. Zachmuření, tvrdí muži. Veteráni. Dost staří na to, aby pomáhali při pohromě, která před šesti lety dopadla na rebely a vyžádala si mezi čtvrt milionem lidí i jejich otce.
„To jsou oni!" vydechl chlapec. Hlas se mu naplnil hrůzou a děsem. Ale zazněl v něm i zdráhavý obdiv. „Přichází Černá legie."
Dívka toho o nepříteli mnoho nevěděla. „Jak to víš?"
Chlapec ukázal na hromotluka na velikém grošákovi. Muž měl stříbřité vlasy a jeho vzezření napovídalo, že je zvyklý velet. „Tomuhle říkají Kapitán. Ten malý vedle něj bude kouzelník Jednooký. Vidíš jeho klobouk? Podle něj ho poznáš. Ti za nimi musí být Jilmáč a Poručík."
„Jsou mezi nimi nějací Lapení?" Dívka se trochu nadzvedla, aby lépe viděla. „Kde jsou další známí bojovníci?" Byla mladší než chlapec. Ten se ve svých deseti letech už považoval za vojáka Bílé Růže.
Strhl sestru k zemi. „Káčo pitomá! Chceš, aby tě viděli?"
„No a co?"
Chlapec se ušklíbl. Věřila jejich strýci Šikulovi, když tvrdil, že nepřítel dětem neubližuje. Hoch strýce nenáviděl. Ten muž neměl žádnou kuráž.
Žádný z těch, co sloužili Bílé Růži, neměl dost odvahy. Na boj s Paní si jen hrají. Jediné, čeho se odvážili, bylo občas přepadnout nějakého posla. Aspoň že nepřítel se nebál.
Už viděli dost. Věděli, co potřebovali. Chlapec se dotkl dívčina zápěstí. „Jdeme." Pelášili vysokým plevelem k zalesněnému břehu potoka.
Na cestu před nimi padl stín. Vzhlédli a oba leknutím zbledli. Shlíželi na ně tři jezdci. Chlapec zalapal po dechu. Nikdo se nedokázal pohybovat tak neslyšně. „Skřet!"
Malý muž s žabím obličejem, který stál uprostřed, se ušklíbl. „K vašim službám, chlapečku."
Chlapec byl vyděšený, ale mysl mu nepřestala pracovat. „Utíkej!" zaječel. Kdyby se jednomu z nich podařilo uniknout...
Skřet rukou opsal ve vzduchu kroužek. Na prstech mu zajiskřily bledé růžové plamínky. Mávl rukou, jako by chtěl

cosi hodit. Chlapec upadl a zmítal se v neviditelných poutech jako moucha chycená v pavoučí síti. Jeho sestra naříkala o čtyři metry dál.

„Seberte je," přikázal Skřet svým společníkům. „Mohli by nám povyprávět zajímavé věci."

Kapitola třetí: JALOVEC: ŽELEZNÁ LILIE

Lilie stojí v Květinové uličce v srdci Holínky, nejhoršího slumů Jalovce, kde všem na jazyku ulpívá pachuť smrti a kde si lidé cení života méně než hodinky rozkoše nebo slušného jídla. Přední část hospody se naklání k sousední budově vpravo a podpírá se o ni jako jeden z jejích opilých štamgastů. Zadní část se vyklání na opačnou stranu. Holé dřevěné obložení prosvítá našedlými leprózními skvrnami hniloby. Okna jsou zatlučena kusy starých prken a spáry ucpány hadry. Střecha se honosí děrami, skrze něž skučí a štípe vítr, který občas vane od Wolanderských hor, a těm se na hřbetech dokonce i v létě třpytí ledovce jako vzdálené žilky stříbra.

Větry od moře nebývají o mnoho lepší. Přinášejí mrazivou vlhkost, která se zakusuje do kostí, a po přístavu prohánějí ledové kry.

Zarostlé paže Wolander se natahují až k moři, objímají Říční bránu a v misce dlaní svírají město a přístav. Město se rozkládá po obou stranách řeky a plazí se od úpatí k vrcholkům hor.

V Jalovci vyvěrá bohatství, škrábe se výš a výš a čím je od řeky dál, tím je větší. Když lidé v Holínce pozvednou zrak od své bídy, spatří na svazích domy boháčů, jak se přes údolí se zvednutými nosy pozorují.

Ještě výše pak vrcholky korunují dva hrady. Jižnímu vrcholu vévodí Střechov, dědičná bašta vévodů z Jalovce. Je to šeredná a ostudně polorozpadlá barabizna. Stejně jako většina ostatních budov v Jalovci.

Pod Střechovem leží náboženské srdce Jalovce, Klauzura, a pod ní se rozkládají Katakomby. Tam odpočívá půl sta generací obyvatel Jalovce; hlídají je strážci mrtvých.

Na severním vrcholu se vypíná nedostavěná pevnost, jednoduše zvaná černý hrad. S cizáckou architekturou a groteskními příšerami, které shlížejí z cimbuří. Pod jejími zdmi se ve ztuhlé agónii svíjejí hadi. Materiál, z nějž je hrad vybudován, se podobá obsidiánu, je jednolitý a na zdivu není patrná ani známka po spojích. A hrad roste.

Obyvatelé Jalovce existenci hradu i jeho růst ignorují. Raději přivírají oči, aby nevěděli, co se tam nad nimi v horách děje. Ostatně: za ustavičného boje o přežití jen zřídka mívají čas zvednout oči tak vysoko.

Kapitola čtvrtá: LÉČKA V ZÁŘEZU

Líznul jsem sedmičku, vyložil, odhodil trojku a civěl na osamělé eso, které mi zůstalo v ruce. Lichvář po mé levici zamumlal: „A je to. Je hotovej."

Zvědavě jsem se na něj zadíval. „Proč to říkáš?"

Sebral kartu, zaklel, odhodil. „Když se tváříš tak chladně, Felčare, máš ksicht jako mrtvola. Voči taky."

Cukrouš taky líznul kartu, zaklel a odhodil pětku. „Má recht, Felčare. Tváříš se tak nečitelně, až seš čitelnej. Oto, dělej."

Ota nahlédl do karet a pak se zadíval na hromádku, jako by chtěl vykouzlit vítězství ze chřtánu porážky. Líznul. „Kurva." Odhodil právě taženou kartu. Král. Ukázal jsem jim své eso a shrábl výhru.

Zatímco Ota sbíral karty, Cukrouš upřeně hleděl kamsi přes mé rameno. Pohled měl chladný a tvrdý. „Copak?" zeptal jsem se.

„Hospodskej si dodává kuráže. Hledá způsob, jak vypadnout a varovat je."

Otočil jsem se. Ostatní taky. Hospodský i jeho štamgasti jeden po druhém klopili zrak a choulili se na židlích. Všichni kromě vysokého, tmavého muže, který seděl sám v šeru poblíž krbu. Mrkl a zvedl korbel, jakoby na pozdrav. Zamračil jsem se. Odpověděl úsměvem.

Ota rozdal.

„Stotřiadevadesát," řekl jsem.

Cukrouš se zamračil. „K čertu s tebou, Felčare," prohodil nevzrušeně. Počítal jsem hry. Dokonale jako hodinky odměřovaly naše životy, životy bratrů z Černé legie. Od bitvy v Kráse jsem odehrál více jak deset tisíc partií. A jen sami bohové vědí, kolikrát jsem hrál, než jsem to začal počítat.

„Myslíš, že nás vyčmuchají?" zeptal se Lichvář. Byl nervózní. Čekání tak na lidi působí.

„Nevím jak." Cukrouš si s přehnanou péčí skládal karty do vějíře. Neklamná známka, že má dobrý list. Znovu jsem si prohlédl svůj. Jednadvacet. Nejspíš budu spálenej, ale nejlepší způsob, jak ho zastavit... Vyložil jsem. „Jednadvacet."

„Ty hajzle," vyprskl Ota. Odhodil karty. Byly docela dobré, většinou nízké, ale díky králi měl dvaadvacet. Cukrouš ukázal tři devítky, eso a trojku. S širokým úsměvem jsem opět shrábl výhru.

„Jestli vyhraješ i tuhle partii, prohledáme ti rukávy," zavrčel Lichvář. Posbíral jsem karty a začal míchat.

Zaskřípaly zadní dveře. Všichni ztuhli, pohledy upřené na dveře do kuchyně. Za nimi se cosi pohnulo.

„Poťachto! Kde, k čertu, vězíš?"

Hospodský ustrašeně pohlédl na Cukrouše. Ten mu naznačil, co má dělat. Krčmář zavolal: „Jsem tady v šenku, Šikulo."

Cukrouš zašeptal: „Hrajte dál." Začal jsem rozdávat.

Z kuchyně se vynořil chlap, asi tak čtyřicetiletý. Následovalo ho pár dalších, všichni oblečení v zeleném. Na zádech nesli luky. Šikula unaveně řekl: „Museli dostat děcka. Nevím jak, ale..." Zřejmě něco zahlédl v Poťachtově pohledu. „Co se děje?"

Museli jsme Poťachtu pořádně vyděsit, protože nás nepráskl.

S pohledem stále upřeným do karet jsem vytáhl pružinovku. Kamarádi udělali totéž. Lichvář odhodil kartu, kterou líznul. Dvojka. Obvykle si nízké karty drží. Způsob hry prozradil, jak je nervózní.

Cukrouš popadl odhozenou kartu a vyložil postupku z esa, dvojky a trojky. Odhodil osmičku.

Jeden ze Šikulových mužů zakňučel: „Já jsem ti říkal, abychom neposílali děcka.“ Znělo to, jako by chtěl navázat na starý spor.

„Nech si to své ‚já jsem ti říkal', zavrčel Šikula. „Poťachto, rozešlu zprávu o poradě. Budeme muset naši skupinu rozpustit.“

„Nic nevíme najisto, Šikulo,“ odporoval další muž v zeleném. „Znáš děcka.“

„Oblbuješ sám sebe. Paní vyslala ohaře a ti už jsou nám na stopě.“

Kňoura vyhrkl: „Já jsem ti říkal, že nemáme udeřit na toho...“ Ztichl. Trochu příliš pozdě si všiml, že v místnosti sedí cizinci a všichni ostatní jsou bledí jako křída.

Šikula sáhl po meči.

Dohromady s Poťachtou a několika štamgasty, kteří se přidali, jich bylo devět. Cukrouš převrhl karetní stolek. Uvolnili jsme západky na pružinovkách. Nálevnou proletěly čtyři otrávené šipky. Tasili jsme meče.

Trvalo to jen chviličku.

„Všichni v pořádku?“ zeptal se Cukrouš.

„Mám škrábanec,“ ukázal Ota. Mrkl jsem se mu na něj, ale nestál za řeč.

„Zpátky za pult, kámo,“ popohnal Cukrouš Poťachtu, kterého ušetřil. „A vy ostatní to tu dejte do rychtyku. Lichváři, dohlídni na ně. Jestli někdo jen pomyslí na útěk, zabij ho.“

„Co uděláme s mrtvolama?“

„Naházej je do studny.“

Zvedl jsem stůl, posadil se za něj a rozbalil svitek papíru s naškrábaným schématem velení povstalců v Zářezu. Přeškrtl jsem ŠIKULU. Nacházel se v hierarchii někde uprostřed. „Poťachto,“ zavolal jsem. „Pojď sem.“

Krčmář se přišoural s horlivostí psa, který očekává výprask.

„Klídek. Pokud budeš spolupracovat, vylezeš z toho se zdravou kůží. Řekni mi, co byli ti chlapi zač.“

Začal rozpačitě koktat. To se dalo čekat.

„Stačí jména,“ slevil jsem. Pohlédl na papír a zamračil se. Neuměl číst. „Poťachto? Ve studni se ti mezi tou hromadou mrtvol bude plavat zatraceně špatně.“

Polkl a rozhlédl se po nálevně. Hodil jsem okem po muži u krbu. Během šarvátky se ani nepohnul. Dokonce i teď hleděl před sebe a zjevně ho naprosto nezajímalo, co se v krčmě děje.

Poťachta vyhrkl pár jmen.

Některá jsem měl na seznamu, jiná tam chyběla. Předpokládal jsem, že muži, jejichž jména na seznamu nebyla, jsou kopiníci. Zářez byl prozkoumaný spolehlivě.

Odtáhli poslední tělo. Podal jsem Poťachtovi malou zlatou minci. Vytřeštil oči. Štamgasti ho sledovali nepřátelskými pohledy. Široce jsem se usmál. „Za prokázané služby.“

Poťachta zbledl a zíral na minci. Znamenala pro něj polibek smrti. Jeho zákazníci si pomyslí, že pomáhal léčku nastrojit. „Dostal jsem tě,“ zašeptal jsem. „Chceš vyváznout živej?“

Pohlédl na mě se směsicí strachu a nenávisti. „Co jste, vy chlapi, k čertu zač?“ zeptal se chraptivým šepotem.

„Černá legie, Poťachto. Černá legie.“

Nevím, jak se mu to podařilo, ale zbledl ještě víc.

Kapitola pátá: JALOVEC: KRUTIMÍR BOUDA

Den byl studený, šedý a vlhký, tichý, mlžný a pochmurný. Konverzace v Železné lilii sestávala z mrzutých jednoslabičných poznámek sem tam utroušených u malého ohýnku, který nesměle praskal v krbu.

Pak začalo mrholit a opona světa se pevně zatáhla. Na špinavé rozbahněné ulici se sklíčeně hrbily hnědošedé stíny. Den jako vytržený z lůna zoufalství. Krutimír Bouda uvnitř Lilie vzhlédl od utírání džbánků. Říkal tomu provětrávání. Nikdy tyhle mizerné kameninové džbány nepoužíval, a tak by je vlastně jinak vůbec nevzal do ruky, protože jeho levné, kyselé víno nikdo nekupoval. Obyvatelé téhle čtvrti si to nemohli dovolit.

Lilie stála na jižní straně Květinové uličky. Boudův pult umístěný proti vchodu se ukrýval sedm metrů hluboko ve stínu nálevny. Skupina stolků, každý s rodinkou vratkých židlí, představovala pro každého příchozího nebezpečné bludiště, neboť na ulici bylo, i přes mizerné počasí, podstatně jasněji. Další překážky pak tvořilo půl tuctu hrubě otesaných podpůrných sloupů. Dlouhánům vadily příliš nízké stropní trámy. Popraskaná a zkroucená prkenná podlaha vrzala a cokoli se na ní rozlilo, teklo z kopce a nakonec se vsáklo do štěrbin a prasklin.

Stěny zdobilo staré harampádí a veteš. Kdysi je tu zanechali různí zákazníci, ale dnes už nikomu nic neříkaly. Lenost bránila Krutimíru Boudovi v tom, aby je sundal nebo oprášil.

Nálevna ve tvaru písmene L na konci pultu zahýbala ke krbu, před kterým stály nejlepší stoly. V nejhlubším stínu za krbem, metr od dveří do kuchyně, se ukrývaly schody k hostinským pokojům.

Do temného labyrintu hospody vstoupil malý muž, podobný lasičce. Nesl náruč dřevěných odřezků. „Boudo? Můžu?“

„K čertu, proč ne, Aso? Aspoň z toho budeme mít všichni užitek.“ Oheň se mezitím změnil v hromádku šedého popela.

Asa pospíšil ke krbu. Skupinka se před ním mrzutě rozestoupila. Asa se usadil vedle Boudovy matky. Stará Běta byla slepá. Dnes již nedokázala ani poznat, kdo přišel. Asa složil hromádku dřeva na zem a začal prohrabávat uhlíky.

„V přístavišti nic nového?“ zeptal se Bouda.

Asa zavrtěl hlavou. „Nic nepřijelo. Nic neodjelo. Bylo jen pět volných míst. Na vykládce vozů. Lidé se o ně poprali.“

Bouda přikývl. Asa se nepral. A poctivou práci taky nemiloval. „Pusinko, jedno točený pro Asu.“ Bouda při řeči gestikuloval. Dívka za pultem zvedla otlučený džbán a přinesla jej ke krbu.

Bouda mužíčka neměl v lásce. Byl to práskač, zloděj, lhář a žebrák. Tenhle kňoura, kverulant a zbabělec by za pár grešlí prodal i vlastní sestru. Ale Bouda, který by sám nějakou finanční pomoc potřeboval, mu přesto občas vypomohl. Asa byl jedním z bezdomovců, které Bouda nechával spát na podlaze nálevny, kdykoli přinesli palivové dříví. Nechat bezdomovce přespat na podlaze sice do pokladničky žádné penízky nepřineslo, ale zajistilo aspoň trochu tepla pro Bětiny artritické kosti.

Poshánět v zimě v Jalovci dřevo bylo těžší než sehnat práci. Bouda docela vítal Asovo rozhodnutí vyhýbat se poctivé dřině.

Praskání ohně rozbilo ticho. Bouda odložil ušmudlaný hadr. Postavil se vedle matky a natáhl ruce k plamenům. Až když ho začaly bolet nehty, uvědomil si, jak je prokřehlý.

Nadcházející zima bude dlouhá a tuhá. „Aso, máš nějaký pravidelný zdroj dřeva?“ Bouda si nemohl dovolit nakupovat palivo na otop. V dnešní době se palivové dříví splavovalo po řece do přístavu ze vzdálených končin a bylo drahé. Jó, když byl mladý...

„Ne.“ Asa zíral do záře plamenů. Po Lilii se šířila vůně borovice. Bouda měl obavy o komín. Ještě jedna zima s borovými odřezky a už by ho ani nemusel čistit. Zničený komín by ho zruinoval.

Situace se musí zatraceně brzy zlepšit. Už teď má namále, je zadlužený až po uši. Zoufalstvím nevěděl kudy kam.

„Boudo.“

Pohlédl ke stolům, ke svému jedinému penězi platícímu zákazníkovi. „Havrane?“

„Dolij mi, prosím.“

Bouda se ohlédl po Pusince. Zmizela. Tiše zaklel. Nemělo smysl řvát. Dívka byla hluchá, musel s ní komunikovat posunky. Bouda to považoval za výhru, když mu Havran navrhl, aby ji zaměstnal. V Lilii se šeptala nesčetná tajemství. Napadlo ho, že by hluchá obsluha mohla přilákat více šeptálků, kteří by věděli, že mohou mluvit bez obav, že je někdo vyslechne.

Bouda kývl hlavou a popadl Havranův džbánek. Neměl Havrana v lásce, částečně proto, že Havran velmi dobře ovládal Asovu hru. Nikdo ho nikdy neviděl pracovat, ale vždycky byl při penězích. Dalším důvodem k tomu, aby ho neměl rád, bylo jeho mládí, tvrdost a zdraví pevnější než u všech štamgastů z Lilie dohromady. Byl výjimečný. Lilie stála na svažujícím se konci Holínky, blízko nábřeží. Přitahovala všechny opilce, ztrhané děvky a vyvrhele, prostě lidské trosky, které se plácaly v téhle stojaté vodě, dokud je nepohltila temnota. Boudu občas přepadla hrůza, že jeho drahá Lilie není nic jiného než konečná.

Havran se sem nehodil. Měl na víc. Bouda si přál najít odvahu vyhodit ho. Z Havrana mu naskakovala husí kůže, jak tam seděl u rohového stolu a každého, kdo vstoupil, probodávaly jeho prázdné oči železnými hřeby podezření. Pořád si čistil nehty nožem ostrým jako břitva, a kdykoliv někdo dostal nápad vytáhnout Pusinku nahoru po schodech do pokoje, jen prohodil pár chladných, nezvučných slov... Boudu to mátlo. I když mezi nimi neexistoval žádný zjevný příbuzenský svazek, Havran dívku chránil, jako by byla jeho panenskou dcerou. Ale k čemu jinému, sakra, hospodská coura je?

Bouda se otřásl a pustil to z hlavy. Havrana potřeboval. Potřeboval tolik platících hostů, kolik jich jen mohl sehnat. Už teď přežíval jen díky modlitbám.

Přinesl víno. Havran mu do dlaně upustil tři mince. Jedna z nich byla stříbrný leva. „Pane?“

„Boudo, hoď na oheň nějaké slušné dřevo. Kdybych chtěl zmrznout, zůstal bych na ulici.“

„Ano, pane!“ Bouda přešel ke dveřím a vykoukl ven. Lathamova skládka dřeva byla odsud vzdálena jen jeden blok.

Mrholení přešlo v mrznoucí déšť. Bláto v uličce se začínalo měnit v led. „Než se setmí, bude sněžit,“ oznámil osazenstvu hospody.

„Běž ven, nebo dovnitř,“ zavrčel Havran. „Nevycourej i ten zbytek tepla, který tady je.“

Bouda vyklouzl ven. Doufal, že dorazí k Lathamovi dřív, než úplně promrzne.

Z deště se vynořily dvě postavy, z nichž jedna byla obrovitá. Obě se v předklonu probíjely silným větrem. Kolem krku měly omotané hadry, aby jim ledová plískanice nenatekla za límec.

Bouda rychle zajel do Lilie. „Půjdu zadem,“ vyhrkl. „Pusinko, jdu ven,“ naznačil dívce. „Vrátím se až ráno.“

„Krage?“ zagestikulovala.

„Krage,“ přikývl Bouda. Vrazil do kuchyně, strhl z věšáku otrhaný kabát a nasoukal se do něj. Zašmátral po závoře a napodruhé se mu ji podařilo odsunout.

Když vykoukl ze dveří do chladu, uvítal ho zlý úšklebek se třemi chybějícími zuby. Na nos mu zaútočil zkažený dech. Do prsou ho dloubl špinavý prst. „Někam jdeš, Boudo?“

„Nazdar, Červeňáku. Jdu jen za Lathamem kvůli dřevu na podpal.“

„Kdepak.“ Prst zvýšil tlak. Bouda pozpátku doklopýtal až do nálevny.

Na čele mu vystoupil pot. „Sklenku vína?“ nabídl.

„To je od tebe, Boudo, šlechetné. Nalij tři.“

„Tři?“ vypískl Bouda.

„Neříkej, žes nevěděl, že je na cestě Krage.“ „Nevěděl,“ zapíral Bouda.

Červeňákův zlomyslný úšklebek, odkrývající pahýly zubů, napověděl, že Boudovu lež prohlédl.

Kapitola šestá: MELA V ZÁŘEZU

Ať děláte, co děláte, vždycky se něco zvrtne. Takový je život. Pokud jste chytří, tak s tím počítáte.

Někomu se nějak podařilo z tý Poťachtovy putyky utýct. Asi pětadvacet rebelů nám padlo do pasti. Skutečně, vypadalo to, že nám Šikula prokázal velkou službu, když svolal místní hierarchii k poradě. Když se na tehdejší události podívám z odstupu, je těžký dávat to někomu za vinu. Všichni jsme dělali svou práci. Ale i ostražitost má své meze, hlavně když je člověk pod řádným tlakem. Ten chlap, co zmizel, si svůj únik nejspíš hodiny plánoval. Dlouho jsme si ani nevšimli, že je pryč.

Přišel na to Cukrouš. Zasunul kartu do vějíře mezi ostatní a řekl: „Bando, máme o maníka míň. Jednoho z těch prasečkářů. Prcka, kterej sám vypadal jako prase."

Koutkem oka jsem na ten stůl viděl. Zabručel jsem: „Máš recht. Sakra. Měli jsme je po každém výletu ke studni přepočítat."

Stůl stál za Lichvářem. Lichvář se ani neotočil. Počkal na kartu, pak se odloudal k pultu, kde koupil džbán piva. Zatímco svou procházkou místní lidi rozptýlil, já jsem rychle předal několik informací znakovou řečí. „Raději se připravme na útok. Vědí, kdo jsme. Pustil jsem si hubu na špacír."

Rebelové nám nepřáli nic dobrého. Černá legie si široko daleko vysloužila pověst úspěšného likvidátora povstání. Ačkoliv nejsme tak strašní, jak se o nás tvrdí, zprávy o našem příchodu budí hrůzu, kamkoliv přijdeme. Tam, kde jsme se objevili, to rebelové často vzdali a zabalili.

Ale tady jsme byli jen čtyři, odtrženi od svých druhů a posil, a zjevně jsme si neuvědomovali, jak riskujeme. Zkusí nás dostat. Otázka zní, jak velkou silou zaútočí.

Měli jsme esa v rukávu. Pokud jsme nemuseli, nikdy jsme nehráli fér. Filozofie Legie praví: maximální efektivita s minimálním rizikem.

Vysoký tmavý muž vstal, vyloupl se ze stínu a zamířil ke schodům do hostinských pokojů. Cukrouš vyštěkl: „Dej na něj bacha, Oto." Ota si pospíšil za ním a zmizel v šeru schodiště. Místní zvědavě pokukovali, co se bude dít.

„Co teď?" naznačil posunky Lichvář.

„Počkáme," řekl Cukrouš nahlas a posunky dodal: „Tuhle fachu doděláme. Proto nás sem poslali."

„Žádná sranda bejt návnadou," odsignalizoval Lichvář. Nervózně pozoroval schody. „Namíchej Otovi karty," nadhodil.

Pohlédl jsem na Cukrouše. Přikývl. „Proč ne? Dej mu tak sedmnáct." Když měl Ota na ruce méně než dvacet, okamžitě vykládal. Na to se dalo vsadit.

Rychle jsem si srovnal karty v hlavě a usmál se. Mohl jsem mu dát sedmnáct a zbylo by mi dost nízkých karet, abych všem rozdal kartu, která by ho spálila. „Hoď sem ty karty."

Rychle jsem proletěl balíček a sestavil listy. „Tak." Nikdo nedostal výš než pět. Ale Otovi jsem namíchal vyšší list než ostatním.

Cukrouš se ušklíbl. „Jo."

Ota se nevracel. Lichvář prohodil: „Jdu se mrknout nahoru."

„Dobrá," přikývl Cukrouš. Vstal a přinesl si další pivo. Pozoroval jsem místní. Bylo mi jasné, že kují nějaké vlastní plány. Pronikavě jsem se na jednoho zadíval a zavrtěl hlavou.

O chvilku později se vrátil tmavý muž, následovaný Lichvářem a Otou, a zamířil zpátky do stínu. Zdálo se, že se Lichváři i Otovi ulevilo. Usadili se zpátky ke hře.

„Kdo rozdával?" zeptal se Ota.

„Cukrouš," řekl jsem. „Jsi na řadě."

Vyložil. „Sedmnáct."

„Chachacha," vyprskl jsem. „Spálenej. Patnáct."

A Lichvář vyhlásil: „Mám vás oba. Čtrnáct."

Cukrouš dodal: „Čtrnáct. Nebuď smutnej, Oto."

Chvíli jen přihlouple seděl. Pak mu to došlo. „Vy parchanti! Namíchali jste to! Nemyslete si, že vám zaplatím..."

„Jen klídek. Dyť to byl jen žertíček, synku," prohodil Cukrouš. „Fórek. Ale stejně rozdáváš." Jak šla hra, venku se setmělo. Žádní další povstalci se neobjevili. Místní se vrtěli na židlích stále neklidněji. Pár jich mělo strach, že přijdou pozdě domů. Jako všude jinde, i Zářezáci myslí hlavně na sebe. Nestarají se, jestli vyhrává Bílá Růže nebo Paní. Menšinu sympatizantů s rebely zajímalo, kde to bouchne. A báli se, aby neuvízli v křížové palbě.

Předstírali jsme, že nic netušíme.

Cukrouš zagestikuloval: „Kteří z nich jsou nebezpeční?"

Poradili jsme se a vytipovali tři muže, kteří vypadali, že by mohli dělat potíže.

Cukrouš přikázal Otovi, aby je přivázal k židlím.

Místním se rozbřesklo, že víme, co přijde, a že jsme připraveni. Ne že bychom se zrovna těšili, ale byli jsme přichystaní.

Útočníci čekali až do půlnoci. Chovali se daleko opatrněji než povstalci, se kterými jsme bojovali obvykle. Možná naše pověst zapůsobila až příliš...

Divoce vrazili dovnitř. Vytáhli jsme pružinovky, tasili meče a začali couvat do rohu, dál od krbu. Dlouhán se lhostejně rozhlížel.

Povstalců byla spousta. Daleko víc, než jsme čekali. Hnali se dovnitř, tlačili se, lezli si do cesty, šplhali přes mrtvoly svých druhů. „Je to past," zalapal jsem po dechu. „Musí jich být aspoň stovka."

„Jo," přikývl Cukrouš. „Nevypadá to dobře." Kopl nějakého muže do slabin, a když se zlomil, probodl ho mečem.

Místnost zaplnili povstalci a podle kraválu jich venku bylo ještě mnohem víc. Někdo nechtěl, abychom odsud

vyvázli živí.

No, aspoň to měli v plánu.

Začichal jsem. Pod pachem strachu a potu se ve vzduchu vznášel slabý, podezřelý zápach. „Kryjte se!“ zařval jsem a vytrhl chomáč vlhké vlny z váčku na opasku. Smrdělo to hůř než rozšlápnutý tchoř. Mí druhové mě následovali.

Jeden z mužů zaječel. Pak další. Hlasy se propletly v pekelném chóru. Nepřátelé, kteří nás obklopovali, se začali zděšeně motat. Tváře měli křečovitě stažené. Muži padali, na zemi se svíjeli a drásali si nosy a hrdla. Velmi pozorně jsem si tiskl obličej do vlny.

Ze stínu vystoupil vysoký dlouhán. Klidně začal povstalce zabíjet stříbřitou čtyřiceticentimetrovou čepelí. Ušetřil pouze štamgasty, které jsme nepřivázali k židlím.

Posunky nám naznačil: „Už se můžete nadechnout.“

„Dej bacha na dveře,“ nařídil mi Cukrouš. Věděl, že se mi řezničina tohoto druhu hnusí. „Oto, vezmi si na starost kuchyň. Já a Lichvář pomůžeme Nemluvovi.“

Rebelové se nás pokoušeli zlikvidovat tím, že zasypávali vchod salvami šípů. Neměli štěstí. Pak se pokusili hospodu podpálit. Poťachtu popadl záchvat zuřivosti. Nemluva, jeden ze tří čarodějů Legie, kterého do Zářezu vyslali o pár týdnů dříve, použil kouzla, aby oheň uhasil. Povstalci se vzteky bez sebe připravovali na obléhání.

„Museli sem stáhnout všechny chlapy z kraje,“ poznamenal jsem.

Cukrouš pokrčil rameny. Spolu s Lichvářem vršili z mrtvol obranné barikády. „Někde poblíž musí mít základnu.“ O povstalcích v Zářezu jsme dostali podrobné informace. Paní se vždy dobře připraví, než nás vyšle do akce. Ale nás nikdo nepřipravil na tak velkou přesilu.

I když jsme prozatím vítězili, nebylo mi lehko u srdce. Venku se srotil početný dav a zdálo se, že je minutu od minuty větší. Nemluva, naše eso v rukávu, nám za této situace nebyl moc platný.

„Poslal jsi ptáka?“ zeptal jsem se ho. Předpokládal jsem, že právě kvůli tomu šel nahoru. Přikývl. Trochu se mi ulevilo. Ale ne moc.

Něco viselo ve vzduchu. Dav venku se trochu ztišil. Vchodem hvízdly další šípy. První nápor povstalců dveře nevydržely a vyletěly z pantů. Věděli jsme, že je hromada mrtvol dlouho nezastaví. „Za chvilku jsou tady,“ křikl jsem na Cukrouše.

„Určitě,“ souhlasil s mým odhadem a přidal se v kuchyni k Otovi. Lichvář se připojil ke mně. Nemluva, který vypadal naštvaně a zatraceně nebezpečně, se postavil doprostřed nálevny.

Zvenku se ozval řev.

„Už jsou tu!“

Hlavní nápor jsme s Nemluvovou pomocí zadrželi, ale povstalci začali rozbíjet okenice. Cukrouš a Ota museli z kuchyně ustoupit. Cukrouš zapíchl příliš horlivého útočníka, odskočil a zařval: „Nemluvo, kde, k čertu, vězí?“

Nemluva pokrčil rameny. Zdál se tváří v tvář blížící se smrti téměř lhostejný. Seslal kouzlo na chlápka, který se cpal dovnitř oknem.

Nocí zavřeštěly trubky. „Ha!“ vykřikl jsem. „Už jdou!“ Poslední dvířka pasti zaklapla.

Zůstávala jediná otázka. Dorazí sem Legie dřív, než nás vyřídí?

Povolily další okenice. Nemluva nemohl být všude. „Ke schodům!“ zařval Cukrouš. „Ústup ke schodům!“

Vyrazili jsme tryskem. Nemluva vyvolal odporně páchnoucí mlhu. Tohle kouzlo nebylo tak strašné jako předcházející, to ale znovu seslat nemohl. Neměl čas na přípravu.

Schody se daly uhájit snadno. Dva chlapi s Nemluvou za zády je mohli bránit donekonečna.

Když to povstalcům došlo, začali zakládat ohně. Tentokrát Nemluva všechny plameny uhasit nedokázal.

Kapitola sedmá: JALOVEC: KRAGE

Přední dveře se hlučně rozletěly. Do Lilie vrazili dva muži, dupali a setřásali z šatů led. Bouda zanechal marných pokusů o útěk. Větší muž ho odstrčil. Ten menší prošel místností, odkopl Asu od ohně, dřepl si a napřáhl ruce. Boudoví hosté zírali do plamenů a předstírali, že nevidí ani neslyší.

Všichni kromě Havrana, jak si Bouda povšiml. Ten se tvářil zaujatě a nevypadal nijak zvlášť znepokojeně.

Bouda se potil. Konečně se Krage otočil. „Proč jsi včera nezaskočil, Boudo? Postrádal jsem tě.“

„Nemohl jsem, Krage. Neměl jsem ti co přinést. Podívej se do pokladničky. Vždyť víš, že ti zaplatím. Vždycky platím. Jenom potřebuju trochu času.“

„Boudo, už minulý týden ses opozdil. Byl jsem shovívavý. Vím, že máš problémy. Ale tys nezaplatil už ani předminulý týden. A týden předtím taky ne. Jak teď kvůli tobě vypadám? Vím, že to myslíš vážně, když říkáš, že zaplatíš. Ale co si lidé pomyslí? He? Možná si začnou myslet, že to je v pořádku, když se opozdí s placením. Možná si začnou myslet, že nemusí platit vůbec.“

„Krage, já nemůžu, nemám čím. Podívej se do pokladničky. Až se kšeft trochu pohne...“

Krage mávl rukou. Červeňák se naklonil za pult. „S kšeftem je to špatný všude, Boudo. I já mám problémy. Mám výdaje. A nemůžu je zaplatit, když ty neplatíš svoje.“ Procházel se po nálevně a prohlížel si zařízení. Boudovi to bylo jasné. Krage chtěl Lilii. Doufal, že Bouda zůstane úplně na mizině a bude mu muset hospodu přenechat.

Červeňák podal Kragovi pokladničku. Krage se zašklebil. „Kšefty skutečně nejdou.“ Mávl rukou. Ten velký chlap, Hrabě, popadl Boudu zezadu za lokty. Bouda strachy málem omdlel. Krage se zlomyslně zašklebil. „Prošacuj ho, Červeňáku. Koukneme se, jestli nekecá.“ Vyprázdnil pokladničku. „Pro sichr, Boudo.“

Červeňák našel stříbrný leva, který dal Boudovi Havran.

Krage potřásl hlavou. „Boudo, Boudo, tys mi lhal.“ Hrabě mu bolestivě zmáčkl lokty.

„To není moje," namítl Bouda. „Ty prachy patří Havranovi. Chtěl, abych koupil dřevo. Proto jsem šel k Lathamovi."

Krage ho upřeně pozoroval. Bouda věděl, že Krage ví, že mluví pravdu. Neměl odvahu lhát.

Byl vyděšený. Krage ho mohl nechat mlátit, dokud mu nepřenechá Lilii, jen aby si zachránil život.

A co pak? Zůstane bez grešle, na ulici a se stařenou na krku.

Boudova matka Kraga proklela. Nikdo jí nevěnoval pozornost, ani Bouda. Byla neškodná. Pusinka stála ve dveřích do kuchyně jako solný sloup a jednou rukou si zakrývala v úleku ústa. Zírala na Havrana a její oči žadonily.

„Co mu mám zlomit, Krage?" zeptal se Červeňák. Bouda se schoulil. Červeňák měl svou práci rád. „Nedělej drahoty, Boudo. Kragemu nesmíš lhát." Červeňák uštědřil Boudovi tvrdou ránu do břicha. Bouda začal dávit, podlomily se mu nohy a snažil se přepadnout dopředu. Hrabě ho však držel, takže se nemohl předklonit ani upadnout. Červeňák ho udeřil znovu.

Ozval se tichý, chladný hlas: „Mluví pravdu. Poslal jsem ho pro dřevo."

Krage a Červeňák se otočili. Hrabě nepřestával Boudu svírat. „Co jsi zač?" vyzvídal Krage.

„Havran. Nech ho být."

Krage s Červeňákem si vyměnili pohledy. „Myslím, že bys s naším pánem Kragem raději takhle mluvit neměl."

Havran na něj upřeně pohlédl. Červeňák zaujal obranné postavení a svaly na šíji mu ztuhly. Pak, vědom si publika, vykročil a rychle zaútočil otevřenou dlaní.

Havran ho za ruku popadl a zkroutil mu ji za záda. Červeňák padl na kolena a zaťal zuby, aby nezakňučel. Havran prohodil: „To bylo hloupé."

Překvapený Krage odvětil: „Chytrost znamená jednat chytře, pane. Nech ho být, dokud ti zdraví slouží."

Havran se usmál, a pokud si Bouda dobře pamatoval, bylo to poprvé od chvíle, kdy ho poznal. „To nebylo chytré." Ozvalo se dobře slyšitelné křupnutí. Červeňák zaječel.

„Hrabě!" vyštěkl Krage.

Hrabě jediným pohybem Boudu pustil a odhodil. Byl dvakrát větší než Červeňák, rychlý, mohutný jako hora a stejně chytrý. Hraběti se neubránil nikdo.

V Havranově ruce se objevila ošklivá dvaceticentimetrová dýka. Hrabě se zarazil tak prudce, až se mu zamotaly nohy. Zakopl, upadl a dokutálel se až k Havranovu stolu.

„A kurva," zaúpěl Bouda. Tady někdo zaklepe bačkorama. A to si Krage líbit nenechá. To by jeho kšeftu neprospělo.

Ale když se Hrabě vyškrábal na nohy, prohodil Krage konverzačním tónem: „Hrabě, helfni Červeňákovi."

Hrabě se poslušně otočil k Červeňákovi, který se snažil odplazit, aby si ošetřil zápěstí.

„Možná tu došlo k malému nedorozumění," prohlásil Krage. „Řeknu to na rovinu, Boudo. Máš tejden, abys mi zaplatil. Do halíře."

„Ale..."

„Žádné ale, Boudo. Máme dohodu. Někoho zabij nebo přepadni. Prodej tuhle díru. Hlavně sežeň prachy." Bouda okamžitě pochopil, co se stane, když je nesežene.

Budu v pořádku, sliboval si. Neublíží mi. Jsem pro něj příliš dobrý odběratel.

Jak si s tím, k čertu, poradí? Nemohl tuhle díru prodat. Ne teď, když je zima na krku. Máma by na ulici nepřežila.

Když se Krage mezi dveřmi zastavil, vnikl do Lilie poryv studeného větru. Krage na Havrana upřel pronikavý pohled. Havran se ani neobtěžoval mu jej oplatit.

„Hoď sem nějaký víno, Boudo," přikázal Havran. „Zdá se, že jsem si svůj džbánek rozlil."

Bouda navzdory bolesti pospíchal, seč mohl. Snažil se projevit vděčnost. „Havrane, moc ti děkuju, ale neměl ses do toho míchat. On tě za to zabije."

Havran pokrčil rameny. „Radši zajdi k tomu dřevaři dřív, než si zase někdo bude chtít přivlastnit mý prachy."

Bouda pohlédl ke dveřím. Nechtělo se mu ven. Mohli by tam na něj čekat. Pak se podíval na Havrana. Ten chlap si tím svým ošklivým nožem opět čistil nehty. „Už jdu."

Pro změnu sněžilo. Chodník byl pěkně zrádný. Zmrzlé bahno pokrývala jen tenká bílá vrstva.

Bouda se nedokázal ubránit zvědavosti, proč se Havran do celé věci míchal. Bránil své peníze? To by bylo rozumné... Jenže rozumní lidé zůstávali v Krageho blízkosti zticha. Podřízl by vám krk, sotva byste se na něj křivě podívali.

Havran tu byl nový. Možná Kraga neznal.

Bouda dostal tvrdou lekci. Byl si vědom skutečnosti, že jeho život teď nestojí ani za zlámanou grešli.

Zato Havran se zdál pevný v kramflekách. Ale přesto - přece by nenosil veškeré své bohatství s sebou, že? Možná si část ukryl v pokoji. Možná by to na vyplacení Kraga stačilo. Třeba by mohl Havrana podrazit. Krage by to ocenil.

„Ukaž prachy," zavrčel Laťkař, když Bouda požádal o dřevo. Bouda vytáhl Havranův stříbrný leva. „Ha! Kdo zemřel tentokrát?"

Bouda zrudl. Minulou zimu v Lilii zemřela stará prostitutka. Bouda mrtvolu oškubal dřív, než zavolal strážce. Po zbytek zimy sedávala matka v teple. Dozvěděla se o tom celá Holínka, protože Bouda udělal chybu a svěřil se Asovi.

Bývalo zvykem, že majetek zemřelého zabavili strážcové. Z podobných transakcí a darů žili strážcové i Katakomby.

„Nikdo nezemřel. Jeden host mě poslal."

„Ha! Až ty budeš mít hosta, který si bude moci dovolit velkodušnosti." Laťkař pokrčil rameny. „Ale co se vlastně starám? Mince je v pořádku. Co mi je po tom, odkud ji máš. Naber si dřevo a táhni."

Bouda klopýtal k Lilii, tváře mu hořely, žebra bolela. Laťkař se nepokoušel zakrýt opovržení.

Když v krbu praskal oheň z dobrého bukového dřeva a začalo se z něj šířit příjemné teplo, naplnil Bouda dva džbány a posadil se naproti Havranovi. „Na podnik."

Havran chvilku zíral, pak si usrkl a přesunul džbán na původní skvrnu na desce stolu. „Co chceš?"

„Ještě jednou ti poděkovat."

„Pokud jde o mě, není zač děkovat.“

„Pak tě tedy chci varovat. Nebral jsi Kraga dost vážně.“

Laťkař se vpotácel dovnitř s plnou náručí dříví. Nadával, protože se mu nepodařilo vytáhnout vozík. Pěkně se ještě párkrát proběhne tam a zpátky.

„Vypadni, Boudo.“ Když Bouda vstával, tváře červené studem, Havran vyštěkl: „Počkej. Myslíš, že mi něco dlužíš? Jednoho dne tě požádám o laskavost. A ty mi ji prokážeš. Platí?“

„Jasně, Havrane. Cokoli. Stačí říct.“

„Běž si ohřát zadek, Boudo.“

Bouda se vmáčkl mezi Asu a svou matku a připojil se k jejich zasmušilému mlčení. Ten Havran mu skutečně dokázal nahnat hrůzu.

Muž, na kterého Bouda tak zaujatě myslel, byl zabrán do živého posunkového rozhovoru s němou dívkou.

Kapitola osmá: ZÁŘEZ: POHLED ZBLÍZKA

Nechal jsem klesnout hrot čepele na podlahu hostince. Poddal jsem se vyčerpání a zdušeně se v kouři rozkašlal. Zapotácel jsem se a chabě se natáhl po převráceném stole. Dostavila se reakce. Tentokrát jsem si byl jistej, že je se mnou amen. Kdyby nemuseli sami udusit ohně...

Jilmáč přešel nálevnu a vzal mě kolem ramen. „Seš raněnej, Felčare? Mám najít Jednookého?“

„Nic mi není. Jsem jenom hotovej. Jilmáči, už dlouho jsem nebyl takhle vyděšenej. Myslel jsem, že jsem vyřízenej.“

Jilmáč nohou postavil židli a posadil mě. Tenhle můj blízký přítel, šlachovitý starý harcovník, jen zřídka špatně naložený, měl levý rukáv zrudlý krví. Pokusil jsem se postavit. „Seď,“ nařídil. „O to se může postarat Kapsy.“

Kapsy, třiadvacetiletý mladík, za mě zaskakoval. Legie stárne - přinejmenším její jádro, mí současníci. Jilmáči je přes padesát. Kapitán a Poručík padesátku dovršili. Mně je přes čtyřicet. „Dostali jste je všechny?“

„Skoro.“ Jilmáč se usadil na další židli. „Jednooký, Skřet a Nemluva jdou po těch, kteří práskli do bot.“ Jeho hlas zněl bezvýrazně. „Hned napoprvé jsme dostali půlku povstalců z kraje.“

„Začínáme na to být moc staří.“ Chlapi začali dovnitř přivádět zajatce. Podle popisu vyřazovali ty, kteří by mohli vědět něco užitečného. „Měli bychom to přenechat mladším.“

„Ti by si s tím neporadili.“ Zíral do prázdna, do dávných dob a vzdálených míst.

„Něco se děje?“

Nejprve zavrtěl hlavou, ale pak prohodil: „Felčare, co to vlastně děláme? Copak tohle zabíjení nikdy neskončí?“

Vyčkával jsem, ale on se odmlčel. Nikdy toho moc nenamluvil. Zvláště ne o svých pocitech. Popíchl jsem ho: „Co tím myslíš?“

„Furt jen dál a dál. Nahánět povstalce. Odpočinek žádnej. Dokonce i když jsme makali pro Syndika v Berylu. Honili jsme odpadlíky. A před Berylem... Šestatřicet let pořád to samý. A já pořád nevím, jestli to, co dělám, je správný. Zvlášť teď.“

Zdálo se, jako by právě v téhle chvíli chtěl Jilmáč provětrat pochybnosti, které se v něm hromadily osm let. „Nejsme v situaci, která by nám dovolovala cokoli změnit. Paní by se asi nelíbilo, kdybychom najednou prohlásili, že budeme dělat jen tohle a tamto ne.“

Služba u Paní nebyla špatná. I když nás posílali do těch nejobtížnějších akcí, nikdy jsme nemuseli dělat špinavou práci. Tu mělo na starosti řadové vojsko. Jasně že občas nastala výjimka. Tak už to ve válce chodí. Ale nikdy jsme se nepřimotali k žádnému zvěrstvu. To by Kapitán nedovolil.

„Tady nejde o morálku, Felčare. Co je na válce morálního? Právo silnějšího? Ne. Jsem jen unavený.“

„Už to není žádné dobrodružství, že?“

„To už není dávno. Teď zůstala jen práce, kterou dělám, protože nic jiného neumím.“

„Děláš ji skvěle.“ Bylo mi jasné, že mu pochvala moc nepomůže, ale nic lepšího mě nenapadlo.

Dovnitř vstoupil kolébavě jako medvěd Kapitán a přelétl spoušť chladným pohledem. Přistoupil ke mně. „Kolik jsme jich dostali, Felčare?“

„Počítání ještě neskončilo, ale hádám, že většinu jejich velitelů.“

Přikývl. „Seš raněnej?“

„Utahanej. Fyzicky i psychicky. Hlavně proto, že jsem se strachy málem posral.“

Kapitán postavil stůl, přitáhl si židli a otevřel pouzdro s mapami. Připojil se k němu Poručík. Později přivedl Cukrouš Poťachtu. Krčmáři se jakýmsi zázrakem podařilo přežít.

„Náš přítel, Felčare, pro tebe má nějaká jména.“

Rozložil jsem papír a přeškrtl ta, která Poťachta označil. Velitelé oddílů začali vyhánět vězně na kopání hrobů. Zajímalo by mě, zdali si uvědomují, že si připravují místo vlastního posledního odpočinku. Žádné povstalce nepropouštíme, ledaže bychom je získali ke spolupráci. Poťachtu jsme naverbovali, vybavili historkou, která vysvětlovala jeho přežití, a odstranili jsme každého, kdo by ji mohl zpochybnit. Cukrouš dokonce v návalu velkodušnosti vytahal těla ze studny.

Nemluva se vrátil se Skřetem a Jednookým. Oba menší čarodějové se jako obvykle častovali jízlivými poznámkami. Na důvod si nevzpomínám. Nezáleželo na něm. Šlo jim stejně jen o hádku samotnou a tu si pěstovali už desítky let.

Kapitán na ně kysele pohlédl a zeptal se Poručíka: „Srdce nebo Bichle?“ Srdce a Bichle jsou jediná bohatá města v Zářezu. V Srdci panuje král, který je spojencem Paní. Korunovala ho před dvěma lety, poté co Šepta zavraždila jeho předchůdce. Mezi Zářezáky není příliš oblíbený. Podle mého názoru, na který se samozřejmě nikdo neptal, ho využila dřív, než jí mohl nějak ublížit.

Skřet založil oheň. Časné ráno bylo mrazivé. Skřet si klekl před oheň a začal si mnout prsty.

Jednooký čmuchal za pultem. Našel pivní džbán, který se nějakým zázrakem nerozbil. Naráz ho vyprázdnil, otřel si ústa, rozhlédl se po nálevně a mrkl na mě. „Á, už to začíná," zabručel jsem. „Cože?" vzhlédl Kapitán. „Jednooký a Skřet."

„Aha." Vrátil se ke své práci a hlavu už nezvedl. Před malým Skřetem s žabí tváří se v plamenech zformoval obličej. Skřet ho neviděl. Oči měl zavřené. Pohlédl jsem na Jednookého. I on pevně zavřel své jediné oko a tvář, zastíněnou střechou měkkého klobouku, měl celou svraštělou - vrásku na vrásce. Obličeji v ohni zpevněly rysy.

„Eh!" Na okamžik mě zjevení vyděsilo. Dívala se na mě tvář podobná Paní. No, jako tvář Paní, kterou nosila, když jsem ji poprvé a naposled spatřil. Došlo k tomu během bitvy v Kráse. Povolala mě, aby se mi přehrabovala v mysli, protože mě podezřívala, že mám prsty ve spiknutí, které připravovala Desítka Lapených... Záchvat strachu. Žil jsem s tím už léta. Kdyby mě někdy vyslýchala znova, bylo by v Černé legii o jednoho zkušeného doktora a kronikáře méně. Nyní nosím v hlavě vědomosti, pro které by království srovnala se zemí.

Tvář v ohni vyplázla jazyk jako salamandr. Skřet zaječel. Vyskočil a chytil se za popálený nos.

Jednooký byl otočen zády a dopíjel další pivo. Skřet si zamračeně třel nos a znovu usedl k ohni. Jednooký se natočil tak, aby ho koutkem oka mohl pozorovat. Počkal, až Skřet začne klímat.

Takhle to chodilo odjakživa. Oba byli u Legie dřív, než jsem k ní přišel já. Jednooký tu sloužil přinejmenším sto let. Je starej, ale stejně čilej jako chlap v mým věku.

Možná ještě čilejší. V poslední době jsem pociťoval tíhu uplývání času stále více. Příliš často jsem si připomínal všechno, co jsem v životě propásl. Můžu se vysmívat sedlákům i měšťákům, svázaným s malým kusem země, zatímco já se toulám a vidím celou její tvář i všechny zázraky. Ale až zhebnu, žádné dítě neponese mé jméno, žádná rodina, s výjimkou mých druhů, nebude truchlit, nikdo si na mě nevzpomene a nikdo nevztyčí náhrobní kámen nad tím kouskem studené hlíny, do kterého mě uloží. I když jsem byl svědkem velkých událostí, nezbude po mně, kromě téhle kroniky, žádná trvalá památka.

Jaká domýšlivost. Psát vlastní epitaf a předstírat, že zaznamenávám historii Legie.

Jdou na mě nějaké morbidní myšlenky. Musím si na to dát pozor.

Jednooký utvořil ze spojených dlaní misku, položil ji na výčepní pult, něco zamumlal a dlaně rozevřel. Objevil se odporný pavouk, velký jako pěst, s huňatým ohonem. Nikdo nemůže říct, že by Jednooký neměl smysl pro humor. Pavouk rychle seběhl na podlahu, přiskočil ke mně, ušklíbl se černým obličejem Jednookého s prázdným očním důlkem a pak odpelášil ke Skřetovi.

Základem magie, dokonce i u skutečného odborníka, je klam. Stejně tomu bylo i s tím chlupatým pavoukem.

Skřet nedřímal. Jen odpočíval. Když se k němu pavouk přiblížil, Skřet se prudce otočil a ohnal se kusem dřeva na otop. Pavouk uskočil. Skřet praštil do podlahy. Zbytečně. Jeho cíl hbitě pobíhal kolem něj a pochechtával se hlasem Jednookého.

V plamenech se opět zformovala tvář. Z úst jí vystřelil jazyk a Skřetovi začaly kalhoty na zadku doutnat.

„Ať mě vezme ďas," zašklebil jsem se.

„Proč?" zeptal se Kapitán, aniž by vzhlédl. On a Poručík se lišili v názoru, zda bude jako základna pro další operace lepší Srdce nebo Bichle.

Nějak se to rozneslo a dovnitř proudili chlapi, aby shlédli další kolo vleklého sporu mezi čaroději. „Myslím, že tentokrát vyhraje Jednooký," poznamenal jsem.

„Fakt?" Na okamžik zajiskřil v očích starého šedého medvěda zájem. Jednooký Skřeta neporazil už léta.

Skřetova široká ústa se překvapeně otevřela a čaroděj vyrazil vzteklé zavytí. Začal poskakovat a oběma rukama se bouchal po zadku. „Ty prťavej hade!" ječel. „Já tě zaškrtím! Vyrvu ti srdce a sežeru ho! Já... já..."

Neuvěřitelné. Naprosto neuvěřitelné. Skřet nikdy nezuří. Vždycky jen vrací rány. Teď mu Jednooký nedá pokoj. Když Skřet neútočí, Jednooký si myslí, že vyhrává.

„Přestaňte, než se vám to vymkne z rukou," zavrčel Kapitán.

Jilmáč a já jsme skočili mezi protivníky. Tahle situace nás zneklidnila. Skřet své hrozby myslel vážně. Jednooký ho začal dráždit v nevhodnou chvíli. Skřet měl mizernou náladu, což jsem zažil poprvé od doby, co jsem ho poznal. „Klídek," tišil jsem Jednookého.

Zarazil se. I on vycítil ve vzduchu potíže.

Pár chlapů začalo reptat. Propadlo pár vysokých sázek. Obvykle nikdo nevsadil na Jednookého ani měďák. Skřet vždy bez problémů zvítězil, ale dnes vypadal nesvůj.

Ale Skřet neměl v úmyslu vzdávat se. A ani hrát podle obvyklých pravidel. Popadl meč, který se válel na podlaze, a zamířil k Jednookému.

Nedokázal jsem se ubránit smíchu. Příliš malý, ale šíleně vzteklý Skřet vypadal s obrovským, zlomeným mečem jako nějaká karikatura. Krvežíznivá karikatura. Ani Jilmáč si s ním nedokázal poradit. Gesty jsem požádal o posily. Jeden ne moc chytrý horlivec vychrstl Skřetovi na záda vědro studené vody. Skřet se prudce otočil, zaklel a začal vyvolávat nějaké příšerné kouzlo.

Jasnej průser. Dovnitř skočil asi tucet chlapů. Kdosi vychrstl další vědro. Voda Skřeta zchladila. Když jsme mu odlehčili od meče, zatvářil se zkroušeně. Zkroušeně, ale i Vzdorovitě.

Odvedl jsem ho zpátky k ohni a usadil se vedle něj. „Co je? Co se stalo?" Koutkem oka jsem zahlédl Kapitána. Před ním se krčil Jednooký a dostával pořádný kartáč.

„Felčare, já nevím." Skřet se sesul na zem a upřel oči do ohně. „Najednou toho na mě bylo moc. Tahle léčka. Pořád stejná stará písnička. Vždycky napochodujeme do nějaké další provincie, kde je ještě víc povstalců. Množí se jako larvy v kravinci. Jsem čím dál starší a přitom jsem ještě neudělal nic, co by pomohlo tenhle svět zlepšit. Ve skutečnosti,

když se ohlédneš do minulosti, tak jsme to vždycky jen zhoršovali.“ Potřásl hlavou. „Tak to není. Takhle jsem to říct nechtěl. Ale nevím, jak to říct líp.“

„To snad musí být nějaká epidemie.“

„Cože?“

„Ale nic. Jen jsem přemýšlel nahlas.“ Jilmáč. Já. Skřet. A spousta dalších chlapů, soudě podle toho, jak se v poslední době chovali. S Černou legií cosi nebylo v pořádku. Měl jsem jistá podezření, ale nebyl jsem ještě připraven důkladně si je promyslet. Byl jsem příliš unaven.

„Potřebujeme motivaci,“ nadhodil jsem. „Od Krásy jsme si pořádně nemákli.“ Což nebyla tak úplně pravda. Akce, která by nás donutila plně se věnovat snaze o přežití, by mohla být lékem na příznaky, ale nevyléčila by příčinu. Jako doktor jsem nerad léčil jen samotné příznaky. Mohly se totiž vracet donekonečna. Musela být vykořeněna samotná nákaza.

„Potřebujeme něco,“ dodal Skřet hlasem tak tichým, že téměř zanikl v praskotu ohně, „v co bychom mohli věřit.“

„Jo,“ přikývl jsem. „To taky.“

Zvenku se ozvaly vyděšené kletby vězňů, kteří zjistili, že si mají lehnout do hrobů, které právě vykopali.

Kapitola devátá: JALOVEC: DNES PLATÍ SMRT

Jak dny ubíhaly, Boudův strach rostl. Musel sehnat prachy. Krage rozšířil zprávu, že z Boudy udělá exemplární případ.

Bouda pochopil jeho taktiku. Krage ho chtěl vyděsit tak, aby mu Bouda přepsal Lilii. Ne že by ta putyka měla nějak vysokou cenu, ale rozhodně stála za víc, než kolik dlužil. Krage by ji prodal mnohem dráž, než za kolik by ji získal. Nebo by ji předělal na bordel. A Krutimír Bouda by s matkou skončil na ulici a do ksichtu by se jim chechtal příšerný severák.

Někoho zabij, poradil mu Krage. Někoho přepadni. Bouda obě možnosti zvážil. Udělal by cokoli, aby si udržel Lilii a ochránil matku.

Kdyby tak sehnal pořádné zákazníky a ne drbany a gaunery na jednu noc. Na to by ovšem potřeboval obytné prostory. Musel by hostinec přestavět. Což bez peněz pochopitelně nešlo.

Dovnitř vpadl Asa. Bledý a vyděšený doběhl k pultu. „Už jsi našel nějaké dřevo?“ zeptal se Bouda.

Mužík zavrtěl hlavou a šoupl po pultu dvě grešle. „Nalij mi.“

Bouda shrnul mince do pokladničky. Člověk se peněz neptá, odkud pocházejí. Nepamatují si to. Nalil plnou míru. Asa se po džbánku dychtivě natáhl.

„Kdepak,“ zavrtěl hlavou Bouda. „Nejdřív mi pověz, co se ti stalo.“

„No tak, Boudo. Vždyť jsem ti zaplatil.“

„Jasně. Já ti ten džbánek podám, ale až mi řekneš, proč jsi tak rozklepaný.“

„Kde je Havran?“ „Nahoře. Chrápe.“ Havran byl pryč celou noc.

Asa se roztřásl ještě víc. „Boudo, dej mi to víno.“

„Mluv.“

„Tak jo. Sbalili mě Krage s Červeňákem. Ptali se na Havrana.“

Teď už Boudoví došlo, jak Asa schrastil škváru. Pokusil se Havrana prodat. „Mluv dál.“

„Prostě se na něj vyptávali.“

„Co chtěli vědět?“

„Jestli někdy chodí ven.“

„Proč?“

Asa mlčel. Bouda odtáhl džbán. „Tak jo. Poslali dva chlapy, aby ho sledovali. A ti zmizeli. Slehla se po nich zem. Krage zuří.“ Bouda mu přisunul džbánek. Asa víno vyzunkl na jeden ráz.

Bouda hodil okem ke schodům a zachvěl se. Možná Havrana podcenil. „A co říkal Krage o mně?“

„Boudo, dal bych si ještě džbánek.“

„Já ti dám džbánek. Ani prcka.“

„Já tě, Boudo, nepotřebuju. Mám svý známosti. Můžu přespávat u Krageho, kdykoli se mi zachce.“

Bouda zabručel a tvář mu ztuhla. „Dobrá, Vyhráls.“ Nalil do džbánku víno.

„Boudo, Krage tě chce vyšoupnout z kšeftu. Za každou cenu. Myslí si, že v tom jedeš s Havranem.“ Zlomyslně se ušklíbl. „Jen nemá ánunk, kde se v tobě vzala kuráž se mu vzepřít.“

„Já jsem se nikomu nevzepřel. Aso, já s Havranem nic nemám. Vždyť to víš.“

Asa si tenhle okamžik vychutnával. „Boudo, já jsem se to Kragovi pokoušel říct, ale on o tom nechtěl ani slyšet.“

„Aso, dopij si víno a vypadni.“

„Boudo?“ Asův hlas získal známý knučivý tón.

„Slyšels mě. Ven. Táhni ke svým novým kamarádíčkům. Uvidíme, jak dlouho se jim budeš hodit.“

„Boudo!“

„Vyrazí tě zpátky na ulici. Zároveň se mnou a mamkou. Zmiz, ty pijavice.“

Asa dopil víno a schouleně se odšoural. V Boudových slovech vycítil kus pravdy. Spolčení s Kragem bude křehké a krátké.

*

Bouda se Havrana pokusil varovat. Havran jeho snahu ignoroval. Bouda cídil džbánky a pozoroval, jak Havran s

Pusinkou klábosí v naprostém tichu posunkovou řečí a pokoušel se představit si nejlepší možnosti, jak se dostat k pořádným penězům. Obvykle tyhle ranní hodiny trávil pozorováním Pusinky a spřádáním plánů, jak ji dostat do postele, ale v poslední době s jeho obvyklou chlípností skoncovalo pouhé pomyšlení na tu děsivou možnost, že přijde o milovaný podnik.

Shora se ozval řev, jako by podřezávali prase. „Mami!“ Bouda bral schody nahoru po dvou.

Matka stála ve dveřích veliké noclehárny a lapala po dechu. „Mami? Co se děje?“

„Tam... uvnitř... je mrtvý člověk.“

Boudoví se rozbušilo srdce. Vrazil do místnosti. Stařec ležel na spodní palandě vpravo za dveřmi.

Minulou noc v noclehárně spali jen čtyři hosté. Šest grešlí za hlavu. Většinu dva metry široké a čtyři metry dlouhé místnosti zabíraly čtyři šestipatrové palandy. Když měl plno, bral Bouda dvě grešle od zákazníka, který spal uprostřed místnosti opřený o provaz, napjatý od stropu k podlaze.

Bouda do stařík šťouchl. Ucítil chlad jeho kůže. Chlápek byl mrtvý už pár hodin.

„Co byl zač?“ zeptala se stará Běta.

„Nevím,“ odvětil Bouda a hbitě prohledával starcovy rozedrané šaty. Našel čtyři grešle a železný kroužek. „Sakra!“ Nemohl stařík obrat. Strážcům by bylo podezřelé, kdyby u něj nenašli vůbec nic. „Máme to ale pech. Tohle je letos už čtvrtej.“

„To dělají ti zákazníci, synku. Už když sem přijdou, jsou jednou nohou v Katakombách.“

Bouda si odplivl. „Raději bych měl poslat pro strážce.“

Ozval se tichý hlas: „Když čekal tak dlouho, ještě chvilku vydrží.“

Bouda se prudce otočil. Za matčinými zády stáli Havran s Pusinkou. „Cože?“

„Mohl by tě vytáhnout z problémů,“ prohodil Havran. Pusinka začala okamžitě gestikulovat tak rychle, že ji Bouda nedokázal sledovat. Zjevně přesvědčovala Havrana, aby něco nedělal. Havran jí nevěnoval pozornost.

Stará Běta vyštěkla: „Boudo!“ Znělo to varovně.

„Neměj strach, mami. Všechno zařídím. Vrať se ke své práci.“ Běta byla slepá, ale když jí zdraví dovolilo, vylévala pomeje a pracovala jako služka - hlavně po hostech vyklepávala postele, aby pozabíjela blechy a vši. Když se necítila dobře a nemoc ji upoutala na lůžko, Bouda povolával bratrance Moulu, stejného budižkničemu jako byl Asa, ale se ženou a dětmi na krku. Bouda jeho služeb využíval jen ze soucitu k nim.

Zamířil po schodech dolů. Havran ho následoval a nepřestával se dohadovat s Pusinkou. Boudoví blesklo hlavou, zda ji Havran šoustá. Byl by div, kdyby takovou křepelku nikdo nepíchal.

Jak by ho mohl mrtvej chlap se čtyřmi grešlemi v kapse zbavit Krageho? Odpověď: nijak. Rozhodně ne legálně.

Havran se usadil na svou obvyklou stoličku. Vysypal na stůl hrst měďáků. „Víno. Dej si taky džbánek, na mě.“

Bouda sebral mince a uložil je do pokladničky. Tím se její ubohý stav příliš nezměnil. Nebyl kšeft. Bouda si byl jistý, že je ztracen. I kdyby jeho dluh vůči Kragemu nějakým zázrakem zmizel, stejně by byl v háji.

Postavil před Havrana džbánek a posadil se na židli. Cítil se starý a neskutečně unavený. „Tak povídej.“

„Ten stařík. Co byl zač? Ke komu patřil?“

Bouda pokrčil rameny. „Chlápek, co se jen chtěl schovat před chladem. Holínka je takových plná.“

„Přesně tak.“

Bouda se při tónu Havranova hlasu zachvěl. „Co navrhuješ?“

„A co myslíš?“

„Nevím. K čemu je mrtvola? Vždyť i strážcové mrtvé jen odtáhnou do Katakomb.“

„Řekněme, že by se našel kupec?“

„Taky mě to napadlo.“

„A?“

„Co bych musel udělat?“ Otázku vydechl tak tiše, že jeho hlas sotva dolehl přes stůl. Odpornější zločin si nedokázal představit. Dokonce i ty nejposlednější mrtvé ctili více než živé. Tělo mrtvého bylo svaté. Klauzura byla posvátným centrem Jalovce.

„Jen velmi málo. Pozdě v noci hodit tělo k zadním dveřím. Uděláš to?“

Bouda chabě přikývl.

„Fajn. Tak dopij.“

Bouda vyprázdnil džbánek jedním douškem. Vytáhl další a horlivě začal leštit kameninu. Tohle je zlý sen. Až se probudí, všechno zmizí.

*

Zdálo se, že mrtvé tělo téměř nic neváží, ale Bouda s ním sestupoval po schodišti jen obtížně. Vypil příliš mnoho vína. Když se plížil ztemnělou nálevnou, našlapoval přehnaně opatrně. Vagabundi, kteří spali rozloženi kolem krbu, vypadali v pochmurné červené záři hasnoucích uhlíků jako démoni.

Jakmile Bouda vstoupil do kuchyně, jedna starcova noha shodila z plotny hrnec. Bouda ztuhl. Nic se nepohnulo. Po chvilce mu srdce přestalo divoce bušit. Neustále si připomínal, že to dělá pro matku, aby nezmrzla na ulici.

Kopl kolenem do dveří. Ty se okamžitě zhouply dovnitř. „Dělej,“ zasyčel stín, popadl mrtvého starce za nohy a pomohl Boudovi naložit jej na vůz.

Vyděšený Bouda lapal po dechu. „Co teď?“ zaskřehotal.

„Jdi si lehnout. Ráno dostaneš svůj podíl.“

Bouda se úlevou téměř rozplakal. „Kolik?“ vydechl.

„Třetinu.“

„Jenom třetinu?“

„Všechno riziko ponesu já. Ty už jsi v bezpečí.“

„Tak jo. Kolik to bude?“

„Cena kolísá.“ Havran se otočil k odchodu. Bouda zabouchl dveře a se zavřenýma očima se o ně opřel. Co to jen udělal?

Přihodil do ohně a odebral se do postele. Ležel a naslouchal, jak matka chrápe. Uhádla to? Snad ne. Strážcové často chodili až v noci. Namluvil by jí, že všechno zaspala.

Nemohl usnout. Kdo o tom mrtvém věděl? Jestli se něco provalí, lidé se začnou vyptávat. Uslyší i trávu růst.

Co když Havrana chytili? Přinutí ho inkvizitoři mluvit? Bejk dokázal přinutit zpívat i kámen.

Celé příští ráno nespouštěl matku z očí. Kromě jednoslabičných slov nepromluvila, ale to nebylo nic neobvyklého.

Havran se objevil krátce po poledni. „Boudo, čaj a mísu ovesné kaše.“ Za útratu ovšem neplatil měďáky.

Bouda vykulil oči. Před ním leželo deset stříbrných leva. Deset? Za jednoho mrtvého starce? To byla třetina? Dělal to Havran už dřív? Musí z něj být boháč. Boudovi zvlhly dlaně. Jeho mysl volala po dalších zločinech.

„Boudo?“ prohodil Havran tiše, když mu hostinský přisunul čaj a ovesnou kaši. „Ani na to nemysli.“

„Cože?“

„Zapomeň na to, co se ti honí hlavou. Sám bys skončil na voze.“

Od kuchyňských dveří se na ně mračila Pusinka. Na okamžik se zdálo, že je Havran v rozpacích.

*

Bouda se vplížil do hostince, kde měl Krage hlavní stan. Zvenku putyka vypadala stejně odpudivě jako Lilie. Bojácně se rozhlédl po Hraběti a Asu přitom ignoroval. Hrabě ho přece pro nic za nic nezmlátí. „Hrabě, potřebuju mluvit s Kragem.“

Hrabě otevřel velké hnědé kravské oči. „Proč?“

„Přinesl jsem mu nějaký prachy. Splátka.“

Hrabě se ztěžka postavil. „Dobrá. Počkej tu,“ zachrochtal a odkymácel se z místnosti.

K Boudovi se přitočil Asa. „Kdes schrastil prachy, Boudo?“

„A odkud je máš ty, Aso?“ Asa neodpověděl. „Takové otázky si příště strč do prdele. Hleď si svého nebo se ode mě drž dál.“

„Boudo, myslel jsem, že jsme kámoši.“

„Pokoušel jsem se být kámoš, Aso. Dokonce jsem tě nechával zdarma přespat. Ale jak ses spřáhl s Kragem...“

Asovi přelétl po tváři stín. „Promiň, Boudo. Však mě znáš. Moc mi to nemyslí, a tak občas dělám kraviny.“

Bouda si odfrkl. Asa zřejmě dospěl k nevyhnutelnému závěru: Krage ho vykopne, jakmile se vypořádá s Havranem.

Bouda byl v pokušení Havrana zradit. Ten chlap musí mít někde ulité celé jmění. Ale Bouda se obával spousty věcí a ze všeho nejvíc svého hosta.

Asa prohodil: „Našel jsem způsob, jak získat z Klauzury suché dřevo.“ Když se tak lísal, tvář se mu téměř dojemně rozjasnila. „Většinou borovici, ale je to dřevo.“

„Z Klauzury?“

„To není nezákonné, Boudo. Aspoň tam není nepořádek.“

Boudovu tvář zalilo spravedlivé rozhořčení.

„Boudo, není to zdaleka takový hřích, jako si to rozdat s něčí...“

Bouda se ovládl. Potřeboval uprostřed nepřátelského tábora nějakého spojence. „S dřívím je to jako s penězi, Aso. Nemá původ.“

Asa se plaše usmál. „Díky, Boudo.“

Vtom Hrabě zařval: „Boudo.“

Když Bouda procházel místností, celý se třásl. Krageho lidé se zlomyslně pochechtávali.

Stejně mu nic nepomůže. Krage mu nebude naslouchat. Bouda vyhodí prachy do kanálu.

„Hrabě tvrdí, žes sehnal škváru na svý dluhy,“ spustil Krage.

„Hm.“ Kragova nora vypadala jako vytržená z panského sídla. Boudu její zařízení ohromilo.

„Přestaň čučet a naval prachy. Doufám, že mi nestrčíš hrst měďáků a nezačneš žebrat o prodloužení lhůty. Už sis vyhlédl teplý dvorek? Ty tvý splátky jsou hloupej vtip, Boudo.“

„Žádný vtip, pane Krage. Tady jsou prachy na dřevo. Můžu zaplatit víc než polovinu.“

Krage pozvedl obočí. „Zajímavé.“ Bouda před něj položil devět stříbrných leva. „Velmi zajímavé.“ Upřel na Boudu pronikavý pohled.

Bouda zakoktal: „Víc než polovina i s úroky. Doufal jsem, že splátka naše vztahy...“

„Ticho.“ Bouda ztichl. „Myslíš, že jsem zapomněl, co se stalo?“

„To nebyla má chyba, pane Krage. Nežádal jsem ho, aby... Vy nevíte, co je Havran zač.“

„Drž hubu.“ Krage zíral na mince. „Možná něco vymyslíme. Vím, žes ho nenáviděl. Nemáš na to kuráž.“

Bouda civěl na podlahu, neschopen popřít vlastní zbabělost.

„Dobrá, Boudo. Jsi pravidelný zákazník. A koukám, že už zase řádně cáluješ.“ Pohlédl na mince. „Zdá se, že máš zaplaceno na tři týdny dopředu.“

„Děkuju, pane Krage. Fakt. Nevíte, co to pro mě znamená...“

„Zavři klapačku. Vím přesně, co to znamená. Zmiz. A začni shánět další prachy. Tohle byl tvůj poslední odklad.“

„Ano, pane.“ Bouda couval ke dveřím. Hrabě je otevřel.

„Boudo! Možná budu někdy něco chtít. Laskavost za laskavost. Chápeš?“

„Ano, pane.“

„Dobrá. Tak běž.“

Bouda se vytratil, úlevu nahradila nervozita. Krage by mu pomohl Havrana dostat. Cestou k domovu se téměř rozplakal. Nikdy se to nezlepší. Pořád je jednou nohou v pasti.

Kapitola desátá: ZÁŘEZ: A ZASE DÁL

Bichle představovala typickou ukázku města, v jakých jsme v poslední době pobývali. Malé, špinavé a nudné. Člověk by se divil, proč vůbec Paní zajímá. Jaký užitek z těchto vzdálených provincií měla? Nutila je ohýbat hřbet jen kvůli svému egu? Podmanila si domorodce, dobrá, ale z toho neplynul žádný zisk.

A dokonce i oni na svou zemi pohlíželi s určitým opovržením.

Přítomnost Černé legie odčerpávala z kraje zásoby. Po týdnu začal Kapitán mluvit o přesunu do Srdce a rozmístění menších oddílů ve vesnicích. Naše hlídky se jen zřídka střetávaly s povstalci, i přesto, že jim v pátrání pomáhali čarodějové. Ta akce u Poťachty měla jen zajistit, aby se k povstalcům nepřidalo příliš moc lidí.

Špehové Paní nám prozradili, že pár zbylých rebelů uprchlo do Tamboru, ještě nehostinnějšího království na severovýchodě. Předpokládal jsem, že to bude naše příští působiště.

Jednoho dne, zrovna když jsem škrábal do kroniky, mě napadlo, že bych měl odhadnout, jakou vzdálenost jsme urazili během našeho tažení na východ. Zděsil jsem se, když jsem to spočítal. Bichle se nacházela dva tisíce mil východně od Krásy! Daleko za hranicemi říše, tak jak se rozprostírala před šesti lety. Velké krvavé Šeptiny výboje ustavily hraniční oblouk přímo na téhle straně planiny Strachu. Přeletěl jsem pohledem po linii městských států, které tvořily zapomenutou pohraniční oblast. Mráz a Ade, Rána a Stodoly a Sněť. Povstalci tam úspěšně Paní vzdorovali už celá léta. Obrovská, hrozivá města, z nichž poslední jsme navštívili. Při vzpomínce na planinu Strachu jsem se vždycky zachvěl.

Přešli jsme ji pod ochranou Šepty a Pírky, dvou Lapených, temných učednic Paní. Obě kouzelnice daleko převyšovaly naše tři ubohé čaroděje. Cestovali jsme s celými armádami pravidelného vojska, a přesto jsme tam dostali pořádně do těla. Je to nepřátelská, drsná zem, kde neplatí žádné zákony. Kameny mluví a velryby létají. Koráli rostou na poušti. Stromy chodí. A ze všeho nejpodivnější jsou obyvatelé... Ale tyhle vzpomínky sem nepatří. Je to jen noční můra minulosti. Noční můra, která mě nepřestává pronásledovat, chodbami času ke mně doléhají ozvěnou výkřiky Pumy a Čipery a já opět jen bezmocně přihlížím a nemůžu je zachránit.

„Je ti něco?“ vyzvídal Jilmáč. Vytáhl mi zpod ruky mapu a naklonil hlavu na stranu. „Vypadáš, jako bys spatřil ducha.“

„Jen jsem si vzpomněl na planinu Strachu.“

„Oh. No jo. Dej se do kupy. Napij se piva.“ Plácl mě po zádech. „Hej! Bachaři! Kde, k čertu, vězíš?“ Zařval a jal se pronásledovat největšího simulanta Legie.

O chvilku později přišel Jednooký a překvapil mě tichým dotazem: „Jak se daří Skřetovi?“ Od srážky v Poťachtově putyce spolu nepromluvili. Nahlédl do mapy. „Pusté vrchy? Zajímavé jméno.“

„Taky se jim říká Prázdné vrchy. Skřet je v pořádku. Proč se nepřesvědčíš sám?“

„K čemu by to, sakra, bylo? Jenom ze sebe udělal vola. Nerozumí žertíku...“

„Víš, Jednooký, občas jsou tvé žertíky trochu tvrdé.“

„No, možná že jo. Něco ti řeknu. Pojďme za ním spolu.“

„Musím si připravit čtení.“ Kapitán ode mě očekává, že jeden večer v měsíci povzbudím mužstvo předčítáním z kroniky. Abychom věděli, odkud pocházíme, a připomněli si naše předchůdce v Legii. Kdysi členství v Legii hodně znamenalo. Černá legie. Poslední ze Svobodných legií Chatováru. Bratři ve zbrani. Tvrdí. Sebevědomí. My proti zbytku světa a ať si svět na nás dá pozor. Ale to, co se projevilo ve Skřetově chování, v trudnomyslnosti Jilmáče a dalších, působilo na všechny. Dobře stmelené společenství se začalo rozkližovat.

Musel jsem vybrat dobré čtení. Z dob, kdy Legie, zahnaná do kouta, přežila jen díky svým tradičním přednostem. Během čtyř set let zde zaznamenali takových okamžiků nepřeberně. Chtěl jsem přečíst zápis některého z nadšenějších kronikářů, někoho z obnovitelů ohně Bílé Růže, jak promlouvá k potenciálním rekrutům. Možná bych měl vybrat něco delšího, nějaký zápis, který by mi vydržel několik večerů po sobě.

„Kecy,“ odsekl Jednooký. „Znáš tyhle knihy nazpaměť. Pořád se v nich vrtáš. Kromě toho - i kdybys všechno popletl, stejně by nikdo nic nepoznal.“

„Nejspíš. A ani by to nikoho netrápilo. Všechno jde do hajzlu, starej harcovníku. Máš recht. Pojďme za Skřetem.“

Třeba měla být kronika znovu čtena někým na jiné úrovni. Možná jsem jen léčil příznaky. Pro mě kronika představuje určité mystické hodnoty. Snad bych mohl určit příčinu, kdybych se ponořil do textu a hledal mezi řádky.

Skřet s Nemluvou hráli maso. Zajímavé bylo, že k tomu nepotřebovali ruce. O těch našich třech bubácích prozradím jen tolik: nejsou nikterak skvělí, ale svá nadání si tříbí. Skřet vedl na body. Měl dobrou náladu. Dokonce Jednookému kývl na pozdrav.

Tak a je konec. Špunt se může zarazit do láhve. Stačí, aby Jednooký zvolil správná slova.

K mému údivu se dokonce omluvil. Nemluva mi dal znamení, abychom vypadli a nechali je v soukromí uzavřít mír. Oba měli až příliš hrdosti.

Vytratili jsme se ven. Jako obvykle, když jsme se ujistili, že naši posunkovou řeč nikdo nesleduje, rozpovídali jsme se o starých časech. Nemluva byl také zasvěcený do tajemství, kvůli kterému by Paní vyhladila celé národy.

Kdysi měl půltucet dalších určité tušení, ale časem zapomněli. My jsme věděli a nezapomeneme nikdy. Kdyby je Paní podrobila výslechu, nikdy by nezískala jistotu. S námi dvěma ano. My jsme znali totožnost jejího nejmocnějšího nepřítele - a během uplynulých šesti let jsme jí ani slůvkem nenaznačili, že ten protivník není jen výmyslem rebelů.

Rebelové tíhli k pověrám. Milovali proroky a proroctví a dramatické předpovědi nadcházejících velkých vítězství. Honba za naplněním věštby je vehnala v Kráse do pasti a způsobila, že byli téměř vyhlazeni. S nenaplněnou věštbou se vyrovnali teprve poté, co si namluvili, že upadli do léčky falešných proroků a proroctví, lstivějších než oni sami. Ve svém přesvědčení šli ještě dál a věřili daleko nepravděpodobnějším věcem.

Zábavné bylo, že si nalhávali pravdu. Kupříkladu já jsem byl jedinou osobou mimo úzký kroužek kolem Paní, kdo věděl, že povstalce vlákali do chřtánu smrti. Jenže nepřítel, který je tam dostal, nebyla Paní, jak se domnívali, ale daleko větší zlo, totiž Tyran, bývalý choť Paní, kterého zradila a nechala pochovaného, avšak živého v hrobě ve Velkém lese, severně od odlehlého města zvaného Veslo. Opatrně natáhl svou mysl z hrobu a obloudil vůdčí osobnosti rebelů. Zpracoval jim mysl dle své vůle a doufal, že využije rebely ke svržení Paní a k vlastnímu vzkříšení. Neuspěl, i když ve svém plánu využil pomoci i několika původních Lapených.

Pokud Tyran ví o mé existenci, musím stát na jeho seznamu vysoko. Stále tam leží a plánuje. Možná mě nenávidí, protože jsem pomáhal zradit Lapené, kteří mu pomáhali... Děsivé. Paní je zatraceně zlá, ale proti Tyranovi je jen stínem. Aspoň tak praví legendy. Občas mě napadá, že pokud jsou pravdivé, tak proč se ona volně prochází po zemi a on neklidně dlí v hrobě.

Od doby, co jsem odkryl sílu té věci na severu, jsem při zkoumání málo známých legend odvedl pořádný kus práce. Vždy na mě přitom padal děs. Tyranie, éra jeho vlády, páchla jako peklo na zemi. Byl to zázrak, že ho Bílá Růže porazila. Škoda, že nedokázala Tyrana zcela zničit. A s ním všechny jeho přisluhovače, včetně Paní. Svět by se dnes nezmítal v takovém chaosu.

Zajímalo mě, kdy tyhle líbánky skončí. Paní se doposud nezdála tak strašná. Kdy se uvolní a popustí otěže temnotě, již dosud ukrývá v nitru, a obnoví hrůzy minulosti?

Také mě zajímalo, jaké ničemnosti se za tyranie napáchaly. Historie je nevyhnutelně zaznamenávána tak, aby posloužila vítězi.

Ze Skřetovy cimry se ozval výkřik. Nemluva a já jsme na sebe krátce pohlédli a společně vtrhli dovnitř.

Skutečně jsem čekal, že najdeme jednoho z nich umírat na podlaze. Ani mě nenapadlo, že Skřet bude mít záchvat. Jednooký se ze všech sil snažil zabránit mu, aby si ublížil. „Někdo navázal spojení," vydechl Jednooký. „Pomozte mi. Je to příliš silné."

Poklesla mi čelist. Spojení. Neměli jsme přímé spojení od těch zoufale neočekávaných výprav, když nás před lety rebelové obklíčili v Kráse. Od těch dob se Paní i Lapení spokojovali dorozumíváním pomocí poslů.

Skřet se zmítal a skučel, ale záchvat jako obvykle trval jen pár vteřin. Pak se čaroděj uvolnil. Potrvá několik minut, než se vzpamatuje natolik, aby předal zprávu. My tři jsme s kamennými tvářemi hleděli jeden na druhého a snažili se nedat najevo zděšení. „Někdo by o tom měl říci Kapitánovi," prohodil jsem.

„Jo," přitakal Jednooký, ale ani se nepohnul. Nemluva zrovna tak.

„Dobrá. Zdá se, že jsem vybrán," zabručel jsem a odešel.

Kapitána jsem našel, jak provozuje svou nejoblíbenější činnost. Chrápal s nohama vyloženýma na pracovním stole. Probudil jsem ho a všechno mu vylíčil.

Povzdechl si: „Najdi Poručíka." Vrátil se ke studiu map. Snažil jsem se mu položit pár otázek, ale ignoroval mě, a tak jsem se vydal splnit rozkaz.

Že by něco takového očekával? Že by se v oblasti k něčemu schylovalo? Jak by se o tom v Kráse mohli dovědět dřív než my?

Blbost, proč se vzrušovat, dokud neuslyším, co řekne Skřet.

Poručík nevypadal o nic překvapeněji než Kapitán. „Něco se děje?" zeptal jsem se.

„Možná. Když jste s Cukroušem odjeli do Zářezu, přivezl posel zprávu. Říkalo se v ní, že možná budeme povoláni na západ. Třeba jde o tohle."

„Na západ? Skutečně?"

„Jo," zavrčel nepochopitelně sarkasticky.

Pitomost. Kdybychom si Krásu vybrali za obvyklý hraniční bod mezi východem a západem, tak byl Zářez vzdálený více než dva tisíce mil. Za nejpříznivějších podmínek by cesta trvala tři měsíce. A terén rozhodně nebyl ideální. O pořádných cestách ani nemluvě. Napadlo mě, že i šest měsíců by byl příliš optimistický odhad.

Ale co, třeba se trápím předčasně. Počkám a uvidím.

Ukázalo se, že takové rozkazy nepředvídal ani Kapitán s Poručíkem.

Nervózně jsme vyčkávali, až se Skřet sebere. Kapitán otevřel pouzdro s mapami a zkusmo si črtal cestu do Mrázu. Nadával, protože všechny směry pochodu na západ vedly přes planinu Strachu. Skřet si odkašlal.

Napětí se stupňovalo. Kouzelník se na nás ani nepodíval. Novinky musely být velmi nepříznivé. Tence vyjekl: „Znovu nás povolala. Paní. Zdála se podrážděná. Nejdřív půjdeme do Mrázu. Tam se setkáme s jedním z Lapených. Ten nás odvede do Mohylové země."

Ostatní se mračili a vyměňovali si udivené pohledy. „Kurva," zabručel jsem. „Kurvafix."

„Co se děje, Felčare?" zeptal se Kapitán.

Nic nevěděli. Historii nevěnovali pozornost - nezajímala je. „Tam je pochován Tyran. Všichni tam jsou pochováni. V lese, severně od Vesla." Ve Vesle jsme pobývali před sedmi lety. Nebylo to přátelské město.

„Veslo!" zařval Kapitán. „Veslo! Vždyť je to půl třetího tisíce mil!"

„A přidej dalších dvě stě do Mohylové země."

Strnule zíral do map. „Skvělé. Fakt skvělé. To znamená přejít nejen planinu Strachu, ale i Pusté vrchy a Větrnou zemi. Fakt, dost dobrý. Hádám, že tam máme dorazit tak někdy příští týden, že?“

Skřet zavrtěl hlavou. „Nemám pocit, že by spěchala, Kapitáne. Zdála se jen rozrušená a chtěla, abychom vyrazili správným směrem.“

„A prozradila ti proč a zač?“

Skřet se ušklíbl. Copak to Paní někdy udělala? Kurva že ne.

„Jak jinak,“ zamumlal Kapitán. „Zčistajasna rozkaz trmácet se přes půl světa. To miluju.“ Nařídil Poručíkovi, aby začal s přípravami na odchod.

Byla to špatná zpráva, šílená zpráva, blbost na kvadrát, ale ne tak zlá, jak Kapitán tvrdil. Ostatně, připravoval se už od té doby, kdy posel přivezl dopis. Nebylo tak těžké se sbalit. Akorát, že se nikdo balit nechtěl.

Na západě se žilo daleko příjemněji než tady, ale ne zas tak skvěle, aby se kvůli tomu člověk trmácel takový kus.

Samo že Paní mohla poslat jednotku, která se nacházela blíž. Jenže my jsme oběti svých vlastních schopností. Vždycky chce, abychom napochodovali tam, kde to smrdí skutečným průserem. Dobře ví, že odvedeme nejlepší práci.

Kurva, kurva a ještě jednou kurva.

Kapitola jedenáctá: JALOVEC: NOČNÍ FACHA

Bouda vyplatil Kragemu jen devět z deseti leva. Za minci, kterou si nechal, nakoupil dříví, víno a pivo, aby doplnil zásoby. Pak zavětřili další věřitelé, že se mu začalo dařit. Tenhle malý úspěch mu nepřinesl nic dobrého. Na další splátku pro Krageho si musel půjčit od lichváře jménem Gilbert.

Přistihl se, že si přeje, aby někdo zemřel. Dalších deset leva by mu umožnilo přežít zimu.

Tahle zima byla zatraceně tuhá. Do přístavu nepřijížděly žádné lodi. V Holínce člověk o práci nezavadil. Jediným Boudovým štěstím byl Asa. S dojemnou snahou koupit si přítele nosil Asa Boudovi dřevo, kdykoli se dostal z Krageho dosahu.

Asa dorazil s nákladem. „Raději si dávej bacha,“ sdělil Boudovi důvěrně. „Krage se doslech o tvé půjčce od Gilberta.“ Bouda zbledl. „Má na Lilii celou řadu kupců. Už si shánějí holky.“

Bouda přikývl. Pasáci v téhle roční době snadno získávali zoufalé ženy. Až přijde léto a s ním námořníci, budou na své řemeslo připraveny.

„Ten parchant. Tvářil se, že mě nechá na pokoji. Měl jsem si dát větší pozor. Takhle dostane mý prachy i můj barák. Ten syčák.“

„No, já jsem tě varoval.“

„Jo. Díky, Aso.“

Termín další splátky se blížil jako přízrak. Gilbert Boudoví další půjčku odmítl. Menší věřitelé obléhali Lilii. Krage je nasměroval na Boudu.

Bouda koupil Havranovi džbánek. „Můžu si přisednout?“

Havranovi přeběhl po rtech náznak úsměvu. „Je to tvoje putyka,“ prohodil. „Poslední dobou ses nechoval zvlášť přátelsky, Boudo,“ dodal.

„Jsem nervózní,“ lhal Bouda. Havranova přítomnost nedala spát jeho svědomí. „Mám starosti kvůli dluhům.“

Havran narážku pochopil. „Myslel sis, že bych ti moh pomoct?“

Bouda téměř zasténal: „Jo.“

Havran se tiše zasmál. Bouda měl pocit, že zaslechl náznak triumfu. „Platí, Boudo. Dnes v noci?“

Bouda si představil, jak strážcové odvážejí jeho matku. Spolkl opovržení, které k sobě cítil. „Jo.“

„Dobrý. Ale tentokrát budeš pomocník a ne společník.“ Bouda polkl a přikývl. „Ulož tu stařenu do postele a pak přijď dolů. Jasný?“

„Ano,“ zašeptal Bouda.

„Fajn. A teď padej, sereš mě.“

„Ano, pane.“ Bouda Odcouval. Po zbytek dne se nikomu nedokázal podívat do očí.

*

Ostrý vítr vyl a prohánět údolím kolem přístavu sněhové vločky. Bouda se nešťastně choulil na kozlíku, který mrazil jako kus ledu. Počasí se zhoršovalo. „Proč zrovna dneska?“ bručel.

„Skvělej čas,“ zajektal Havran zuby. „Nechceme přece, aby nás někdo viděl.“ Zatočil do Kupecké uličky, ze které se rozbíhal nespočet uzoučkých průchodů mezi domy. „Tohle místo je k lovu jako stvořené. V tomhle počasí zalézají do těch uliček a chcípají jako mouchy.“ Bouda se zachvěl. Pomyslel si, že na tohle už je moc starej. Ale proto tu přece byl. Aby nemusel čelit takovému počasí každou noc. Havran zastavil vůz. „Mrkni do toho průchodu.“ Boudu rozbolely nohy v okamžiku, kdy na ně přenesl váhu.

Dobré znamení. Aspoň něco cítil, takže mu neumrzly.

V uličce vládla tma tmoucí. Prohledal ji spíš hmatem než zrakem. Pod stříškou vchodu jednoho domu našel hromadu hadrů, ale hýbala se a mumlala. Utekl od ní.

Dorazil k vozu, právě když Havran něco nakládal na korbu. Bouda odvrátil pohled. Tomu klukovi nemohlo být víc než dvanáct. Havran zakryl tělo slámou. „A máme jednoho. V takovou noc bychom jich měli najít spoustu.“

Bouda spolkl námitky a posadil se zpět na kozlík. Myslel na matku. Nevydržela by ani jedinou noc.

V další uličce našel svou první mrtvolu. Stařec upadl a protože už nedokázal vstát, zmrzl. S bolestí v srdci přitáhl

Bouda tělo k vozu.

„Zdá se, že bude dobrá noc," rozhlížel se Havran. „Žádná konkurence. V tomhle počasí strážcové nevystrčí nos." Tiše dodal: „Doufám, že ten kopec zvládneme."

Později, když se přesunuli k nábřeží a každý z nich našel další mrtvolu, se Bouda zeptal: „Proč to děláš?"

„Taky potřebuju prachy. Čeká mě dlouhá cesta. Takhle jich seženu hodně, rychle a bez velkého rizika."

Boudu napadlo, že riskují daleko víc, než si Havran myslí. Mohli by je rozčtvrtit. „Ty nejsi z Jalovce, že?"

„Z jihu. Námořník ze ztroskotané lodi."

Bouda mu nevěřil. Havranův přízvuk, i když slabý, tomu vůbec neodpovídal. Ale neměl nervy tomu chlapovi říct, že je lhář, a snažit se z něj vypáčit pravdu.

Útržkovitý rozhovor pokračoval, ale Bouda už nezjistil o Havranově minulosti a pohnutkách nic dalšího.

„Ty jdi támhle," nařídil mu Havran. „Já se porozhlédnu tady. Poslední zastávka, Boudo. Končíme."

Bouda přikývl. Přál si, aby měl tuhle noc už za sebou. K vlastnímu znechucení se na bezdomovce začal dívat jako na věci a nenáviděl je za to, že umírají na tak zatraceně pitomých místech.

Uslyšel tiché volání a rychle se otočil. Havran jednoho měl. To stačilo. Rozběhl se k vozu.

Havran seděl na kozlíku a čekal. Bouda se vyškrábal vedle něj, schoulil se a skryl tvář před větrem do pláště. Havran pobídl mezky.

Když vůz přejížděl most nad přístavem, zaslechl Bouda zasténání. „Co?" Jedno z těl se pohnulo! „Ach, kurva, Havrane..."

„Stejně chcípne."

Bouda sebou trhl, jako kdyby dostal ránu, a zíral na domy na severním břehu. Chtěl něco namítat, hádat se, udělat cokoli, aby se zřekl spoluúčasti na tomhle zvěrstvu.

O hodinu později vzhlédl a nic nepoznával. Ulici lemovalo několik velkých, prostorných domů s temnými okny. „Kde jsme?"

„Už jsme skoro na místě. Ještě půlhodinu, pokud nebude cesta příliš namrzlá."

Bouda si představil, jak vůz klouže do škarpy. Co potom? Nechat všechno být a doufat, že je podle vozu nikdo nevypátrá? Pocit znechucení nahradil strach.

Pak si uvědomil, kde jsou. Takhle vysoko se nachází jen ten zatracený černý hrad. „Havrane... „

„Co se děje?"

„Míříš k černému hradu."

„A kam sis myslel, že jedeme?"

„Tam žijou lidi?"

„Jo. Co se ti nelíbí?"

Havran byl cizinec. Nedokázal pochopit, jak působí černý hrad na obyvatele Jalovce. Lidé, kteří se dostali příliš blízko, zmizeli. Obyvatelé Jalovce raději předstírali, že ten hrad neexistuje.

Boudoví se podařilo vykoktat, čeho se bojí. Havran pokrčil rameny. „Je vidět, že víte prd."

Záclonou padajícího sněhu spatřil Bouda temné obrysy hradu. Tady nahoře sněžilo méně, ale foukal ostrý vítr. Odevzdaně zamumlal: „Tak ať už to máme za sebou."

Obrys se změnil v cimbuří, bašty a věže. Nikde neprobleskovalo ani světélko. Havran zastavil před vysokou bránou, slezl z kozlíku a udeřil těžkým klepadlem. Bouda se skrčil a zabalil ještě víc a doufal, že na bouchání nikdo neodpoví.

Brána se okamžitě otevřela. Havran vylezl zpátky na kozlík. „Hyjé."

„Snad nejedeš dovnitř?"

„Proč ne?"

„Hej, to teda ne. V žádným případě."

„Sklapni, Boudo. Jestli chceš prachy, tak pomůžeš vykládat."

Bouda potlačil zakňučení. S tímhle nepočítal.

Havran projel bránou, zahnul doprava a zastavil v širokém klenutém průjezdu. Jediná lucerna bojovala s temnotou, která průjezd zaplňovala. Havran sklouzl z kozlíku. Vyděšený Bouda ho následoval. Začali stahovat těla z vozu a házet je na kamenné dláždění. Když skončili, přikázal Havran: „Vrať se do vozu a drž hubu."

Jedno tělo se pohnulo. Bouda zaklel. Havran mu surově dupl na nohu. „Sklapni."

Objevil se vysoký hubený stín, oděný do volných černých kalhot a haleny s kapuci. Prohlédl krátce každé tělo a zdálo se, že je spokojen. Pohlédl na Havrana. Bouda letmo zahlédl lesklou, snědou, chladnou tvář plnou ostrých hran a stínů s lehce světélkujícíma očima.

„Třicet. Třicet. Čtyřicet. Třicet. Sedmdesát," řekl stín.

„Třicet. Třicet. Padesát. Třicet. Sto," oponoval Havran.

„Čtyřicet. Osmdesát."

„Čtyřicet pět. Devadesát."

„Čtyřicet. Devadesát."

„Platí."

Oni smlouvali! O starých lidech se Havran ani nepokoušel dohadovat. Ta vysoká bytost nepřistoupila na jeho nabídku za toho mladého. Ale ten umírající stál za to.

Bouda pozoroval, jak vysoká bytost odpočítává mince u nohou mrtvol. Tohle bylo celé jmění! Dvě stě dvacet stříbrných! S těmi by mohl Lilii zbourat a postavit novou hospodu. Nebo se úplně odstěhovat z Holínky.

Havran nasypal mince do kapsy kabátu. Pět z nich podal Boudoví.

„To je všechno?"

„Copak to není dost za jednu noc?“

Výdělek by to byl slušný i za celý měsíc, a ještě by něco zbylo. Ale jen pět z...

„Minule jsme byli společníky.“ Havran vyskočil na kozlík. „Možná budem zas. Ale dneska jsi jen námezdní síla. Jasný?“ V Havranově hlase zaznělo ostří. Bouda vyděšeně přikývl.

Havran s vozem zacouval. Boudu náhle zamrazilo. V průjezdu to žhnulo jako v pekle. Bouda vycítil hlad bytosti, která je pozorovala, a i přes závan vedra se celý roztřásl.

Minuli temnou sklovitou zeď bez jediné spáry. „Můj Bože!“ Hleděl skrze stěnu. Spatřil kosti, kusy kostí, těla, kusy těl a to vše jako by se vznášelo v noční temnotě. Když Havran zabočil k bráně, spatřil zírající tvář.

„Co je tohle za místo?“ zaskučel Bouda.

„Nevím, Boudo. A ani to nechci vědět. Starám se jen o to, aby mi dobře zaplatili. Já ty prachy potřebuju. Mám před sebou dlouhou cestu.“

Kapitola dvanáctá: Mohylová země

V Mrazu se k Legii připojil Lapený zvaný Kulhavec. Mašírovali jsme sto čtyřicet dní. V těch dlouhých, tvrdých, vyčerpávajících dnech chlapi i zvířata šli spíše vedeni železným zvykem než o vlastní vůli. Jednotka v dobré kondici, jakou máme my, je schopna za den urazit padesát, v krajním případě i sto mil, když ze sebe vydá všechno, ale ne týden po týdnu a měsíc po měsíci na neskutečně mizerných silnicích. Chytrý velitel nenutí jednotku k tvrdým pochodům. Pokud je tempo příliš rychlé, s přibývajícím časem se na ní únava podepisuje, až nakonec chlapi začnou padat jako mouchy. Vezmeme-li v úvahu oblasti, které jsme překročili, měli jsme zatraceně dobrý čas. Mezi Bichlí a Mrazem leží hory, ve kterých jsme byli šťastní, když jsme urazili pět mil denně. V poušti jsme si museli zacházet, abychom našli vodu. Některé řeky zabraly i pár dní, než jsme je přepluli na provizorních vorech. Jako zázrakem jsme cestou ztratili jen dva muže.

Kapitán nad tím výkonem zářil - dokud si ho nezavolal velitel městské posádky.

Když se vrátil, svolal důstojníky a pár starých veteránů. „Špatné zprávy,“ oznámil nám. „Paní posílá Kulhavce, aby nás vedl přes planinu Strachu. Nás a karavanu, kterou budeme doprovázet.“

Zatvářili jsme se kysele. Mezi Legií a Kulhavcem to neklapalo. „Kdy vyrazíme, pane?“ otázal se Jilmáč. Potřebovali jsme si oddechnout. Samozřejmě že nám odpočinek nikdo neslíbil. Paní a Lapení si lidskou slabost neuvědomují, nicméně...

„Termín odchodu ještě neznám. Hlavně ať nezlenivíte. Kulhavec tu ještě není, ale mohl by se objevit už zítra.“

Jasně. S létajícími koberci, které Lapení používají, se během pár dní mohou přemístit kamkoliv. „Doufejme, že ho něco aspoň na chvilku zdrží,“ zamumlal jsem.

Vůbec jsem netoužil se s ním znovu střetnout. V minulosti jsme častokrát stáli proti němu. Před událostmi v Kráse jsme úzce spolupracovali s Lapeným zvaným Lovec Duší. Lovec nás několikrát využil, aby Kulhavce zostudil, ať už kvůli starému nepřátelství nebo proto, že tajně pracoval pro Tyrana. Paní tomu uvěřila a téměř Kulhavce zničila. Ale pak ho omilostnila a zapojila do konečné bitvy.

Před dávnými časy, v době zrodu Tyranie a staletí před založením impéria, Tyran přemohl své největší rivaly a přinutil je, aby mu sloužili. Takto shromáždil deset zlosynů, brzy známých jako Desítka Lapených. Když Bílá Růže vedla svět do války proti Tyranovi a zvítězila, Desítku pohřbili s ním. Ani jediného člena tohoto společenstva ale nedokázala zničit úplně.

Staletí míru podkopala vůli světa chránit sebe sama. Jeden kouzelník se ze zvědavosti pokusil spojit s Paní. Byla chytřejší než on, obelstila ho a podařilo se jí osvobodit. Desítka povstala zároveň s ní. Během jediné generace spolu ukuli plány na nové temné impérium. Během dvou se připravili na boj s rebely, jejichž proroci předpověděli, že Bílá Růže bude převtělena, aby povstalce dovedla ke konečnému vítězství.

Nějaký čas se zdálo, že se jim to povede. Naše armády se hroutily. Provincie padaly jedna po druhé. Lapení se hádali a ničili se vedeni vzájemnou nenávistí. Devět z Desítky zahynulo. Paní se podařilo lapit tři vůdce povstalců a částečně jimi nahradit své ztráty. Byli to Pírka, Cesta a Šepta - pravděpodobně nejlepší stratég od dob Bílé Růže. Než jsme ji lapili, dala nám pořádně zabrat.

Proroci rebelů se ve svých věštbách nemýlili, s výjimkou průběhu konečné bitvy. Předpokládali, že je povede převtělená Bílá Růže. Nestalo se tak. Nenašli ji včas.

Ona ovšem skutečně žila, ale na naší straně bitevní linie, a vůbec si neuvědomovala, kým je. Já jsem různými cestami zjistil, co je zač. A tahle vědomost znamená, že by můj život pozbyl ceny v okamžiku, kdy by mě předvedli k výslechu. „Felčare!“ vyštěkl Kapitán. „Probuď se!“ Všichni na mě udiveně hleděli. Nechápali, jak je možné, že jsem se zasnil při Kapitánově promluvě.

„Cože?“

„Tys mě neslyšel?“

„Ne, pane.“

Předvedl své nejlepší medvědí zamračení. „Tak tedy poslouchej. Až se Lapený objeví, buď připraven letět na koberci. Tvá výstroj může vážit nanejvýš padesát liber.“

Koberec? Lapený? O čem tu, k čertu, mluví? Rozhlédl jsem se. Někteří chlapi se pochechtávali, jiní mě litovali. Mám letět na koberci? „Proč?“

Kapitán začal trpělivě vysvětlovat: „Paní chce poslat deset chlapů, aby pomohli Šeptě a Pírku v Mohylové zemi. K čemu je tam potřebují? Nevím. Ty jsi jedním z těch, které si vybrala.“

Záchvěv strachu. „Proč mě?“ Doba, kdy jsem zastával funkci jejího domácího mazlíčka, nebyla zrovna příjemná,

přesněji řečeno, byla dost zlá.

„Možná tě po všech těch letech pořád miluje.“ „Kapitáne...“

„Protože tak rozhodla, Felčare.“

„Hádám, že to stačí. Jasně že nemá cenu jí odporovat. Kdo ještě?“ „Kdybys nechrápal, věděl bys to. Takže teď se o to nestarej. Máme na práci důležitější věci.“

*

Šepta dorazila do Mrazu dříve než Kulhavec. Hodil jsem pytel na její létající koberec. Padesát liber. Zbytek věcí jsem nechal Jednookému a Nemluvovi.

Koberec se tomu říká jen ze zvyku. Ve skutečnosti to je kus těžké látky napnutý na asi stopu vysokém dřevěném rámu. Spolu se mnou cestovali Jilmáč, který náš oddíl povede, a Bachař. Bachař je línej parchant, ale s mečem se umí ohánět dobře.

Uprostřed koberce spočíval můj pytel s další stovkou liber výstroje od chlapů, kteří se k nám připojí později. Jilmáč a Bachař, celí rozklepaní, se přivázali v zadních rozích koberce. Můj flek byl vlevo vpředu. Šepta seděla vpravo vedle mě. Navlíkli jsme na sebe tolik vrstev oblečení, že jsme se skoro nemohli hýbat. Šepta řekla, že poletíme rychle a vysoko. Nahoře bude zatracená zima.

Klepal jsem se stejně jako Jilmáč s Bachařem, i když jsem na koberci letěl už dřív. Miloval jsem pohled z ptačí perspektivy, ale bál jsem se klesání, které k letu nerozlučně patřilo. Také jsem se děsil planiny Strachu, nad kterou ve výšce kroužila podivná, příšerná stvoření.

„Byli jste na latríně?“ zeptala se Šepta. „Čeká nás dlouhý let.“ Kupodivu nepřipomněla, že se tam nahoře občas někdo strachy posere. Hlas měla klidný a melodický, zněl jako hlas ženy, která zaplňuje poslední okamžiky vašich snů těsně před procitnutím. Vzbuzovala tím však klamný dojem. Byla totiž každým coulem ostříleným válečníkem a její vzhled tomu odpovídal. Pozorně se na mě zadívala, zjevně si připomněla předchozí střetnutí v lese

Mraků.

Číhali jsme tehdy s Havranem na místě, kde se měla setkat s Kulhavcem a převést ho na stranu povstalců. Léčka se zdařila. Havran dostal Kulhavce a já jsem zajal Šeptu. Jakmile dorazili Lovec Duší a Paní, dílo dokončili. Šepta se stala prvním novým Lapeným od dob Tyranie.

Mrkla na mě.

Napnutá látka mě pleskla do zadku. Rychle jsme nabírali výšku.

Cesta vzduchem přes planinu Strachu probíhala rychleji než po zemi, ale nebylo to nic moc bezpečného. Cestu nám křižovaly větrné velryby, ale my jsme kolem nich vždycky jenom prosvištěli. Letěly příliš pomalu, než aby s námi udržely krok. Ze zad se jim zvedli tyrkysové zbarvení tvorové podobní platýzům, nemotorně sebou plácli do vzduchu, nabrali vzdušný proud, vystoupali nad nás a pak se vrhli dolů jako útočící orli. Vyzývali nás na souboj, protože jsme narušili jejich vzdušné území. Nedokázali jsme jim uletět, ale snadno jsme se vyšplhali nad ně. Nicméně, nad větrné velryby jsme se vznést nemohli. Tak vysoko byl vzduch pro lidské bytosti příliš řídký. Velryby mohly stoupat ještě další míli a vytvořit pro platýze skokanské můstky.

Ve vzduchu žili ještě jiní létající tvorové, menší a ne tak nebezpeční, ale stejně nepříjemní. Přesto jsme prorazili. Když nějaký platýz zaútočil, Šepta ho odrazila kouzly.

Aby mohla čarovat, musela pustit řízení koberce. Vždy jsme volně padali, dokud se platýze nezbavila. Zvládl jsem to, aniž bych přišel o snídani, ale jen tak tak. Jilmáče a Bachaře jsem se raději na jejich pocity neptal, protože by asi nechtěli ztratit důstojnost.

Šepta nikdy neútočila jako první. Tak zní na planině Strachu základní pravidlo pro přežití. Nezačínat si. V opačném případě rozhodně nepůjde o vyrovnaný souboj. Pustí se do vás všechny nestvůry v okolí.

Planinu Strachu jsme překonali bez nehod, jak už se to kobercům obvykle podaří, a uháněli jsme dál. Celý den. S nadcházející nocí jsme zabočili na sever. Vzduch se ochladil. Šepta s kobercem klesla níž a zpomalila. Ráno nás zastihlo nad Forsbergem, kde Legie tábořila v počátcích služby u Paní. S Jilmáčem jsme nakukovali přes okraj koberce.

Ukázal jsem dolů a zařval: „Támhle je Úděl.“ Tuhle pevnost jsme krátkou dobu obývali. Jilmáč ukázal stranou. Leželo tam Veslo, kde jsme na povstalce uplatnili pár pěkně špinavých triků a vysloužili si nepřátelství Kulhavce. Šepta plachtila tak nízko, že jsme dokázali rozeznat tváře lidí v ulicích. Veslo nevypadalo o nic přátelštěji než před osmi lety.

Minuli jsme město a přelétali nad korunami Velkého lesa, starověké, panenské divočiny, ze které Bílá Růže řídila své tažení proti Tyranovi. Kolem poledne Šepta opět zpomalila. Snesli jsme se na rozlehlou mýtinu v srdci hvozdu. Stromy zde vykáceli již před mnoha lety. Skupina mohyl ve středu paseky prozrazovala dílo člověka, i když dnes jsou mohyly sotva rozeznatelné.

Šepta přistála na území města, nebo spíš v troskách. Předpokládal jsem, že tohle město obývá Věčná hlídka, jejímž úkolem je chránit Mohylovou zemi před šťouraly. Hlídka měla svůj význam, dokud ji nezradila lhostejnost zbytku světa.

Přívržencům vzkříšení to trvalo tři sta sedmdesát let, než pronikli do Mohylové země. Stejně zde nezískali to, co chtěli. Paní s Lapenými se vrátila, ale Tyran zůstal uvězněn.

Paní vyhladila hnutí přívržencům vzkříšení tím, že mu uťala kořeny a větve. Pěkná odměna, že?

Hrstka mužů vyšla z budovy, jedné z mála v zachovalém stavu. Pokusil jsem se vyslechnout, o čem s Šeptou hovoří, a několik slov jsem zachytil. Když jsem se pokoušel vyhnat ze svalů ztuhlost, otočil jsem se na Jilmáče: „Vzpomínáš na tu svou Forsberčanku?“

„Užijeme si jako dřív. Nechceš se mrknout na Bachaře? Nevypadá dobře.“

Nebylo to s ním tak zlé. Byl jen vyděšený. Chvilku trvalo, než jsem ho uklidnil a přesvědčil, že je opět na pevné zemi.

Místní lidé, potomci Hlídky, která po staletí strážila Mohylovou zemi, nám ukázali naše cimry. Město se znovu probouzelo k životu. My jsme tvořili předvoj nové krve.

O tři dny později Šepta na koberci přivezla Skřeta a dva naše nejlepší vojáky. Potvrdili, že Legie už opustila Mráz. Vyzvídal jsem, zda je na nás Kulhavec ještě pořád nasraný.

„Nezdá se, aspoň podle mého mínění," odvětil Skřet. „Ale to nic neznamená."

„To teda ne."

Za další tři dny přiletěli poslední čtyři chlapi. Šepta se nastěhovala do našich ubikací. Tvořili jsme její tělesnou stráž a zároveň jakousi hlídku. Kromě její ochrany patřilo k našim úkolům zamezit nepovolaným osobám vstup do blízkosti Mohylové země.

*

Objevila se Pírka, další z Lapených, a přivedla si vlastní stráže. Odborníci určení k prozkoumání Mohylové země dorazili s armádou dělníků najatých ve Vesle. Dělníci vyčistili oblast od trosek a křovin až k vlastní Mohylové zemi. Vstoupit tam bez patřičné ochrany znamenalo pomalou a bolestivou smrt. Ochranná kouzla, která tam Bílá Růže zanechala, s odchodem Paní nezmizela. Naopak, Paní k nim přidala ještě svá vlastní. Předpokládám, že se bála, aby se Tyran neosvobodil.

Záhy dorazil Cesta a přivedl si vlastní vojsko. Ve hvozdu rozmístil předsunuté hlídky. Lapení se střídali v hlídkování ze vzduchu. My, přisluhovači, jsme se sledovali navzájem stejně pozorně, jako jsme pozorovali své okolí.

Chystalo se něco velkého. Nikdo nic neřekl, ale všichni jsme to tušili. Paní nepochybně předvídala pokus o průlom.

Volný čas jsem trávil pročítáním záznamů Hlídky, zvláště pasáží z doby, kdy zde žil Boman. Strávil v tomhle opevněném městě čtyřicet let a vydával se za hledače pokladů; ovšem to bylo předtím, než se pokusil spojit s Paní a bezděčně ji osvobodil. Zajímal mě. Ale zdejší záznamy o něm hovořily jen málo a i ta trocha byla zkreslená a upravená.

Kdysi jsem vlastnil Bomanovy osobní poznámky. Narazil jsem na ně těsně před polapením Šepty. Ale předal jsem je našemu tehdejšímu poradci, Lovci Duší, aby je dopravil do Věže. Ten si je z vlastních jen sobě známých důvodů ponechal, a tak mi opět padly do rukou až během bitvy v Kráse, když jsem s Paní pronásledoval tu zrádkyni. O těch poznámkách jsem neřekl nikomu kromě svého přítele Havrana. Havran ale dezertoval, aby chránil dítě, o němž byl přesvědčen, že je převtělením Bílé Růže. Když se mi konečně naskytla příležitost vytáhnout poznámky z úkrytu, kam jsem je schoval, byly pryč. Myslím, že si je Havran odnesl s sebou.

Často o něm přemýšlím a uvažuju, co se s ním asi stalo. Prohlásil, že uprchne tak daleko, že ho už nikdy nikdo nenajde. Nestaral se o politiku. Chtěl pouze chránit dítě, které miloval. Byl schopen udělat cokoli, jen aby Pusinku ochránil. Hádám, že si myslel, že tyhle poznámky by jednoho dne mohly být jakási pojistka.

V ubikacích Hlídky visí asi tucet krajinek namalovaných bývalými členy posádky. Většinou zobrazují Mohylovou zemi. Kdysi vypadala velkolepě.

Sestávala z centrální Velké mohyly, položené na ose směřující od severu k jihu, ve které spočíval Tyran a jeho Paní. Velkou mohylu obklopovala hvězdice, která se zvedala nad rovinu, ohraničenou hlubokým vodním příkopem. V paprscích hvězdy stály menší mohyly, s pěti z Desítky Lapených. Kruh, který se zvedal nad hvězdu, spojoval její vnitřní hroty a v něm stály zbývající mohyly s ostatními Lapenými. Každou mohylu obklopovaly modly a chránila kouzla. Za vnitřním prstencem se kolem Velké mohyly táhla řada dalších ochranných prostředků. Posledním z nich byl drak ovinutý kolem Velké mohyly, zakousnutý do vlastního ocasu. Starší malba očitého svědka ukazuje draka, jak v tu noc, kdy Paní opět povstala chrlí do okolí oheň, a Bomana, kráčejícího do plamenů.

Boman byl uvězněn mezi Paní a přívrženci vzkříšení, kteří s ním manipulovali. Jeho náhodný pokus byl jejich promyšleným krokem.

Záznamy uvádějí, že jeho žena přežila. Ta později vykládala, že odešel do Mohylové země, aby vše zastavil. V té době jí nikdo nevěřil. Tvrdila, že znal pravé jméno Paní a měl v úmyslu k ní dorazit, dříve než vyklouzne na svobodu.

Nemluva, Jednooký i Skřet vám potvrdí, že každý čaroděj se ze všeho nejvíce bojí toho, že by se někdo nepovolaný mohl dozvědět jeho pravé jméno. Bomanova žena tvrdila, že pravé jméno Paní je zašifrováno v poznámkách, které její manžel vlastnil. V těch, jež zmizely té noci, kdy Paní povstala. Tyto listiny se pak znovu objevily o desítky let později. Havran odnesl poznámky, které možná obsahují páku schopnou zničit celou říši.

Když byly nové, vypadaly stavby v Mohylové zemi působivě. Povrch byl obložen mramorem. Voda v širokém příkopě měla blankytně modrou barvu. Okolní krajina připomínala zámecký park... Ale strach z Tyrana mizel a začalo se nedostávat peněz na údržbu. Novější malba, vytvořená Bomanovým současníkem, už ukazuje jen zpustlou krajinu, zářivě bílé obklady popraskané a vodní příkop přeměněný v močál. Dnes ani nemůžete přesně říct, kde se příkop nacházel. Mramor zmizel pod křovinatým porostem. Z vyvýšenin a mohyl jsou dnes pahorky. Jedině ta část Velké mohyly, kde leží Tyran, je ještě ve slušném stavu, ale i ona je hustě zarostlá plevelem. Některé modly, které ukotvují kouzla, dosud drží jeho přátele v povzdálí, ale jejich rysy vlivem počasí již dávno vymizely.

Hranice Mohylové země je nyní vyznačena kůly s červenými praporky, které tam zatloukli, když Paní oznámila, že do ní posílá výzkumnou výpravu. Hlídači, kteří zde žijí odjakživa, nepotřebovali žádné varovné značky.

Měsíc a půl jsem si užíval. Mou zvědavost zčásti ukojily dlouhým vyprávěním i Pírka a Šepta; zjistil jsem, že jsou pozoruhodně sdílné, což se o starých Lapených tvrdit nedalo. Také velitel hlídky jménem Ještěr se vychloubal svou velitelskou minulostí; dle jeho slov sahala stejně daleko jako minulost Legie. Vyměňovali jsme si lži a historky nad mnoha galony piva.

Během pátého týdne se cosi přihodilo. Nám, přisluhovačům, nikdo neprozradil, o co jde. Ale Lapení byli celí

vzrušení. Šepta začala přivážet další posily z Legie. Muži vyprávěli děsivé historky o planině Strachu a Pustých vrších. Legie se nyní nacházela u Pánova, pouhých pět set mil daleko.

Na konci šestého týdne si nás Šepta svolala a oznámila nám další přesun. „Paní požaduje, abych některé z vás odvezla na západ. Jednotku o síle pětadvaceti mužů. Jilmáči, ty budeš velet. K vám se přidám já, Pírka, pár specialistů a několik odborníků na jazyky. A ty, Felčare, jsi také na seznamu. Paní by se přece neobešla bez svého oblíbeného historika amatéra, že?“

Po páteři mi přeběhl záchvěv strachu. Nijak by mě nenadchlo, kdyby se o mě začala opět zajímat.

„Kam máme namířeno?“ zeptal se Jilmáč. Profík až do morku kostí, parchant jeden. Ani nezareptal.

„Do města jménem Jalovec. Kus cesty za západní hranicí impéria. Má něco společného s Mohylovou zemí. Kromě toho -leží poněkud severněji, takže se připravte, že tam bude zima.“

Jalovec? V životě jsem o něm neslyšel. A ani nikdo jiný. Dokonce ani Ještěr. Přehraboval jsem se mu v mapách tak dlouho, dokud jsem nenašel tu, která zobrazovala západní pobřeží. Jalovec ležel směrem na sever, poblíž míst, kde země neroztála po celý rok. Vypadal na velké město. Zajímalo mě, jak tam vůbec může něco existovat, když je tam pořád taková zima. Zeptal jsem se Šepty. Zdálo se, že Šepta má o tom městě pár informací, a tak mi vysvětlila, že Jalovec využívá mořského proudu, který na sever přináší teplou vodu. A pokračovala, že město je velmi podivné - aspoň podle Pírky, která ho skutečně navštívila.

Pár hodin před naším přesunem jsem zašel za Pírkou. Nic nového mi neřekla, snad jen to, že Jalovec je državou vévody Zimerlana a před rokem (odehrálo se to zřejmě těsně předtím, než dopis, který obdržel Kapitán, opustil Krásu) se obrátil na Paní o pomoc při vyřešení jakéhosi místního problému. Už jen fakt, že někdo žádal Paní o pomoc v době, kdy si ji celý svět snažil udržet od těla, napovídal, že směřujeme do zajímavých míst. Byl bych rád znal souvislost s Mohylovou zemí.

Nepříjemně dlouhá vzdálenost do Jalovce mě netěšila. Nicméně přijal jsem s povděkem, že tady nebudu, až Kapitán zjistí, že se od něj očekává, aby vyrazil stejným směrem, jen co si Legie trochu ve Vesle odpočine.

Může se stát, že jeho vzteklé vytí uslyším i na tu dálku. Věděl jsem, že nebude rád.

Kapitola třináctá: JALOVEC: KLAUZURA

Bouda už týdny špatně spal. Zdálo se mu o černých skleněných zdech a o muži, který nebyl mrtvý. Dvakrát ho Havran požádal, aby se k němu na nočním lovu připojil. Bouda dvakrát odmítl. Havran nenaléhal, i když oběma bylo jasné, že by se Bouda podvolil, kdyby Havran na jeho pomoci trval.

Bouda se modlil, aby Havran co nejrychleji zbohatl a zmizel. Neustále ho tížily výčitky svědomí.

A proč, sakra, po něm nejde Krage?

Bouda nechápal, proč Havrana nevyvádí Krage z míry. Ten chlap není blázen ani hlupák. To, že Havrana neděsil, nedávalo smysl. Aspoň Krutimíru Boudovi ne.

Asa zůstal na Krageho výplatní listině, ale Boudu přesto navštěvoval a odhodlaně přinášel dříví. Občas po celých vozech. „O co ti jde?“ zeptal se jednoho dne Bouda.

„Pokouším se získat úvěr,“ připustil Asa. „Krageho hoši mě nemají příliš v lásce.“

„To nikdo, Aso.“

„Jednou by mi mohli chtít provést něco hnusného...“

„Potřebuješ úkryt, až po tobě půjdou, že? Co pro Kraga děláš? Proč se o tebe vůbec stará?“

Asa začal cosi koktat. Bouda přitlačil. Konečně měl chlápka, kterého dokázal zastrašit. „Sleduju Havrana, Boudo. Hlásím, co dělá.“

„Bouda si odfrkl. Krage Asu využíval, protože byl postradatelný. Hned zpočátku, když Krage nechal Havrana sledovat, mu zmizeli dva muži. Boudu napadlo, že asi ví, kde jsou.

Náhle ho přepadl strach. Co když Asa nahlásil Havranova noční dobrodružství? Co když viděl i Boudu... Vyloučeno, Asa by nedokázal udržet jazyk za zuby. Celý život hledal na každého nějakou páku.

„Poslední dobou hodně utrácíš, Aso. Kde bereš prachy?“

Asa zbledl. Rozhlédl se a několikrát polkl. „Dřevo, Boudo. Prodávám dříví.“

„Lháři. Odkud ho máš?“

„Boudo, na to by ses neměl ptát.“

„Možná ne. Ale i já nutně potřebuju prachy. Dlužím Kragovi. Už jsem mu skoro všechno splatil. Ale on pak začal od každého skupovat mé menší dluhy. Zatracenej Gilbert!... Potřebuju sehnat dost, abych si už nemusel půjčovat.“

Černý hrad. Dvě stovky a k tomu dvacet stříbrných. Pocítil nutkání se na Havrana vrhnout. Ten se jen bezstarostně usmíval a přesně věděl, co se Boudovi honí hlavou. „Aso, kde jsi schrastil ty prachy?“

„A odkud máš ty svoje, abys zaplatil Kragovi? Co? Lidem to vrtá hlavou, Boudo. K takovým prachům přece nepřijdeš přes noc. Aspoň ty ne. Tak mi to pověz a já ti to taky prozradím.“

Bouda couvl. Asa se triumfálně rozzářil.

„Ty malý hade. Vypadni, než ztratím trpělivost.“

Asa se kvapem dal na ústup. Jedinkrát se ohlédl, tvář zamyšleně staženou. Sakra, pomyslel si Bouda. Teď mě bude podezírat. Zamyšleně vrazil hadr do ulepeného džbánu.

„O co šlo?“

Bouda nadskočil. K pultu přistoupil Havran. Jeho pohled nestrpěl žádné výmluvy. Bouda mu v krátkosti vylíčil celý rozhovor.

„Takže Krage nás na pokoj i nenechá?“

„Ty Krageho neznáš, jinak bys tak nemluvil. S ním je to vždycky kdo s koho. Buď ty, nebo on, Havrane."

„Takže on, že?"

Boudovi poklesla čelist.

„Mám návrh. Sleduj svého přítele, až půjde pro dřevo." Havran se vrátil na svou stoličku. Posunkovou řečí se rozhovořil k Pusince a Boudovi na ni zakryl výhled. Pohyb dívčiných ramen naznačoval, že je proti, ať už Havran navrhoval cokoliv. O deset minut později Havran odešel, jako každé odpoledne, kdy se na pár hodin vytratil. Bouda předpokládal, že chodí omrknout Krageho špehy.

Pusinka se opřela o dveřní rám a pozorovala ulici. Bouda dívku sledoval, pohledem jí klouzal po postavě nahoru a dolů. Je Havranova, pomyslel si. Táhnou spolu. Nemám dost odvahy.

Ale ona byla taková kůstka, vysoká, štíhlé nohy, prostě sousto pro chlapa... Je blázen, že na takové věci vůbec myslí. Nemá zapotřebí nechat se vlákat do pasti. Má svých starostí dost.

*

„Myslím, že dnes je vhodný den," prohodil Havran, když mu Bouda přinesl snídani.

„Cože? Vhodný na co?"

„Na výlet na kopec a na šmírování kamaráda Asy."

„Oh. Ne. To nemůžu. Nemám nikoho, kdo by se postaral o kšeft." Vzadu za pultem se Pusinka ohnula, aby zvedla něco z podlahy. Bouda vytřeštil oči a rozbušilo se mu srdce. Musí něco udělat. Zajde za nějakou kurvou nebo tak něco, jinak to skončí špatně. Ale nemohl si dovolit za takovou službu zaplatit. „Pusinka kšeft sama nezvládne."

„Bratranec Moula už za tebe zaskakoval, ne?"

Bouda, vyvedený z míry, si nedokázal rychle najít žádnou výmluvu. A Pusinka ho přiváděla k šílenství. Měla by začít nosit jinou sukni, která by jí lépe zakrývala prdelku. „Hm... Nedomluvil by se s Pusinkou. Neumí posunkovou řeč."

Havranova tvář lehce potemněla. „Tak jí dej volno. Zavolej Lízu, tu holku, kterou najímáš, když je Pusinka marod."

Líza, oblízl se v duchu Bouda. Další prima kost. „Lízu zaměstnávám, jen když jsem tu já, musím na ni dávat pozor." A svobodná. „Ta by mi ukradla i nos mezi očima, než by matka..."

„Boudo!"

„Co?"

„Přiveď Moulu a Lízu a pak se běž mrknout po Asovi. Dám zatím bacha, aby ti neukradli rodinné stříbro."

„Ale..."

Havran udeřil dlaní do stolu. „Řekl jsem mazej!"

*

Jasný a svěží den byl na toto roční období nebývale teplý. Bouda se přilepil na Asu před Kragovým sídlem.

K Boudově překvapení si Asa pronajal vůz. V zimě požadovali majitelé stájí ohromné zálohy, jinak by klienti tažná zvířata porazili a snědli. Boudu dost překvapilo, že někdo Asovi svěřil povoz.

Asa zamířil přímo ke Klauzuře. Bouda se držel vzadu se sklopenou hlavou a věřil, že by si ho Asa v přelidněných ulicích nevšiml, ani kdyby se ohlédl.

Asa zastavil povoz ve veřejném hájku. Po druhé straně ulice se táhla zeď, která obklopovala Klauzuru. V tomto i v mnoha dalších jemu podobných hájcích se na jaře a na podzim shromažďovali obyvatelé města k liturgiím za mrtvé. Z ulice nebylo na povoz vidět.

Bouda dřepěl v křoví a pozoroval Asu. Ten nechal povoz o samotě a úprkem vyrazil ke zdi Klauzury. Někdo by měl to mlází vymýtit, pomyslel si Bouda. Kvůli němu vypadá zeď ošuntěle, a také by potřebovala opravit. Bouda přešel ulici a těsně při zemi objevil ve zdi otvor. Protáhl se dovnitř. Zahlédl Asu; pospíchal přes louku do kopce směrem ke skupině borovic.

Vnitřní stranu zdi také krylo křoví. V něm ležel větší počet otepí dřeva. Asa byl pracovitější, než by si kdy Bouda pomyslel. Poflakování kolem Kragovy bandy ho změnilo. Určitě mu nahnali pořádný strach.

Asa vstoupil mezi borovice. Bouda funěl za ním. Zepředu se ozývaly zvuky, jako by se podrostem prodírala kráva.

Celá Klauzura vypadala omšele. Za Boudova dětství vypadala jako park -jako odpovídající místo pro ty, kteří předčasně zesnuli a čekali zde na převoz. Nyní nabyla zanedbaného vzhledu jako celý zbytek Jalovce. Bouda mířil za hlukem. Co ten Asa dělá, že tropí takový kravál?

Rozřezával padlý strom na kusy a dříví svazoval do otepí. Bouda nemohl uvěřit, že ten prcek poctivě pracuje. Strach s člověkem dělá divy.

O hodinu později chtěl Bouda špehování ukončit. Byl prochladlý, ztuhlý, v břiše mu kručelo. Proflákal už půl dne, a přesto Asu nepřistihl při ničem pozoruhodném. Ale přece jen zůstal dřepět v úkrytu. Promarnil už tolik času, že neměl co ztratit. A vznětlivý Havran čekal na hlášení a bude se vztekat, když se nic nedozví.

Asa tvrdě pracoval. Když nesekal, tahal otepi k vozu. Udělal na Boudu dojem.

Čím dál naštvaněji Asu pozoroval a proklínal se, jaký je blázen. Tohle nikam nevedlo.

Vtom se Asa začal chovat opatrněji. Posbíral nářadí, zamaskoval je křovím, pak se obezřetně rozhlédl. Už je to tady, pomyslel si Bouda.

Asa vyrazil vzhůru po svahu. Bouda funěl za ním, až ztuhlé svaly při každém kroku protestovaly. Asa pospíchal podvečerními stíny více než míli. Málem se Boudoví ztratil. Na stopu ho přivedl až jakýsi cinkot.

Mužík křesal křemenem o ocílku. Dřepěl nad hromádkou pochodní zabalených ve voskovaném plátně, které vytáhl

odkudsi z úkrytu. Jednu pochodeň zapálil a spěšně vyrazil do křoví. O chvilku později přešplhal hromadu kamení a zmizel z dohledu. Bouda mu dal minutu náskok a pak si pospíšil za ním. Proklouzl kolem balvanu, za kterým Asa zmizel. V zemi zela puklina, kterou by se člověk dokázal při troše dobré vůle protáhnout.

„Můj Bože," zašeptal Bouda. „Ten hajzlík našel cestu do Katakomb. On okrádá mrtvé."

*

„Šel jsem rovnou domů," vydechl Bouda. Havran si ho pobaveně prohlížel. „Věděl jsem, že je Asa zkažený, ale ani ve snu by mě nenapadlo, že spáchá svatokrádež."

Havran se usmál.

„Ty nejsi znechucený?"

„Ne. A proč tyl On žádná těla neukradl."

Chyběl jen vlásek a Bouda by se na něj vrhl. Byl ještě horší než Asa.

„Vyplácí se mu to?"

„Ne tak dobře jako tobě. Strážcové seberou všechny pohřební dary kromě převoznické schránky." Každé tělo v Katakombách mělo malou, zapečetěnou schránku, obvykle uvázanou řetízkem kolem krku. Na pár mincí, které v ní bývaly, strážcové nesahali. Když nadešel Den převozu, Převozník požadoval poplatek za cestu do ráje.

„Všechny ty ztroskotané duše," zamumlal Bouda. Pak všechno vysvětlil Havranovi.

Havran vypadal zmateně. „Jak někdo se špetkou rozumu v hlavě může věřit takovým hovadinám? Mrtvý je mrtvý. Nech těch keců, Boudo, a odpověz mi na pár otázek. Kolik je v Katakombách těl?"

„Kdo ví? Shromažďují je tam od... Sakra, už tisíce let. Možná jich jsou miliony."

„Musí tam být vyrovnaní jak dřevo v kůlně."

Bouda se nad tím zamyslel. Katakomby byly sice obrovské, ale mrtvoly nashromážděné za tisíc let z města o velikosti Jalovce, to už musela být pěkná hromada. Pohlédl na Havrana. Zatracenej chlap. „Tohle je Asův kšeft. Raději se do toho nepleťme."

„A proč ne?"

„Je to příliš nebezpečné."

„Tvůj přítel si nestěžuje."

„Moc času mu nezbývá. Jestli začne být příliš chamtivý, zabijou ho. Tam dole jsou Hlídači. Příšery."

„Popiš je."

„To nemůžu."

„Nemůžeš nebo nechceš?"

„Nemůžu. Jediné, co ti každý řekne je, že tam jsou."

„Chápu." Havran vstal. „Je třeba se na to kouknout trochu zblízka. S nikým o našem rozhovoru nemluv. Zvláště ne s Asou."

„Jasně že ne." Kdyby Asa zpanikařil, mohl by provést nějakou blbost.

*

Městem se nesly hlasy, že Krage poslal na Havrana dva své nejlepší muže. Zmizeli. Pak se slehla zem i po třech dalších. Sám Krage byl zraněn neznámým útočníkem. Zachránil se jen díky nesmírné síle Hraběte. Nikdo nepředpokládal, že Hrabě přežije.

Bouda byl vyděšený. Krage se choval nerozumně, nejednal vůbec promyšleně. Krčmář požádal Havrana, aby se odstěhoval. Havran na něj opovržlivě pohlédl. „Koukej, nechci, aby tě tu odkrágloval," vysvětloval Bouda.

„Neprospělo by to kšeftu, co?"

„Možná by to neprospělo mému zdraví. On tě teď musí zabít. Kdyby tě nechal jít, lidé by se ho přestali bát."

„Je nepoučitelnej, že? Zatracené město pitomců."

Do dveří vrazil Asa. „Boudo, musím s tebou mluvit." Vypadal vyděšeně. „Krage si myslí, že jsem se přidal k Havranovi. Jde po mně. Boudo, musíš mě schovat."

„Kurva, to určitě." Past se uzavírala. Oba dva tady, v jeho putyce. Krage ho určitě zabije taky a jeho matku vykopne na ulici.

„Boudo, celou zimu jsem ti nosil dřevo. Přimlouval jsem se za tebe u Kraga."

„Jasně. Takže bych se měl kvůli pár kouskům dřeva nechat taky zabít, co?"

„Ty mi to, Boudo, dlužíš. Nikdy jsem nikomu neřekl, jak jsi šel v noci s Havranem ven. Možná by vaše vycházka Krageho zajímala, co?"

Bouda popadl Asu za ruce a škubnutím mu je přitiskl na pult. Jako na zavolanou se za mužíkem objevil Havran. Bouda zahlédl záblesk nože. Havran přitiskl nůž Asovi na záda a zašeptal: „Pojďme do mého pokoje."

Asa zbledl. Bouda se přinutil k úsměvu. „Jo." Pustil Asu a zpod pultu vytáhl kameninovou láhev. „Chci si s tebou promluvit." Sebral tři džbánky.

Bouda šel nahoru jako poslední a dobře si uvědomoval matčin slepý pohled. Co všechno slyšela? Co si domyslela? Poslední dobou se chovala tak odměřeně. Padl mezi ně stín jeho hanby. Cítil, že si již nezaslouží její úctu.

Zahnal svědomí do kouta. Vždyť jsem to dělal kvůli ní!

Havranův pokoj měl jako jediný na celém patře dveře. Havran je podržel, aby Asa s Boudou mohli projít. „Sedni si," nařídil Asovi a ukázal na postel. Asa se posadil. Vypadal, jako by si měl každým okamžikem nadělat do kalhot.

Havranův pokoj vypadal stejně spartánsky jako jeho oděv. Nic nenaznačovalo, že je jeho obyvatel bohatý.

„Investoval jsem, Boudo," prohodil Havran s posměšným úšklebkem. „Do lodní dopravy. Nalij víno." Začal si nožem čistit nehty.

Asa vypil jedním douškem víno, ještě než Bouda stačil nalít sobě a Havranovi. „Nalij mu ještě," řekl Havran a usrkl ze svého džbánku. „Boudo, proč mi vždycky nalíváš kyselé kočičí chcanky, když máš takovéhle víno?"

„Tohle nalévám jen na požádání. Je dražší."

„Od nynějška budu pít tuhle značku." Havran upřeně pohlédl na Asu a poklepal se po tváři čepelí nože.

Ne, Havran se nemusel uskrovňovat. Obchod s mrtvolami vynášel. Investoval? Do lodní dopravy? Řekl to tak zvláštně. Kam peníze putovaly, mohlo být stejně zajímavé, jako odkud pocházely.

„Vyhrožoval jsi mému příteli," prohodil Havran. „Ach, pardon, Boudo. Malá chybička. Je to můj společník, ne přítel. Společníci se nemusí mít v lásce. Tak co, prcku, nechceš mi k tomu něco říct?"

Bouda se zachvěl. Zatracený Havran. Tak, teď to Asa všude vykecá. A Havran to věděl. Ten parchant mu začne řídit celý život. Kousek po kousku, tak jako myš ožírá bochník sýra.

„Pane Havrane, skutečně jsem tím nic nemyslel. Byl jsem vyděšený. Krage si myslí, že jsem vám dal tip. Musím se někde schovat a Bouda se bojí mě tu nechat. Zkoušel jsem ho přitlačit..."

„Sklapni. Boudo, myslel jsem, že je Asa tvůj přítel."

„Občas jsem mu vypomohl. Bylo mi ho líto."

„Před počasím jsi ho schoval, ale před nepřáteli ne. Boudo, ty jsi skutečně kus zbabělce. Možná jsem udělal chybu, že jsem se chystal vzít tě za plnoprávného společníka. A časem ti přenechat celý kšeft. Myslel jsem, že ti prokazuju službu. Ale ty seš zbabělej jak skunk. Nemáš dost kuráže, ani abys to popřel." Prudce se otočil. „Mluv, prcku. Pověz mi o Kragovi a taky o Klauzuře."

Asa zbělel strachy. Nezačal mluvit, dokud mu Havran nepohrozil, že zavolá stráže.

*

Boudovi se klepala kolena a střenka jeho řeznického nože byla kluzká potem. Nebyl by schopen nůž použít, ale Asa byl příliš vyděšený, než aby si toho všiml. Bouda zahulákal na spřežení a vyrazili. Havran jel za nimi svém vlastním povoze. Bouda vrhl rychlý pohled přes údolí. Severně se na obzoru tyčil černý hrad a vrhal na Jalovec hrozivý stín.

Proč tam stojí? Odkud se vzal? Bouda zahnal nepříjemné otázky. Je lepší předstírat, že tam není.

Jak se do téhle šlamastyky vůbec zapletl? Bouda se obával nejhoršího. Havran neznal slitování.

Vozy zanechali v hájku a proklouzli do Klauzury. Havran si prohlédl Asovo nashromážděné dříví. „Hoďte tyhle otepi k vozům. Zatím je naskládejte vedle nich."

„Nemůžete mi vzít mé dřevo," protestoval Asa.

„Drž hubu." Havran prostrčil otepi dírou ve zdi. „Boudo, ty běž první. Prcku, jestli zdrhneš, najdu si tě."

Už přenesli tucet otepí, když Asa zašeptal: „Boudo, pozoruje nás jeden z Krageho hrdlořezů." Asa začínal propadat panice.

Havrana ta novinka neznepokojila. „Vy dva dojděte na kopec pro zbylé dřevo."

Asa chtěl něco namítnout, ale Havran na něj jen upřeně pohlédl a Asa svižně vyrazil do kopce. „Jak to ví?" kňučel. „Nikdy mě nesledoval. Tím jsem si jist."

Bouda pokrčil rameny. „Možná je čaroděj. Vždycky ví, co si myslím."

Když se vrátili, Havran zmizel. Bouda se rozhlédl a nervózně prohodil: „Pojďme pro další várku."

Havran už na ně čekal. „Tyhle otepi hoďte do Asova vozu."

„Názorná ukázka," řekl Bouda a ukázal prstem do vozu. Po prknech podlahy stékala krev a prosakovala hromadou dřeva. „Tady vidíš, co je ten chlap zač."

„A teď nahoru na kopec," nařídil Havran. „Aso, veď nás. Seber nářadí a pochodně, ať můžeme vyrazit."

Jakmile Bouda uviděl Havrana sestavovat nosítka, pojal neblahé tušení. Ale ne. Ani Havran by neklesl tak hluboko, že?

Společně stáli nad ústím do podzemí a shlíželi do tmy. „Aso, půjdeš první," nařídil Havran. Asa se začal zdráhavě soukat do pukliny. „Boudo, seš na řadě."

„Havrane, slituj se."

„Hni sebou."

Bouda vyrazil. Havran slezl za ním.

Hnilobný pach v Katakombách byl slabší, než Bouda očekával. Plamen pochodně se komíhal v průvanu.

„Stát," nařídil Havran. Vzal pochodeň a pozorně si prohlédl otvor, kterým vstoupili, přikývl a vrátil pochodeň Asovi. „Jdi dál."

Sluj se rozšiřovala v prostornou jeskyni. V půli cesty se Asa zastavil. Bouda se zarazil také. Obklopovaly je kosti. Kosti se válely na podlaze, kosti zaplňovaly police na zdech, na hácích visely kostry. Všude se vršily kupy různých kostí smíchaných dohromady. Uprostřed toho chaosu ležely kostry, jako by spaly. Kosti čouhaly z potrhaných rubášů. Prázdné oční důlky lebek na ně ve svitu pochodně zlověstně pošilhávaly z dřevěných kolíků na protilehlé zdi. Na každém kolíku visela převoznická schránka.

Nacházelo se tam i pár mumifikovaných těl. Mumifikaci požadovali jen boháči. Zde boháči nic neznamenali. Leželi s ostatními na jedné hromadě.

Asa začal sám od sebe vysvětlovat: „Tohle je skutečně velmi staré místo. Strážcové sem už nechodí, leda když se potřebují zbavit kusů kostí. Takhle ji celou zaplnili jako by to bylo nějaké smetiště."

„Jdeme se tam mrknout," rozhodl Havran.

Asa měl pravdu. Jeskyně se zužovala a strop klesal. Průchod zcela ucpaly kosti. Bouda si povšiml, že zde nejsou lebky ani schránky.

Havran se spokojeně usmál. „Ti tví strážcové, Boudo, nejsou tak horliví v hlídání mrtvých, jak sis myslel."

„Místnosti, které jsou přístupné během jarních a podzimních liturgií, vypadají jinak," připustil Bouda.

„Nemyslím, že o tyhle stařiky by se ještě někdo staral," poznamenal Asa.

„Pojďme zpátky," navrhl Havran. Když se vraceli, prohodil: „Všichni tady skončíme. Bohatej nebo chudej, slabej nebo silnej." Nakopl mumii. „Ale boháči zůstanou v lepším stavu. Aso, jak to vypadá na druhé straně?"

„Vždycky jsem ušel asi jen sto yardů a vypadalo to více méně všude stejně." Pokoušel se otevřít převoznickou schránku.

Havran zabručel, vzal mu schránku, otevřel ji a vysypal si na dlaň několik mincí. Podržel je ve světle pochodně. „Hm. Jak vysvětluješ jejich stáří, Aso?"

„Peníze nemají původ," poznamenal Bouda.

Asa přikývl. „Tvrdil jsem, že jsem našel zakopaný poklad."

„Chápu. Tak jdi dál."

Za chvíli Asa oznámil: „Teď jsme nejdál, kam jsem kdy došel."

„Nezastavuj."

Vlekli se dál, dokud tísnivá atmosféra jeskyně nezačala působit i na Havrana. „Stačí. Vracíme se." Když vylezli ven, nařídil: „Přineste nářadí. Sakra, doufal jsem, že to bude lepší."

Brzy se vrátili s rýčem a provazy. „Boudo, vykopej támhle díru. Ty, Aso, drž tenhle konec provazu. Až zakřičím, začneš tahat." Havran sestoupil do Katakomb.

Asa stál jako solný sloup tam, kde mu Havran nařídil. Bouda kopal. Po chvíli se Asa otázal: „Boudo, co tam dělá?"

„Ty nevíš? Myslel jsem, že znáš každý jeho krok."

„Vždyť už jsem to říkal Kragovi. Nemůžu za ním lítat celou noc."

Bouda se ušklíbl a vyhodil z díry další hlínu. Teď už věděl, jak Asa pracoval. Většinu času někde prochrápal. Špehování mu překáželo ve sbírání dřeva a vykrádání hrobů.

Boudoví se ulevilo. Asa nevěděl, co s Havranem prováděli. Ale brzy se to dozví.

Nahlédl do svého nitra a uvědomil si, že je sám sebou jen mírně znechucen. Sakra! Už si na tyhle zločiny zvykl. Havran ho změnil k obrazu svému.

Havran zahalekal. Asa zatáhl ze všech sil. „Boudo, pojď mi helfnout," volal. „Sám to nezvládnu."

Bouda se k němu odevzdaně připojil. Jejich úlovek přesně splnil Boudovo očekávání. Z temnoty vyklouzla mumie jako nějaký obyvatel hlubin minulosti. Bouda odvrátil zrak. „Aso, popadni ho za nohy."

Asa zalapal po dechu. „Můj Bože, Boudo, můj Bože. Co to děláš?"

„Ztichni a makej. Nejlepší způsob, jak to zvládnout. Popadni ho za nohy."

Odtáhli tělo do křoví poblíž Boudovy jámy. Z rance, který měla mrtvola přivázaný na hrudi, se vykutálely převoznické schránky. Další dva tucty jich zůstaly v ranci. Rázem pochopili. Do té díry zakopou prázdné schránky. Proč si Havran tam dole nenacpal kapsy?

„Vypadneme odsud, Boudo," zakňučel Asa.

„Mazej k provazu." Pootvírat schránky chvíli trvá. A na Havrana čekali nahoře dva chlapi, kteří neměli skoro do čeho píchnout a mohli jen spekulovat. Takže je zaměstnal. A pro tuhle práci, samozřejmě, měli motivaci. Ze dvou tuctů schránek na každou mrtvolu by se už dala postavit pěkná hromada.

„Boudo..."

„Kam si myslíš, že utečeš, Aso?" Dnes bylo jasno a nebývale teplo, ale pořád trvala zima. Z Jalovce nebylo úniku. „Našel by si tě. Vrať se k provazu. Jedeš v tom, ať už se ti to líbí, nebo ne." Bouda se znovu pustil do kopání.

Havran poslal nahoru šest mumií. Ke každé přivázal ranec schránek. Nakonec vylezl. Pozorně pohlédl do Asovy popelavé tváře, pak si změřil odevzdaného Boudu. „Boudo, seš na řadě."

Bouda polkl, otevřel ústa, spolkl námitky a odšoural se k otvoru. Nad dírou zaváhal a chyběl jen vlásek, aby se vzbouřil.

„Hni sebou, Boudo. Nemůžeme tu trčet věčně."

A Krutimír Bouda se spustil mezi mrtvé.

Měl pocit, jako by v Katakombách pobýval celé věky. Otupěle vybíral těla, sbíral schránky a svůj příšerný lup tahal k provazu. Jeho mysl se přenesla do jiné reality. Tohle je sen, noční můra. Když ho Havran zavolal, aby vylezl nahoru, ani mu zpočátku nerozuměl.

Když se vydrápal ven, všude panovalo šero. „Máme jich dost? Můžeme už vypadnout?"

„Ne," odvětil Havran. „Máme jich šestnáct. Spočítal jsem, že se jich na vozy vejde třicet."

„Aha. No dobře."

„Budeš tahat," nařídil Havran. „Slezu dolů s Asou."

Bouda vytahoval. Mrtvé tváře jako by ho ve stříbrném svitu tříčtvrtečního měsíce obviňovaly. Přemohl hnus a skládal mrtvoly k ostatním, nakonec vyprázdnil schránky.

Cítil nutkání sebrat prachy a prásknout do bot. Zůstával spíše z chtivosti než ze strachu z Havrana. Tentokrát byl společníkem. Třicet těl po třiceti leva znamenalo, že po rozdělení mu připadne devět stovek. I kdyby dostal menší podíl, stal by se bohatším, než se mu kdy snilo.

Co to bylo? To neznělo jako Havranův příkaz k vytažení těla. Spíš, jako by někdo ječel... Havran se drápal nahoru. Šaty měl roztrhané a po tváři se mu táhl krvavý šrám. Čepel jeho nože byla rudá. Prudce se otočil a popadl provaz.

„Táhni!“ zařval. „Kurva, táhni!“

Za okamžik se objevil Asa, přivázaný na provaze. „Co se stalo? Můj Bože, co se stalo?“ Asa se sice nehýbal, ale ještě dýchal.

„Něco po nás skočilo a potrhalo ho, než jsem to stačil zabít.“

„Strážce. Já jsem tě varoval. Podej mi další pochodeň, ať vidím, jak na tom je.“ Rozrušený Havran jen seděl a ztěžka oddechoval. Bouda vzal pochodeň a zapálil ji.

Zranění nebyla tak vážná, jak se Bouda obával. Asa hodně krvácel a byl v šoku, ale neumíral. „Havrane, měli bychom odsud vypadnout dřív, než přijdou stráže.“

Havran se uklidnil. „Ne. Byl tam jen jeden. Zabil jsem ho. Jedeme v tom, tak to dodělejme pořádně.“

„A co Asa?“

„Nevím. Dejme se do práce.“

„Havrane, jsem vyplivnutej.“

„Až skončíme, budeš mnohem unavenější. Tak jdeme na to. Uklidíme ten svinčík.“

Přenesli těla a nářadí na vozy a pak odvlekli Asu. Když strkali nosítka otvorem ve zdi, zeptal se Bouda: „Co s ním budeme dělat?“

Havran na něj pohlédl jako na blbce. „A co bys tak myslel, Boudo?“

„Ale...“

„Teď už na tom příliš nezáleží, že?“

„Myslím, že ne.“ Ale záleželo. Asa za moc nestál, ale Bouda ho znal. Nepřátelili se, ale vzájemně si pomáhali... „Ne. Havrane, to nemůžu udělat. Může se z toho dostat. Kdybych věděl, že natáhne brka, tak jo. V pořádku. Žádný tělo, žádný otázky. Ale zabít ho nedokážu.“

„Dobrá. Přece jen máš v sobě kouska citu. Jak zajistíš, aby nežvanil? On je z těch, kteří končí s podříznutým hrdlem, protože nedokážou držet hubu.“

„Já to s ním vyřídím.“

„Jak říkáš, společníku. Jde o tvůj krk.“

Když dorazili k černému hradu, vládla už temná noc. První vjel dovnitř Havran. Bouda ho těsně následoval. Zajeli do téhož průjezdu jako předtím. Procedura proběhla stejně jako minule. Poté co složili těla, prošel kolem nich vysoký, hubený tvor. „Deset. Deset. Třicet. Deset. Deset.“ A tak dál.

Havran začal energicky protestovat. Jediné nabídky nad deset byly za muže, který je sledoval do Klauzury, a za Asu, jenž ležel na voze.

Hubená bytost se otočila k Havranovi. „Tihle jsou mrtví už příliš dlouho. Nemají velkou cenu. Pokud nejsi spokojen, vezmi si je zpátky.“

„No dobrá. Dobrá. Tak jo.“

Bytost odpočítala mince. Havran si z každých deseti nechal šest. Zbytek podal Boudoví. Pak se otočil k vysokému tvoru a řekl: „Tento muž je můj společník. Možná sem někdy přijde sám.“

Vysoká postava sklonila hlavu, vytáhla cosi ze záhybu oděvu a podala to Boudoví. Ve tmě se zaleskl stříbrný přívěsek ve tvaru propletených hadů.

„Měj ho při sobě, pokud sem půjdeš sám,“ poradil mu Havran. „Tohle je tvoje propustka.“ Pod jeho ledovým pohledem Bouda vsunul přívěsek do kapsy naplněné stříbrem.

Začal počítat. Jeho podíl činil sto dvanáct leva. Kdyby měl tyhle prachy vydělávat poctivě, trvalo by mu to pět let. Byl bohatý! Sakryš, byl bohatý! Mohl si dělat, co chtěl. Už žádné dluhy. Už žádný Krage, který by ho pomalu zabíjel. Už žádná ovesná kaše. A Lilii přebuduje na pořádný podnik. Možná se mu podaří najít příjemné a vhodné místo, kde by se matce dostalo příslušné péče. Ženy. Tolik, kolik zvládne.

Když otáčel povoz, pohledem přejel po horní části zdi, která tam minule nebyla. Ven zírala tvář. Bouda poznal obličej muže, kterého s Havranem přivezli živého. Jeho oči Boudu pozorovaly.

Kapitola čtrnáctá: JALOVEC: STŘECHOV

Šepta nás dopravila do pobořeného hradu zvaného Střechov. Shlížel na celý Jalovec a zvláště na Klauzuru. S našimi hostiteli jsme se víc jak týden nestýkali. Neměli jsme společný jazyk. Potom nás poctil přítomností hrubián jménem Bejk, který hovořil jazyky Démantových měst.

Bejk byl jakýmsi dozorcem nad místním náboženstvím, které jsem absolutně nechápal. Na první pohled vypadalo jako jakýsi kult smrti. Pokud jste je začali zkoumat blíže, zjistili jste, že smrt respektive mrtví nejsou uctíváni, ale ctěni. Těla jsou až fanaticky ochraňována pro jakýsi den zmrtvýchvstání. Tato víra ovlivňuje celý charakter Jalovce, kromě Holínky, kde lidé mají dost starostí se životem, než aby se starali o blaho mrtvých.

K Bejkovi jsem od prvního okamžiku cítil odpor. Připadal mi jako násilnické, sadistické hovado, které každý problém řeší klackem. Bez problémů přežije obsazení Jalovce a armádní místodržitelé, které sem Paní dosadí, budou lidi tohoto typu potřebovat. Předpokládal jsem, že k obsazení dojde pár dní po Kapitánově příchodu. My jsme se tu měli zatím připravit. Pak by stačil jediný pokyn z Krásy. Nezdálo se, že by nás vévodovi lidé mohli zastavit. Jakmile sem Pírka a Šepta přemístily všechny naše lidi, včetně tlumočníků, odvedli nás na zatraceně studený vrcholek severní zdi Střechova. Tam na nás čekali Bejk, samotný vévoda a muž jménem Hargadon, jenž se honosil funkcí vrchního strážce mrtvých, což znamenalo, že spravoval Katakomby, kam ukládali mrtvá těla. Vévoda ukázal napřaženou paží: „Ta pevnost je důvodem, proč jsem požádal o pomoc.“

Pohlédl jsem naznačeným směrem a zachvěl se. Na té stavbě bylo cosi děsivého.

„Nazýváme ji černý hrad," pokračoval vévoda. „Stojí tam po staletí." A pak řekl něco, co jsme jen stěží dokázali strávit. „Na počátku existoval jen malý černý kámen; ležel vedle mrtvého muže. Ten člověk se totiž pokusil kámen zvednout, ale zemřel, jakmile se jej dotkl. A kámen začal růst. Od té doby se stále zvětšuje. Našim předkům to nedalo a chtěli jej zkoumat. Bušili do něj, ale bezvýsledně. Nic ho nedokázalo poškodit, a navíc každý, kdo na něj sáhl, zemřel. Aby si zachovali život a zdravý rozum, rozhodli se, že si jej přestanou všímat."

Zaclonil jsem si oči a pohlédl na hrad. Od Střechova se lišil pouze černou barvou a tím, že z něj na mě šla čistá, nevysvětlitelná hrůza.

Vévoda se opět rozhovořil: „Po staletí rostl pomalu. Uběhlo několik generací, než přestal vypadat jako obyčejná skála." Zatvářil se vyděšeně. „Říká se, že uvnitř něco žije."

Pousmál jsem se. Co čekal? Pevnosti jsou od toho, aby někoho chránily, ať už je někdo postaví nebo vyrostou samy.

Slova se ujal Hargadon. Bylo znát, že svou práci dělal příliš dlouho. Vypěstoval si nabubřelý styl vysoce postavených úředníků. „Posledních pár let se rychlost růstu zatraceně zvýšila. Náš úřad se o celou záležitost začal zajímat, když se k nám donesly fámy - z Holínky, takže nepříliš věrohodné - že tvorové z hradu vykupují mrtvoly. Hodnověrnost těchto fám zůstává zdrojem vzrušených diskusí v našem úřadě. Nicméně, nikdo nemůže popřít, že v dnešní době přichází z Holínky daleko menší počet těl. Naše pouliční hlídky jich přivážejí méně než před deseti lety. Přitom je zlá doba. Ulice jsou plné bezdomovců. V tomto počasí by jich mělo umírat mnohem víc."

Hoch k pomilování, tenhle Hargadon. Stěžoval si jako obchodník, kterému klesají zisky.

Ten výtečný muž pokračoval: „Proslýchá se, že hrad už možná brzy nebude muset nakupovat těla - pokud to skutečně dělá. Já o tom nejsem přesvědčen." Snažil se nepřiklonit ani na jednu ze stran. Já ho fakt miluju. „Jeho obyvatelé již mohou být tak početní, že vyjdou ven a sami si vezmou, co potřebují."

„Domníváte se, že lidi prodávají mrtvoly. Tak proč je prostě neseberete a nepřinutíte mluvit?" zeptal se Jilmáč.

Tohle byl Bejkův píseček. „Nemůžeme je chytit," zabručel tónem, který naznačoval, že kdyby mu dali volnou ruku, lehce by to zvládl. „Víte, dochází k tomu dole v Holínce. Tam je úplně jinej svět. Pokud nejste místní, nezjistíte vůbec nic."

Šepta a Pírka postávaly kousek stranou a zachmuřeně pohlížely na černý hrad.

Vévoda o něco žádal, ale nemínil pro to nic obětovat. Zkrátka, nechtěl se dál trápit řečmi o té pevnosti. Dal nám volnou ruku, abychom s tím skoncovali. Ale všechno se musí udělat podle jeho vůle. Což znamenalo, že budeme sedět ve Střechově na zadku a jeho a Hargadonovi lidé budou našima očima, ušima a rukama. Obával se možné odezvy, kdyby vešla ve známost naše přítomnost.

Po porážce u Krásy dorazilo do Jalovce pár uprchlých rebelů. Lidé zde Paní znali, ale příliš si jí neváželi. Vévoda se obával, že kdyby se uprchlíci dopídili, že s Paní spolupracuje, mohlo by to vyvolat nepokoje.

Svým způsobem byl ideální panovník. Jediné, co po svých poddaných chtěl, bylo, aby ho nechali na pokoji. A totéž ochotně poskytl i jim.

Takže jsme se nějaký čas drželi stranou - dokud Šeptu nerozčílila kvalita dodávaných informací.

Byly neúplné, překroucené nebo přikrášlené, takže zcela nepoužitelné. Šepta na vévodu zatlačila a oznámila mu, že její muži budou na pochůzkách městem jeho lidi doprovázet.

Vévoda zpočátku tvrdě vzdoroval. V ostré slovní potyčce mu pohrozila, že se stáhneme a ponecháme ho jeho osudu. Samozřejmě blufovala, protože ona i Pírka se nesmírně zajímaly o černý hrad. Z Jalovce by je nikdo nedostal ani párem volů.

Nakonec se vévoda vzdal a Šepta se vrhla na strážce. Bejk si ovšem veškerá svá práva žárlivě střežil. Nevím, jak ho přesvědčila - rozhodně ho nenadchla ani pro své plány, ani osobností.

Protože jsem se rychle naučil místní jazyk, stal jsem se na průzkumných výpravách Bejkovým společníkem. Během našich společných pochůzek mi nikdy nikdo nevěnoval pozornost.

Jemu ano. Zosobňoval kráčející děs. Lidé raději přešli na protější stranu ulice, jen aby se mu vyhnuli. Zdálo se, že má skutečně zlou pověst.

Pak se objevily zajímavé novinky a jako zázrakem vyjasnily, proč nám vévoda a strážcové házejí klacky pod nohy.

„Užs to slyšel?" zeptal se Jilmáč. „Někdo se jim vloupal do těch jejich skvělých Katakomb. Bejk lítá, jako by mu u prdele hořelo, a jeho šéf se z toho málem posral."

Pokusil jsem se si ty zprávy přebrat, ale nedařilo se mi to. „Mohl bys mi to trochu objasnit?" Jilmáč měl ve zvyku být velmi stručný.

„V zimě jim nějací chudáci tajně chodili do Klauzury na dřevo. Někoho z nich napadlo vzít si ještě něco navíc. Našli cestu do Katakomb. Byli tři nebo čtyři."

„Jilmáči, furt mi nezapaluje." Rád se nechal přemlouvat.

„Dobrá. Dobrá. Vlezli dovnitř a ukradli všechny převoznické schránky, které dokázali pobrat. Vynesli je ven, vyprázdnili a pak zakopali. Odnesli taky pár starých mumií. V životě jsem neslyšel tolik nářku a skřípění zubů. Na ten svůj nápad navštívit Katakomby raději zapomeň."

Vzpomněl jsem si, že jsem se chtěl podívat, jak to tam chodí. Slyšel jsem o nich tak podivné věci, že jsem si je chtěl prohlédnout zblízka. Nejraději sám bez doprovodu. „Hádám, že jsou z toho celí rozrušení, že?"

„Rozrušení je slabé slovo. Bejk je vzteky bez sebe. Nechtěl bych bejt v kůži těch chlápků, až mu padnou do ruky."

„Jo? Raději se na něj půjdu mrknout."

V té době pobýval Bejk ve Střechově a snažil se zorganizovat mezi svými muži a neschopnými špehy alespoň jakous takous spolupráci.

Ti hoši byli namouduši k smíchu. Každý je znal a ani jeden z nich neměl dost kuráže jít do Holínky, když se tam něco

semlelo.

Taková Holínka je v každém městě, i když se jmenuje různě. Je to slum, kam se strážcové pořádku odváží jen tehdy, jsou-li v přesile. Právo tam vládne zřídkakdy a většinou je vynuceno samozvanými soudci, kteří mají k ruce najaté rabiáty. Spravedlnost, kterou vyměřují, bývá velmi subjektivní, rychlá, krutá, nesmiřitelná a obvykle se řídí výší úplatků.

Dohnal jsem Bejka a oznámil mu: „Dokud se tenhle kšeft nevyřeší, budu se tě držet jak veš.“ Zamračil se. Těžká, buldočí tvář mu zrudla. Nasadil jsem omluvný výraz. „Takový mám rozkaz,“ zalhal jsem.

„Jo? No dobrá. Tak vyrazíme.“

„Kam máš namířeno?“

„Do Holínky. Takovýhle věci vždycky začínají v Holínce. Já tomu přijdu na kloub.“ Ačkoliv měl spoustu chyb, nedostatek odvahy k nim nepatřil. Hned tak něco ho nedokázalo zastrašit.

Toužil jsem se do Holínky podívat. Bejk by mohl být tím nejlepším průvodcem. Slyšel jsem, že tam chodil častokrát a nikdy neměl žádné problémy. Provázela ho příšerná pověst. Není k zahození skrývat se při takové výpravě ve stínu někoho podobného.

„Právě teď?“ zeptal jsem se.

„Jo, právě teď.“ Vyšli jsme do chladu a zamířili z kopce dolů. Na koni nejezdil, to byla jedna z jeho póz. Nikdy nejezdil na koni. Nasadil svižný krok člověka, zvyklého své záležitosti vyřizovat pěšky.

„Co hledáme?“ vyzvídal jsem.

„Starý mince. Komnata, kterou znesvětili, se využívala už před staletími. Jestli v posledních pár dnech někdo ve velkém utrácel starý prachy, mohli bychom narazit na stopu.“

Zamračil jsem se. „Nevím, jak to chodí tady, ale tam, odkud pocházím, lidé kolikrát skrývají rodinné poklady celé věky a pak přijde jedna černá ovce a prachy vyletí komínem. Pár starých mincí ještě nemusí vůbec nic znamenat.“

„Hledáme jich celou řeku, ne jen pár. Pátráme po chlapovi, který je rozhazuje plnými hrstmi. Spolu s ním v tom jedou další tři nebo čtyři chlapi. Pokud je aspoň jeden z nich hňup, máme šanci.“ Bejk se v lidské hlouposti vyznal dobře. Možná proto, že sám k ní neměl daleko. Skvělé.

„Musíme se chovat slušně,“ napomínal mě, jako by čekal, že začnu lidi na potkání mlátit. Dokázal uvažovat pouze v těch kategoriích, které si uměl představit. „Ten chlap, kterého hledáme, práskne do bot, jakmile zmerčí, že se vyptáváme.“

„Poženeme se za ním?“

„Jen tak naoko. Možná že nás někam zavede. Znám tam pár hlavounů, kteří se do toho mohli zaplést. A pokud mám recht, tak chci na talíři jejich koule.“

Mluvil horečně jako fanatik. Měl snad proti vládcům podsvětí něco osobního? Zeptal jsem se.

„Jo. Pocházím z Holínky. Ostrej hoch, kterej měl štěstí a vzali ho ke strážím. Můj fotr štěstí neměl. Pokusil se vzepřít jedný bandě. Platil jim výpalný a oni ho neochránili před jinou tlupou. Řekl jim, že nebude zbytečně utrácet prachy za něco, co nedostane. Podřízli mu hrdlo. Byl jsem jedním ze strážných, kteří ho našli. Viníci postávali kolem, smáli se a vyprávěli si vtipy.“

„Vyrovnal ses s nimi?“ zeptal jsem se, jist si odpovědí.

„Jo. Taky jsem je odvezl do Katakomb.“ Přejel pohledem černý hrad, který se rýsoval v mlze na vzdáleném úbočí. „Kdybych fámy o tom hradu slyšel už dřív, možná bych... Ne, nic bych neudělal.“

Myslel jsem si totéž. Bejk byl fanatik. Nikdy by nepřestoupil pravidla povolání, které ho dostalo z Holínky, leda kdyby mu porušení pravidel pomohlo v plnění úkolů.

„Tak, začneme rovnou tady na nábřeží,“ poznamenal. „Budeme stoupat nahoru, na kopec. Hospodu po hospodě, bordel po bordelu. Možná by pomohla zmínka o nějaké odměně.“ Bouchl pěstmi o sebe. Zřejmě potlačoval vztek. A že ho měl v sobě spoustu. Až jednoho dne špunt vyletí, všichni uslyší pořádnou ránu.

Okamžitě jsme se pustili do práce. Viděl jsem více hospod, bordelů a smradlavých doupat než za posledních dvanáct let.

A v každičké z nich vyvolal Bejkův příchod náhlé, zděšené ticho a vzápětí slib svědomité spolupráce.

Ale sliby byly také to jediné, co jsme získali. Po starých mincích jsme nedokázali najít ani stopu. Objevili jsme jen pár grešlí, ale kolovaly tu příliš dlouho, než aby mohly pocházet z lupu, po kterém jsme pásli.

Bejka neúspěch neodradil. „Na něco narazíme,“ tvrdil. „Časy jsou zlé. Stačí trocha trpělivosti.“ Krátce se zamyslel. „Možná by stálo zato nasadit sem pár vašich hochů. Nikdo je nezná a vypadají dost tvrdě na to, aby si poradili sami.“

„Jó, tvrdí jsou dost.“ Usmál jsem se a v hlavě sestavil skupinu: Jilmáč, Skřet, Lichvář, Bachař a pár dalších. Bylo by skvělé, kdyby u Legie sloužil ještě Havran a mohl se k nim přidat. Během šesti měsíců by ovládli Holínku zevnitř. Což mě přivedlo na myšlenku zapojit do akce Šeptu.

Pokud chceme zjistit, co se děje, je třeba se soustředit na Holínku. Mohli bychom přivést Jednookého. Ten malý čaroděj je rozený lump, ale bohužel trochu nápadný. Od té doby, co jsme přepluli moře Utrpení, jsem nezahlédl jediný černý ksicht.

„Máš nějakej nápad?“ zeptal se Bejk, když jsme se zastavili před hospodou zvanou Železná lilie. „Zdá se, že se ti kouří z hlavy.“

„Možná. Do budoucna. Pokud by to tu začalo být příliš horký.“

Železná lilie vypadala snad ještě hůř než ostatní putyky, které jsme navštívili. Vedl to tam úlisný chlápek, který nic neviděl, nic neslyšel a sliboval, že okamžitě Bejka povolá, pokud u něj někdo utratí byť jedinou grešli, raženou před nástupem současného vévody. Nevěřil jsem mu ani slovo a byl jsem rád, když jsme vypadli. Bál jsem se, že mi ten barák spadne na hlavu dřív, než krčmář stačí vlézt Bejkovi do zadku úplně celej.

„Mám nápad," prohlásil Bejk. „Lichváři."

Trvalo mi okamžik, než mi zapálilo, a další, než mi došlo, kde na ten nápad přišel. Ten chlápek v hospodě pořád kňučel, jaké má dluhy. „Máš recht." Člověk, který je ve spárech lichváře, udělá cokoliv, aby se z nich vykroutil.

„Tohle je Kragovo území. Patří k nejhorším. Zaskočíme za ním."

Bejk se nebál ničeho. Věřil tak silně v moc svého úřadu, že se bez mrknutí oka odvážil vstoupit do doupěte hrdlořezů. Já strach měl, i když jsem to dobře skrýval. Lichvář si vydržoval vlastní armádu a ta byla jak na jehlách.

Hned nám došlo proč. Před pár dny šlápl náš chlápek někomu na kuří oko. Ležel na zádech zafačovaný jako mumie.

Bejk se zachechtal. „Máš nějaký hravý zákazníky, Krage? Nebo si jeden z tvých hochů brousil zuby na povýšení?"

Krage si nás prohlížel s kamennou tváří. „Můžu ti s něčím pomoct, inkvizitore?"

„Nejspíš ne. Lhal bys, i kdyby ti pravda měla spasit duši, pijavice."

„Lichotkami se nikam nedostaneš. Co chceš, ty příživníku?"

Ostrej hoch, tenhle Krage. Uhnětenej ze stejnýho těsta jako Bejk, ale osud ho zavál k výkonu podstatně méně vážené činnosti. Napadlo mě, že mezi nimi není velkého rozdílu. Kněz a lichvář. A o tom Krage mluvil.

„Jak roztomilé. Hledám chlápka."

„Nekecej?"

„Má spoustu starý škváry. Ražené v cajianském období."

„A ty myslíš, že ho znám?"

Bejk pokrčil rameny. „Možná někomu dluží."

„Bejku, tady dole prachy nemají původ."

Bejk se otočil ke mně: „Holínkovský přísloví." Upřeně pohlédl Kragemu do tváře. „Tyhle jo. Řekněme, že aspoň nějaký. Tohle je velká věc, Krage. Tohle není žádné: Hele hoši, rozhlídnem se kolem a uvidíme. Žádné: Sejmi ho a padej. Jsme na stopě. A ať v tom jede, kdo chce, sveze se s tím hochem. Pamatuj, že to řekl Bejk."

Na okamžik Bejk udělal dojem. Zpráva byla přijata. Pak Kragova tvář opět pozbyla výrazu. „Čmucháš kolem špatnýho stromu, inkvizitore."

„Jen ti to říkám, abys věděl."

„Co ten chlápek udělal?"

„Píchl do vosího hnízda."

Kragovo obočí vyletělo vzhůru. Zatvářil se zmateně. Nevěděl, o co jde. „Jakého hnízda?"

„Hm-m. Stačí, když tví hoši nebudou brát žádné staré prachy, aniž by prověřili jejich původ, a donesou mi je. Slyšíš?"

„Už jsi skončil, inkvizitore?"

„Jo."

„Pak bys měl raději vypadnout, ne?"

Tak jsme se sebrali a odešli. Neznal jsem pravidla hry, takže jsem nevěděl, jak by místní tuto výměnu názorů ocenili. Já jsem ji sledoval příliš zblízka, než abych mohl hodnotit.

Venku jsem se zeptal: „Řekl by nám, kdyby mu někdo zaplatil starou mincí?"

„Ne. Aspoň ne do té doby, dokud by se nedozvěděl, o co jde. Ale on žádnou starou škváru neviděl."

Zajímalo by mě, proč si to myslí, ale nevyzvídal jsem. Tohle byli jeho lidé. „Něco by vědět mohl. Myslím, že jsem párkrát zahlíd, jak se mu zablesklo v očích."

„Možná. A možná ne. Nechme ho podusit."

„Možná, kdybys mu naznačil..."

„Ne! Nic z toho se nesmí dostat ven. Ani fáma. Kdyby si lidé mysleli, že nedokážeme ochránit jejich mrtvé ani je, až natáhnou bačkory, rozpoutalo by se peklo." Mávl rukou k zemi. „V celém Jalovci. Křup." Vykračovali jsme dál. „Rozpoutalo by se peklo," zamumlal znovu. Když jsme minuli půlku bloku, dodal: „Proto ty chlápky musíme dostat. Ani ne tak kvůli potrestání, ale abychom jim zavřeli hubu."

„Aha." Vraceli jsme se, odkud jsme přišli, a plánovali návštěvu dalších nadějných hospod a lichváře jménem Gilbert na jeho území. „Hej?"

„Co je?" Bejk se zarazil.

Potřásl jsem hlavou. „Nic. Myslel jsem, že jsem zahlédl ducha. Chlápka támhle v ulici... Měl stejnou chůzi jako někdo, koho jsem kdysi znal."

„Možná to byl on."

„Ne. Znal jsem ho dávno a bylo to daleko odsud. Teď už je dlouho mrtvý. Před chvilkou jsem o něm trochu přemýšlel, proto jsem se zmýlil."

„Počítám, že máme čas na ještě další půltucet návštěv. Pak vyrazíme zpátky. Potulovat se tu za soumraku není nejlepší nápad."

Pohlédl jsem na něj a zvedl jedno obočí.

„Sakra, chlape, když slunce začíná zapadat, stává se tahle čtvrť po čertech nebezpečnou." Zachechtal se a věnoval mi jeden ze svých vzácných úsměvů. Ten úsměv vypadal upřímně a já měl Bejka na jeden krátký okamžik docela rád.

Kapitola patnáctá: JALOVEC: SMRT GAUNERA

Bouda vedl vleklou, zuřivou diskusi se svou matkou. Nikdy ho přímo neobvinila, ale její chování v něm vzbuzovalo pochybnosti; měl dojem, že ho podezřívá ze spáchání příšerných zločinů.

Spolu s Havranem se střídali v ošetřování Asy.

Pak nastal čas postavit se Kragemu. Nechtělo se mu k němu jít. Bál se, že si ho Krage spojí s Havranem a Asou. Ale

kdyby se nedostavil, Krage by si pro něj přišel. A Krage lidi vyhledával proto, aby jim ublížil... Roztřesený Bouda se plahočil zamrzlými ulicemi. Veliké vločky se líně snášely k zemi.

Jeden z Krageho mužů ohlásil Boudův příchod. Po Hraběti nebylo ani stopy, ale říkalo se, že se hromotluk uzdravuje. Je příliš blbej, než aby umřel, pomyslel si Bouda.

„A hele, Bouda," ozval se Krage z hlubin obrovského křesla. „Jak se vede?"

„Zima. Co tvý zdraví?" Bouda se z Kragova přátelského chování cítil nesvůj.

„Budu dobrej." Krage zatahal za obvazy. „Vyvázl jsem o chlup. Měl jsem štěstí. Přišel jsi zaplatit?"

„Kolik ti dlužím dohromady? Skupuješ mý dluhy, takže to přesně nevím."

„Ty mě můžeš vyplatit?" přimhouřil Krage oči.

„Nevím. Mám deset leva."

Krage si dramaticky povzdechl. „Máš dost. Nenapadlo mě, že peníze stlučeš do kupy, Boudo. Dobrá. Něco jsi získal a něco ztratil. Dluh dělá osm a nějaké drobné."

Bouda odpočítal devět mincí. Krage mu vrátil drobné. „Tuhle zimu jsi měl, Boudo, zatracené štěstí."

„Jasňačka."

„Neviděls Asu?" Krageho hlas ztvrdl.

„Ne, už tři dny. Proč?"

„Na tom nezáleží. Jsme vyrovnáni, Boudo. Ale přišel čas, abys mi prokázal laskavost, kterou mi dlužíš. Chci Havrana."

„Krage, nechci ti mluvit do kšeftu, ale tohle je chlap, kterého bys měl raději nechat na pokoji. Je to blázen. Je nebezpečný a tvrdý jako křemen. Odkrágluje tě, než bys řekl švec. Nechci tě urazit, ale on se chová, jako by z tebe měl srandu."

„Srandu si udělám já z něho, Boudo." Krage se v křesle namáhavě nadzvedl. Škubl za obvaz. „Smát se budu já jemu."

„Možná tě příště utéct nenechá, Krage."

Na Kragově tváři se objevil záchvěv strachu. „Boudo, je to buď já, nebo on. Pokud ho nesejmu, můj kšeft jde do hajzlu."

„A kam tvůj kšeft půjde, když on sejme tebe?"

Kragemu opět prolétl tváří strach. „Nemám na vybranou. Až tě budu potřebovat, buď připravenej, Boudo. Už brzy."

Bouda kývl hlavou a začal couvat. Nejvyšší čas z Holínky vypadnout, pomyslel si. Může si to dovolit. Ale kam by šel? Kdekoli v Jalovci by ho Krage vyslídil. Kromě toho jej útěk nelákal. Lilie byla jeho domovem. Musí to nějak překlepat. Jeden z nich zemře a on sklouzne z jednoho háku.

Bouda se plácal mezi Kragem a Havranem. Krageho nenáviděl, protože ho celá léta ponižoval. Bouda mu neustále dlužil prachy a Krage mu kradl jídlo od úst svými absurdně vysokými úroky. Na druhé straně - Havran jej spojoval s černým hradem a zločiny v Klauzuře.

Strážci čenichali, kde mohli, a hledali někoho, kdo utrácí spoustu staré škváry. Oficiální zprávy o tom mlčely, ale Bejk, který na tom případu pracoval, vylíčil Boudoví, jak vážně celou záležitost na kopci berou. Když Bejk vešel do Lilie, Boudu málem ranila mrtvice.

Co se stalo s penězi ze schránek? Bouda z nich nespatřil ani grešli. Domníval se, že je ještě pořád má Havran. Teď byli s Havranem společníci...

„Co říkal Krage?" zeptal se Boudy po návratu do Lilie Havran. „Chce, abych mu pomohl tě zabít."

„Mohlo mě to napadnout. Už se to táhne příliš dlouho. Je načase poslat Krageho na kopec. Na kterou stranu se přikloníš, společníku? Na jeho nebo na mou?" „Já... Hm..."

„Z dlouhodobého hlediska by ti prospělo, kdyby ses Krageho zbavil. Pokud ne, tak si časem najde způsob, jak získat Lilii." Svatá pravda, souhlasil v duchu Bouda. „Dobrá. Co podnikneme?' „Zítra půjdeš a práskneš Kragemu, že asi prodávám mrtvoly. A Asa je můj komplic. Že si myslíš, že jsem do toho Asu zatáhl. Asa je tvůj přítel a ty jsi z toho nervózní. Historka je tak blízká pravdě, že na to skočí... V čem je problém?"

Další past. Havran měl pravdu. Krage té povídačce uvěří. Ale Bouda doufal v daleko bezvýznamnější roli v nastávajícím dramatu. Kdyby vzal Havran roha, Krutimír Bouda skončí v kanále s podříznutým hrdlem. „V ničem."

„Dobrá. Pozítří v noci půjdu ven. Poběžíš to oznámit Kragemu. Jeho lidé po mně půjdou a Krage nebude chtít chybět u toho, až mě dostanou. Nastrojím mu léčku."

„Už jsi mu jednu past nachystal, že?"

„On do ní stejně vleze. Je to hňup."

Bouda polkl. „Takovej plán není nic pro mý nervy."

„Tvý nervy mě netrápí, Boudo. Jsou tvý. Tys je ztratil. A jenom ty je zas můžeš najít."

*

Krage Boudovu povídačku spolkl. Potěšilo ho, že je Havran takový ničema. „Kdybych ho nechtěl dostat sám, práskl bych ho strážcům. Dobře jsi udělal, Boudo. Měl jsem tušit, že v tom Asa jede s ním. V žádném jeho hlášení nebylo nic, co by stálo za řeč."

Bouda zakňučel: „Krage, kdo by kupoval mrtvoly?"

Krage se ušklíbl. „S tím si nelam tu svou skopovou hlavu. Až příště vyrazí na vejlet, dej mi vědět. Připravíme mu malé překvápko."

Příští noc dorazil podle plánu Bouda ke Kragemu se zprávou. A zažil největší zklamání svého života. Krage totiž trval na tom, že se Bouda přidá k lovu.

„Krage, k čemu vám budu dobrej? Vždyť ani nemám zbraň. A Havran představuje tvrdej vořech. Bez boje ho nedostanete."

„To ani nečekám. Půjdeš s námi jen tak pro sichr."

„Pro sichr?"

„Jo, pro sichr, kdyby na mě nastrojil habaďůru, tak tě chci mít po ruce."

Bouda se zachvěl a zakňučel: „Udělal jsem, cos mi řek. Neudělal jsem snad vždycky, cos chtěl?"

„Vždycky ses choval jako zbabělec. A proto ti nevěřím. Někdo ti moh nahnat větší hrůzu než já. A taky jsi sehnal všechnu tu škváru. Něco mi říká, že bys v tom s Havranem mohl jet i ty."

Boudu zamrazilo. Krage mu podal kabát. „Jdeme, Boudo. Drž se u mě. Zkus zahnout kramle a já tě sejmu."

Bouda se roztřásl. Byl mrtvý muž. Po tom všem, čím musel projít, aby setřásl Krageho z hrbu... To nebylo fér. To vůbec nebylo fér. Nikdy se na něj neusmálo štěstí. Vypotácel se na ulici a zmateně přemítal, co dělat, ale věděl, že není úniku. Na lících mu mrzly slzy zoufalství.

Nemá šanci. Když uteče, Krage se bude mít na pozoru. Když neuteče, Krage ho zabije v okamžiku, kdy padne Havranovi do léčky. Co se stane s matkou?

Musel něco udělat. Musel v sobě najít kousek odvahy, musel se rozhodnout, musel jednat. Nemohl se smířit s osudem a doufat ve šťastnou náhodu. Takže buď Katakomby, nebo černý hrad.

Bouda Kragemu lhal. V levém rukávu ukrýval řeznický nůž. Vsunul si ho tam v náhlém záchvatu odvahy. Krage ho nenechal prohledat. Kdo by čekal, že bude starej Bouda ozbrojenej? Che! Ani náhodou. Vždyť by si mohl ublížit.

Starej Bouda občas nosil zbraň, ale nikdy se k tomu nikomu nepřiznal. Ten nůž s jeho sebedůvěrou prováděl divy. Mohl si namlouvat, že by ho použil, a této lži i věřit. Ale když spadl do nějaké šlamastyky, stejně se vždycky svěřil do rukou osudu.

A jeho osud byl zpečetěn... Ledaže by se z toho nějak vysekal, ať to stojí, co chce.

Ale jak?

Krageho chlapi se na Boudův účet výborně bavili. Bylo jich šest... Pak sedm... a osm, když dorazili ti, kteří sledovali Havrana. Nemohl doufat, že přemůže takovou přesilu. Vždyť ani Havran proti nim nemá šanci.

Seš mrtvej, vysmíval se mu stále dokola tenounký hlásek v hlavě. Mrtvej. Mrtvej.

„Šine se po Kupecký a prolízá všechny uličky a průchody," hlásil jeden ze stínů.

Krage se obrátil k Boudoví: „Myslíš, že takhle na konci zimy něco najde? Všichni padavkové už dávno pochcípali."

Bouda pokrčil rameny: „Jak to mám vědět?" Levou paži si tiskl k tělu. Přítomnost nože sice pomáhala, ale ne moc.

Jeho děs dostoupil vrcholu a začal opadávat. Mysl mu otupěla. Strach ve vlně odplynul a Bouda se ze všech sil pokoušel najít únikovou cestu.

Z temnoty se opět kdosi vynořil a hlásil, že jsou sto stop od Havranova povozu. Před deseti minutami se Havran vnořil do jedné z uliček. Zatím se nevrátil.

„Zblejsknul tě?" zavrčel Krage.

„Myslím, že ne. Ale člověk nikdy neví."

Krage se zahleděl na Boudu. „Boudo, opustil by spřežení a vůz?"

„Jak to mám vědět?" vyjekl Bouda. „Možná něco našel."

„Pojďme se tam mrknout." Zamířili k jedné z nespočetných slepých uliček, ústících do Kupecké ulice. Krage lehce naklonil hlavu a zíral do tmy. „Ticho jako v Katakombách. Lukáši, jdi to omrknout."

„Šéfe?"

„Jen klídek, Lukáši. Starej Bouda ti bude krejt záda. Že, Boudo?"

„Krage..."

„Padej!"

Bouda se neochotně šoural do tmavé uličky. Lukáš opatrně postupoval a ošklivě vypadajícím napřaženým nožem prozkoumával temnotu. Bouda se pokusil zapříst hovor. „Drž hubu!" zavrčel Lukáš. „Nemáš zbraň?"

„Ne," zalhal Bouda. Krátce se ohlédl. Zůstali sami.

Dorazili k slepému konci uličky. Po Havranovi ani vidu. „Sakra," zabručel Lukáš, Jak se dostal ven?"

„Nevím. Pojďme to zjistit." Bouda zavětřil šanci.

„Hele," ukázal Lukáš. „Vyšplhal po tom okapu."

Boudoví se sevřel žaludek a vyschlo mu v krku. „Zkusme to. Možná se nám ho podaří vystopovat."

„Jo." Lukáš přistoupil k okapu.

Boudu něco takového ani nenapadlo. V ruce se mu zhmotnil řeznický nůž. Ruka s ním vyletěla. Lukáš se prohnul jako luk a padl na zem. Bouda k němu přiskočil, dlaní mu zakryl ústa a držel ji tam asi minutu, dokud Lukáš nezemřel. Pak ucouvl, neschopen uvěřit vlastnímu činu.

„Co se tam děje?" hulákal Krage.

„Nemůžeme nic najít," zakřičel Bouda. Odvlekl Lukáše ke zdi, zahrabal ho mezi odpadky a rozběhl se k okapu.

Krage vstoupil do uličky a tím skvěle Boudu motivoval k neobvyklému výkonu. Zabručel, napjal protestující svaly a vyhoupl se na střechu. Její dvě stopy široký okraj se mírně skláněl. Pak střecha stoupala dvanáct stop pod úhlem čtyřiceti pěti stupňů a potom se vyrovnala. Bouda se s hekáním opřel o strmou břidlici. Stále nedokázal uvěřit, že zabil člověka. Zdola uslyšel hlasy, a tak vyrazil podél okraje střechy.

Dole se někdo vztekal. „Krage, jsou pryč. Není tu Havran, Lukáš ani Bouda."

„Ten parchant. Věděl jsem, že mě houpe."

„Ale proč s ním utekl i Lukáš?"

„Sakra, to nevím. Nestůjte. Prošmejděte to tady. Někudy museli zmizet."

„Hele. Támhle. Někdo šplhal po okapu. Možná jsou Havranovi na stopě.“

„Vylezte na tu zatracenou střechu. Najděte je. Lukáši! Boudo!“

„Tady,“ ozval se hlas. Bouda ztuhl. Kdo to, sakra, křičí? Havran? Musí to být Havran.

Opatrně se sunul po střeše a pokoušel si namluvit, že se mu pod nohama neotvírá třicet pět stop volného prostoru. Dorazil k rohovému hřebenu, po kterém mohl vyšplhat na plochou část střechy.

„Támhle. Myslím, že ho máme v pasti.“

„Lezte nahoru, vy parchanti!“ zuřil Krage.

Bouda ležel na studené namrzlé břidlici a pozoroval dva stíny, které se objevily na okraji střechy. Pokoušel se opatrně plížit za hlasem. Skřípot kovu a bohapusté zaklení prozradily osud třetího muže. „Krage, zvrtl jsem si kotník,“ omlouval se nešťastník.

„Dělej,“ zavrčel Krage. „Najdeme nějakou jinou cestu nahoru.“

Utíkej, dokud je čas, pomyslel si Bouda. Mazej domů a zalez do sklepa, dokud to neskončí. Ale nemohl. Sklouzl na okraj střechy a plížil se za Krageho muži.

Někdo vykřikl, marně se pokusil zachytit okapu a přepadl do temnoty mezi budovami. Krage volal. Žádná odpověď.

Bouda přešel k vedlejší ploché střeše, která se ježila komíny. „Havrane?“ zavolal tiše. „To jsem já, Bouda.“ Dotkl se nože v rukávu a opět se podivil tomu, že ho použil.

Ze tmy se zhmotnila silueta. Bouda se posadil na střechu a objal si pažemi kolena. „Co teď?“ zeptal se.

„Co tu děláš?“

„Krage mě přinutil jít s nimi. Myslel jsem, že až past zaklapne, budu první, kdo natáhne bačkory.“ Prozradil Havranovi, co provedl.

„Sakra! Tak přece jen máš kuráž.“

„Krage mě zahnal do kouta. Co uděláme teď?“

„Šance se vyrovnávají. Počkej, promyslím si to.“

V Kupecké ulici hulákal Krage. Havran zařval: „Tady! Jsme mu v patách.“ Otočil se k Boudoví: „Nevím, jak dlouho ho ještě dokážu tahat za nos. Myslel jsem, že je dostanu jednoho po druhém. Nenapadlo mě, že si přivede celou armádu.“

„Mám nervy v hajzlu,“ zaskuhral Bouda. Strach z výšek patřil k tisícovce dalších věcí, které Boudu děsily.

„Seber se. Hned tak to neskončí.“ Havran zaječel: „Odříznete mu cestu?“ Zvedl se a vyrazil. „Pohni kostrou, Boudo.“

Bouda Havranovi nestačil. Nebyl tak mrštný.

Z temnoty se vynořil stín. Bouda zaječel.

„To seš ty, Boudo?“ Bouda poznal jednoho z Krageho chlapů. Boudoví tlouklo srdce jako o závod.

„Jo. Viděls Havrana?“

„Ne. Kde je Lukáš?“

„Sakra, mířil přímo k tobě. Musel jsi ho vidět. Koukej, támhle.“ Bouda ukázal na stopy ve sněhu.

„Hele, člověče, já jsem ho fakt ani nezahlíd. A nevyskakuj na mě, jako bys byl Krage, nebo ti zkopu prdel.“

„Dobrá. Dobrá. Uklidni se. Jsem vyděšenej a chci, aby to už skončilo. Lukáš asi uklouzl na námraze a spadl dolů. Támhle. Dávej si pozor.“

„Slyšel jsem někoho. Ale myslel jsem, že je to Mlíčňák. Přísahal bych, že to byl Mlíčňák. Pěkná blbost. Tady nahoře nás může vodkráglovat všechny. Měli bychom slézt a zkusit nějakou jinou fintu.“

„Hm. Chci ho dostat teď. Nechci, aby mi zítra šlapal na paty.“ Boudu překvapilo, s jakou lehkostí dokáže lhát. V duchu muže proklínal, že se k němu nechce otočit zády. „Nemáš nějaký nůž navíc?“

„Ty chceš nůž? Ale no tak. Drž se při mě, Boudo. Já si tě ohlídám.“

„Jasně. Hele, stopy vedou támhle. Pojďme to skoncovat.“

Muž se otočil, aby prozkoumal Havranovy stopy. Bouda vytáhl nůž a prudce bodl. Muž zaječel a zhroutil se. Nůž se pod silou úderu v ráně zlomil. Bouda málem sklouzl ze střechy. Jeho oběť se skutálela dolů. Ze všech stran se ozývaly tázavé výkřiky. Zdálo se, že Krage je se všemi svými muži na střechách.

Když se Bouda přestal třást, pokoušel se v duchu si vybavit plán okolí. Měl jedinou myšlenku- co nejrychleji odsud zmizet. Slézt dolů a utíkat se schovat domů. Havran ukončí tohle šílenství sám.

Na vedlejší střeše se Bouda srazil s Kragem. „Krage!“ zakňučel. „Bože! Dostaň mě odsud. On nás všechny zamorduje!“

„Já zamorduju tebe, Boudo. Byla to past, že?“

„Ne, Krage!“ Co měl dělat? O řeznický nůž přišel. Lhát. Lhát a fňukat. „Krage, měl bys odsud vypadnout. Havran už dostal Lukáše a Mlíčňáka a ještě jednoho. Potom, co sejmul Lukáše, mě nedostal jen proto, že uklouzl a já práskl do bot -jenže po nás znovu skočil, když jsem se přímo támhle bavil s jedním z tvých hochů. Rvali se a jeden z nich spadl ze střechy. Nevím který, ale vsadím se, že Havran ne. Slezme dolů. Tady nevíme, na koho narazíme. Musíme dávat bacha. Mohl jsem Havrana dostat, ale neměl jsem zbraň. Taky si nemůžeme být jisti, že nezapíchnem někoho z našich. Havran tenhle problém nemá. O každém, koho uvidí, najisto ví, že je nepřítel, takže nemusí dávat bacha...“

„Sklapni, Boudo.“

Krage na Boudovy báchorky skočil. Bouda mluvil co nejhlasitěji a doufal, že ho Havran uslyší, přijde a skoncuje s Kragem.

Přes střechy k nim doletěl výkřik. „Dostal Teskuse,“ zavrčel Krage. „Tenhle je čtvrtý, že?“

Bouda pokývl hlavou. „Čtvrtý, o kterém víme. Třeba jsme zbyli už jen sami dva. Krage, měli bychom vzít roha, než nás najde.“

„Možná na tom, co říkáš, Boudo, něco je. Možná. Neměli jsme sem nahoru vůbec lézt. Vypadneme.“

Bouda jej následoval a neustále mlel pantem. „To byl Lukášův nápad. Myslel, že si u tebe šplhne. Víš, zahlídli jsme

ho nahoře u okapu, ale on nás nezblejsk. Tak Lukáš přikázal, že po něm půjdeme a dostaneme ho a starej Krage bude...“

„Zavři hubu, Boudo. Proboha, drž už tu klapačku. Z tvýho hlasu se mi dělá nanic.“

„Ano, pane. Jenže já nemůžu, pane Krage, já mám takovej strach...“

„Jestli nezavřeš hubu, zavřu ti ji já a navždy. Už se nebudeš muset Havrana bát.“

Bouda ztichl. Neodvážil se dál Krageho provokovat.

Ten se o chvilku později zastavil. „Léčku mu nastrojíme u jeho vlastního povozu. Vrátí se pro něj, že?“

„Předpokládám, že ano, pane Krage. Ale k čemu tam budu dobrý já? Chci říct, že nemám žádnou zbraň, a i kdybych nějakou měl, stejně nevím, co si s ní počít.“

„Sklapni. Máš recht. Vím, že stojíš za hovno, Boudo. Ale myslím, že se přesto můžeš skvěle hodit. Upoutáš jeho pozornost. Zabavíš ho. A já ho zezadu sejmu.“

„Krage...“

„Drž zobák.“ Krage se spustil přes okraj střechy a nohama hledal výstupek, o který by se opřel. Bouda se předklonil. Tři patra.

Dupl Kragemu na prsty. Krage zaklel a pokusil se přehmátnout na jiné místo, ale marně. Padal, ječel, až se nakonec ozvala dutá rána, jak dopadl na zem. Bouda pozoroval nejasnou siluetu, která se na zemi chvilku zmítala, potom znehybněla.

„Udělal jsem to zas.“ Bouda se roztřásl. „Nemůžu tady zůstat. Jeho chlapi by mě vyčmuchali.“ Sklouzl přes okraj střechy a jako opice sešplhal po boční stěně domu. Ani nepomyslel na to, že by mohl spadnout, bál se jen, že ho chytí.

Krage ještě dýchal. Jasně vnímal, ale nemohl se pohnout. „Měls recht, Krage. Ušili jsme na tebe boudu. Neměl jsi tak tlačit na pilu. Moje nenávist k tobě byla větší než strach.“ Rozhlédl se. Ještě nebylo tak pozdě, jak si myslel. Honba po střechách netrvala příliš dlouho. Kam se vlastně poděl Havran?

Někdo tu musí uklidit. Popadl Krageho a vlekl ho k Havranovu povozu. Krage zaječel. Na okamžik zachvátil Boudu strach, že se někdo přijde podívat, co se děje. Nikdo se ale neobjevil. Tohle byla Holínka.

Když ho Bouda zvedal na vůz, Krage znovu zařval. „Odpočívá se ti dobře, Krage?“

Jako dalšího přivlekl Lukáše a pak se šel podívat po ostatních tělech. Našel tři. Havran mezi nimi nebyl. Bouda si pro sebe zamumlal: „Jestli se do půl hodiny neukáže, odvezu je nahoru sám a on ať jde k čertu.“ Pak se zarazil: „Co tě to napadlo, Krutimíre Boudo? Takové myšlenky si vytluč z hlavy. Konečně jsi našel trochu kuráže. No a co? To z tebe ale v žádném případě ještě nedělá Havrana.“

Kdosi se blížil. Bouda popadl ukořistěnou dýku a ukryl se do tmy za vozem.

Havran převalil do vozu mrtvolu. „Jak se sem, k čertu, dostali?“

„Posbíral jsem je,“ vysvětlil Bouda.

„Co jsou zač?“

„Krage a jeho hoši.“

„Myslel jsem, že jsi prásknul do bot. Už jsem se bál, že celý to martýrium budu muset absolvovat znova. Jak k tomu došlo?“

Bouda mu všechno vyložil. Havran jen nevěřícně vrtěl hlavou. „Ty, Boudo?“

„Asi je určitá hranice, po kterou můžou člověka vyděsit.“

„To máš recht. Nikdy by mě nenapadlo, že zrovna ty, Boudo, na to přijdeš. Udivuješ mě. Ale taky jsi mě trochu zarmoutil, Boudo. Chtěl jsem dostat Krageho sám.“

„To on dělal takový kravál. Asi má přeražený hřbet. Zabij ho, jestli chceš.“

„Živej má větší cenu.“

Bouda přikývl. Ubohý Krage. „Kde je zbytek?“

„Jeden zůstal na střeše. Hádám, že ten poslední práskl do bot.“

„Sakra. Takže ještě není konec.“

„Dostaneme ho později.“

„Mezitím sežene chlapy a ti po nás půjdou.“

„Myslíš, že budou nasazovat krk, aby pomstili Krageho? V žádným případě. Poperou se mezi sebou o vůdcovství. Počkej tu. Přinesu posledního.“

„Pospěš si,“ vyhrkl Bouda. Dostavila se reakce. Přežil. A starý Bouda se vracel, po okraj naplněn veškerou nashromážděnou hysterií.

*

Když sjížděli z hradu, růžovorudé pruhy svítání zaplnily mezery mezi Wolanderskými horami. Bouda vyzvídal: „Proč tak řve?“

Vysoká bytost jim s úsměvem vyplatila za Krageho sto dvacet leva. Ještě stále slyšeli jeho křik.

„Nevím. Neohlížej se, Boudo. Udělej, co je třeba a práskni do koní.“ O chvilku později dodal: „Jsem rád, že je konec.“

„Konec? Co tím myslíš?“

„Tohle byla má poslední návštěva.“ Havran se poplácal po kapse. „Už mám dost.“

„Já taky. Vyvázal jsem se z dluhů. Můžu hodit Lilii do pucu, postavit matce domek a ještě mi zbude dost na příští zimu, ať kšeft kvete, nebo ne. Chystám se zapomenout, že tenhle hrad existuje.“

„Tomu nevěř, Boudo. Jestli se ho chceš zbavit, raději odjeď se mnou. Vždycky když budeš potřebovat rychlý prachy, uslyšíš jeho volání.“

„Nemůžu odjet. Musím se postarat o matku.“

„Dobrá. Nezapomeň, že jsem tě varoval.“ Pak se Havran zeptal: „A co Asa? Bude s ním problém. Mohl by nás prásknout. Strážci budou čmuchat tak dlouho, dokud nenajdou lidi, kteří jim vybrali Katakomby. Asa je slabej článek.“

„Neboj se, poradím si s ním.“

„Doufám, Boudo. To tedy fakt doufám.“

*

Krageho zmizení vyvolalo v Holínce rozruch. Bouda zdatně hrál roli zmatlíka a trval na svém, že nic neví, i když se proslýchalo ledacos. Jeho povídačka obstála. Každý měl Boudu za zbabělce. Jediný muž, který znal pravdu, tento názor nikomu nevyvracel.

Horšily se jeho vztahy s matkou. Stará Běta mlčela, ale prázdný pohled slepých očí Boudu obviňoval. Cítil, že v tajných zákrutech její mysli se stal špatným člověkem a kacířem. Vytvořila se mezi nimi nepřekročitelná propast.

Kapitola šestnáctá: JALOVEC: OŠKLIVÉ PŘEKVAPENÍ

Před další návštěvou Holínky mě Bejk vyhledal. Možná jen potřeboval společnost. S nikým se tu nekamarádil.

„Jak jde život?“ zeptal jsem se, když se vevalil do mého malinkého kamrlíku spojeného s ošetřovnou.

„Seber si plášť. Holínka čeká.“

Sdílel jsem vzrušeně jeho dychtivost, protože jsem se ve Střechově příšerně nudil. Litoval jsem své druhy. Ještě vůbec nedostali příležitost dostat se ven. Horší než v base.

Vyšli jsme ven a zamířili z kopce. Když jsme míjeli Klauzuru, zeptal jsem se: „Proč ten rozruch?“

„O rozruchu se mluvit nedá,“ odvětil. „Možná se nás to vůbec netýká. Vzpomínáš na toho lichvářskýho hajzlíka?“

„Toho v obvazech?“

„Jo. Krageho. Zmizel. On a půlka jeho hochů. Zdá se, že zkusil udělat zátah na chlápka, co ho pořezal. A od té doby Krageho nikdo neviděl.“

Zamračil jsem se. To nebylo nic neobvyklého. Takoví gauneři se často ztratí a pak zase objeví.

„Támhle.“ Bejk ukázal na houští u zdi Klauzury. „Tudy se naši ptáčkové soukali dovnitř.“ Mávl k hájku na druhé straně ulice. „Tam nechávali povozy. Očitý svědek tvrdil, že je viděl plně naložené dřevem. Pojď sem, ukážu ti jejich cestičku.“ Spustil se na všechny čtyři a prodral se křovím. Následoval jsem ho. Vylezl jsem na druhé straně a klel jako pohan, protože jsem se při tom prolézání celý promáčel. Severák mi na náladě nepřidal.

Vnitřní část Klauzury vypadala zpustleji než vnější. Bejk ukázal na několik otepí dříví, které našel v houští nedaleko otvoru ve zdi.

„Zdá se, že odváželi spoustu dřeva.“

„Počítám, že ho potřebovali hodně, k zakrytí těl. Támhle ho nasekali.“ Ukázal na stromy, které se tyčily nad námi na úbočí pod Střechovem. Zámek se rýsoval proti stužkám mraků jako šedivá hromada kamení, která se při jediném zachvění země rozsype.

Prohlédl jsem si otepi. Bejkovi druhové je vytahali z křoví a vyrovnali na hromadu, což vzhledem k vyšetřování nebylo asi příliš chytré. Připadalo mi, že dřevo někdo nasekal a svázal během několika týdnů. Konce některých otepí vypadaly čerstvěji než jiné. Upozornil jsem na to Bejka.

„Všiml jsem si. Já to vidím tak, že sem někdo pro dřevo jezdil pravidelně. Vchod do Katakomb našli náhodou. A tehdy je zachvátila chamtivost.“

„Hm.“ Prohlížel jsem si hromadu dřeva.“Myslíš, že to prodávali?“

„Ne. To už jsme prověřili. Dřevo z Klauzury nikdo neprodával. Dřevo užívala pro vlastní potřebu nejspíš rodina nebo skupinka sousedů.“

„Prověřils pronajímatele povozů?“

„Myslíš, že lidi jsou tak blbí? Najmout si povoz na vyrabování Katakomb?“

Pokrčil jsem rameny. „Spoléháme na to, že jeden z nich takový idiot je, ne?“

„Máš recht,“ připustil. „Mělo by se to prověřit. Ale je to těžké. Jedině já mám dost kuráže šlapat v Holínce chodník. Doufám, že se nám poštěstí i někde jinde. Pokud budu muset, zařídím to. Až nebude nic důležitějšího na práci.“

„Můžu se kouknout, kudy se dostali dovnitř?“ zeptal jsem se.

Chtěl můj požadavek odmítnout. Místo toho řekl: „Je to pěkná procházka. Zabere víc jak hodinu. Raději půjdu po Krageho stopě, dokud je ještě horká.“

Pokrčil jsem rameny. „Tak někdy jindy.“

Dorazili jsme na Krageho území. Bejk vyhledal staré známé. Stále udržoval pár kontaktů z mládí. Mnozí z nich, vhodně povzbuzeni několika grešlemi, byli ochotni mluvit. Já jsem neměl nárok se těchto sezení účastnit. Trávil jsem čas usrkáváním piva v hospodě, kde se střídavě zároveň rozplývali nad mými penězi a tvářili se, jako bych měl mor. Když se mě ptali, nejsem-li inkvizitor, jejich domněnky jsem nevyvracel.

Po nějakém čase se ke mně Bejk připojil. „Moc jsem toho nevyzvěděl. Povídá se ledasco. Jedni říkají, že ho sejmuli jeho vlastní chlapi. Druzí tvrdí, že ho odkráglovala konkurence. Měl ve zvyku lézt sousedům do zelí.“ Přijal džbánek vína na účet podniku, což jsem u něj nikdy předtím nezaznamenal. Přijetí drobného úplatku jsem připsal momentální roztržitosti.

„Je tu jedna věc, na kterou bychom se měli mrknout. Krage chtěl dopadnout jakéhosi cizince, který z něj udělal na veřejnosti hlupáka; byl tím úplně posedlý. Někteří tvrdí, že právě tento cizinec Krageho pořezal.“ Vytáhl seznam a začal ho studovat. „Nepředpokládám, že nám to nějak extra pomůže. Tu noc, co Krage zmizel, se ozývala spousta výkřiků a

hulákání. Očití svědkové samozřejmě nejsou.“ Ušklíbl se. „Ale ti, kteří to na vlastní uši slyšeli, tvrdí, že šlo o hon po střechách. Což hovoří pro mou teorii palácové revoluce.“ „Co jsi zjistil?“

„Mám seznam lidí, kteří možná chodili do Klauzury na dřevo. Třeba se vzájemně viděli. Napadlo mě, že když porovnám jejich výpovědi, mohl bych odhalit něco zajímavého.“ Mávl na krčmáře, aby donesl další víno. Tentokrát zaplatil i za předešlý džbán, i když by mu ho hostinský prominul. Měl jsem dojem, že obyvatelé Jalovce byli zvyklí dávat strážcům, co si zamanuli. Bejkův smysl pro etiku fungoval, aspoň pokud šlo o lidi z Holínky. Snažil se nedělat jim život těžší, než už byl. Nemohl jsem si pomoct, ale začínal jsem ho mít docela rád. „Nebudeš pokračovat v té Krageho záležitosti?“ „Samo že jo. Těla zmizela. Ale to není nic neobvyklého. Pokud jsou mrtví, nejspíš se během pár dní vynoří na druhém břehu řeky. Jestli žijou, budou řvát jak tygři.“ Poklepal na jedno jméno na seznamu. „Tenhle chlápek se motá okolo všeho. Možná si s tím Havranem promluvím, když už jsem tu.“ Cítil jsem, jak blednu. „S kým?“

Překvapeně na mě pohlédl. Přinutil jsem se uklidnit a tvářit se normálně. Přestal se tvářit udiveně. „Chlápek jménem Havran. Cizinec, který se prý s Kragem nepohodl. Je nakvartýrovaný ve stejný díře jako jeden maník ze seznamu sběračů dřeva. Možná mu položím pár otázek.“

„Havran. Neobvyklé jméno. Co jsi o něm zjistil?“

„Jen to, že je cizinec a prej ostrej hoch. Poflakuje se po Jalovci už pár let. Typickej vandrák. Tahá se s Kráterovou partou.“

Kráterovu partu tvořili uprchlí povstalci, kteří se v Jalovci dali do kupy.

„Prokážeš mi laskavost? Je to nepravděpodobné, ale ten chlápek by mohl být tím duchem, o kterém jsem včera mluvil. Drž se od něj dál. Tvař se, jako bys jeho jméno nikdy neslyšel. Ale sežeň mi jeho popis a zjisti, jestli nemá někoho s sebou.“

Bejk se zamračil. Mé příkazy mu nešly pod nos. „Je to důležité?“

„Nevím. Možná.“

„Dobrá.“

„Drž celou věc pod pokličkou, jak jen to půjde.“

„Ten maník pro tebe něco znamená, že?“

„Jestli je to ten, kterého jsem znal a o kterém jsem si myslel, že je mrtvý, tak jo. Máme nevyřízené účty.“

Usmál se. „Osobní?“

Přikývl jsem. Zase jsem se cítil ve své kůži. Byla to choulostivá záležitost. Pokud se tu opravdu objevil náš Havran, musím být opatrný. Nesmím dopustit, aby se zapletl do téhle operace. Věděl příliš mnoho. Díky němu mohou polovinu důstojníků a poddůstojníků Legie podrobit výslechu. A ty by to všechny stálo krk.

Rozhodl jsem se tvářit tajemně a předstírat, že Havran je můj dávný nepřítel. Někdo, koho bych nejraději v nějakém temném zákoutí sejmul, ale jinak mě příliš nezajímá. Takhle to Bejk zbaští nejlíp.

„Chápu,“ přikývl a vrhl na mě zvláštní pohled. Snad ho potěšilo zjištění, že se koneckonců od sebe příliš nelišíme.

Kurva že ne. Ale s oblibou jsem předstíral, že nejsem jako on. Oznámil jsem: „Vracím se do Střechova. Musím si promluvit s pár kámošema.“

„Najdeš cestu?“

„Jasně. Dej mi vědět, cos zjistil.“

„Určitě.“

Rozešli jsme se. Upaloval jsem do kopce, jak jen mi mé čtyřicetileté nohy dovolily.

Odvlekl jsem Jilmáče a Skřeta na odlehlé místo, kde nás nikdo nemohl slyšet. „Přátelé, možná se vyskytl problém.“

„Jakej?“ chtěl vědět Skřet. Dychtivostí nadskakoval od okamžiku, kdy jsem dal najevo, že se něco děje. Hádám, že jsem vypadal trochu nervózně.

„V Holínce bydlí chlap, který se jmenuje Havran. Když jsem se tam včera procházel s Bejkem, měl jsem pocit, že jsem v dálce zahlédl maníka, co vypadal jako náš Havran, ale hodil jsem to za hlavu.“

Okamžitě znervózněli stejně jako já. „Jsi si jistej, že je to on?“

„Ne. Ještě ne. Mazal jsem za váma hned, jak jsem uslyšel jméno Havran. Bejkovi jsem nakukal, že je to můj starý nepřítel, kterého chci zapíchnout. Poptá se po něm při vyšetřování svých vlastních záležitostí. Dá mi popis a zjistí, jestli s ním není Pusinka. Nejspíš jsem vedle jak ta jedle, ale chci, abyste o tom věděli. Jen tak pro sichr.“

„A co když je to on?“ zeptal se Jilmáč. „Co budeme dělat?“

„Nevím. Mohl by se z toho vyklubat pořádný průser. Jestli se o něj začne zajímat Šepta, například proto, že se Havran motá kolem uprchlých rebelů... Víte, co se stane.“

Skřet zamumlal: „Nemluva říkal, že Havran práskne do bot někam, kde ho v životě nikdo nenajde.“

„Možná si myslel, že už je dost daleko. Vždyť Jalovec je prdel světa.“ Tahle skutečnost mě naplňovala neklidem. Uvědomil jsem si, že přesně takhle vypadá místo, kde by se Havran usadil. Tak daleko od Paní, jak to jen šlo, aniž by se člověk musel naučit chodit po vodě.

„Myslím,“ usoudil Jilmáč, „že bychom se o tom měli přesvědčit, než začneme panikařit. Pak se rozhodneme, co uděláme. Zdá se, že nadešel čas poslat naše hochy do Holínky.“

„Přesně to si taky myslím. Už jsem ten plán předložil Šeptě, i když z jiných důvodů. Teď jí oznámíme, že se do toho pustíme a přitom se naši hoši porozhlédnou po Havranovi.“

„Kdo půjde?“ zeptal se Jilmáč. „Havran kohokoli z Legie pozná.“

„Blbost. Pošleme maníky, které jsme naverbovali v Kráse. Pro sichr s nimi půjde Lichvář. Nováčky si Havran pamatovat nebude. Bylo jich příliš moc. Tadyhle Skřet může celou akci řídit. Je spolehlivý a třeba jim i helfne. Zašije se někam, kde na něj nebude vidět a jen bude tahat za provázky.“

„Co ty na to, Skřete?“ otočil se Jilmáč k čaroději.

Skřet se nervózně pousmál. „Aspoň budu mít do čeho píchnout. Tady nahoře můžu nudou vyskočit z kůže. Lidé tu jsou nějací divní."

Jilmáč se zachechtal: „Chybí ti Jednooký?"

„Skoro."

„Dobrá," souhlasil jsem. „Potřebujete průvodce. Tím musím být já. Nechci, aby do toho Bejk strkal nos. Ale obyvatelé Holínky si myslí, že patřím k jeho lidem. Musíte mě sledovat z povzdálí. Snažte se nevypadat na to, čím jste. Nedělejte si to těžší."

Jilmáč se narovnal. „Zajdu pro Bachaře a Lichváře. Vezměte je do Holínky, ať si to omrknou. Jeden se pak může vrátit pro ostatní. Zatím se Skřetem proberte plán." Odklusal.

A tak jsme to i provedli. Skřet a dalších šest vojáků se ubytovalo poblíž hlavního stanu lichváře Krageho. Nahoře na kopci jsem předstíral, že všechny přípravy provádíme kvůli naší akci.

Čekal jsem, co se z toho vyvrbí.

Kapitola sedmnáctá: JALOVEC: PLÁNY NA CESTU

Bouda přistihl Asu, jak se pokouší vykrást z hospody. „Kam, sakra, lezeš?" „Musím ven, Boudo. Nahoře v pokoji se zblázním."

„Jo? Chceš něco vědět, Aso? Hledají tě inkvizitoři. Včera nás navštívil sám Bejk a ptal se přímo po tobě. Zná tě jménem." Bouda lehce zveličoval. Bejkův zájem nebyl nikterak intenzívní. Ale musel mít něco společného s Katakombami. Bejk se s tím svým nohsledem promenoval po Holínce skoro každý den a jen se pořád vyptávali. Neměl zapotřebí, aby se Asa setkal s Bejkem tváří v tvář. Buď by zpanikařil, nebo se zhroutil pod přívalem otázek. Ať tak či tak, Krutimíru Boudoví by zatraceně rychle bylo pekelně horko. „Aso, jestli tě chytí, jsme všichni mrtví."

„Proč?"

„Utrácels ty starý mince. Hledají někoho, kdo jich má hodně."

„Zatracený Havran!"

„Cože?"

„Vyplatil mi podíl v převoznických mincích. Jsem boháč. A ty mi teď říkáš, že je nemůžu utratit, aniž by mě nesebrali."

„Nejspíš si chtěl zajistit, aby ses držel zpátky, než pomine rozruch. To už tady ve městě nebude. Práskne do bot."

„Práskne do bot?"

„Odjede, jen co otevřou přístav."

„Kam jede?"

„Někam na jih. Nechce o tom mluvit."

„A co bude se mnou? Pořád budu bojovat o přežití? K čertu, Boudo, to není fér."

„Podívej se na celou věc z té lepší stránky. Nikdo tě už nechce zabít."

„Fakt? Teď po mně jde Bejk. S Kragem bych se možná dohodl. S Bejkem to nepadá v úvahu. Tohle fakt není fér! Celý život..."

Bouda ho neposlouchal. Sám tuhle písničku zpíval příliš často.

„Boudo, co mám dělat?"

„Nevím. Myslím, že bys měl zůstat zalezlej." Náhle ho něco napadlo. „A co kdybys na nějaký časek vypadl z Jalovce?"

„Jo. Tys na to káp. Tyhle prachy můžu utratit stejně dobře tady jako někde jinde, ne?"

„Nevím. Nikdy jsem necestoval."

„Až se Havran ukáže, pošli ho nahoru."

„Aso..."

„No tak, Boudo. Líná huba, hotové neštěstí. Přinejhorším řekne ne."

„Jak si přeješ, Aso. Nelíbí se mi, že odejdeš." „Ale líbí, Boudo. Líbí." Když se Bouda otočil, Asa za ním zavolal: „Počkej chvilku." „No?"

„Hm... Jde mi to těžko z huby, ale musím ti poděkovat." „Poděkovat? A za co?"

„Zachránils mi život. Přivezl jsi mě zpátky, že?" Bouda pokrčil rameny a přikývl. „To nestojí za řeč, Aso." „Ale stojí, Boudo. A já si to zapamatuju. Dlužím ti skutečně hodně."

Bouda raději i sešel ze schodů, než upadne do ještě větších rozpaků. V lokále si všiml, že se Havran vrátil. S Pusinkou si opět prudce vyměňovali názory. Zase se přeli. Museli být milenci. K čertu s tím. Počkal, až si Havran všimne jeho pohledu. „Chce s tebou mluvit Asa. Myslím, že se k tobě chce přidat, až budeš odjíždět."

Havran se zachechtal. „To by ti vyřešilo problém, že?"

Bouda nepopíral, že by se mu po Asově zmizení z Jalovce dýchalo lehčeji. „Co ty na to?"

„Vlastně to není blbej nápad. Asa za moc nestojí, ale lidi potřebuju. Já už si s ním poradím. Jeho odchod pomůže zamést i moje stopy."

„Jen si ho odveď, máš mé požehnání."

Havran vyrazil po schodech. „Počkej," vyhrkl Bouda. Nevěděl jak začít, protože neměl ponětí, zda je to důležité. Ale musí Havrana aspoň informovat. „Poslední dobou po Holínce brousí Bejk. Společně se svým nohsledem."

„No a?"

„Možná je blíž, než si myslíme. Za prvé se při své návštěvě ptal na Asu. Za druhé se vyptával i na tebe."

Havranova tvář zůstala prázdná. „Na mě? A jak?"

„Tajně. Znáš Sal, ženu mého bratrance Mouly? Její bratr se oženil s jednou z Bejkových sestřenic. Kromě toho má

Bejk pořád v Holínce pár známých z dob, kdy ještě nesloužil u strážců. Občas jim vypomůže, a tak mu někteří pošeptají do ucha, co chce vědět...“

„Jasně. Přejdi k věci.“

„Bejk se vyptával na tebe. Kdo jsi. odkuds přišel, jaké máš kámoše - a tak dál.“

„Proč?“

Bouda jen pokrčil rameny.

„Dobrá. Díky. Omrknu si to.“

Kapitola osmnáctá: JALOVEC: KOUŘOVÁ CLONA

Skřet postával na protější straně ulice, opíral se o stěnu domu a pozorně se rozhlížel. Vztekle jsem se zamračil. Co, k čertu, dělá na ulici? Bejk by ho mohl zblejsknout a došlo by mu, že si hrajeme na vlastním písečku.

Zřejmě mi potřeboval něco sdělit.

Bejk se chystal vstoupit do další z nespočetných putyk. Oznámil jsem: „Skočím si uvázat koně.“

„Jo.“ Vstoupil do hospody. Vklouzl jsem do postranní uličky a začal močit. Skřet se ke mně přidal. „O co jde?“ zeptal jsem se.

„Je to on, Felčare. Havran. Náš Havran. A není sám, je s ním i Pusinka. Dělá kelnerku v Železné lilii.“

„Kurvafix,“ zamumlal jsem.

„Havran tam bydlí. Tváří se, že se vzájemně příliš neznají. Ale Havran na ni dohlíží.“

„Sakra! Jednou k tomu muselo dojít, že? Co teď?“

„Možná bychom si měli políbit prdel na rozloučenou. Ten parchant nejspíš jede v tom kšeftu s mrtvolama. Všechno, co jsme zjistili, tomu nasvědčuje.“

„Jak jsi na to mohl kápnout, když se to nepodařilo ani Bejkovi?“

„Mám svý zdroje.“

Přikývl jsem. To tedy měl. Občas je užitečné mít po ruce čaroděje. A občas ne, když jde o ty čubky, co se poflakují po Střechově. „Pospěš si,“ popohnal jsem Skřeta. „Bude se zajímat, kde jsem tak dlouho.“

„Havran vlastní povoz i spřežení. Ustájil je na druhé straně města. Obvykle vyjíždí až pozdě v noci.“ Přikývl jsem. Došlo nám, že kšeftaři s těly fachají v noci. „Ale...“ pokračoval, „a tohle se ti bude líbit, Felčare, nedávno vyjel i za dne. Jen jednou. Právě ten den, kdy se někdo vloupal do Katakomb.“

„Sákryš.“

„Prohlédl jsem si vůz, Felčare. Uvnitř jsem našel docela čerstvé stopy krve. Odhaduju, že pocházejí z doby, kdy zmizel ten lichvář a jeho kumpáni.“

„A sakra. Kurvafix. Teď v tom lítáme. Radši už běž. Musím si pro Bejka vymyslet nějakou historku.“

„Tak zatím.“

„Jo, zatím.“

Měl jsem sto chutí na všechno se vysrat. Byl jsem úplně zoufalý. Havran, ten zkurvenej blbec - věděl jsem docela přesně, co má v úmyslu. Naškudlit si díky prodeji těl a vykrádání hrobů pěknou sumičku v hotovosti. Svědomí ho netrápilo. V té části světa, odkud pocházel, neměly tyhle věci zdaleka takový význam jako pro nás z civilizovanějších krajů. A on měl důvod: Pusinku.

Nemohl jsem Bejka opustit. Zoufale jsem chtěl běžet za Jilmáčem, ale musel jsem se dál plahočit od hospody k hospodě a pokládat stále stejné otázky.

Pohlédl jsem k severnímu úbočí kopce na černý hrad a napadlo mě, že tuhle pevnost postavil Havran.

Řekl jsem si, že teď to začne být hustý. Ještě jsme neměli nezvratné důkazy... Ale to, co jsme věděli, stačilo. Mí chlebodárci si nelibovali v právnických kličkách ani netrvali na nezvratných důkazech.

I Jilmáč se rozklepal. „Mohli bychom ho zabít. Tak zmizí riziko, že něco vykecá.“ „Jilmáči, to myslíš vážně?!“

„Asi ne. Ale víš, kdybych neměl jinou možnost, udělal bych to.“

„Jo.“ Všichni bychom to udělali. Nebo bychom se o to alespoň pokusili. Havran by nám v tom ovšem mohl zabránit. Byl to nejtvrdší parchant, jakého jsem kdy poznal. „Podle mýho názoru bychom ho měli najít a říct mu, aby co nejrychleji vypadl z Jalovce.“

Jilmáč na mě vrhl znechucený pohled. „Copak jsi slepý? Jediná cesta do města nebo ven je ta, kterou jsme přišli my. Přístav je zamrzlý. Soutěsky zavalil sníh. Myslíš, že bychom přesvědčili Šeptu, aby odsud odletěla s nějakým civilem?“ „S civily. Skřet tvrdí, že s Havranem je i Pusinka.“ Jilmáč se zatvářil zamyšleně. Chtěl jsem něco poznamenat, ale mávnutím ruky mě umlčel. Vyčkával jsem. Konečně se zeptal: „Co podnikne, jestli si nás všimne? Pokud se motá kolem tý Kráterovy party, dřív nebo později na nás narazí.“ Mlaskl jsem. „Jo. Tohle mě nenapadlo. Počkej, něco si ověřím.“ Pospíšil jsem si za Bejkem. „Nasadili jste nějakého špeha do Kráterovy party?“ Zatvářil se zmateně. „Možná. Proč?“ „Promluvme si s nimi. Mám nápad, který může vyřešit náš případ.“ Dlouze na mě pohlédl. Možná byl chytřejší, než vypadal. „Dobrá. Ne že by zjistili něco extra. Necháváme tu bandu na pokoji, a tak naše hochy ještě nevykopli. Jen se scházejí a klábosí o starých časech. Rozhodně nejsou bojechtiví.“

„Stejně se na ně mrkněme. Třeba se nevinně jen tváří.“

„Dej mi půl hodiny.“

Uběhla půlhodina a my už byli usazení se dvěma špehy. Střídavě jsme jim kladli otázky, jimiž jsme každý sledoval svůj vlastní cíl.

Havrana ani neznali, aspoň ne jménem. Značně se mi ulevilo. Nicméně Bejk vycítil jakousi stopu a ihned se po ní pustil. Nehodlal jsem být u toho.

„Jdu za šéfkou," oznámil jsem. „Chce hlášení." Musel jsem Bejka rozptýlit. Zdálo se, že to na něj zabralo.

Poznamenal: „Seznámím s výsledky Hargadona. Nenapadlo mě, že by krádeže spáchali cizinci. Možná je to politická záležitost. Proto se škvára nikde neobjevila. Třeba prodávali i ta těla."

„Povstání potřebují peníze," přilil jsem oleje do ohně.

Příštího večera jsme se na Šeptino naléhání pustili do akce. Vévoda sice měl námitky a nechtěl, aby nás někdo spatřil, ale velitel strážců nás podpořil. Strážcové si chtěli udržet dobrou pověst, a tak na vévodův názor kašlali.

*

Z večerního šera se vykradl Jilmáč a zašeptal: „Připraveni?"

Krátce jsem pohlédl na naše čtyři muže. „Jo." Legii tu zastupovali všichni maníci, kteří se nacházeli v Jalovci. Vévoda poslal špehy a Bejk si přivedl tucet chlapů. Přestože jsem jeho práci považoval za pěkně uhozenou, překvapilo mě zjištění, jak málo mužů pro něj pracuje. S výjimkou jediného - maroda - se dostavili všichni.

Jilmáč třikrát po sobě napodobil bučení krávy.

Bývalí rebelové se sešli k pravidelné schůzce. Zasmál jsem se pod fousy, když jsem si představil, jaké překvápko jim chystáme. Myslí si, že ve vzdálenosti patnácti set mil a sedmi let jsou před Paní v bezpečí.

Netrvalo to ani minutu. Nikdo neutržil ani škrábnutí. Přihlouple na nás koukali se svěšenýma rukama. Pak nás dokonce jeden z nich poznal a vydechl: „Černá legie. V Jalovci je Černá legie."

Další dodal: „Tak to je konec. Skutečně vyhrála."

Nezdálo se, že by je to příliš trápilo. Někteří vypadali, že se jim ulevilo.

Zatkli jsme je tak hladce, že si ničeho nevšimli ani sousedé. Nejsnazší akce, jakou jsem kdy zažil. Odmašírovali jsme zpátky do Střechova a Šepta s Pírkou se pustily do práce.

Jen jsem doufal, že nikdo z rebelů neví příliš mnoho.

Vsadil jsem na nejistou kartu a doufal, že jim Havran neřekl, co je Pusinka zač. Jestli ano, tak místo abych odvrátil pozornost, podařilo se mi na sebe shodit celý barák.

Nicméně - Šepta pro mě poslat nedala, takže jsem si oddechl, že se ta habaďůra povedla.

Kapitola devatenáctá: JALOVEC: STRACH

Bouchly dveře a do Lilie vrazil Havran. Bouda vyděšeně vzhlédl. Havran se opřel o dveřní rám a namáhavě oddechoval. Vypadal, jako by potkal smrt. Bouda odhodil hadr, popadl kameninovou láhev a pospíchal k němu.

„Co se stalo?"

Havran se přes rameno podíval na Pusinku, která čekala na objednávku od jediného platícího hosta. Potřásl hlavou a celý rozechvělý se několikrát zhluboka nadechl.

Měl strach! U všech svatých, ten chlap byl k smrti vyděšený! Bouda užasl. Co ho takhle vylekalo? Vždyť jím přece neotřásl ani černý hrad!

„Havrane, pojď sem a posaď se." Uchopil ho za paži. Havran se poslušně nechal odvést. Bouda zachytil Pusinčin pohled a naznačil jí, aby přinesla dva džbánky a ještě jednu láhev vína.

Pusinka na Havrana jen pohlédla a rázem na zákazníka zapomněla. V okamžení přiběhla s dvěma džbánky a lahví a začala na Havrana gestikulovat. Prsty se jí jen míhaly.

Havran si jí nevšímal.

„Havrane!" zašeptal ostře Bouda. „Člověče, vzpamatuj se! Co se, k čertu, stalo?"

Havranův pohled se zaostřil. Přejel jen Boudu, Pusinku a skončil na džbánku vína. Popadl ho, vyprázdnil a bouchl jím o stůl. Pusinka mu znovu nalila.

Zákazník se začal rozčilovat, že si ho nikdo nevšímá.

„Obslož se sám," poradil mu Bouda.

Muž začal hrubě nadávat.

„Táhni k čertu," obořil se na něj Bouda. „Havrane, povídej. Jsme v průseru?"

„Ach... Ne. My ne, Boudo. Já." Otřásl se jako zmoklý pes a zadíval se na Pusinku. Začal gestikulovat.

Bouda většinu „hovoru" zachytil.

Havran jí nařídil, aby se sbalila. Musí znovu utíkat.

Pusinka chtěla vědět proč.

Protože nás našli, naznačil Havran.

„Kdo?" ptala se Pusinka.

„Legie. Jsou tady v Jalovci."

Nezdálo se, že by se Pusinka vyděsila. Nevěřila mu.

Legie? Bouda se zamyslel. Co zas je, k čertu, tohle?

Jsou tu, trval na svém Havran. Šel jsem na schůzku. Naštěstí jsem se opozdil. Když jsem tam dorazil, právě to začalo. Poznal jsem všechny: vévodovy lidi, strážce i Legii. Zahlédl jsem Felčara, Jilmáče a Skřeta. Slyšel jsem je, jak se oslovují jmény. Zaslechl jsem je hovořit o Šeptě a Pírce. Legie je v Jalovci spolu s Lapenými. Musíme jít.

Bouda nechápal o čem to sakra, mluví. Co byli ti lidé zač? Proč se Havran tak bojí? „Jak chceš utíkat, Havrane? Z města se nedostaneš. Přístav je pořád zamrzlý."

Havran na něj pohlédl jako na kacíře.

„Havrane, uklidni se. Mysli. Nevím, co se do háje děje, ale jednu věc vím. Právě teď se chováš spíš jako Krutimír

Bouda než jako Havran. To starej Bouda je ten chlápek, který panikaří. Vzpomínáš?“

Havran se chabě pousmál. „Máš recht. Jo, Havran používá hlavu.“ Hořce se zachechtal. „Díky, Boudo.“

„Co se stalo?“

„Řekněme, že nás dostihla minulost. Minulost, o které jsem nepředpokládal, že ji ještě někdy spatřím. Pověz mi o tom nohsledovi, který se tu podle tebe poslední dobou motá s Bejkem. Slyšel jsem, že Bejk je samotář.“

Bouda toho muže popsal. Příliš dobře si na něj nevzpomínal, protože se soustředil na Bejka. Pusinka se přemístila, aby mu mohla odčítat ze rtů. Pak sama zformovala jméno.

Havran přikývl. „Felčar.“

Bouda se otřásl. Z Havranových rtů znělo to jméno zlověstně. „On je nějaký nájemný vrah?“

Havran se tiše zasmál. „Ne. Ve skutečnosti je to doktor. A skoro vystudovaný. Ale umí i jiné věci. Například je dost mazaný, aby se nenápadně poflakoval s Bejkem a přitom mě hledal. Kdo by si ho všiml? Všichni budou mít dost starostí s tím zatraceným inkvizitorem.“

Pusince se zamíhaly prsty. Gestikulovala příliš rychle, než aby Bouda zachytil vše, ale nabyl dojmu, že Havranovi připomíná, že Felčar je jeho přítel a že by ho nikdy nepronásledoval. Jejich cesty se zkřížily jen náhodou.

„To vůbec není náhoda,“ odporoval Havran zároveň nahlas i posunky. „Kdyby nešli po mně, co by dělali v Jalovci? A proč jsou s nimi i dva Lapení?“

Pusinka opět odpověděla příliš rychle, než aby Bouda všemu porozuměl. Tvrdila, že kdyby se někdo zvaný Paní dostal tomu Felčarovi nebo chlápkovi jménem Nemluva na kůži, Felčar by tu už nebyl.

Havran na ni dobrých patnáct vteřin tiše zíral. Pak vyprázdnil další džbánek a prohlásil: „Máš recht. To je tutovka. Kdyby mě skutečně hledali, už by mě měli. A tebe taky. Sami Lapení by nám skočili po krku. Takže přece jenom náhoda. Ale ať už je to náhoda, nebo ne, Paní poslala do Jalovce své nejlepší hrdlořezy. A ti něco hledají. Co? Proč?“

Tohle byl konečně starý Havran. Klidný, tvrdý a rozvážný.

Pusinka bleskově zagestikulovala: černý hrad.

Bouda měl rázem po náladě. Havran na dívku chvíli zíral, nato rychle bleskl pohledem směrem, kde ležel černý hrad. Pak pohlédl zpět na Pusinku. „Proč?“

Pusinka pokrčila rameny. Prsty se jí opět rozkmitaly: Nic jiného by do Jalovce nepřitáhlo její pozornost.

Havran se na pár chvil zamyslel. Pak se otočil k Boudovi. „Boudo, udělal jsem z tebe boháče? Vytáhl jsem tě z průseru?“

„Jasná věc, Havrane.“

„Tak jsi na forhontě, abys mi helfnul. V Jalovci se objevilo pár mých velice mocných nepřátel. Spolupracují se strážci a s vévodou a čmuchají nejspíš kolem černého hradu. Pokud na mě kápnou, jsem v pořádným průseru.“

Krutimíra Boudu hřál plný žaludek, spal v teplé posteli a jeho matka žila v bezpečí. Netrápily ho žádné dluhy a nad hlavou mu nevisela žádná bezprostřední hrozba. O to se zasloužil muž, který teď sedí proti němu. Byl také příčinou Boudových mučivých výčitek svědomí, ale to mu Krutimír prominul.

„Udělám, co bude v mých silách.“

„Pokud se zajímají o ten hrad, pomůžeš i sám sobě. S vyrabováním Katakomb jsme šlápli vedle. Zpátky to už nevezmem. Chci, abys zjistil všechno, co se děje ve Střechově. Jestli potřebuješ prachy na úplatky, stačí říct. Zásobím tě.“

Zmatený Bouda přikývl: „Jasně. Můžeš mi prozradit něco bližšího?“

„Zatím ne, dokud sám nebudu vědět víc. Pusinko, sbal si. Mizíme.“

Poprvé začal Bouda protestovat: „Hej! Co děláš? Jak bez ní povedu kšeft?“

„Zavolej si Lízu nebo svého bratrance. Mně je to fuk. My musíme zmizet.“

Bouda se zamračil.

Havran řekl: „Ji chtějí víc než mě.“

„Vždyť je to ještě dítě.“

„Boudo.“

„Ano, pane. Jak se s vámi spojím, pane?“

„Nehledej mě, já se ozvu sám. Pusinko, pohni. Číhají na nás Lapení.“

„Co jsou zač, ti Lapení?“ vyzvídal Bouda.

„Jestli máš bohy, Boudo, tak se k nim pomodli, abys to nikdy nezjistil. A modli se důkladně.“ Když se Pusinka vrátila se svým skrovným majetkem, otočil se Havran k Boudovi: „Myslím, že bys měl ještě jednou zvážit, jestli nechceš z Jalovce zmizet se mnou. Začínají se tu dít věci, které se ti líbit nebudou.“

„Musím se postarat o matku.“

„Stejně si to promysli, Boudo. Vím, o čem mluvím. Kdysi jsem pro tyhle lidi pracoval.“

Kapitola dvacátá: JALOVEC: HOVORY VE STÍNU

Havran se vypařil. Dokonce ani Skřet nedokázal najít jeho stopu. Pírka a Šepta zpracovávaly vězně, dokud je úplně nevycucaly, ale o našem starém příteli se nedozvěděly nic. Usoudil jsem, že Havran před povstalci užíval falešné jméno.

Proč své jméno neutajil taky v Holínce? Z blbosti? Z domýšlivosti? Pokud si vzpomínám, oběma vlastnostmi Havran oplýval v plné míře.

Havran se nejmenoval Havran, stejně jako já se nejmenuji Felčar. Ale pod tímto jménem jsme ho znali během roku, kdy s námi sloužil. Nikdo z nás, snad s výjimkou Kapitána, jeho skutečné jméno neznal. Věděl jsem, že kdysi v Opálu

býval bohatý muž. Kulhavec se stal jeho úhlavním nepřítelem, když využil Havranovu ženu a jejího milence, aby Havrana zbavil práv a titulů. O tom jsem věděl také. Ale netušil jsem, kým byl, než vstoupil do řad Černé legie.

Děsil jsem se okamžiku, kdy budu muset sdělit Kapitánovi, co jsme zjistili. Byl na Havrana pyšný. Ti dva se k sobě chovali jako bratři. Myslím, že Havranova dezerce Kapitána dost sebrala. A ještě víc ho zraní, až se dozví, jaké kousky jeho přítel v Jalovci prováděl.

Šepta nás svolala, abychom se seznámili s výsledky výslechů. Spustila zostra: „Pánové, nedá se říct, že bychom dosáhli nějakého triumfu. Většina z těch chlápků jsou diletanti. Bojovnost jsme z nich vytloukli už v Kráse. Ale zjistili jsme, že černý hrad skutečně vykupoval mrtvoly. Jeho obyvatelé dokonce kupovali i živá těla. Dva z našich zajatců je zásobovali. Získávali tak peníze pro povstání."

Obchodování s mrtvými těly bylo odpudivé, ale nikterak strašné. Zajímalo mě, k čemu obyvatelé černého hradu těla využívali.

Šepta pokračovala: „Katakomby však nevyrabovali. V podstatě jsou pro nás bezvýznamní. Předáme je strážcům, ať si s nimi dělají, co chtějí. Vy, pánové, se nyní vrátíte do města a budete pokračovat v pátrání."

„Madam, nechápu, co tím sledujete," ozval se Jilmáč.

„Po Jalovci pobíhá chlap a zásobuje černý hrad. Najděte ho. Paní ho chce."

Havran, pomyslel jsem si. To musí být Havran. Prostě musí. A my toho zkurvysyna najdeme. A pak ho vykopneme z města nebo odkrouhneme.

Musíte pochopit, co znamená Legie. Je pro nás otcem, matkou, rodinou. Nic jiného nemáme. Tím, že by se Havran nechal chytit, by doslova a do písmene naši rodinu zabil. Paní by se s námi vypořádala, že jsme jí kdysi Havrana nevydali, a zbytek jednotky by rozpustila.

Obrátil jsem se k Šeptě: „Pomůže nám, když budeme vědět, s čím vlastně máme tu čest. Je těžké pátrat po něčem neznámém. V čem je jádro pudla? Ten hrad je zatraceně podivný, to vám povím. Ale proč by nás měl zajímat?"

Zdálo se, že Šepta o mém dotazu přemýšlí. Její oči na několik okamžiků ztratily výraz. Odešla se zeptat vyšší autority na její mínění. Spojila se s Paní. Když se vrátila, oznámila nám: „Černý hrad má své kořeny v Mohylové zemi."

Tím si získala naši plnou pozornost. „Cože?" zaskřehotal jsem.

„Černý hrad je Tyranovým únikovým otvorem. Za určitých okolností a až hrad dosáhne kýžené velikosti, tvorové, kteří v něm žijí a jsou Tyranovi oddáni tělem i duší, odčarují Tyrana z Velké mohyly a přičarují ho sem."

Několik mužů si nedůvěřivě odfrklo. I v souvislostech se všemi podivnostmi a magií, s nimiž jsme se kdy setkali, se nám tato informace zdála trochu přitažená za vlasy.

Šepta pokračovala: „Tyran předvídal, že bude poražen Bílou Růží, ale nenapadlo ho, že jej zradí Paní. Ještě před pádem Tyranie začal připravovat návrat. Vyslal sem svého věrného stoupence se zárodkem černého hradu. Něco se ale pokazilo. Nikdy nepředpokládal, že si počká tak dlouho. Možná nevěděl o místním způsobu uchovávání mrtvých. Na co ti mrtví vůbec čekají? Na loď, která je odveze do ráje?"

„Tak nějak," souhlasil jsem. „Trochu jsem to zkoumal, ale pořád tomu příliš nerozumím. Pokračujte. Tyran tady na nás vyskočí?"

„Ne. Pokud se nám podaří ho zastavit. Ale možná jsme sem dorazili příliš pozdě. Jestli toho chlapa co nejdřív nechytíme, bude příliš pozdě. Portál je téměř připraven k otevření."

Pohlédl jsem na Jilmáče. Ten mi pohled vrátil. Sakra, pomyslel jsem si, pokud Havran věděl, co dělá... Ale i tak jsem na něj nedokázal bejt nasranej. Dělal to pro Pusinku. Nemohl tušit, že pracuje pro Tyrana. To by mu svědomí přece jen nedovolilo. Našel by jiný způsob... A co měl, sakra, v úmyslu podniknout s tolika penězi?

Musíme ho najít za každou cenu. Ať už budeme od nynějška dělat cokoli, naším hlavním cílem, vzhledem k osudu Legie, bude varovat ho.

Hodil jsem po Jilmáčovi okem. Přikývl. Od tohoto okamžiku bojujeme za přežití naší jednotky.

V každém případě, Havran musel vycítit blížící se pohromu. Skřet nahlédl v Holínce pod každý kámen, prolezl každičkou uličku, v podstatě se do Železné lilie nakvartýroval - a nenašel vůbec nic. Čas ubíhal. Hrozil příchod teplejšího počasí. A my jsme čím dál víc propadali panice.

Kapitola dvacátá první: JALOVEC

Havran odplul brzy poté, co otevřeli vnější kanál. Bouda sešel do přístavu, aby se rozloučil - a teprve tehdy pochopil podstatu Havranovy investice do lodní dopravy. Havran nechal postavit loď a najal pro ni posádku. Větší plavidlo Bouda v životě neviděl. „Není divu, že potřeboval celé jmění," přemítal. Kolik lidí asi staví takovou loď?

Vrátil se do Lilie celý otupělý. Nalil si víno a zíral do prázdna. „Ten chlap měl nějaký plán," mumlal si. „Ale jsem rád, že je pryč a Asa s ním. Život se možná vrátí k normálu."

*

Bouda zakoupil domek poblíž Klauzury. Přestěhoval tam matku a najal pro ni tři služebné, aby se o ni staraly a opatrovaly ji. Ulevilo se mu, když se osvobodil od jejího slepého, vyčítavého pohledu.

Každý den najímal dělníky na opravu Lilie. Hostům sice trochu překáželi, ale kšefty se hýbaly. Přístav praskal ve švech. Kdo chtěl, ten si tam práci vždycky našel.

Bouda nedokázal svou náhlou prosperitu zvládnout. Podléhal všem nástrahám a svodům, které si v chudobě nemohl dovolit. Nakoupil si nádherné šaty, ale neodvažoval se je nosit. Navštěvoval místa, kam chodili jen boháči. A platil si pozornost krásných žen.

Ženy stojí hodně, když člověk předstírá, že patří k vyšší vrstvě.

Jednoho dne zašel Bouda do své tajné skrýše s penězi a zjistil, že je prázdná. Kam zmizely všechny prachy? Vždyť renovace Lilie ještě neskončila. Dlužil dělníkům. Dlužil matčiným služebným. Sakra! Copak se dostal zase na začátek?

To sotva. Přece měl zisky z hospody.

Tryskem seběhl ze schodů, vytáhl pokladnu, otevřel ji a vydechl úlevou. Všechny náklady pokryje z té druhé pokladnice.

Ale něco tu nehrálo. V kase rozhodně nebylo tolik... „Hej, Moulo."

Bratranec na něj pohlédl, polkl a bleskem vyrazil ze dveří. Zmatený Bouda pospíchal ven a spatřil Moulu mizet ve vedlejší uličce. Vtom ho zasáhlo poznání. „Ty hajzle!" zaječel. „Parchante, ty zasranej zloději!" Vrátil se a pokusil se zjistit ztráty.

O hodinu později propustil dělníky. Líze svěřil práci ve výčepu a sám se pustil do počítání zásob.

Moula ho pěkně natáhl. Nakupoval na úvěr a hotové peníze si strkal do kapes. Jak procházel mizivé zásoby zboží, bylo mu čím dál víc zřejmé, že jeho dluhy alarmujícím způsobem vzrostly. Zjistil, že mu zbylo sotva víc než pár měďáků a tak se odebral do Lilie a začal s inventurou majetku.

Bohudík, že Moula nestačil rozprodat všechno, co na úvěr nakoupil. Lilie byla slušně zásobená.

Ale co udělá s matkou?

Domek byl splacen. Aspoň něco. Ale stará paní potřebovala mít u sebe opatrovnice. Bouda jim však neměl z čeho platit mzdu. A zpátky v Lilii matku nechtěl. Může prodat všechny ty drahé šaty. Utratil za ně celé jmění a ani je nemohl nosit. Rychle počítal. Ano. Prodá šaty a tím pokryje náklady na matčiny opatrovnice až do příštího léta.

Už žádné šaty. Žádné ženy. A žádné další stavební úpravy Lilie... Třeba Moula všechno neutratil.

Najít Moulu nebylo těžké. Po dvou dnech strávených v úkrytu se vrátil k rodině. Domníval se, že Bouda ztrátu odepíše. Netušil, že má co do činění s novým Boudou.

Bouda rozkopl dveře bratrancova malého jednopokojového bytu a vtrhl dovnitř jako vichřice. „Moulo!"

Moula zakňučel. Děti, manželka i matka začaly na Boudu dorážet otázkami. Bouda si jich nevšímal. „Moulo, vrať mi zpátky všechny mé peníze! Každý zatracený měďák!"

Moulova žena se Boudoví postavila do cesty. „Uklidni se, Krutimíre. Co se děje?"

„Moulo!" Moula se krčil v rohu. „Uhni mí z cesty, Sal. Ukradl mi skoro sto leva." Bouda popadl bratrance za rameno a táhl ho ke dveřím. „Chci je zpátky."

„Boudo..."

Bouda ho vystrkal z bytu. Moula pozpátku zavrávoral, klopýtl a začal se kutálet ze schodů. Bouda běžel za ním a přitom do něj kopal.

„Boudo, prosím..."

„Kde jsou mý prachy, Moulo? Chci svý peníze."

„Já je nemám, Boudo. Utratil jsem je. Přísahám. Děcka potřebovala nové šaty. Taky jsme museli z něčeho žít. Nemohl jsem si pomoct, Boudo. Tys měl tak moc... Boudo, vždyť jsme rodina. Měl jsi nám pomoct."

Bouda ho vyvlekl do ulice. Tam kopl Moulu do slabin, trhnutím ho zvedl a vrazil mu pár facek na obě tváře. „Moulo, kde jsou? Nemohls toho tolik utratit. Sakra, tvý děcka chodí v hadrech. Platil jsem ti dost, abys jim nakoupil slušný šaty. Protože jsme rodina. Kde jsou prachy, které jsi ukradl?"

Vzteklý Bouda hnal Moulu k Lilii.

Moula kňučel a prosil, ale pravdu neřekl. Bouda odhadoval, že Moula ukradl více než padesát leva; to by bylo postačilo na úplnou opravu Lilie. To nebyla žádná drobná krádež. Bouda ho znovu zasypal deštěm vzteklých ran.

Zahnal Moulu za Lilii, pryč od zvědavých pohledů kolemjdoucích. „Teď, Moulo, teprve začnu bejt zlej."

„Boudo, prosím..."

„Kradls a ještě mi teď lžeš. Prominul bych ti, kdybys bral peníze kvůli rodině. Ale tos neudělal. Řekni, co jsi udělal s penězi, nebo mi je vrať." Slova doprovodil tvrdým úderem.

Od neustálého mlácení Boudu rozbolely klouby, což jeho vztek poněkud zmírnilo. Ale v tom okamžiku se Moula vzdal. „Prohrál jsem je. Vím, jsem hlupák. Ale byl jsem si tak jistý, že vyhraju. Podfoukli mě. Chtěli, abych si myslel, že vyhraju hodně, a pak mě obrali. Nezbylo mi tedy nic jiného než krást, jinak by mě zabili. Půjčil mi Gilbert, když jsem mu prozradil, jak dobře se ti vede..."

„Prohráls? V kartách? Půjčil sis od Gilberta?" vrčel Bouda. Gilbert zabral Krageho území. Byl stejně zlý jako jeho předchůdce. „Jaks mohl být tak pitomý?" Znovu ho popadl vztek. Vytrhl z hromady určené na podpal kus dřeva. Tvrdě s ním Moulu udeřil. A znova. Bratranec klesl, už se ani nepokoušel odvracet rány.

Bouda ztuhl, vztek se z něj vytratil. Moula se nehýbal. „Moulo? Moulo? Hej, Moulo, řekni něco."

Moula neodpověděl.

Boudovi se sevřel žaludek. Odhodil dřevo na hromadu. „Musím dřív zanést dovnitř, než mi ho lidi rozkradou." Popadl bratrance za rameno. „Tak vstávej, Moulo. Už tě nebudu mlátit."

Moula se ani nepohnul.

„A kurva," zamumlal Bouda. „Asi jsem ho zabil." S tím nepočítal. Co teď? V Holínce se na spravedlnost příliš nedbalo, ale pokud už náhodou došlo k jejímu prosazování, byla to rychlá a krutá záležitost. Tutově by ho pověsili.

Prudce se otočil a rozhlédl, jestli ho někdo nesleduje. Nikoho nespatřil. Mysl se mu rozletěla na všechny strany. Jeden způsob znal. Žádné tělo, žádný důkaz, že byla spáchána vražda. Ale ještě nikdy nejel na kopec sám.

Hbitě odtáhl Moulu k hromadě dřeva a zakryl ho. Musí najít amulet, aby pronikl do černého hradu. Kam ho, sakra, schoval? Vtrhl do Lilie, vydupal po schodech, našel na dně skříně amulet a pozorně si ho prohlédl. Propletení hadi. Zpracování amuletu bylo pozoruhodně detailní. Oči obou hadů znázorňovaly drobné drahokamy. V odpoledním slunci

se hrozivě zatřpytily.

Nacpal si amulet do kapsy. „Boudo, seber se. Když začneš panikařit, je po tobě.“

Jak dlouho potrvá, než se Sal obrátí na představitele zákona? Určitě pár dní. Zatím mám spoustu času.

Havran mu přenechal vůz a spřežení. Bouda ale zapomněl platit stájníkovi. Co když ten chlap už mezky prodal? Pokud ano, byl Bouda v průseru.

Vyprázdnil pokladničky a Lilii opět zanechal Lízině péči.

Stájník spřežení ještě neprodal, ale mezci vyhubli. Bouda ho proklel.

„To jsem je snad měl krmit na vlastní náklady, pane?“

Bouda ho proklel ještě jednou a vyplatil mu dlužnou částku. „Nakrm je,“ přikázal. „A pak je zapřáhni a nachystej na desátou.“

Celé odpoledne se Bouda klepal jako ratlík. Co když někdo Moulu najde? Ale žádný zástupce zákona se neukázal. Hned po setmění se Bouda vykradl z hospody a zamířil ke stájím.

Cestou se střídavě děsil toho, co se stane, když ho chytí, a zároveň přemýšlel, kolik za Moulu dostane. A kolik by utržil za prodej povozu a spřežení. Do svých dřívějších kalkulací je nezapočítal.

Měl by pomoct Moulově rodině. Musí pro ně něco udělat. To byla slušnost... Měl příliš mnoho závazků.

A pak náhle stál před temnou bránou. Hrad se svou strašlivou výzdobou vypadal děsivě, ale nezdálo se, že by od jeho poslední návštěvy vyrostl. Se srdcem tlukoucím až v krku zaklepal podle Havranova vzoru na vrata. V levé ruce svíral amulet.

Proč jim to trvá tak dlouho? Zabušil znova. Brána se otevřela tak náhle, až se vylekal. Vyskočil na vůz a popohnal mezky.

Jel stejně jako s Havranem, nedíval se nalevo napravo a soustředil se na kočírování. Zastavil na témže místě, slezl z kozlíku a vytáhl Moulu z vozu.

Několik minut se nikdo neobjevoval. V Boudoví vzrůstala nervozita; pomalu začínala hraničit s panikou. Proklínal se, že neměl dost rozumu a nevzal si s sebou nějakou zbraň. Co mu zaručovalo, že se na něj nevrhnou? Ten pitomý amulet?

Ve tmě se cosi pohnulo. Zalapal po dechu.

Ze stínu vystoupil malý, rozložitý tvor. Vyzařovalo z něj opovržení. Na Boudu ani nepohlédl. Zato pečlivě prozkoumal mrtvolu. Jeho chování připomínalo drobného úředníka, který si chce zgustnout na bezmocném občanovi. Bouda věděl, jak se má chovat. Být trpělivý a nenechat se vyprovokovat. Nehybně stál a čekal.

Tvor konečně položil k Moulovým nohám pětadvacet stříbrných.

Bouda se zašklebil, ale hotovost sebral. Vrátil se na kozlík, couvl s povozem a zatočil spřežení do brány. Až tehdy dal najevo nespokojenost: „Dodal jsem prvotřídní mrtvolu. Příště se polepši, jinak žádné příště nebude. Hyjé.“ Teprve před branou se podivil vlastní troufalosti.

Když sjížděl z kopce, zpíval si. Cítil se skvěle. Mírné výčitky svědomí kvůli Moulovi ho už téměř opustily - ten parchant dostal, co si zasloužil - v Boudoví rostl pocit smíření s celým světem. Byl zase svobodný, v bezpečí, neměl dluhy a teď mu i nějaké peníze zůstanou v rezervě. Zavezl spřežení do stáje, probudil stájníka a zaplatil na čtyři měsíce dopředu.“Dobře se o zvířata postarej,“ připomněl mu.

*

Dalšího dne se objevil zástupce místního okrsku. Vyptával se na Moulovo zmizení. Sal nahlásila jejich rvačku.

Bouda se k ní klidně přiznal. „Nakopal jsem mu prdel. Ale co se s ním stalo potom, nevím. Práskl do bot. Taky bych utíkal, kdybych někoho takhle nasral.“

„Proč jste se prali?“

Bouda hrál roli chlápka, který nikoho nechce dostat do průseru. Nakonec připustil: „On pro mě pracoval. Ukradl mi prachy, aby zaplatil dluhy z karet. Ověřte si to u mých dodavatelů. Oni vám řeknou, jak kupoval na úvěr. Mně tvrdil, že platí hotově.“

„O kolik šlo?“

„Zatím to přesně nevím,“ odvětil Bouda. „Víc než padesát leva. Celá letní tržba a ještě něco navíc.“

Úředník hvízdl. „Už chápu, proč tě to tak nadzvedlo.“

„Jo. Kdyby vzal prachy, aby pomohl rodině, neřeknu ani půl slova. Měl na krku ženu, matku a hromadu děcek. Ale aby je prohrál v kartách... Sakra, to na mě bylo trochu moc. Půjčil jsem si, abych opravil hospodu. Splátky jsou tvrdé. A do zimy to teď nejspíš nevydělám, protože ten parchant nedokázal přestat hrát. Možná mu přece jenom, až se objeví, zakroutím krkem.“

Bouda sehrál skvělé divadlo.

„Chceš podat oficiální stížnost?“

Bouda se zatvářil rozpačitě. „Je to rodina. Vždyť Moula je můj bratranec.“

„Vlastnímu otci bych přerazil hřbet, kdyby mi tohle udělal.“

„No dobrá. Podávám stížnost. Ale ne abyste ho hned pověsili. Třeba by si část dluhu odpracoval nebo tak něco. Sakra, možná mu zbylo trochu peněz, které by mi mohl vrátit. Třeba lhal, když říkal, že všechno utratil. Lhal dřív, mohl lhát i teď.“ Bouda potřásl hlavou. „Tu a tam pro nás pracoval od doby, kdy otec otevřel tuhle hospodu. Nikdy by mě nenapadlo, že provede něco takového.“

„Víš, jak to chodí. Když příliš zabředneš do dluhů a začnou se slétat supi, uděláš cokoli, aby sis zachránil kejhák. A neohlížíš se, co bude zítra. To je stará vesta.“

Bouda přikývl. Dobře věděl, jak to chodí.

Když úředník odešel, Bouda oznámil Líze: „Jdu ven.“ Chtěl si ještě naposled vyhodit z kopýtka, než se nadobro vrátí k nudnému vedení hospody.

Zaplatil nejzkušenější a nejkrásnější ženě, jakou našel. Stála hodně, ale vyplatil se každý měďák. Vracel se do Lilie a přál si, aby takhle mohl prožít celý život. V noci se mu o té ženě zdálo.

Časně ráno ho vzbudila Líza.“Nějaký chlap chce s tebou mluvit.“

„Kdo je to?“

„Jméno mi neřekl.“

Bouda zaklel a vykutálel se z postele. Ani se neobtěžoval zakrýt nahotu. Nejednou Líze dával na srozuměnou, že by její povinnosti měly zahrnovat víc než jen obsluhu hostů. Nechtěla o tom ani slyšet. Musí na ni najít nějakou páku... Ale raději by si měl dát majzla. Začínal být sexem přímo posedlý. To by mohlo někomu na něj poskytnout páku.

Rychle na sebe naházel pár kousků oděvu a sešel do nálevny. Líza mu dotyčného ukázala. Bouda ho neznal. „Chtěl jsi se mnou mluvit?“

„Máš tu nějaký soukromý koutek?“

A sakra. Co teď? Nikomu nic nedlužil. Neměl žádné nepřátele. „O co ti jde?“

„Promluvme si o tvém bratranci. O tom, že zmizel jinak, než si lidé myslí.“

Boudovi se sevřel žaludek. Nedal zděšení najevo. „Nechápu.“

„Řekněme, že někdo viděl, co se stalo.“

„Pojď do kuchyně.“

Boudův návštěvník nakoukl skrze kuchyňské dveře zpět do lokálu. „Napadlo mě, že by nějaký čmuchal mohl poslouchat:“ A pak Boudovi přesně popsal okolnosti Moulovy smrti.

„Kdes tu pohádku slyšel?“

„Viděl jsem to.“

„Tak leda ve snu.“

„Jsi chladnokrevnější, než jsem si myslel. Řeknu ti, příteli, jak to chodí. Mívám děravou paměť a občas zapomínám. Záleží na tom, jak se ke mně lidi chovají.“

„Aha. Už mi začíná svítat. Chceš, abych ti za mlčení zaplatil.“

„Tos uhád, kámo.“

Boudovy myšlenky se rozutíkaly jako vyděšené myši. Nemohl si dovolit platit. Musel najít nějaký jiný způsob. Ale právě teď se cítil zranitelný. Byl příliš zmatený. Potřeboval čas, aby se sebral. „Kolik?“

„Za leva týdně si koupíš prvotřídní ztrátu paměti.“

Bouda vytřeštil oči, vyprskl a začal koktat námitky.

Vyděrač přehnaně pokrčil rameny. „Mám taky svý problémy. Platím výdaje. Leva týdně, jinak máš smůlu.“

Boudovi bleskla hlavou myšlenka na černý hrad. Podlá úskočnost se toho nápadu zmocnila, prozkoumala ho a zvážila možnosti. Pomyšlení na vraždu Boudu již dávno netrápilo.

Ale ne teď a ne tady. „Jak ti mám zaplatit?“

Muž se usmál: „Prostě mi dej leva.“

Bouda si do kuchyně přinesl pokladničku. „Budeš si muset vzít měďáky. Žádné stříbro nemám.“

Chlápkovi se potěšeně roztáhl úsměv ještě víc. Proč?

Po jeho odchodu zavolal Bouda Lízu: „Mám pro tebe práci. Dostaneš příplatek. Sleduj toho chlapa. Zjisti, kam jde.“ Odpočítal jí pět grešlí. „Jestli zjistíš něco zajímavého, dostaneš dalších pět, až se vrátíš.“

Líza vyběhla, až jí zavířila sukně.

*

„Jen se poflakoval,“ hlásila po návratu. „Vypadal, že jen tak zabíjí čas. Pak zamířil dolů kolem Plachtařů. Navštívil toho jednookého lichváře.“

„Gilberta?“

„Jo, toho.“

„Díky,“ řekl Bouda zamyšleně. „Díky moc. To by celou věc vysvětlovalo.“

„Stojí moje informace za pět grešlí?“

„Jasně. Jsi šikovná holka.“ Když odpočítával mince, udělal na ni neslušné gesto.

„Až tak moc prachy nepotřebuju, pane Boudo.“ Vycouval do kuchyně a pustil se do přípravy večeře. Tak za tím vyděračem stál Gilbert. Že by ho chtěl Gilbert zruinovat? Proč?

Ten parchant pásl po Lilii. Co jiného? Po úpravách se Lilie stala značně lukrativním soustem.

Tak. Předpokládejme, že Gilbert vytáhl do boje s cílem urvat Lilii. Bouda se jen tak nevzdá. Jenže tentokrát mu nikdo nepomůže. Musí si poradit sám.

*

O tři dny později Bouda navštívil známého, který pracoval v dolní části Holínky. Za úplatu od něj dostal jméno. Vyhledal označeného muže a předal mu dva stříbrňáky.

Když se vrátil do Lilie, požádal Lízu, aby mezi svými oblíbenými zákazníky roztrušovala, že je chce Gilbert vypudit. Že o nich šíří lži a pomluvy a taky jim vyhrožuje. Nechtěl, aby úřady uvěřily obviněním, která proti němu budou později

vznesena.

Ráno, v den další splátky, oznámil Bouda Líze: „Budu pryč celý den. Kdyby mě někdo hledal, řekni mu, že se vrátím po večeři.“ „I tomu muži, kterého jsem sledovala?“ „Zvláště tomu.“

Zpočátku jen tak lelkoval, aby zabil čas. Postupně v něm vzrůstala nervozita. Co když se něco posere? Gilbert by po něm mohl tvrdě vyjet... Ale toho by se neodvážil, že? To by mu pošramotilo pověst. Lidé by si mohli půjčovat jinde.

Pro ukrácení času si Bouda našel ženu. Stála ho hodně, ale umožnila mu na chvilku zapomenout. Do Lilie se vrátil za soumraku. „Hledal mě?“ zeptal se Lízy.

„Jo a ještě se vrátí. Vypadal naštvaně. Myslím, pane Boudo, že bude dělat problémy.“

„Nějak to zvládnu. Půjdu na dvorek sekat dříví.“ Bouda pohlédl krátce na hosta, který se ukázal v Lilii poprvé. Muž pokývl hlavou a vyšel předními dveřmi.

Ve světle lucerny štípal Bouda polínka. Čas od času pohledem prozkoumal stíny, ale nic v nich nespatřil. Modlil se, aby se něco nezvrtlo.

Z kuchyňských dveří vyrazil na dvůr vyděrač. „Boudo, ty se mi vyhýbáš. Víš, co se stane, když se mě pokusíš podfouknout?“

„Proč bych se ti měl vyhýbat? Co tím chceš říct? Vždyť jsem tady.“

„Zmizel jsi na celé odpoledne. Teď mě ta tvoje holka chtěla vyhodit. Musel jsem jí jednu vlepit, aby mi řekla, kde jsi.“

To byl nápad. Boudu by zajímalo, co všechno Líza tuší.

„Ušetři si tu komedii. Chceš prachy. Já se zase nechci dívat na tvůj hnusnej ksicht ani o chvilku dél, než musím. Tak to vyřiďme rychle.“

Vyděrač se zatvářil zmateně. „Mluvíš pěkně zostra. Prý jsi největší zbabělec v Holínce.“

„Kdo ti to řek? Ty pro někoho děláš? Nejsi na volné noze?“

Muž přimhouřil oči. Uvědomil si, že šlápl vedle.

Bouda vytáhl hrst měďáků. Pomalu je odpočítával. Pak je přepočítal znovu a pár mincí odebral. „Nastav ruce.“

Vyděrač utvořil z dlaní misku a natáhl je před sebe.

Bouda nečekal, že to proběhne tak snadno. Pustil mince a popadl muže za zápěstí.

„Hej! Co to, sakra, děláš?“

Vzápětí mu ústa zakryla ruka. Za jeho ramenem se objevila tvář, stažená námahou. Vyděrač se vytáhl na špičky a tělo se mu prohnulo jako luk. Oči se mu bolestí a strachem rozšířily, pak celé tělo ochablo. Vyděrač klesl k zemi.

„Dobrá. Výborně. Teď odsud zmiz,“ zašeptal Bouda.

Ozvěna běžících nohou rychle utichla.

Bouda odtáhl tělo do stínu a rychle je zakryl dřevem. Pak se spustil na všechny čtyři a začal sbírat rozsypané mince. Kromě dvou našel všechny.

„Co to děláte, pane Boudo?“

Vyskočil. „Co tu děláš ty?“

„Přišla jsem se podívat, jestli jste v pořádku.“

„Je mi fajn. Trochu jsme se pohádali. Vyrazil mi z ruky pár mincí. Nemůžu je všechny najít.“

„Mám vám pomoct?“

„Mazej za pult, děvče, jinak nám rozkradou půl hospody.“

„Aha. Jasně.“ Dívka vycouvala.

Bouda po pár minutách zanechal marného hledání. Drobáky může najít zítra.

Netrpělivě čekal na zavírací hodinu. Trochu ho trápila Lízina přílišná zvědavost. Bál se, že by se mohla jít poohlédnout po ztracených mincích a najít přitom tělo. Nechtěl mít na svědomí ještě i její zmizení.

Dvě minuty po zavíračce vyrazil ze zadních dveří a zamířil pro povoz.

*

Dnes měla službu opět ta vysoká bytost. Tvor Boudoví zaplatil třicet stříbrných. Už otáčel, když se ho to stvoření zeptalo: „Proč nepřijíždíš častěji?“

„Nejsem tak obratný jako můj společník.“

„Co se s ním stalo? Postrádáme ho.“

„Odjel z města.“

Když projížděl bránou, vsadil by krk, že slyší, jak se ten tvor pochechtává.

Kapitola dvacátá druhá: JALOVEC: VYDĚŠENÝ BĚH

Uběhla spousta času a v pátrání nenastal žádný pokrok, což se Lapeným nelíbilo. Ani Jilmáčovi. Zatáhl mě na cimru. „Kam, k čertu, Havran zmizel, Felčare?“

„Nevím,“ odsekl jsem. Jako by tato otázka znervózňovala jedině jeho. Já jsem si den od dne víc dělal strachy do kalhot.

„Chci to vědět. A brzy.“

„Koukej, člověče, kromě mučení vyzkoušel Skřet všechno, aby našel jeho stopu. Zmizel jak pára nad hrncem. Prostě nám foukl.“

„Ale jak? Můžeš mi říct jak? Zdá se mi, že jsme v Jalovci strávili půlku života. A nikdo jiný si nás tam dole nevšiml. Proč zrovna Havran?“

„Protože jsme ho hledali. Musel někoho z nás zblejsknout.“

„Jestli jo, chci to vědět na tuty. Padej dolů a podpal Skřetovi koudel pod prdelí. Jasné?“

„Dobrá. Ty jsi tady šéf.“ Ačkoli Jilmáč velel naší předsunuté jednotce, já jsem měl vyšší hodnost než on. Nicméně zrovna teď jsem neměl v úmyslu se s ním dohadovat. Už tak ve vzduchu viselo příliš mnoho napětí.

Střechov jím byl nasáklý jako houba a já jsem v podstatě nevěděl proč. K průzkumu černého hradu mě Lapené nepřibraly. Byl jsem pro ně jen poskok dobrý k nošení informací z města. Neměl jsem ani páru, co zjistily přímým zkoumáním hradu. Dokonce jsem ani nevěděl, zda průzkum vůbec provedly. Možná se držely zpátky ze strachu, že na svou přítomnost upozorní Tyrana.

Jeden z mužů mě našel v Jilmáčově cimře. „Felčare, Šepta si s tebou přeje mluvit.“

Špatné svědomí mě vymrštilo na nohy: „Co mi chce?“ Nezavolala si mě už několik týdnů.

„To musíš zjistit sám. Mně neřekla nic.“ Ušklíbl se v naději, že uvidí důstojníka v pěkné kaši. Myslel si, že mám průšvih.

Když si to myslel on, tak já taky. Odkládal jsem setkání až po únosnou mez, ale nakonec jsem za ní zašel. Když jsem vstoupil, mrskla po mě Šepta pohledem: „Vy jste nezjistili ani hovno. Co tam děláte? Serete na to? Válíte si koule? Tak sakra řekni něco.“

„Já...“

„Víš, že po našem nájezdu na Kráterovu tlupu černý hrad přestal růst? Ne? Proč ne? Čeká se od vás, že na takové věci přijdete sami.“

„Nikdo z vězňů neprozradil...“

„To vím taky. Je mi jasné, že nikdo z nich nevěděl, kdo je hlavním dodavatelem těl. Ale on je znal. Stáhl se. Od naší akce dodal pouze dvě těla. Poslední minulou noc. Proč jste to nezjistili? Proč jsi poslal své lidi do Holínky? Vždyť by nenašli ani vlastní prdel.“

Šeptu asi něco vážně nadzvedlo. „Copak se blíží konečný termín?“ zeptal jsem se. „Chápal jsem celou věc tak, že pokud půjde jen o pár mrtvol, jsme v klídku.“

„Máš pravdu. Aspoň zatím. Ale přiblížili jsme se k bodu, kdy hrstka těl může změnit celou situaci.“

Kousl jsem se do rtu a vyčkával s náležitě zkroušeným výrazem ve tváři.

„Paní naléhá,“ spustila klidnějším tónem „Je velmi nervózní. Chce, aby se tam nahoře už něco pohnulo.“

Aha. Jako obvykle, systém padajícího hovna. Za normálních okolností bych šel a zbuzeroval někoho pod sebou.

„Část problému tkví v tom, že nevíme, o co jde. Když tvrdíte, že víte, co je ten hrad zač, jak roste a všechny ty blbosti kolem, tak proč ho prostě nerozkopete nebo neproměníte třeba v kýbl svařeného vína?“

„To není tak jednoduché.“

Nikdy nic není jednoduché. Mívám sklony přehlédnout politické kličky. Na politiku nemám buňky.

„Možná se situace změní, až sem dorazí zbytek vaší jednotky. Město musí být pod kontrolou. Vévoda a jeho neschopní poskoci to sami nezvládnou.“

Postával jsem a tvářil se napjatě. Občas vám lidé vyzradí víc, než měli v úmyslu.

„Pokud někdo nebude mít situaci pevně v rukou, tak v okamžiku, kdy pravda vyjde najevo, celé město vyletí do luftu. Proč myslíš, že se strážcové snaží udržet celou záležitost s vykrádáním Katakomb pod pokličkou? Tahle nechutnost zasáhne příbuzné několika tisíc obyvatel. Naštve se spousta lidí, že duše jejich drahých nebudou spaseny.“

„Chápu.“ Aspoň trochu. Člověk musel pustit logiku k vodě.

„Půjdeme na to jinak,“ oznámila mi. „Přebírám velení. Denně se u mě budeš hlásit. Já rozhodnu, co a jak podniknete. Jasné?“

„Ano, madam.“ Až příliš dobře. Za těchto podmínek zatajíme Havranovu účast v celé záležitosti daleko obtížněji.

„Ze všeho nejdřív začnete hlídat černý hrad. A jestli na nic nepřijdete, pošlu tam Pírku. Jasné?“

„Ano, madam.“ Opět až příliš dobře.

Zajímalo by mě, zdali Šepta tuší, že se naše záměry kříží.

„Můžeš jít. Očekávám tě zítra. A věřím, že přineseš zajímavější novinky než doposud.“

„Ano, madam.“

Vzteky bez sebe jsem spěchal rovnou za Jilmáčem. Jednání s Šeptou byla jeho práce, ne moje. Zavolala si mě jen proto, že jsem v určitém okamžiku převzal velení...

Sotva jsem Jilmáčovi stačil vylíčit obsah naší schůzky, dorazil posel od Bejka. Bejk se se mnou chtěl okamžitě setkat.

Bejk představoval další problém. Takže mi docvaklo, že je chytřejší, než dává najevo. Skoro na sichr jsem věděl, že nás podezřívá z utajování výsledků pátrání.

Vklouzl jsem do jeho cimry v hlavním stanu inkvizitorů. „O co jde?“

„Udělal jsem malý krůček dopředu v té záležitosti vyrabování Katakomb. Díky neúnavné práci v terénu jsem se něčeho domákl.“

„No?“ vyštěkl jsem úsečně. Pozvedl obočí. „Právě se mnou zametla šéfka,“ utrousil jsem jako jedinou omluvu za strohý tón, kterou jsem mu byl ochoten poskytnout. „Co máš?“

„Jméno.“

Vyčkával jsem. Stejně jako Jilmáč se i Bejk rád nechával prosit. Dnes jsem na jejich kaprice rozhodně neměl náladu.

„Prověřil jsem tvůj nápad s pronajatým spřežením. Přivedl mě k člověku jménem Asa. Ten chlap sbíral dřevo a zřejmě využíval otvoru ve zdi, který jsem ti ukázal. Tenhle Asa utratil spoustu starých mincí, ale ještě před vyrabováním Katakomb. Jakýsi chlápek jménem Asa pracoval pro Krageho předtím, než Krage a jeho lidé zmizeli. Kam přijdu, slyším Asa tohle a Asa támhleto.“

„Spojuje ho něco s černým hradem?“

„Ne. Nemyslím, že by čemukoliv šéfoval, ale něco vědět musí.“

Zamyslel jsem se. Bejk už tohle jméno kdysi zmiňoval v souvislosti s chlápkem, který se poflakoval ve stejných místech jako Havran. Možná se tu rýsovala nějaká spojitost. Asi bych měl toho Asu najít dřív, než ho objeví někdo jiný.

„Padám do Holínky,“ oznámil jsem. „Rozkaz její svátosti. Řeknu Skřetovi, aby toho maníka sbalil.“

Bejk se zamračil. Vůbec se mu nelíbilo, že jsme poslali do Holínky naše lidi, aniž bychom to s ním předem probrali. „Dobrá. Ale už na mě nezkoušej žádný podfuky. Naše cíle jsou různé, takže si nemusíme házet klacky pod nohy, ne?“

„Máš recht. Prostě jsme jen zvyklí dělat si svou práci každý po svém. Zaskočím k tobě, až se vrátím.“

„Rád tě uvidím.“ Sledoval mě pohledem, ve kterém jsem četl, že mi už nevěří. Pokud mi vůbec kdy věřil. Odcházel jsem s myšlenkou, že Legie šlápla do pěkných sraček. Ze všech stran se valily průsery. Žonglovali jsme s příliš mnoha míčky. Až na to, že to nebyly míčky, ale nože s otráveným ostřím.

Pospíšil jsem si do Holínky vyhledat Skřeta. Seznámil jsem ho s nepříjemnými novinkami. Netvářil se o nic šťastněji než já nebo Jilmáč.

Kapitola dvacátá třetí: JALOVEC: VYŠETŘOVÁNÍ

Boudu už žádný vyděrač víckrát neobtěžoval. Kdosi sdělil úřadům, že Bouda zabil svého bratrance. Ale úředníci tomu nevěřili nebo jim to prostě bylo jedno.

Pak se v Lilii náhle objevil Bejkův nohsled. Bouda málem upustil drahou kameninovou nádobu. Domníval se, že je z průseru venku. Jediní lidé, kteří by ho mohli namočit, byli daleko. Potlačil nervozitu a pocit viny a přistoupil ke stolu, za kterým se ten muž usadil. „Čím vám mohu posloužit, velebný pane?“

„Krčmáři, dones mi něco k jídlu a k tomu tvé nejlepší víno.“

Bouda se zatvářil tázavě. „Pane?“

„Zaplatím. Dnes si v Holínce nikdo nemůže dovolit jídlo rozdávat.“

„Svatá pravda, pane. Svatá pravda.“

Když se Bouda vrátil s vínem, inkvizitor poznamenal: „Zdá se, že se ti daří dobře, krčmáři.“

Bouda si odfrkl. „Vznášíme se nad propastí, velebný pane. Nad hlubokou propastí. Jediný špatný týden a jsem vyřízený. Každou zimu si půjčuju od jednoho lichváře, abych jinému zaplatil. Ale tohle léto se mi vedlo dobře. Našel jsem si společníka. Tak jsem dal pár věcí do pořádku. Aspoň to tu teď vypadá trochu k světu. Nejspíš je to moje labutí píseň, než všechno půjde do háje.“ Nasadil zatrpklý výraz.

Inkvizitor přikývl. „Nech tady tu láhev, ať také Bratrstvo přispěje svou troškou k tvé prosperitě.“

„To je na účet podniku, velebný pane.“

„Nebuď blázen. Naúčtuj mi stejně jako každému jinému.“

Bouda v duchu k ceně připočítal dvacet procent. Zaradoval se, že se té láhve zbaví. Po Havranovi mu jich ve skladu ještě pár zbylo.

Když Bouda přinesl hostu jídlo, inkvizitor nadhodil: „Proč si nevezmeš džbánek a nepřisedneš si?“

Boudovy nervy se napjaly jako tětiva luku. Něco tady nehrálo. Že by na něco kápli? „Jak si přejete, velebnosti.“ Natáhl se přes pult a zvedl vlastní džbánek. Pokrývala ho vrstva prachu. Poslední dobou příliš nepil, protože se bál, aby něco nevyžvanil.

„Posaď se. A přestaň se mračit. Přece jsi nic neprovedl. Že? Ani nevím, jak se jmenuješ.“

„Bouda, velebný pane. Krutimír Bouda. Železnou lilii vlastníme už po tři generace.“

„Skvělé. Má svou tradici. V dnešní době si tradice nikdo neváží.“

„Jak říkáte, velebnosti.“

„Mám dojem, že mě naše pověst předešla. Můžeš se trochu uklidnit?“

„Jak vám mohu pomoci, velebný pane?“

„Hledám muže jménem Asa. Slyšel jsem, že sem pravidelně docházel.“

„Ano, chodíval sem, pane,“ připustil Bouda. „Znal jsem ho dobře. Línej darmošlap. Poctivou práci nenáviděl. A vždycky smrděl grošem. Přesto jsem ho měl svým způsobem rád. V zimě jsem ho nechával spát v šenku na podlaze, protože vždycky, když jsem měl hluboko do kapsy, mi donesl dříví na otop.“

Inkvizitor přikývl. Bouda se rozhodl říct téměř pravdu. Asovi tím už neublíží. Asa již z dosahu strážců unikl.

„Nevíš náhodou, odkud to dříví bral?“

Bouda předstíral rozpaky. „Sbíral ho v Klauzuře, velebnosti. Sám jsem zvažoval, jestli ho mám použít. Sice to není nezákonné, ale úplně v pořádku se mi to taky nezdá.“

Inkvizitor se usmál a přikývl. „Nic si z toho nedělej, Krutimíre Boudo. Bratrstvo proti sběru dřeva nic nenamítá. Aspoň není Klauzura celá zaneřáděná jako prales souškami.“

„Tak proč Asu hledáte?“

„Doslechl jsem se, že pracoval pro muže jménem Krage.“

„Jo, nějaký čas. Když ho Krage zaměstnal, Asa se naparoval, jako by mu Holínka patřila. Pořád se tím vychloubal. Ale jeho pýcha neměla dlouhého trvání.“

„Taky jsem slyšel. Zajímá mě právě ta doba, kdy došlo k jejich rozchodu.“

„Pane?“

„Krage zmizel a s ním i pár jeho přátel. Přibližně v té době se slehla zem i po Asovi. To vše se odehrálo záhy poté, co kdosi pronikl do Katakomb a vyraboval několik tisíc převozníckých schránek.“

Bouda se snažil vyloudit náležitě pohoršený výraz. „To udělali Krage s Asou?“

„Nejspíš. Od doby, co začal sbírat v Klauzuře dřevo, utrácel tenhle Asa staré mince. Vyšetřování naznačuje, že nebyl nikým jiným než obyčejným pěšákem. Domníváme se, že pokaždé, když sbíral dřevo, vykradl několik schránek. Třeba ho při tom Krage přistihl a rozhodl se rabovat ve větším měřítku. Možná že právě tohle způsobilo jejich rozchod. Třeba měl Asa něco jako svědomí.“

„Možné to je, pane. Ale já jsem tomu rozuměl tak, že se pohádali kvůli jednomu mému hostovi, muži jménem Havran. Krage ho chtěl zabít. Najal si Asu, aby Havrana špehoval. Asa se mi s tím sám svěřil. Krage se domníval, že Asa svou práci fláká. Pravda je, že Asa nikdy nic neudělal pořádně. Ale to nepopírá vaši teorii. Třeba mi Asa lhal. Zdá se to nejpravděpodobnější. Ten chlap lhal v jednom kuse.“

„Co měl Asa společného s Havranem?“

„Nic.“

„A kde je ten Havran teď?“

„Hned když se v přístavu prolomily ledy, odplul z Jalovce.“

Inkvizitor se zdál zároveň překvapen i potěšen. „A co se stalo s Kragem?“

„To nikdo neví, velebný pane. Nejspíš zůstane jeho zmizení velkým tajemstvím Holínky. Jeden den se tu naparoval a druhý den byl pryč. Povídaly se různé věci.“

„Nemohl také odjet z Jalovce?“

„Možná. Někteří lidé si to myslí. Rozhodně se o svých úmyslech nikomu nezmínil. Ani jeho vlastní lidé nic neví.“

„Nebo to jen tvrdí. Mohl si v Katakombách nakrást dost, aby mu stálo za to odjet z Jalovce?“

Boudu otázka zmátla. Tušil v ní zradu. „Nevím... Nechápu, na co se ptáte, pane.“

„Hm. Boudo, znesvětili místo posledního odpočinku tisíce mrtvých a oloupili je. Většinu z nich uložili do Katakomb v době, kdy v Jalovci žilo dost boháčů. Předpokládáme, že se jednalo o pěknou sumu ve zlatě.“

Bouda zalapal po dechu. Žádné zlato neviděl. Ten muž lhal. Proč? Chtěl ho nachytat?

„Vyrabovali Katakomby ve velkém. Velmi rádi bychom Asovi položili pár otázek.“

„To si dovedu představit.“ Bouda se kousl do rtu. Mozek mu pracoval na plné obrátky. „Pane, co se stalo s Kragem vám říct nemohu. Ale myslím, že Asa odplul lodí na jih.“ Bouda se pustil do rozvláčného líčení, jak k němu Asa po rozchodu s Kragem přišel a prosil ho, aby jej ukryl. Jednoho dne odešel a vrátil se pozdě večer, ošklivě poraněný. Nějaký čas se skrýval v horním patře a pak z ničeho nic zmizel. Bouda tvrdil, že ho z dálky zahlédl v docích toho dne, kdy první loď vyplula na jih. „Byl příliš daleko, než abych si s ním mohl promluvit, ale vypadal, že někam cestuje. Vlekl několik vaků.“

„Vzpomeneš si na loď?“

„Pane?“

„Na jakou loď nastoupil?“

„Neviděl jsem ho nalodit se, pane. Jen se domýšlím. Možná že tu pořád ještě je. Ale myslím si, že kdyby zůstal tady, tak už by za mnou zašel. Když se dostal do průseru, vždycky přilezl za mnou. Mám dojem, že právě teď v pěkným průšvihu je, že?“

„Možná. Ještě to nevíme jistě. Ale v duchu jsem přesvědčen, že se podílel na tom rabování v Katakombách. Krageho jsi v docích neviděl, že?“

„Ne, pane. Když vyplouvá první loď, jev docích hlava na hlavě; všichni se přijdou podívat. Otevírá se vodní cesta. Je to něco jako svátek.“ Skočí mu na jeho historku i ten inkvizitor? Musí. Inkvizitoři nepatří k lidem, kterých se zbavíte tím, že je prodáte do černého hradu.

Inkvizitor mírně potřásl hlavou. „Obával jsem se, že mi řekneš něco takového. Sakra. Nedáváš mi příliš na vybranou.“

Boudoví vyskočilo srdce až do krku. Hlavou mu vířily ztřeštěné myšlenky. Má snad inkvizitora praštit, popadnout pokladničku a mazat, jako by mu za patama hořelo?

„Nesnáším cestování, Boudo. Ale vypadá to tak, že buď Bejk, nebo já budeme muset za těmi lidmi vyrazit. A kdo si asi tak myslíš, že to z nás dvou bude?“

Boudu zaplavil pocit úlevy. „Půjdete po nich, velebný pane? Ale tam dole se nikdo neřídí právy Bratrstva...“

„Nebude to žádná procházka, že? Ti barbaři nám nerozumí.“ Nalil si víno a na dlouhou dobu se zahleděl do džbánu. Konečně promluvil: „Děkuji, Krutimíre Boudo. Velmi jsi mi pomohl.“

Tím Bouda považoval rozhovor za ukončený. Vstal. „Ještě něco, velebnosti?“

„Popřej mi štěstí.“

„Samozřejmě, pane. Ještě dnes večer se pomodlím za úspěch vaší mise.“

Inkvizitor přikývl. „Děkuji.“ Pak opět upřel pohled do džbánku.

Nechal slušné spropitné, ale když Bouda strkal peníze do kapsy, zmocnil se ho nepříjemný pocit. Inkvizitoři prosluli svou houževnatostí. Co když Asu přece jen dopadnou?

Kapitola dvacátá čtvrtá: JALOVEC: TANEČKY VE STÍNU

„Myslím, že jsem to s ním skoulel skvěle,“ pochlubil jsem se Skřetovi. „Měls Boudu vidět,“ zachechtal se Lichvář. „Ten posera kdákal jako slípka, potil se jako prase a lhal jako pes. Úplnej zvěřinec.“

„Myslíš, že lhal?“ přemítal jsem. „Neřekl nic, co by se neshodovalo s tím, co už víme.“

„Co jste zjistili?“ zeptal se Skřet.

„Myslím, že lhal,“ trval na svém Lichvář. „Možná nám jen neřekl všechno, co ví, ale stejně jsem přesvědčen, že lhal. Je v něčem namočený, to je sichr.“

„Tak se motej kolem Lilie a nespouštěj z něho oči.“

„Co jsi tedy zjistil?“ nedal se odbýt Skřet.

Přišel Jilmáč. „Jak to šlo?“

„Skvěle,“ odvětil jsem. „Dozvěděl jsem se, co se stalo s Havranem.“

„Cože?“ vyhrkli Jilmáč se Skřetem najednou.

„Odjel z města lodí hned prvního dne, kdy otevřeli přístav.“

„I s Pusinkou?“ zajímal se Skřet.

„Tys ji tu někde zahlíd? Co asi myslíš?“

Lichvář zamumlal: „Vsadím se, že Asa odjel s ním. Starej Bouda říkal, že toho dne zmizeli oba.“

„Může být. Sám jsem na sebe pyšný, že jsem to z něj dostal. Zdá se, že Bouda je klíč k celému případu. On jediný ví, co se s nimi stalo, takže když našim přičiněním zmizí, jsou Lapení i Bejk v troubě.“

Jilmáč se zamračil. Takové nápady míval spíš on než já. Vzal můj návrh úplně vážně. „Nevím. Vypadá to příliš jednoduše. Kromě toho si nás dole v Holínce začínají všímat, že?“

Skřet přikývl. „Vydáváme se za námořníky, kterým odplula loď, ale lidé si o nás už povídají a snaží se zjistit, co jsme zač. Jestli Bouda zaklepe bačkorama, může se strhnout povyk, a do toho Bejk začne strkat nos. A jestli se v něčem začne rejpat, dříve nebo později se to donese Lapeným. Myslím, že tenhle radikální řez bychom měli provést až v nejvyšší nouzi.“

Lichvář přikývl. „Ten Bouda něco tají. Cejtím to v kostech. Felčar mu řekl o vyrabování Katakomb a on nemrkl ani okem. Každý na jeho místě by zavýskl a začal tu novinku šířit jako mor.“

„Bachař ho furt sleduje?“ zeptal jsem se. Jo, střídá se s Žralounem a Lechtou. Ten putykář si ani neprdne, aniž bychom o tom nevěděli.“

„Fajn. Ať to tak zůstane. Nechte ho na pokoji. Jen ho zkusme udržet Bejkovi a Lapeným z cesty.“ Na chvíli jsem se zamyslel. „Co vymejšlíš?“ zeptal se nakonec Jilmáč. „Když jsem s tím Boudou mluvil, dostal jsem nápad. Hlavně se potřebujeme zbavit Bejka, že? Víme, že když chytí stopu, drží se jí jako hovno košile. A právě teď zvětřil toho Asu. Tak proč ho nenasměrujeme za Asou na jih?“ „Nevím,“ zabručel Jilmáč. „Třeba by ho mohl najít.“ „A co po něm chce? Pár odpovědí na otázky ohledně vyrabování Katakomb. Může je získat někde jinde? Těžko. Slyšel jsem, že lidé z měst na pobřeží pokládají události v Jalovci za špatný vtip. Ať už je to jakkoli, chceme jen získat trochu času. Když dostihne Asu, myslím, že dostihne i Havrana. A Havrana zpátky nepřivede nikdo. Ne, pokud si myslí, že Lapení jdou po Pusince. Pokud se něco semele, vsadím si na Havrana. Tím dočasně nebo nastálo odřízneme jediný zdroj informací. Chápete, co mám na mysli? A pokud Bejk zabije Havrana, Havran už nepromluví.“

„Jak chceš Bejka popíchnout?“ zamračil se Jilmáč. „Je to na hovno, Felčare. Nepopeláší za takovou prkotinou.“

„Ale popeláší. Vzpomínáš, jak nám dělal tlumočníka, když jsme sem přijeli? Jak myslíš, že se naučil jazyk Démantových měst? Ptal jsem se ho na to. Strávil tam tři roky hledáním chlápka, který nebyl o nic významnější než Asa.“

Skřet zabručel: „Den ode dne je v tom větší bordel. Vypustili jsme už tolik lží a podfuků, že už sám nevím čemu věřit. Myslím, že nejlíp uděláme, když zůstaneme sedět na prdeli a počkáme, až dorazí Kapitán.“

Často mně připadalo, že situaci jen zhoršujeme, ale neviděl jsem žádné východisko, takže nám nezbývalo než držet hubu a doufat, že to nějak dopadne.

„Nejlepší řešení by bylo,“ poznamenal Jilmáč lakonicky, „pozabíjet všechny, kdo něco ví, a pak nalehnout na vlastní meč.“

„Tenhle nápad mi připadá trochu radikální,“ prohlásil Skřet. „Ale pokud půjdeš první, jdu hned za tebou.“

„Musím se hlásit Šeptě,“ oznámil jsem. „Má někdo nějaký skvělý nápad ohledně toho, co jí mám říct?“

Samozřejmě že nikdo ani nemukl, a tak jsem se otočil a vyrazil na tu přísernou schůzku. Kdykoli jsem s Lapenou mluvil, měl jsem pocit, že mi vina musí koukat z očí. Docela mě sralo, že musím jejím každodenním záchvatům vzteku čelit já a ne Jilmáč.

S Bejkem to šlo jako po másle. Začal balit ještě dřív, než jsem svou báchorku dokončil. Zatraceně po tom Asovi pásl.

Zajímalo by mě, jestli věděl něco, co my ne, a nebo ho postrkovala jen jeho posedlost rozluštit tajemství vyloupených Katakomb.

Šepta představovala daleko tvrdší oříšek.

„Chci, aby ho někdo od nás doprovázel,“ vyštěkla. Něco jsem jí musel napovídat, takže jsem se téměř držel pravdy. Domníval jsem se, že šance na dopadení Asy a Havrana je nulová. Ale... Ale zajímala se o to na moje gusto trochu moc. Třeba věděla daleko víc, než dávala najevo. Koneckonců byla jednou z Lapených.

Jilmáč poslal s Bejkem tři muže v čele s Bachařem. Tomu nařídil, aby Bejka v případě potřeby odkrouhnul.

Kapitán s Legií prý dorazil do Wolanderských hor, jsou už ani ne sto mil od Jalovce. Ještě musí zdolat obtížné přechody skrze soutěsky, ale já se už pomalu začínal těšit na jejich příchod. Jakmile se starej ukáže, sejme ze mě a Jilmáče břemeno zodpovědnosti. „Tak si, sakra, pospěšte,“ zamumlal jsem si pod fousy a začal kout další pikle.

Kapitola dvacátá pátá: JALOVEC: MILENCI

Krutimír Bouda se zamiloval. Nejhorším možným způsobem - do daleko mladší ženy, jejíž požadavky daleko převyšovaly jeho možnosti. Spadl do toho rovnýma nohama jako jelen v říji. Neohlížel se na důsledky a rozhazoval peníze plnými hrstmi, jako by vlastnil bezednou pokladničku. Až kasička vyschla. Od seznámení se Zuzkou uběhly pouhé dva týdny a už si musel vypůjčit od lichváře Gilberta. Pak následovaly půjčky jedna za druhou. Za měsíc nadělal větší dluhy než za celou zimu.

Nevadilo mu to. Cítil se s tou ženou šťastný a to bylo hlavní. K jeho špatným vlastnostem patřily zabedněnost a naprosto neopodstatněná víra, že peníze pro něj už nikdy nebudou představovat problém.

Jednoho rána Boudu navštívila zachmuřená a lehce zahanbená Sal. „Krutimíre," dožadovala se, „můžeme si promluvit?"

„O co jde?"

„Slíbils, že mi vypomůžeš s nájmem a nákupem potravin."

„Jasně. V čem je problém?"

„Inu, nechci, aby to znělo nevděčně nebo jako že mám právo očekávat tvou podporu, ale náš domácí hrozí, že nás vystěhuje, protože už dva týdny nikdo nezaplatil nájem."

„Není zaplacený nájem? Ale vždyť jsem hned druhý den..." Ale neudělal to. Bouda na účty Moulovy ženy úplně zapomněl. A na matčiny taky. Za pár dní musí zaplatit služebným své matky. O Líze ani nemluvě. „Ajaj. Promiň, ale zapomněl jsem. Neboj se, hned to zařídím."

„Boudo, jsi na nás tak hodný a vůbec to není tvoje povinnost. Nerada vidím, jak to s tebou jde z kopce."

„Jak z kopce?"

„Ta žena se tě snaží zničit."

Její poznámka ho tak zmátla, že se ani nerozzlobil. „Zuzka? Proč? Jak?"

„Vykašli se na ni. Když to ukončíš ty, nebude tě váš rozchod tak bolet. Každý ví, o co se pokouší."

„O co se pokouší?" zaskuhral Bouda.

„Na tom nezáleží, už tak jsem řekla víc, než bych měla. Pokud ti můžeme nějak pomoct, dej nám vědět."

„Dám, to víš, že dám," sliboval Bouda. Vyběhl po schodech, otevřel tajnou pokladničku, ale zírala z ní jen prázdnota.

Seběhl do nálevny, nahlédl za pult a nic. Nikde ani groš. Co se to, sakra, děje? „Lízo, kde jsou všechny peníze?"

„Schovala jsem je."

„Cože?"

„Schovala jsem je. S takovou byste přišel o hospodu. Pokud potřebujete peníze na nějaké rozumné výdaje, řekněte a já je zaplatím."

Bouda vytřeštil oči a vyprskl: „Kdo si, sakra, myslíš, že jseš?"

„Holka, která se vás proti vaší vůli snaží udržet v kšeftě. Holka, která se vám pokouší zabránit, abyste ze sebe udělal s tou Gilbertovou ženštinou úplného pitomce."

„Gilbertovou ženštinou?"

„Ano. O co myslíte, že tady běží?"

„Vypadni," vyštěkl Bouda. „Už tady nepracuješ."

Líza pokrčila rameny: „Jak chcete."

„Kde jsou prachy."

„Lituji. Přijďte za mnou, až budete mít zas všech pět pohromadě."

Bouda vztekle pobíhal po nálevně. Hosté tleskali a popichovali ho. Bouda hrozil, přemlouval, ale nic nepomáhalo. Líza zůstala neoblomná. „Vždyť jde o mou rodinu!" naříkal.

„Dokažte, že ta ženská není Gilbertova kurva. Pak vám vrátím vaše peníze a vypadnu."

„To ti teda dokážu."

„A co když mám pravdu?"

„Nemáš. Znám ji."

„Hovno znáte. Jste zaslepený. Co když mám pravdu?"

Nebyl schopen tuto možnost připustit. „To mi je jedno."

„Dobrá. Pokud je mé nařčení pravdivé, povedu hospodu já. Pokusím se nás vyhrabat z dluhů."

Bouda prudce přikývl a vyrazil ven. Nic neriskoval. Líza byla vedle jak ta jedle.

Co na něj hrála? Chovala se jako společník. Jako kdysi jeho matka, když otec umřel a ona ještě viděla. Vyskakovala si na něj, jako by neměl dvakrát tolik zkušeností s kšeftem a s životem vůbec než ona.

Asi půl hodiny se jen tak poflakoval. Když se probral z trudnomyslnosti, zjistil, že ho nohy zanesly do blízkosti Plachtařů. Sakra. Už se zas ocitl tady; opět šel za Gilbertem. Vypůjčit si, aby mohl dnes večer navštívit Zuzku. Ta malá čubka Líza mu mohla schovat peníze, ale nic mu nezabrání, aby nešel za Gilbertem.

O půl bloku dál ho přepadly výčitky svědomí. Záviselo na něm příliš mnoho lidí. Neměl by svou finanční situaci ještě více zhoršovat.

„Zatracená ženská," mudroval. „Tohle mi neměla říkat. Kvůli ní už teď nikomu nevěřím." Opřel se o stěnu a pustil se do souboje se svým svědomím. Chvílemi vítězil chtíč, jindy zase pocit zodpovědnosti. Stýskalo se mu po Zuzce... Kdyby ho skutečně milovala, nepotřeboval by peníze...

Bloudil pohledem po ulici. Náhle vykřikl. „Co to je?" A znovu pohlédl stejným směrem. Neklamal ho zrak. Zuzka právě vstupovala do Gilbertova lokálu.

Srdce mu ztěžklo jako kámen. „Ne. Nemůže přece... Určitě se to nějak rozumně vysvětlí."

Ale proradná paměť mu začala vypočítávat malé nesrovnalosti v jejich vztahu, zejména Zuzčin sklon k utrácení. Vztek pozvolna přehlušoval žár jeho citů. Hbitě přeběhl ulici a vklouzl do zadní uličky, kam ústilo okno Gilbertova brlohu. Bouda nepředpokládal, že bude otevřené, ale chtěl dovnitř alespoň nakouknout.

Avšak i přes zavřené okno slyšel stejně až moc. Milostné steny rozhodně nepatřily ke zvukům, které chtěl slyšet.

Zvažoval, zda se má zabít na místě nebo na prahu Zuzčina domu. Zvažoval desítky dramatických zakončení. A věděl, že žádné z nich s těmi mizery ani nepohne.

Mezitím se v místnosti rozproudil hovor. Klábosení brzy rozmetalo veškeré Boudovy pochybnosti, neboť padlo i

jeho jméno.
„Je hotovej," prohlásila žena. „Vytáhla jsem z něj, co se dalo. Možná si ještě jednou půjčí, než začne myslet na rodinu."
„Tak ho ještě přitlač. Chci ho mít úplně v hrsti. Nejdříve ho navnad' a pak pořádně zasekni. Kragemu vyklouzl."
Bouda se otřásl vztekem.
„Kolik ti už dluží?"
„Osmnáct leva a skoro dalších deset ve zboží."
„Můžu z něho vydojit ještě pět."
„Tak ho zmákni. Mám žhavého kupce."
Bouda se odplížil. Hodiny bloumal Holínkou. Tvářil se tak vztekle, že mu lidé raději uhýbali z cesty. Není strašnější pomsty než té, kterou v temnotách svého srdce ukuje zbabělec.
Pozdě odpoledne Bouda zaskočil za Gilbertem. Všechny emoce uzamkl do komůrky, kterou objevil toho dne, kdy se vypořádal s Krageho lovci. „Potřebuju patnáct leva, Gilberte. A rychle."
Gilbert překvapeně vykulil oči: „Patnáct? K čertu, na co?"
„Domluvil jsem skvělý kšeft, ale musím ho uzavřít dnes v noci. Vrátím vám i něco navíc, jestli chcete."
„Boudo, už mi dlužíš hodně. Mám obavy, zda mi to splatíš."
„Sfouknu tenhle kšeft a na místě se s vámi vyrovnám."
Gilbert nastražil uši. „Jakej kšeft?"
„Moje věc."
„Seš si sebou kór moc jistej."
Bouda pronesl lež, která ho skutečně zabolela: „Budu se ženit, Gilberte. Dnes večer jdu žádat o ruku. Chci zmáknout ten kšeft, abych kvůli svý nastávající předělal Lilii na spořádanou hospodu."
„Nu, dobrá," vydechl Gilbert. „Dobrá. To se podívejme. Krutimír Bouda se bude ženit. Zajímavé. Dobrá, Boudo, není to sice zrovna dobrý obchod, ale zkusím to s tebou. Říkáš patnáct?"
„Díky, pane Gilberte. Jsem vám skutečně zavázán..."
„Seš si jistej, že budeš schopen zaplatit?"
„Před koncem týdne vám vrátím deset leva. A jakmile mi Zuzka začne pomáhat v Lilii, nebudu mít problém zaplatit vám zbytek."
Gilbert ovládl smích. „Takže ti nebude vadit, když mi poskytneš hodnotnější záruku než jen tvé slovo?"
„Pane?"
„Chci zástavní právo na Železnou lilii."
Bouda předstíral, že o tom uvažuje. Konečně souhlasil: „Dobrá. Ona za to riziko stojí."
Gilbert se usmál; ten úsměv připomínal hladovou kunu. Přesto se mu podařilo zatvářit se starostlivě. „Počkej tady. Napíšu směnku a přinesu peníze."
Když Gilbert odešel, Bouda se zlomyslně zašklebil.

Kapitola dvacátá šestá: JALOVEC: ROZCHOD MILENCŮ

Bouda zajel s povozem za dům, ve kterém bydlela Zuzka. Oběhl dům a zabušil na dveře. Na Holínku to bylo luxusní místo. Otevřel mu dveřník. Dům obývalo osm žen, každá měla vlastní apartmá. Všechny provozovaly stejnou živnost jako Zuzka. Požadovaly za svůj čas nemalé částky.
„Zdravím, pane Boudo," uvítal ho dveřník. „Prosím, rovnou nahoru. Jste očekáván."
146
Bouda mu dal spropitné, což nikdy dosud neudělal. Muž se úslužně uklonil. Bouda mu nevěnoval pozornost a stoupal po schodech.
Teď nadešla nejtěžší část. Musel sehrát roli zamilovaného blázna, kterým již nebyl. Ale musel ji převézt, stejně jako ona tahala dlouhou dobu za nos jeho.
Otevřela dveře a Boudu opět oslnila její krása, až mu srdce vyskočilo do krku. Cosi jí vsunul do dlaně. „Dárek pro tebe."
„Ach, Krutíku, tos nemusel." Ale kdyby jí nic nepřinesl, nepustila by ho dovnitř. „Jaký podivný přívěsek. To jsou hadi?"
„Je z čistého stříbra," řekl. „Oči těch hadů tvoří rubíny. Padl mi do oka. Sice je ošklivý, ale je ukázkou dokonalé zlatnické práce."
„Myslím, že je nádherný, Krutíku. Kolik tě stál?"
„Příliš mnoho," odvětil Bouda se sardonickým úsměškem. „Neprozradím ti to. Víc, než jsem kdy za cokoli zaplatil."
Zuzka nenaléhala. „Pojď ke mně, Krutíku." Nejspíš dostala příkaz být k němu milá. Obvykle se musel zatraceně snažit, než mu podlehla. Vzápětí se začala svlékat.
Boudu nebylo třeba pobízet. Hrubě se jí zmocnil, což nikdy předtím neudělal. A pak ještě jednou. Když skončil, zeptala se: „Co to do tebe vjelo?"
„Mám pro tebe velké překvapení. Skutečně velké. Věřím, že se ti bude líbit. Můžeš se vyplížit ven, aniž by si toho někdo všiml?"
„Samozřejmě. Ale proč?"
„To je překvapení. Uděláš to? Slibuji, že nebudeš zklamaná."
„Nechápu."

„Prostě udělej, co ti říkám. Vyklouzni ven pár minut po mně. Najdeš mě v uličce za domem. Chci tě někam zavézt a něco ti ukázat. Nezapomeň si vzít přívěsek."

„Co máš za lubem?" Zdálo se, že se dobře baví a z ničeho ho nepodezřívá.

Výborně, pomyslel si Bouda. Skončil s oblékáním a otočil se k Zuzce. „Drahoušku, teď ti na nic neodpovím. Připravím ti největší překvapení tvého života. Nechci ho zkazit." Zamířil ke dveřím.

„Stačí pět minut?" zavolala za ním.

„Nenech mě čekat dlouho. Z dlouhého čekání bývám mrzutý. A nezapomeň přívěsek."

„Nezapomenu, drahý."

Bouda čekal téměř patnáct minut. Zmocňovala se ho netrpělivost, ale byl si jist, že chamtivost Zuzce nedovolí nepřijít. Háček zasekl. Teď už ji nepustí.

„Krutíku?" ozval se měkký, melodický hlas. Rozbušilo se mu srdce. Zvládne to?

„Tady jsem, miláčku." Přistoupila k němu a Bouda ji objal.

„Tak už mě nenapínej. Chci své překvapení. Už se nemůžu dočkat."

Bouda se zhluboka nadechl. Tak do toho! zařval na sebe v duchu. „Pomohu ti nahoru." Otočila se k němu zády. Teď! Ale ruce měl jako z olova.

„Tak dělej, Krutíku."

Rozpřáhl se a srazil Zuzku do vozu. Jen tiše zasténala. Když se začala zvedat, udeřil ji znova, až se zhroutila. Vzal roubík, a než stihla zakřičet, nacpal jí ho do úst. Pak jí rychle spoutal ruce. Když jí svazoval kotníky, začala kopat. Neovládl se a prudce ji nakopl.

Přestala se bránit. Pevně utáhl provazy a posadil ji na kozlík. Ve tmě vypadali jako muž a žena, kteří pozdě večer vyrazili za obchodem.

Bouda nepromluvil, dokud nepřejeli most u přístavu. Pak prohodil: „Nejspíš jsi zvědavá, co se děje, zlato."

Zachroptěla. Tvář jí zbledla a vyděšeně se třásla. Vzal jí amulet. Když už byl v tom, sebral jí i klenoty a cennosti.

„Miloval jsem tě, Zuzko. Skutečně jsem tě miloval. Udělal bych pro tebe cokoli. Tím, že jsi naši lásku takhle pošlapala, změnila se v nenávist." Mají cenu nejméně dvacet leva, odhadl v duchu její klenoty. Kolik mužů asi zničila? „Dělala jsi pro Gilberta. Chtěli jste mi ukrást Lilii. Cokoli jiného bych ti odpustil. Cokoli."

Mluvil k ní celou cestu na kopec. Jeho řeč ji rozptylovala, dokud se nad nimi nezjevil černý hrad; byl už tak velký, že ho nešlo přehlédnout. Vytřeštila oči, znovu se roztřásla a pomočila se, jak ztratila kontrolu nad svým tělem.

„Ano, miláčku," pronesl Bouda příjemně vyrovnaným, konverzačním tónem. „Ano. Černý hrad. Chtěla jsi mě vydat na milost a nemilost svým přátelům. Hrálas vysoko a prohrála. Teď tě já vydám svým." Zastavil povoz, slezl z kozlíku a vyrazil k bráně, která se okamžitě otevřela.

Vysoká bytost, která mu vyšla vstříc, si zamnula pavoučí ruce. „Skvělé. Skutečně skvělé. Tvůj společník nám zdravou kořist nikdy nepřivezl."

Bouda cítil, jak se mu stáhl žaludek. Chtěl se vrátit. Vždyť chtěl Zuzku jen vystrašit a ponížit... Ale bylo příliš pozdě. Už nebylo cesty zpět. „Promiň, Zuzko. Nemělas mě podvádět. Měli jste mě s Gilbertem nechat na pokoji. Teď je na řadě on. Krutimír Bouda není takový, jak si myslí ostatní."

Zuzka i přes roubík hlasitě zakňučela. Bouda se otočil. Je čas odejít. Zarazil se tváří v tvář vysoké bytosti, která mu přímo do ruky začala odpočítávat mince.

Jako jindy, ani dnes Bouda nesmlouval. Ve skutečnosti na peníze ani nepohlédl, prostě si je strkal do kapes. Soustředil pozornost na temnotu za hubeným stvořením, v níž se zjevily další kreatury. Syčely a strkaly se. Bouda si všiml malého tvora, s nímž už jednou obchodoval.

Vysoká bytost přestala odpočítávat mince. Bouda nepřítomně nacpal zbytek peněz do kapsy a spěchal k vozu. Ze tmy vyklouzly bytosti, popadly Zuzku a začaly z ní rvát šaty. Jedna jí vytrhla roubík z úst. Bouda vylezl na kozlík. „Pro smilování, Krutíku. Neopouštěj mě." „Je konec, ženo. Konec." Práskl otěžemi. „Curyk." Když zamířil k bráně, rozlehl se po nádvoří Zuzčin jekot. Neohlédl se. Nechtěl nic vědět. „Hyjé."

„Zase brzy přijď, Krutimíre Boudo," zavolala za ním vysoká bytost.

Kapitola dvacátá sedmá: JALOVEC: VYHOŠTĚN

Šeptina výzva mě zastihla nepřipraveného. Čas na denní hlášení ještě nenadešel. Sotva jsem posnídal. Hned jsem věděl, že jsme něco prošvihli.

Nemýlil jsem se.

Lapená pobíhala jako lev v kleci. Napětí a vztek z ní přímo vyzařovaly. Předpisově jsem se zahlásil a postavil se do bezchybného pozoru, abych jí nedal záminku k buzeraci - pro případ, že bych v tom byl nevinně.

Několik minut mi nevěnovala pozornost, jen beze slova rázovala po místnosti. Pak se posadila a zamyšleně zírala na ruce, složené v klíně.

Konečně zvedla zrak a já si uvědomil, že se již zcela uklidnila. Dokonce se usmála. Kdyby měla krásu Paní, ten úsměv by rozpustil kámen. Jenže Šepta byla tím, čím byla; starým, zjizveným válečníkem, takže úsměv jen prohloubil divokost její tváře.

„Bavili se tvoji chlapi minulou noc dobře?" zeptala se uštěpačně.

Zatvářil jsem se zmateně: „Cože? Ptáte se, jakou měli náladu?"

„Kurva, ne," zavrčela. „Chci vědět, kde se flákali."

„Aha." Za rozmístění mužstva zodpovídal Jilmáč, ale raději jsem o tom pomlčel. Lapení neakceptovali výmluvy, i když byly oprávněné. „Tři muži s Bejkem plují lodí na jih. Jsou na stopě tomu Asovi." Trápila mě otázka, proč je vyslala.

Když nechápu pohnutky Lapených, stávám se paranoidním. „Pět jich je dole v Holínce. Vydávají se za cizozemské námořníky. Další tři sledují lidi, kterým věnujeme zvláštní pozornost. Musím to ještě u Jilmáče prověřit, ale přinejmenším další čtyři se pohybovali v jiných částech města a snažili se vyšťourat něco zajímavého. Ostatní měli po službě a spali tady ve Střechově. Počkat. Jeden muž se spolu s vévodovými špehy a dvěma strážci potloukal kolem Klauzury. Já jsem skoro celou noc olizoval mozky inkvizitorům. Naše síly jsou zatraceně roztříštěny. Budu rád, až se objeví Kapitán. Na to, co se tady děje, je nás tu po čertech málo. Příprava k obsazení Jalovce má značné zpoždění."

Povzdechla si, vstala a opět začala rázovat po místnosti. „Myslím, že je to částečně i moje chyba." Došla k oknu a hodnou chvíli vyhlížela ven. Pak na mě kývla, abych k ní přistoupil.

Ukázala na černý hrad. „Je to na spadnutí. Už se pokoušejí otevřít pro Tyrana cestu. Čas ještě neuzrál, ale mají naspěch. Možná vycítili, že se o ně zajímáme."

Naše situace připomínala obrovitou mořskou nestvůru se spoustou chapadel, jako vystřiženou z námořnických povídaček. Ať jsme podnikli cokoliv, propadali jsme se do těch sraček čím dál hlouběji. Naše zájmy se křížily s pohnutkami Lapených. Proto jsme se snažili zakrýt stále zjevnější stopy. Tím jsme ztěžovali jejich úsilí vypořádat se s ohrožením, které představoval černý hrad. Kdyby se nám skutečně podařilo celou záležitost ututlat, mohli bychom tím pomoci Tyranovi opětovně povstat a vrhnout se na nic netušící svět.

Tuhle hrůzu jsem si nechtěl vzít na svědomí.

I když mívám sklon omlouvat naše jednání, obávám se, že jsme se zapletli do vážných etických problémů. Na tohle nejsme zvyklí. Většina žoldnéřů nemá ve zvyku se zabývat morálkou, natož se jí řídit. Žoldák v podstatě na morálku kašle nebo si ji, přinejlepším, přizpůsobí vlastnímu způsobu života. Jeho hlavní starostí je dobře vykonávat svou práci, spolehlivě plnit povinnosti a věrně stát při svých druzích ve zbrani. Lidé mimo jednotku ho nezajímají. Všechno, co dělá a čeho je svědkem, pro něj nemá valného významu, pokud se události netýkají někoho z Legie.

Teď jsme byli zahnáni do situace, kdy bychom mohli být postaveni před nejtěžší volbu v dějinách Legie. Možná nás okolnosti donutí zradit kvůli něčemu důležitějšímu gloriolu obklopující Legii po čtyři sta let.

Věděl jsem, že nemohu dopustit, aby Tyran znovu povstal, i kdyby to měl být jediný způsob, jak zabránit Paní, aby nenašla Havrana a Pusinku.

Nicméně... Paní nebyla o mnoho lepší. Až dosud jsme jí dobře a věrně sloužili a povstalce likvidovali, kdekoli jsme na ně narazili. Přesto si nemyslím, že by většina z nás byla lhostejná k tomu, čím ve skutečnosti je. Neřádila tak příšerně jako Tyran jen proto, že se víc zajímala o získání absolutní vlády nad světem.

Což nastolovalo další otázku. Jsem schopen obětovat Pusinku, abych zabránil Tyranovi v návratu? Jak bych se zachoval, kdybych neměl jinou možnost?

„Tváříš se velmi zamyšleně," poznamenala Šepta.

„Hm. Celá záležitost je čím dál zašmodrchanější. Strká do ní nos příliš mnoho lidí. Strážcové, vévoda, my i Bejk, který si hraje na vlastním písečku." Pověděl jsem jí o Bejkově původu, abych ji zdánlivě nesouvisející informací zmátl a přidal námět k přemýšlení.

Šepta znovu ukázala na hrad. „Copak jsem vám nenařídila, abyste hrad bez přestání hlídali?"

„Ano, madam. Nějaký čas jsme z něj nespustili oči. Ale nic se nedělo a vy jste nám přidělila další úkoly..." Zarazil jsem se. Náhle mě přepadla ošklivá předtucha, až jsem se celý rozklepal.

Z tváře mi vyčetla myšlenky. „Ano. Minulou noc. A tentokrát dodali živého člověka."

„A sakra," zamumlal jsem. „Kdo to provedl? Víte to?"

„No, jen jsme pocítili změny, které nastaly v důsledku dodávky. Tyranovi služebníci se pokoušeli otevřít průchod. Ještě nebyli dost silní, ale brzy budou."

Lapená znovu začala přecházet po místnosti. V duchu jsem probral rozpis služeb na minulou noc. Nejspíš někomu položím pár velmi nepříjemných otázek.

„Radila jsem se přímo s Paní. Tíží ji značné starosti. Přikázala, abychom nevěnovali pozornost ničemu jinému a za každou cenu zabránili dalším dodávkám těl do hradu. Legie dorazí do města brzy. Za šest až deset dní. Nás čeká spousta práce, abychom se připravili na její příchod. Ale, jak sis jistě všiml, práce spousta, lidí málo. Takže musíme nechat na Kapitánovi, aby se s tím vyrovnal sám, až přijede. My musíme odříznout hrad."

„Proč nezaletíte pro pár mužů?"

„Paní to zakázala."

Pokusil jsem se zatvářit zmateně. „Ale proč?" Potil jsem se strachy, protože jsem se domníval, že to vím.

Šepta pokrčila rameny. „Paní nechce, abyste mařili čas zbytečným vítáním nově příchozích. Teď se běž podívat, co se dá udělat pro naprosté odříznutí hradu."

„Rozkaz, madam."

Když jsem odcházel, napadlo mě, že schůzka dopadla lépe i hůře, než jsem čekal. Lépe proto, že Šepta neupadla do jednoho ze svých záchvatů vzteku. Horší bylo, že mi v podstatě dala najevo, že my, chlapi z Legie, jsme v podezření, že jsme podlehli morální nákaze, a proto Paní nechce, abychom se setkali s bratry ve zbrani.

Strašné.

„Jo," pokýval hlavou Jilmáč nad novými zprávami. Nic jsem mu nemusel vysvětlovat. „Takže je nejvyšší čas spojit se naším Starým."

„Vyšleme posla?"

„Máš snad jiný nápad? Koho můžeme postrádat, aby si toho nikdo nevšiml?"

„Vyber jednoho z chlapů v Holínce."

Jilmáč přikývl. „Zařídím to. Dej se do práce a zjisti, jak uzavřít prostor kolem hradu se silami, které máme k dispozici."

„Proč nejdeš na výzvědy k hradu sám? Já musím prověřit, kde se ti chlapi flákali minulou noc."

„Teď už na tom nezáleží, Felčare. Přebírám velení. Neříkám, že sis vedl špatně, ale nesplnils úkol. Vlastně je to moje chyba. Jsem voják."

„V tom to není, Jilmáči. Tohle není práce pro vojáky. Měli jsme tady slídit, špehovat. A špehové potřebují čas, aby nenápadně pronikli do struktury společnosti. A ten jsme neměli."

„Čas už vypršel. Není to tak?"

„Myslím, že jo," připustil jsem. „Dobrá, omrknu ten hrad. Ty zjisti, co se dělo dole minulou noc. Zvláště si posviť na okolí hospody zvané Železná lilie. Na tu putyku pořád narážíme, stejně jako na jméno toho chlápka Asy."

Během naší rozmluvy se Jilmáč převlékal. Teď připomínal něco jako zkrachovalého námořníka, příliš starého, aby ho ještě najali na loď, ale pořád dost tvrdého na špinavou práci. V Holínce dobře zapadne. Pochválil jsem mu převlek.

„Dobrý. Tak jdem na to. A nedělej si iluze - dokud nedorazí Kapitán, moc se nevychrápeš."

Pohlédli jsme si do očí, ale ani jeden z nás neřekl, co se mu honí hlavou. Pokud Lapené nechtějí, abychom se spojili s našimi druhy, co udělají, až Legie vypochoduje z Wolanderských hor?

*

Zblízka vypadal černý hrad záhadně a znepokojivě. Několikrát jsem ho objel na koni, a dokonce jsem zamával rukou na pozdrav, když jsem na vrcholku sklovitých hradeb zahlédl jakýsi pohyb.

Za pevností se nalézal strmý kamenitý terén, porostlý řídkými trnitými křovinami, které páchly po pelyňku. Nezdálo se, že by byl někdo schopen přivléci mrtvolu z této strany. Z východu a západu se dalo k hradu přiblížit snadněji, ale i tyto přístupové cesty vypadaly pro pašování těl nepravděpodobně. Chlapi, kteří se zabývali dodáváním mrtvol, museli volit snazší způsob dopravy. Což znamenalo, že používali silnici, která se táhla od nábřeží přístavu, okolo kupeckých rezidencí rozptýlených v půli svahu, až k samotnému hradu. Někdo tudy často projížděl, protože k hradní bráně vedly vyjeté koleje.

Vynořil se problém. Zatím jsem netušil, kam by se mí chlapi mohli ukrýt, aniž by na ně z hradu neviděli. Vypracovat plán mi trvalo až do soumraku.

Kousek nad řekou, zhruba uprostřed svahu, jsem našel opuštěný dům. Tam jsem mohl jednotku ukrýt a dole na cestě, v obydlené části, rozestavět hlídky. Až uvidí něco podezřelého, stačí pro nás doběhnout. My pak vyrazíme ven, uzavřeme silnici a zadržíme potenciální dodavatele mrtvol. Vozy zde musí jet pomalu, takže nám poskytnou potřebný čas.

To jsem celej já, starej Felčar, brilantní stratég. Jak říkáte, pane. Do půlnoci bylo všechno připraveno a chlapi rozmístěni. Než přišel čas snídaně, prověřili jsme dva falešné poplachy. Překvapilo mě, jak čilý noční provoz panuje v ulici, kde jsem rozestavil hlídky.

Trčel jsem se svou partou v tom starém baráku. Střídavě jsme hráli tonk, trápili se starostmi a občas si i zdřímli. Zatraceně mě zajímalo, co se děje v Holínce a na druhé straně údolí ve Střechově.

Modlil jsem se, aby Jilmáč udržel všechno pevně v rukou.

Kapitola dvacátá osmá: JALOVEC: LÍZA

Bouda celý den polehával, civěl do stropu a proklínal sám sebe. Klesl až na úplné dno. Nic horšího už udělat nemohl, neexistovalo nic, co by jeho duši ještě více přitížilo. Ani milion leva v převoznické schránce mu nezajistí cestu, až nadejde Převozníkův den. Jeho jméno bude zapsáno do Černé knihy hned vedle jmen největších padouchů.

„Pane Boudo?" zavolala na něj příští ráno ode dveří Líza. Bouda stále pokračoval v pozorování stropu a oddával se sebelítosti. „Pane Boudo?"

Jo?"

„Jsou tu Bo a Lana."

Bo a Lana s dcerou se starali o jeho matku. „Co chtějí?"

„Předpokládám, že přišli kvůli účtům za minulý měsíc."

„Aha." Bouda se vyhrabal z postele.

Líza ho u paty schodiště zarazila. „Že jsem s tou Zuzkou měla pravdu?"

„No jo."

„Mrzí mě to. Neřekla bych ani slovo, kdybychom si to mohli dovolit."

„My? Co myslíš tím my? A sakra. No, nevadí, zapomeň na to. Už o tom nechci nic slyšet."

„Jak si přejete. Ale předpokládám, že slib dodržíte."

„Jaký slib?"

„Necháte mě vést Lilii."

„Aha. Ať je po tvém." V tomhle okamžiku mu to bylo fuk. Zkontroloval účty matčiny domácnosti. Vybral tyhle sloužící dobře. Nepodváděli ho, proto se rozhodl, že si zaslouží malou prémii.

Vrátil se nahoru pro peníze. Líza ho zmateně pozorovala. Příliš pozdě si uvědomil svoji chybu. Teď bude spekulovat, kde k penězům přišel, když ještě včera žádné neměl. Našel staré špinavé háby a vyprázdnil kapsy na postel. Zalapal po dechu.

„A sakra! Kurvafix," zamumlal. „Co si, k čertu, počnu se třemi zlatými?"

Ano, dostal i stříbrňáky a hrst měďáků, ale... Podvedli ho! Takové jmění a on si ho nebude moci užít. Právo v Jalovci zakazovalo prostým občanům vlastnit ražené zlato. Dokonce i cizinci, kteří dorazili do města, zde směli platit pouze stříbrnými mincemi. Zlato museli směnit na stříbro. Ještě štěstí, že mince z černého hradu měly i přes podivnou ražbu

alespoň obvyklou hmotnost.

Jak jen se toho zlata zbaví? Měl by ho prodat námořnímu kapitánovi, který právě odplouvá na jih? Takhle se směna prováděla obvykle. Uschoval zlato na nejtajnější místo k amuletu z černého hradu. Celé jmění a úplně k ničemu. Přepočítal zbytek. Hotovost osmadvacet stříbrných a dalších pár leva v měďácích. Na pokrytí matčiných nákladů a Salina nájmu mu peníze stačily bohatě. Ale k úhradě dluhu u Gilberta měl příliš málo. „Pořád nejsem z té pasti venku," zakňučel.

Pak si vzpomněl na Zuzčiny klenoty. Ošklivě se zasmál a potichu si zamumlal: „To je nápad." Nacpal si je do kapes, sešel do nálevny a vyplatil matčiny sloužící. Pak se otočil k Líze: „Na chvíli mizím ven."

Nejprve vyřídil pohledávky Moulovy rodiny a pak pomalým krokem zamířil ke Gilbertovi. Nezdálo se, že by se kolem potloukal někdo z Gilbertových chlapů. V tomhle ohledu Gilbert nebyl jako Krage, který musel mít po ruce celou armádu. Samozřejmě že pro něj pracovali vymahači, ale zdálo se, že jsou všichni pryč. Ale někdo u Gilberta přece jen byl, protože skrze záclony Gilbertova kutlochu prosvítalo světlo lampy. Bouda se zamyšleně usmál a pospíšil si zpět do Lilie.

Přistoupil k zadnímu stolu, který stál poblíž místa, kde v šeru obvykle sedával Havran. Teď tam seděla dvojice cizozemských námořníků. Ostří hoši, alespoň podle Boudy. Navštěvovali Lilii už nějaký čas. Oni i jejich přátelé, kteří sem občas zašli, tvrdili, že jim ujela loď. Čekali na další. Bouda si nevzpomínal, že by někdy zaslechl název jejich domovského přístavu.

„Hej, chlapi, nechcete si snadno vydělat trochu škváry?" nadhodil.

„Kdo by nechtěl?" zabručel jeden.

Druhý dodal: „Co máš na mysli?"

„Trápí mě malý problém. Musím s jedním chlápkem vyřídit jistou choulostivou záležitost. A on má občas násilnické sklony."

„Chceš, abychom ti kryli záda, že?" Bouda přikývl.

Druhý námořník na něj ostře pohlédl: „A o koho jde?" „Jmenuje se Gilbert, lichvář. Už jste o něm slyšeli?"

„Jo."

„Právě jsem prošel kolem jeho domu. Nezdálo se mi, že by tam
kromě něj byl ještě někdo."

Muži si vyměnili pohledy. „Dobrý. Počkej, zaskočím pro jednoho kámoše."

„Nemohu si dovolit celou armádu."

„Žádnej problém. Zatím se domluvte, kolik nám dvěma zaplatíš; kámoš s námi půjde zdarma. Budeme se cítit líp, když půjde s náma."

„Tvrďas?"

Oba námořníci se usmáli a mrkli na sebe. „Jo. Ani bys nevěřil jakej."

„Tak ho vezměte."

Jeden námořník odběhl. Bouda smlouval s druhým mužem o ceně. Líza je přes lokál sledovala tvrdým pohledem. Boudu napadlo, že až příliš rychle strká nos do jeho věcí.

Konečně dorazil třetí námořník. Sotva pět stop vysoký týpek s žabím ksichtem. Důvěru příliš nebudil. Bouda se na něj zamračil. Námořník, který druha přivedl, Boudoví připomněl: „Nezapomeň, je to tvrďas."

„Fakt? No dobrá. Tak jdeme." Cítil se o sto procent lépe s těmito třemi muži v patách, i když neměl žádnou jistotu, že mu pomohou, kdyby si Gilbert něco začal.

Společně dorazili ke Gilbertovi. Před jeho dveřmi se poflakoval párek hrdlořezů. Bouda jim oznámil: „Chci mluvit s Gilbertem."

„Hádám, že on s tebou ne." Klasická odpověď ostrého hocha. Bouda nevěděl, jak se zachovat. Jeden z jeho společníků mu ušetřil starosti.

„Myslím, že nemáš moc na vybranou, co? Ledaže by všechen ten tuk byly svaly v přestrojení." Vytáhl nůž a začal si čistit nehty. Tohle gesto Boudoví tak silně připomnělo Havrana, až málem nadskočil.

„Je vzadu." Tlusťoch si vyměnil pohled se svým společníkem. Boudoví došlo, že muž vyrazí pro pomoc.

Vykročil. Námořník s žabí tváří prohodil: „Zůstanu tady venku."

Bouda vtrhl do Gilbertova kutlochu. Na stole ležel váček stříbrňáků a lichvář mince jednu po druhé převažoval na citlivých vahách. Ty, které váhově neodpovídaly, odkládal stranou. Vztekle vzhlédl: „Co to má, k čertu, znamenat?"

„Jen jsem zaskočil s pár kamarády kouknout, jak šlapou kšefty."

„Tvůj přístup se mi nelíbí, Boudo. Zdá se, že mi nevěříš."

Bouda pokrčil rameny. „V Holínce se povídají divný věci. Že na mě se Zuzkou hrajete nějakou flignu. Prý mě chcete připravit o Lilii."

„Se Zuzkou? Kde vlastně je?"

„Tak přece jen spolu něco máte, že?" Bouda se zatvářil vztekle. „K čertu s vámi. Proto mi dala kopačky. Jste hajzl. Zuzka už mě nechce ani vidět. Ta opice u dveří mi řekla, že není doma. To jste nařídil vy, pane Gilberte? Řeknu vám, že vás nemám příliš v lásce."

Gilbert po straně vrhal po nezvaných návštěvnících zlostné pohledy. Na okamžik snad zvažoval, jakou by měl šanci. Pak se do místnosti vloudal malý mužík, opřel se o stěnu a roztáhl široká ústa v zlomyslném úšklebku.

Gilbert zavrčel: „Přišel jsi sem, Boudo, kecat nebo tu jsi obchodně? Jestli jde o kšeft, dejme se do toho. Nechci, aby se mi tu potloukali ti tví pobudové. Mohl bych kvůli nim získat v sousedství špatnou pověst."

Bouda vytáhl kožený váček. „Tu už máš, Gilberte. Slyšel jsem, jak si lidi povídají, že s tebou už nechtějí mít nic společného. Myslí si, že není správné, když lidi připravíš o všechno."

„Zavři klapačku, Boudo, a dej sem prachy. Jestli tu chceš jen skuhrat, tak vypadni.“

„Trochu drzej na to, že je sám a my čtyři,“ prohodil jeden z mužů. Jiný ho napomenul cizím jazykem. Gilbert je pozoroval způsobem, který napovídal, že si chce jejich tváře zapamatovat. Mužík se ušklíbl a pohrozil mu prstem. Gilbert se rozhodl, že to prozatím nechá plavat.

Bouda odpočítával mince. Jak hromádka rostla, Gilbert stále více kulil oči. Bouda poznamenal: „Říkal jsem vám, že jsem kápl na dobrý kšeft.“ Přihodil Zuzčiny klenoty.

Jeden námořník zvedl náramek a prohlédl si ho. „Kolik tomu týpkovi dlužíš?“

Gilbert vyštěkl cifru, dle Boudova mínění značně nadsazenou.

Námořník poznamenal: „Okrádáš sám sebe, Boudo.“

„Chci od toho šakala zpět jen úpis na svou hospodu.“

Bledý Gilbert ztuhle zíral na hromádku šperků. Olízl si rty a natáhl se po prstenu. Ruka se mu třásla.

Přestože se Bouda v duchu bál, mysl mu naplnila škodolibá radost. Gilbert ten prsten znal. Teď bude možná trochu váhat, než si něco začne s Krutimírem Boudou. Nebo možná nechá podříznout pár krků. Gilbert byl stejně namyšlený jako Krage. „Tohle bohatě pokryje všechny mé dluhy, pane Gilberte. I ten

velký. A dokonce i s úroky. Vraťte mi mou směnku.“

Strnulý Gilbert vytáhl úpis z krabice na nedaleké polici. Oči nespouštěl z prstenu.

Bouda směnku okamžitě roztrhal. „Nedlužím vám, pane Gilberte, ještě nějakou maličkost? Ano, myslím, že ano. Buďte si jist, že v krátké době udělám, co bude v mých silách, abyste dostal vše, co si zasloužíte.“

Gilbert na něj vrhl vzteklý pohled. Boudu napadlo, že se v něm objevil i záblesk strachu. To ho potěšilo. Kromě Asy, který se nepočítal, se Krutimíra Boudy nikdy nikdo nebál.

Raději by měl už jít a nepokoušet štěstí. „Děkuji, pane Gilberte. Brzy na viděnou.“

Když procházeli vedlejší místností, Boudu překvapilo, že Gilbertovi muži chrápou. Mužík s žabí tváří se spokojeně zašklebil. Venku Bouda strážcům zaplatil. „Obešlo se to bez potíží.“

„Protože jsme tě doprovázeli,“ odvětil mužík. „Teď pojďme rychle do tvý hospody a dejme si pár piv.“

Jeho společník prohodil: „Zdálo se, že to pana lichváře dost vzalo.“

Mužík se otázal: „Jak jsi, prosím tě, zabředl tak hluboko do těch jeho lichvářských spárů?“

„Kvůli sukni. Myslel jsem, že se ožením. Ale jí šlo jen o prachy. Nakonec se mi rozsvítilo.“

Jeho společníci potřásli hlavami. Jeden poznamenal: „No jo, ženský. Na ty si dej majzla, kámo. Ty tě oholí až na kost.“

„Už jsem dostal lekci. Hej, pití na hospodu. Mám nějaké víno, které jsem schovával pro jednoho zvláštního hosta. Odjel z města, takže mi zbylo.“

„Nějaké hnusné, že?“

„Ale kde. Právě že dobré. Nikdo si ho nemůže dovolit.“

*

Bouda strávil celý večer pitím vína s námořníky a pokračoval v této činnosti i poté, co jeho společníci odešli. Vždy, když si připomněl Gilbertovu reakci při pohledu na prsten, se mu rozlil po tváři potěšený úšklebek. „Teď abych si na něj dal bacha,“ zamumlal. „Je to stejnej magor jako Krage.“

Když odezněly příjemné pocity, vloudil se na jejich místo opět strach. Ať už na něj Gilbert vyrukuje s čímkoli, Bouda na to bude sám a pod patinou, kterou na něm zanechali Havran a pár nebezpečných kousků, se krčil pořád ten starý Bouda.

„Měl bych toho hajzla odvézt na kopec,“ mumlal si do džbánku. Pak se zarazil. „Sakra! Vždyť jsem stejný jako Havran. Ne, jsem horší. Havran je tam nikdy nevozil živé. Zajímalo by mě, co ten parchant se svou skvělou lodičkou a šikovnou mladou larvičkou teď dělá?“

S přibývajícím množstvím vypitého alkoholu se Bouda propadal do těžké sebelítosti.

Poslední nocležník odešel spát na svou pryčnu a ostatní hosté se odpotáceli domů. Bouda pohupoval v náručí džbánkem vína a bezdůvodně se mračil na Lízu. Ta má postavu, pomyslel si. Zralou, vyzývavou, ale mně stejně nedá. Nejsem pro ni dost dobrý. A poslední dobou je nějaká oražená. Ach jo.

Všiml si, že ho Líza při vymývání džbánků upřeně pozoruje. Ta šikovná malá čarodějka. Je dokonce lepší než Pusinka, která sice tvrdě makala, ale v kšeftě se Líza vyzná líp. Možná by si skutečně zasloužila vést tuhle hospodu. On sám to nezvládal

nikterak skvěle.

Líza obešla pult a posadila se proti němu. Bouda se na ni zamračil. Nemrkla ani okem. Tvrdá holka. Na nic si nehraje a nedá se zastrašit. Ostrá čubka z Holínky. Jednou ho přivede do maléru.

„Co se děje, pane Boudo?“

„Nic.“

„Slyšela jsem, že jste vyplatil Gilberta. I směnku za hospodu. Jak jste mohl Lilii zastavit? Vaše rodina ji přece vlastní již několik generací.“

„Nech si ty sentimentální kecy. Vždyť jim sama nevěříš.“

„Kde jste vzal peníze?“

„Možná bys neměla do všeho strkat nos. Občas to škodí zdraví.“ Hovořil sice tvrdě a neurvale, ale nemyslel to doopravdy. „Poslední dobou jste se choval divně.“ „Byl jsem zamilovaný.“

„Tak jsem to nemyslela. Co se vlastně stalo? Zuzka prý zmizela. Gilbert tvrdí, že jste ji nechal sejmout.“

„Cože? Vždyť jsem byl dnes za ní.“

„A setkali jste se?“

„Ne. Dveřník říkal, že není doma. Pochopil jsem, že se se mnou nechce vidět. Nejspíš nahoře někoho měla.“

„Možná skutečně nebyla doma.“

Bouda si odfrkl. „Už jsem ti řekl, že o ní nechci mluvit. Nikdy. Jasné?“

„Jistě. Tak mi řekněte, kde jste schrastil prachy.“

Pronikavě na ni pohlédl: „Proč?“

„Protože chci svůj podíl. Netoužím trčet až do smrti v Holínce. Udělám cokoli, abych se odsud dostala pryč.“

Bouda se zlomyslně ušklíbl.

Nechápavě na něj pohlédla: „Tuhle práci dělám jen proto, abych měla co jíst, než si najdu něco lepšího.“

„Takhle přemýšlí spousta lidí, Lízo. A pak umrznou na smrt v uličkách Holínky.“

„To máte pravdu, ale já tuhle chybu neudělám. Tak kde jste schrastil prachy, pane Boudo?“ Přerušila vyzvídání a odešla pro láhev dobrého vína. Bouda si matně vzpomněl, že už ho příliš nezbývá.

Pověděl jí o svém tichém společníkovi.

„Nechte si ty kecy. Jsem v kšeftu už dost dlouho na to, abych poznala, že si vymýšlíte.“

„Raději tomu věř, holčičko,“ uchechtl se Bouda. „Jestli nepřestaneš naléhat, zařídím ti setkání s ním. Nelíbil by se ti, za to ručím.“ Připomněl si, jak ho vysoká bytost nabádala k další brzké návštěvě.

„Co se stalo Zuzce?“

Bouda se pokusil vstát. Nohy ho však neposlechly, takže dopadl zpět na židli. „Jsem vožralej, vožralejší, než jsem si myslel. Nějak nejsem ve formě.“ Líza vážně přikývla. „Miloval jsem ji.

Skutečně jsem ji miloval. Neměla mi to dělat. Obskakovat bych ji jako královnu. Do pekla bych pro ni šel. No, skoro.“ Zachichotal se: „Šel jsem tam s ní... Hoplá.“

„Udělal byste to i pro mě, pane Boudo?“

„Cože?“

„Vždycky jste se mě pokoušel dostat do postele. Co za to?“

Bouda po ní mlsně zašilhal. „Nevím. Nemůžu nic slíbit, dokud tě nevyzkouším.“

„Staříku, vždyť vy mi nemáte co nabídnout.“

„Ale vím, kde něco získat.“

„Kde?“

Bouda jen seděl, připitoměle se usmíval a z koutku úst mu vytékala slina.

„Kašlu na to. Vyhrál jste. Tak dělejte. Pomůžu vám po schodech nahoru do pokoje a pak půjdu domů.“

Výstup byl heroický. Bouda sotva lezl. Když do pokoje dorazili, jen se svalil na postel. „Díky,“ zamumlal. „Co děláš?“

„Musíte se svléknout.“

„Myslím, že jo.“ Ani se nepokoušel jí pomáhat. „A co to děláš teď? Kam mi to saháš?“

„Chcete mě nebo ne?“ Vzápětí k němu vklouzla do postele a začala se k němu vinout nahým tělem. Byl příliš opilý, než aby mohl vzniklé situace využít. Objal ji a poddal se sentimentální náladě. Začal vyprávět, co všechno zkusil. A Líza mu pozorně naslouchala.

Kapitola dvacátá devátá: JALOVEC: DEN ZÚČTOVÁNÍ

Bouda se prudce posadil, až se mu zatočila hlava. Uvnitř ní se mu rozduněly bubny. Převalil se na okraj postele a začal hlasitě dávit. Vtom se rozpomněl na minulou noc a udělalo se mu ze strachu ještě hůř.

„Já jsem jí to vykecal. Sakra, všechno jsem jí vyžvanil.“ Pokusil se vyskočit z postele. Musí vypadnout z Jalovce dříve, než přijdou inkvizitoři. Má zlato. Nějaký kapitán by ho mohl vzít na jih. Třeba dožene Havrana a Asu... Svalil se zpět na postel, příliš zbědovaný, než aby se dokázal zvednout. „Umírám,“ zaskuhral. „Kdyby existovalo peklo, vypadalo by takhle.“

Skutečně jí všechno vyžvanil? Domníval se, že ano. A pro nic za nic. Nedostal žádnou protihodnotu. „Krutimíre Boudo, ty už ses pitomcem narodil. Kdy ti to konečně dojde?“

Opatrně se vykutálel z postele a zašmátral ve skrýši. Zlato tam našel, takže jí asi neřekl úplně všechno. Potěžkal amulet. Koneckonců - Líza může odejít stejnou cestou jako Zuzka. Pokud se s tím někomu nesvěřila. Ale ona si určitě bude dávat bacha, že? Nebude lehké zaskočit ji nepřipravenou, i kdyby ji nakrásně našel.

„Moje hlava! Bohové! Nedokážu ani myslet.“ Náhle se z přízemí ozval rámus. „Sakra,“ zaskřehotal. „Ta kráva nezamkla. Vždyť mi ti hajzlové rozkradou hospodu.“ Po tvářích se mu začaly kutálet slzy. Takový konec si nezaslouží. Možná dole rachotí Bejk a ti jeho pohůnci.

Raději pohlédne osudu do tváře. S kletbami se nasoukal do šatů a vydal se na dlouhou pouť ze schodů.

„Dobré ráno, pane Boudo,“ zašveholila Líza. „Co si přejete k snídani?“

Bouda vytřeštil oči a zalapal po dechu. Když se trochu vzpamatoval, dopotácel se ke stolu. Posadil se a složil hlavu do dlaní. Ignoroval udivený pohled jednoho z kumpánů, kteří mu pomáhali při dobrodružství s Gilbertem.

„Lehká kocovinka, pane Boudo?“ nadhodila Líza.

„Jo.“ Dokonce i vlastní hlas mu rachotil v hlavě jako hromobití.

„Namíchám vám vyprošťováka, kterého mě naučil otec. Víte, je to starej opilec.“

Chabě přikývl. Dokonce i při tomhle nepatrném pohybu měl pocit, že se mu hlava rozskočí. Lízin otec byl jedním z důvodů, proč ji zaměstnal. Potřebovala veškerou pomoc, jakou se jí podařilo sehnat. Další z jeho ‚za dobrotu na žebrotu'.

Vrátila se s něčím tak odporným, že by se toho nedotkl ani čaroděj. „Vypijte ten lektvar rychle. Tak je to snazší.“

„Dovedu si to představit.“ Skoro si přál, aby se tím utrejchem otrávil. Zhluboka se nadechl a spolkl páchnoucí hnus. Když konečně popadl dech, zaskuhral: „Kdy přijdou? Kolik času mi zbývá?“

„Koho myslíte, pane Boudo?“

„Inkvizitory. Zákon. Kohokoliv jsi zavolala.“

„Proč by sem měli chodit?“

Namáhavě zvedl zrak a pohlédl jí do očí.

„Přece jsem vám říkala, že udělám cokoli, abych se dostala z Holínky,“ zašeptala. „Tohle je šance, kterou jsem hledala. Teď jsme partneři, pane Boudo. Fifty-fifty.“

Bouda složil hlavu do dlaní a zasténal. Copak to nikdy neskončí? Zdá se, že je odsouzen vyžrat si všechno až do hořkého konce. Proklel Havrana i s celou jeho rodinou.

*

Nálevna zela prázdnotou. Líza zamkla dveře a otočila se k Boudoví: „Nejdřív se musíme postarat o Gilberta.“

Kývl hlavou, ale zrak od stolu neodtrhl.

„Byla blbost dávat mu šperky, které může poznat. Odkrouhne vás, jestli dříve nezabijeme my jeho.“

Bouda znovu přikývl. Proč zrovna já? V duchu zakňučel. Čím jsem si to zasloužil?

„A nemyslete si, že se mě zbavíte stejným způsobem jako Zuzky a toho vyděrače. Dala jsem otci dopis. Kdybych náhle zmizela, předá ho Bejkovi.“

„Jsi nějak moc chytrá, aby se ti to jednou nevymstilo,“ zabručel Bouda. Pak dodal: „Zima je na krku.“

„Ano. Ale neuděláme to jako Havran. Jeho způsob byl příliš riskantní a pracný. My se budeme zabývat dobročinností. Umožníme všem těm bezdomovcům příchod do království nebeského. Jeden nebo dva mohou zmizet každou noc.“

„Vždyť ty mluvíš o vraždě!“

„A komu na nich záleží? Nikomu. Jim tam bude líp. Říkejme tomu milosrdenství.“

„Jak někdo tak mladý jako ty může být tak bezcitný?“

„S ohleduplností v Holínce daleko nedojdete, pane Boudo. Zřídíme si místo, kde si pěkně v chládku odpočinou, dokud nebudeme mít pohromadě celý náklad. Můžeme je odvážet na kopec třeba jen jednou týdně.“

„Zima bude...“

„Bude moje poslední v Holínce.“

„Já to neudělám.“

„Ale uděláte. Nebo vám na dveře zabuší Bejk. Nemáte na vybranou. Máte společníka.“

„Bože, zbav mě všeho zlého.“

„Jsem snad horší než vy? To vy jste zabil pět lidí.“

„Čtyři,“ zaprotestoval chabě.

„Myslíte, že je Zuzka ještě naživu? Vy jste ale puntičkář. V každém případě máte na svědomí čtyři vraždy. Jste vrah, ale hloupý, protože ze svých skutků nemáte žádný profit. Navíc jste tak pitomý, že se zapletete se Zuzkou a Gilbertem. Pane Boudo, popravit vás můžou jen jednou.“

Nač se přít se šílencem? Líza byla středem Lízina vesmíru. Ostatní lidé žili jen proto, aby je mohla využít.

„Je tu ještě pár dalších, o které bychom se měli postarat, až odstraníme Gilberta. Ten Krageho chlápek, který unikl. Určitě se diví, že se nenašla těla. Zatím nepromluvil, jinak by to přetřásala celá Holínka. Ale jednoho dne by mohl. A pak je tu ten chlap, kterého jste najal, aby vám pomohl s tím vyděračem.“

Hovořila jako vojevůdce, když připravuje tažení. Plánovala vraždění ve velkém. Jak mohla?

„Už nechci mít na rukou žádnou další krev, Lízo.“

„A co jiného vám zbývá?“

Nemohl popřít, že by pro něj Gilbertova smrt znamenala úlevu. A po Gilbertovi ještě jedna vražda. Dřív, než ho ta ženština zničí. Přece nemůže být pořád ve střehu.

A co ten dopis? Sakra. Možná bude muset jako první přijít na řadu její otec... Z té pasti nebylo úniku.

„Tohle je možná má poslední šance, jak se odsud dostat, pane Boudo. Věřte, že ji popadnu za pačesy.“

Bouda setřásl apatii, naklonil se nad stůl a zahleděl se do krbu. Na prvním místě je vlastní přežití. Musí se zbavit Gilberta. To je

hotovka.

Co takhle černý hrad? Řekl Líze o amuletu? Nemohl si vzpomenout. Musel jí nějak naznačit, že existuje zvláštní propustka, jinak by se nejspíš pokusila zabít a prodat jeho. Až její plán uskuteční, stane se pro ni nebezpečným. To je tutovka. Pokusí se ho zbavit v okamžiku, kdy naváže spojení s těmi bytostmi na hradě. Takže seznam, koho je třeba zabít, se rozrostl o další jméno.

Sakra. Havran udělal jedinou správnou věc. Zahnul kramle. Jediný způsob, jak z toho ven, je zmizet z Jalovce.

„Budu ho muset následovat,“ zabručel. „Nemám na vybranou.“

„Cože?“

„Ale nic, děvče, jen jsem se zamyslel. Vyhrálas. Tak se koukněme na toho Gilberta.“

„Skvělé. Už nechlastejte a zítra brzy ráno vstaňte. Musíte dohlédnout na kšeft, než něco zařídím.“

„Dobrá.“

„Stejně je nejvyšší čas, abyste už něco začal dělat.“

„Máš pravdu.“

Líza si ho podezřívavě změřila. „Dobrou noc, pane Boudo.“

Druhý den Líza oznámila Boudovi: „Všechno je připraveno. Dnes večer přijde ke mně domů. Sám. Přivezte vůz. Zajistím, aby se tam nepoflakoval otec.“

„Slyšel jsem, že v poslední době Gilbert nevyjde z domu bez osobního strážce.“

„Dnes v noci půjde. Myslí si, že mu za deset leva pomůžu získat Lilii. Naznačila jsem mu, že by mohl dostat ještě něco navíc.“

Boudovi se sevřel žaludek. „Co když mu to dojde?“

„Jsme dva a on bude sám. Jak jste všechny ty věci dokázal, když jste takový zbabělý tchoř?“

Ovládl strach, ale neodpověděl. Nemělo smysl dávat Líze do rukou další trumfy. Byl nejvyšší čas, aby našel něco, čím by přitlačil on ji.

„A ty se ničeho nebojíš, dítě?“

„Chudoby. Nechci skončit jako žebravá stařena. Vždycky když vidím, jak strážci táhnou z uličky nějakého starého ubožáka, naskočí mi husí kůže.“

„Jo. Jo chápu.“ Bouda se pousmál. Tohle je jen začátek.

*

Bouda zastavil povoz a pohlédl k oknu v zadním traktu budovy. Bylo temné. Líza ještě nepřišla. Prásknl otěžemi a jel dál. Gilbert by tady mohl čmuchat, není to žádný blbec.

Bouda zajel za roh a pak se pěšky vracel zpět, předstíraje, že je opilý. Teprve za hodnou chvíli někdo za oknem rozsvítil svíčku. Srdce se mu rozbušilo. Připlížil se k zadním dveřím.

Nebylo zamčeno, přesně jak mu slíbila. Možná že Gilbert přece jen je hlupák. Opatrně vstoupil dovnitř. Měl pocit, jako by mu v žaludku ležel balvan. Ruce se mu třásly. Nejraději by začal ječet.

Tohle nebyl ten Krutimír Bouda, který se vypořádal s Kragem a jeho bandou. Tamten Bouda byl v pasti a bojoval o holý život. Neměl čas začít panikařit. Tenhle Bouda měl času až až. Byl přesvědčen, že to zpacká.

Byt sestával ze dvou malinkých pokojíků. Ten první, hned za dveřmi, byl temný a prázdný. Bouda se jím opatrně proplížil a přikrčil se za otrhaným závěsem. Z vedlejší místnosti uslyšel mužský šepot. Nakoukl za závěs.

Nahý Gilbert klečel na čemsi, co bylo značně špinavé a jen vzdáleně připomínalo postel. V ní ležela Líza, pokrývku měla přetaženou až ke krku a předstírala, že dělá drahoty. Gilbertovo povadlé, vrásčité tělo, protkané modrými žilkami, nepřirozeně kontrastovalo s jejím mládím.

Gilbert zuřil.

Bouda tiše zaklel. Modlil se, aby Líza přestala hrát divadlo. Nikdy nic nedokázala udělat jednoduše. Vždycky se musela předvádět, jen aby uspokojila vlastní sklony.

Přál si, aby to už skončilo.

Konečně Líza začala předstírat, že Gilbertovi podlehla a udělala mu vedle sebe místo.

Podle plánu měl Bouda udeřit v okamžiku, kdy Líza Gilberta obemkne pažemi i nohama. Bouda se rozhodl zahrát podle vlastních pravidel. Nechal ji čekat. Jen tam stál a usmíval se, zatímco Lízina tvář prozrazovala, na co dívka myslí, a Gilbert si užíval.

Konečně se Bouda rozhodl, že už toho bylo dost.

Třemi rychlými, tichými kroky přešel místnost. Obtočil garotu Gilbertovi kolem vrásčitého krku a zatáhl. Líza Gilberta pevně sevřela. Jak byl ten lichvář ubohý a bezbranný. Jak nepodobný tomu muži, kterého se bála polovina Holínky.

Gilbert bojoval, ale uvolnit se nedokázal.

Bouda měl pocit, že to nikdy neskončí. Nikdy by ho nenapadlo, že uškrtit člověka trvá tak dlouho. Konečně ucouvl a rozklepal se jako osika.

„Sundejte ho ze mě!“ zaječela Líza.

Bouda mrtvolu odkulil stranou. „Obleč se. Dělej. Musíme odsud vypadnout. Kolem se můžou potloukat jeho lidé. Jdu pro povoz.“ Doběhl ke dveřím a nakoukl do uličky. Nikoho nespatřil. Rychle zajel s vozem k zadním dveřím.

„Dělej!“ vyštěkl, když se vrátil a zjistil, že je dosud nahá. „Musíme ho odsud dostat.“

Líza se nemohla vzpamatovat.

Bouda jí vrazil oděv do náručí a plácl ji po nahém zadku. „Sakra, hni sebou.“

Začala se pomalu oblékat. Bouda odběhl ke dveřím a vykoukl do uličky. Pořád nikde nikdo. Odpelášil pro tělo, nacpal ho do vozu a přikryl plachtou. Je legrační, jak se zdají lehcí, když jsou mrtví.

Vrátil se do domu a zavrčel: „Tak hejbneš kostrou nebo tě mám vytáhnout ven tak, jak jsi?“

Pohrůžka nezapůsobila. Bouda ji popadl za ruku a odtáhl k vozu. „Nahoru.“ Vysadil ji na kozlík a sám vylezl z druhé strany.

Švihl opratěmi. Muly ztěžka zabraly. Když přejeli most u přístavu, muly poznaly, kam jedou, a už nepotřebovaly vedení. Boudu napadlo, kolikrát už po téhle cestě asi šly.

Když byl povoz asi v polovině kopce, Bouda se konečně uklidnil a pohlédl na Lízu. Zdálo se, že je pořád v šoku. Vražda je přece jen něco jiného než plané žvanění. Pomáhala vraždit. Strčila krk do oprátky. „Nebylo to tak snadné, jak sis myslela, že?“

„Nenapadlo mě, že to bude takové. Držela jsem ho. Cítila jsem, jak z něj vyprchává život. Nečekala... nečekala jsem, že to bude tak strašné.“

„A z toho si chceš udělat kšeft. Něco ti povím. Já hosty zabíjet nebudu. Pokud chceš, dělej si to sama.“

Chabě se pokusila pohrozit mu.

„Už nade mnou nemáš žádnou moc. Běž za inkvizitory. Pošlou tě za mluvčím pravdy, společníku.“

Líza se zachvěla. Bouda držel jazyk za zuby, dokud nedojeli k černému hradu. „Už nikdy na mě nic nezkoušej.“ Zvažoval, zda by ji neměl prodat zároveň s Gilbertem, ale pak se rozhodl, že v sobě nemá dost nenávisti, vzteku a chamtivosti, aby to udělal.

Zastavil povoz. „Zůstaň tady. Neopouštěj vůz, ať se děje, co se děje. Jasné?“

„Ano,“ přisvědčila Líza slabým, vzdáleným hláskem. Je celá vyplašená, pomyslel si Bouda.

Zaklepal na černou bránu. Otevřela se. Vyšplhal zpět na kozlík a projel do hradu. Slezl a stáhl Gilbertovo tělo na kamennou dlažbu. K tělu přistoupilo vysoké stvoření a prozkoumalo je. Pak pohlédlo na Lízu.

„Tahle není na prodej,“ vyhrkl Bouda. „To je nová společnice.“

Bytost přikývla. „Třicet.“

„Platí.“

„Potřebujeme další těla, Krutimíre Boudo. Hodně těl. Naše práce se blíží ke konci. Jsme čím dál dychtivější ji dokončit.“

Tón hlasu způsobil, že se Bouda zachvěl. „Brzy přivezu další.“

„Výborně. Skvěle. Budeš bohatě odměněn.“

Bouda se znovu zachvěl a rozhlédl se. Ta věc se zeptala: „Hledáš tu ženu? Ještě se nestala součástí portálu.“ Bytost luskla dlouhými, žlutými prsty.

Z temnoty se ozvalo šoupání nohou a vynořily se postavy. Za paže svíraly nahou Zuzku. Bouda namáhavě polkl. Vypadala strašně. Zhubla a šedavou pokožku měla pokrytou podlitinami a škrábanci. Jedna z kreatur ji vzala za bradu a pozvedla jí hlavu, aby se na Boudu mohla podívat. Pohled měla naprosto prázdný. „Živá mrtvola,“ zašeptal.

„Je tahle pomsta dostatečně sladká?“ zeptala se vysoká bytost.

„Odveďte ji! Nechci ji vidět.“

Vysoká bytost luskla prsty. Její druhové zmizeli v temnotách.

„Prachy!“ zavrčel Bouda.

Tvor u Gilbertových nohou s pochechtáváním odpočítal mince. Bouda si je nacpal do kapsy. Bytost přikázala: „Přivez nám další živé, Krutimíre Boudo. Pro živé máme mnohá použití.“

Z temnoty zazněl výkřik. Bouda měl pocit, že slyší své jméno.

„Poznala tě, příteli.“

Boudoví se z hrdla vydral sten. Vyšvihl se na kozlík a zavrčel na muly.

Vysoká bytost pozorovala Lízu se zjevným zájmem. Líze bylo vše jasné. „Jeďme odsud, pane Boudo. Prosím.“

„Hyjé.“ Zdálo se, že skřípějící a sténající povoz projíždí bránou celou věčnost. Odněkud z hloubi hradu se stále ozývaly výkřiky.

Venku Líza na Boudu pohlédla se zvláštním výrazem ve tváři. Boudu napadlo, že vidí úlevu, strach a taky trochu hnus. Úleva převažovala. Líza si uvědomovala, jak byla bezbranná. Bouda se záhadně usmál, přikývl, ale neřekl ani slovo. Jako Havran, pomyslel si.

Ušklíbl se. Jako Havran.

Jen ať má o čem přemýšlet. Jen ať si dělá starosti.

Muly zastavily. „Co je?“

Z temnoty se vynořily postavy. Muži třímali tasené meče. Byly to vojenské meče.

„Ať mě vezme čert,“ ozval se hlas. „Vždyť je to krčmář.“

Kapitola třicátá: JALOVEC: DALŠÍ PROBLÉMY

Ze tmy se vyřítil Ota. „Hej! Felčare! Máme kunčofta.“

Složil jsem karty, ale ještě jsem je neodhodil. „Je to sichr?“ Falešné poplachy mi už lezly na nervy.

Ota vypadal vyplašeně. „Jo. Tutovka.“

Něco tu nehrálo. „Kde je? Sem s ním.“

„Vjeli do hradu.“

„Oni?“

„Jo. Chlap a ženská. Že bychom si na ně měli dát bacha, nás napadlo, až když projeli kolem posledního baráku a jeli pořád nahoru. A to už bylo příliš pozdě, abychom je zastavili.“

Práskl jsem kartami o stůl. A jsem v prdeli. Ráno si to odseru. Šepta mě už stejně měla plné zuby. To by jí mohlo poskytnout záminku, aby mě poslala do Katakomb. Jednou provždy. Lapení neodpouštějí.

„Jdeme,“ řekl jsem tak klidně, jak jen jsem dokázal, přitom jsem však Otu zpražil pohledem. Ustoupil mi z cesty. Bylo mu jasné, že z jeho zpráv nemám radost. Věděl, že úzce spolupracuji s Lapenými. Nechtěl mi dát důvod, abych ho mohl popadnout pod krkem. „Jestli to ještě jednou někdo zkurví, podříznu mu krk.“ Popadli jsme zbraně a vyrazili do noci.

Pozorovací stanoviště jsme zřídili dvě stě metrů pod hradní branou. Zrovna když jsem rozestavoval chlapy, ozval se z hradu křik.

„Děsnej zvuk,“ prohodil jeden z mužů.

„Držet hubu,“ vyštěkl jsem. Naskočila mi husí kůže. Skutečně to znělo strašně.

Nářek nepřestával. Potom jsem uslyšel tlumené zacinkání postroje a skřípot nenamazaných kol. Pak se ozvaly tiché hlasy.

Vyskočili jsme z křoví. Jeden z mužů otevřel kryt lucerny. „Ať mě vezme čert!“ vyhrkl jsem. „Vždyť je to krčmář.“

Muž se přikrčil. Žena na nás zírala vytřeštěnýma očima. Pak seskočila z vozu a dala se na útěk.

„Oto, chyť ji. A Bůh ti buď milostiv, jestli to zpackáš. Chřástale, sundej toho kašpara z kozlíku. Valdo, odvez ten vůz za dům. Ostatní budou dávat bacha."

Muž jménem Bouda se vzdal bez boje, takže jsem další dva muže poslal na pomoc Otovi. Ten se prodíral houštím za prchající ženou. Mířila k nízkému srázu. Tam by se měla dostat do pasti.

Odvedli jsme Boudu do starého domu. Když jsme vešli do osvětlené místnosti, Bouda se začal tvářit ještě odevzdaněji. Neřekl ani slovo. Většina zajatců klade alespoň nějaký odpor, třeba jen tím, že tvrdí, že byli zadrženi bezdůvodně. Bouda vypadal jako člověk, který čeká jen to nejhorší.

„Posaď se," nařídil jsem a ukázal na židli u stolu, kde jsme hráli karty. Sám jsem si také vzal židli, otočil ji a posadil se. Paže jsem složil na opěradlo a bradu si opřel o předloktí. „Čapli jsme tě při činu, Boudo."

Odevzdaně zíral na desku stolu.

„Nechceš mi něco říct?"

„Už není co dodat, že?"

„Kdepak, je toho spousta. Vězíš ve sračkách až po uši, to je sichr, ale bačkory jsi ještě nenatáh. Možná se z toho můžeš vykecat."

Oči mu zasvítily, ale vzápětí pohasly. Neuvěřil mi.

„Boudo, já nejsem inkvizitor."

V očích se mu opět zablesklo.

„Nekecám. Doprovázel jsem Bejka, protože zná Holínku. Moje práce však s jeho nemá skoro nic společného. Vyrabování Katakomb je mi šumafuk. Mě zajímá černý hrad, protože může být zdrojem katastrofy, ale ze všeho nejvíc mě zajímáš ty. Kvůli muži jménem Havran."

„Jeden z tvých mužů tě oslovil Felčare. Havran byl k smrti vyděšený z muže jménem Felčar, kterého spatřil jedné noci, kdy vévodovi lidé sbalili pár jeho přátel."

Ejhle. Tak on sledoval naši razii. Sakra, ufoukl jen o vlásek.

„Ten Felčar jsem já. A chci vědět všechno o Havranovi a Pusince. A taky o každém, kdo o nich a o černém hradu něco ví."

Po tváři mu přelétl náznak vzdoru.

„Hledá tě spousta lidí, Boudo. Nejen Bejk, ale pase po tobě i moje šéfová. A ona je podstatně ostřejší než on. Vůbec by se ti nelíbila. Klidně tě jí předhodím, pokud nebudeš spolupracovat."

Radši bych ho odevzdal Bejkovi. Bejka naše problémy s Lapenými nezajímaly. Ale Bejk odcestoval z města.

„Taky chci, abys mi prozradil o Asovi všechno, cos mi ještě neřekl." Z dálky se ozval ženský hlas. Žena ječela, jako by ji chtěli znásilnit. Neskočil jsem jí na to. Dnes v noci by si chlapi netroufli něco posrat. „Co je ta coura zač?"

„Šenkýřka. Ona..." A z Boudy se vyhrnul celý příběh. Když jednou spustil, nebyl k zastavení.

Napadlo mě, jak se z téhle komplikované situace vykroutit. „Zavři mu hubu." Jeden z chlapů přitiskl krčmáři dlaň na ústa. „Řeknu ti, co uděláme, Boudo. Hádám, že z toho chceš vyjít po svých."

Vyčkával.

„Lidi, pro který pracuju, zjistí, že dnes v noci do hradu někdo doručil tělo. Očekávají, že toho, kdo to udělal, dopadnu. Musím jim někoho předhodit. Budeš to ty, to děvče nebo vy oba. Ale ty víš pár zajímavých věcí. Nechci, aby se donesly k Lapeným. Takže, abych tě nemusel předat Lapeným, tě buď zabiju - a klidně to udělám - nebo zahraješ malý divadýlko. Předvedem té larvičce tvou smrt. Chápeš?"

Krčmář roztřeseně přikývl: „Myslím, že jo."

„Chci vědět všechno."

„Ta holka..."

Gestem jsem ho umlčel a zaposlouchal se. Hluk se blížil. „Neboj se, od Lapených se už nevrátí. A pak, až uděláme, co je potřeba, můžeme tě klidně pustit."

Nevěřil mi. Spáchal zločin. Věřil, že si zaslouží nejstrašnější trest, a taky ho očekával.

„Jsme Černá legie, Boudo. Jalovec se to velmi brzy dozví. My svoje slovo držíme. Ale to teď pro tebe není důležité. Právě teď chceš zůstat naživu tak dlouho, aby ses o tom mohl přesvědčit. Teď sehraješ zatraceně dobrý divadýlko, že jsi mrtvý. A radím ti dobře, ať vypadáš víc mrtvý než ty mrtvoly, které jsi vozil na kopec."

„Jasně."

„Vezměte ho ke krbu a dejte mu nakládačku, ať vypadá pěkně zřízenej."

Chlapi věděli, co dělat. Vzali si Boudu do parády. Nijak vážně mu neublížili, jen mu upravili fasádu. Rozházel jsem kolem pár věcí, aby to vypadalo, že tady došlo k bitce. Skončili jsme právě včas.

Dívka, poháněna Otovou pěstí, proplachtila dveřmi. Obličej i tělo měla podrápané, stejně jako Ota a chlapi, které jsem mu poslal k ruce. „Divoška, co?" prohodil jsem.

Ota se pokusil o úsměv. Z koutku úst mu skanul pramínek krve. „To je slabý slovo, Felčare." Podkopl dívce nohy. „Co se stalo tomu manikovi?"

„Začal bejt kapku hravej. Tak jsem ho polechtal kudlou."

„Aha."

Pozorovali jsme dívku. Vracela nám pohledy, ale divokost z ní už vyprchávala. Několikrát se zadívala směrem k Boudovi a tvářila se čím dál krotčeji.

„Jó, zlatíčko, zabředla jsi do pěknejch sraček."

Spustila povídačku, kterou jsem očekával od Boudy. Vykládala samý žvásty, tak jsme jí přestali věnovat pozornost. Jen co si Ota omyl krev ze škrábanců, svázal jí ruce a nohy a posadil ji na židli. Ujistil jsem se, že na Boudu nevidí. Ten ubohej parchant se přece občas musel nadechnout.

Posadil jsem se naproti ní a začal s výslechem. Bouda přiznal, že jí vykecal skoro všechno. Chtěl jsem vědět, jestli neví něco, co by prozradilo nás nebo Havrana.

Neměl jsem čas to zjistit.

Kolem domu proletěl mohutný závan větru. Doprovázel ho řev, který připomínal vichřici. Třesk podobný zahřmění.

Ota vystihl myšlenky nás všech: „Kurva! Lapená."

Dveře se rozletěly. Vstal jsem. Stáhl se mi žaludek a rozbušilo se mi srdce. Dovnitř vtrhla Pírka. Vypadala, jako by prolétla požárem. Z doutnajícího roucha se jí zvedaly chuchvalce dýmu.

„Co se, k čertu, stalo?" vyhrkl jsem.

„Přeletěla jsem příliš blízko hradu. Skoro mě srazili z oblohy. Tak, co máte?"

Rychle jsem odvykládal upravenou historku a nevynechal ani skutečnost, že nám proklouzla mrtvola. Rukou jsem pokynul k Boudoví. „Jeden mrtvý. Začal se při výslechu cukat. Ale tahle je v pořádku." Ukázal jsem na dívku.

Pírka k ní přistoupila. Čarodějka musela venku dostat pořádně do těla. Necítil jsem ani auru její moci, která lidi v přítomnosti Lapených obvykle ochromila. Dokonce nepostřehla život, který v rozporu s mým tvrzením koloval v těle Krutimíra Boudy. „Tak mladá," prohodila a vzala dívku za bradu. „Ách, jaký lesk v očích. Oheň a železo. Tahle se Paní bude líbit."

„Máme hlídkovat dál?" zeptal jsem se a předpokládal, že si vězně odvede.

„Samozřejmě. Mohou přijít další." Pohlédla mi do očí. „Ať už ti neproklouzne ani myš. Příchod Tyrana visí na vlásku. Tuhle mrtvolu ti Šepta ještě promine, ale další znamená tvůj konec."

„Ano, madam. Je těžké hlídkovat tu a nepřitáhnout pozornost. Ani nemůžeme na cestě postavit zátaras."

„Proč ne?"

Vysvětlil jsem jí to. Pírka si hrad prohlédla, a tak věděla, jaký je kolem terén. „Máš pravdu. Aspoň prozatím. Ale brzy dorazí tvá Legie. Už se nebudete muset skrývat."

„Ano, madam."

Pírka vzala dívku za ruku. „Pojď," přikázala.

Udivilo mě, jak povolně naše malá dračice Pírku následovala. Vyšel jsem ven a pozoroval, jak se Pírčin otřískaný koberec zvedl a zamířil ke Střechovu. Z koberce ke mě dolehl jediný zoufalý výkřik.

Když jsem se otočil, abych se vrátil dovnitř, narazil jsem do Boudy, stojícího ve dveřích. Málem jsem mu jednu vrazil, ale ovládl jsem se.

„Kdo to byl?" zaskuhral. „Co to bylo?"

„Pírka. Jedna z Lapených. Šéfka."

„Čarodějnice?"

„Jedna z největších. Běž si sednout, promluvíme si. Musím přesně vědět, co ta holka ví o Havranovi a Pusince."

Důkladný výslech mě přesvědčil, že Líziny vědomosti nevzbudí v Šeptě podezření. Ledaže by si spojila jméno Havran s mužem, který ji před léty pomáhal zajmout.

Pokračoval jsem ve výslechu až do rozednění. Bouda v podstatě prosil, aby na sebe směl prozradit každou hnusnou podrobnost svého příběhu. Strašně se potřeboval vypovídat. Během nadcházejících dnů, kdy jsem se tajně vykrádal do Holínky, mi o sobě vyžvanil všechno. Myslím, že jsem nepoznal mnoho lidí, kteří by mě plnili nechutí více než on. Ano, znal jsem odpornější týpky. Potkal jsem jich dost. Sestavil bych z těch lotrů celý batalión. V Boudově nitru se však mísila sebelítost se zbabělostí, což ho řadilo do zcela jiné kategorie, do kategorie úplných zoufalců.

Ubohej pitomec. Narodil se proto, aby byl zneužíván.

A přece... V Krutimíru Boudovi blikala chabá jiskra, která odrážela jeho vztah k matce, Havranovi, Asovi, Líze, Sal a Pusince. Bouda o ní věděl, ale nechtěl si ji připustit. Hluboko v jeho nitru pableskoval plamínek soucitu a slušnosti, který z této jiskřičky postupně vyrůstal, a nakonec ovlivnil i Černou legii, což mě nutí zaznamenat všechny dřívější nechutné podrobnosti o tomhle vyděšeném mužíkovi.

Ráno po Boudově zatčení jsem se s ním svezl jeho vozem do města a dovolil mu otevřít Železnou lilii jako obvykle. Během dopoledne jsme tam s Jilmáčem a Skřetem uspořádali poradu. Boudu vyvedlo z míry zjištění, že se známe. Jen díky šťastné náhodě jsme ho nezhatili daleko dřív.

Ubohej chlápek. Nepřestávali jsme ho trápit otázkami. Trápili jsme se i my, protože nám na ně nedokázal dát odpověď.

„Co uděláme s fotrem tý holky?" nadhodil Jilmáč.

„Pokud má ten dopis, měli bychom mu ho sebrat," odvětil jsem. „Nemůžeme si dovolit další průsery. Skřete, dohlídni na papínka. Kdyby začal něco větřit, postarej se, aby ho trefil šlak."

Skřet kysele přikývl. Vyptal se Boudy, kde tatík bydlí, a odtáhl. Vrátil se za půl hodiny. „Děsná trága. Žádnej dopis neměl. Ta holka tahala Boudu za fusekli. Ale věděl toho příliš moc a při výslechu by se sesypal. Tenhle kšeft mě už začíná unavovat. Nahánět povstalce je aspoň čistá prácička. Tam člověk ví, kdo je dobrý a kdo lump a na který straně stojí."

„Vrátím se radši na kopec. Lapené by nemusely pochopit, proč chodím dolů do města. Jilmáči, měl bys někoho nasadit do té Boudovy díry."

„Máš recht. Odteďka se tam usadí Lichvář. Jestli se ten kašpar o něco pokusí, Lichvář ho už klepne přes prsty."

Skřet vypadal zamyšleně. „Havran si koupil loď. Jen si to představte. Napadá vás, co měl za lubem?"

„Myslím, že chtěl vyplout na širé moře," poznamenal jsem. „Slyšel jsem, že jsou v něm mnohé ostrovy a snad i další kontinent. Tam by se člověk mohl docela dobře zašít."

Vrátil jsem se na kopec a dva dny se jen tak poflakoval. Párkrát jsem tajně vyklouzl do Holínky a tahal z Boudy rozumy. Jinak klid po pěšině. Nikdo se nepokusil o další dodávku. Myslím, že jediným bláznem, který v tom šíleném

kšeftě s těly jel, byl Bouda.

Občas jsem vrhl pohled na ponuré černé hradby a pokaždé znejistěl. Málem vyřídili Pírku. Někdo tam uvnitř věděl, že s Lapenými budou problémy. Jak dlouho potrvá obyvatelům hradu, než si uvědomí, že jsou odříznuti od zdroje a podniknou cokoli, aby opět obnovili přísun?

Kapitola třicátá první: JALOVEC: NÁVRAT

Ještě dva dny po zatčení se Bouda nepřestal třást. Pokaždé když se opatrně podíval přes nálevnu a spatřil jednoho z těch parchantů z Černé legie, celý se rozklepal. Jeho dny byly sečteny. Nebyl si jist, co s ním chtějí dělat, ale nepochyboval, že až ho přestanou potřebovat, skončí mrtvý někde na smetišti. Někteří z jeho hlídačů mu jasně dávali najevo, co si o něm myslí. On sám v duchu jejich názor sdílel.

Bouda právě za pultem leštil džbánky, když do dveří vstoupil Asa. Boudoví s třeskem vypadl džbánek z rukou.

Asa mu pohlédl do očí, prošel nálevnou a zamířil ke schodům. Bouda se zhluboka nadechl a vyrazil za ním. Když dorazil k patě schodiště, přitočil se k němu tiše jako smrt muž zvaný Lichvář. V ruce se mu zaleskl nůž.

Bouda vstoupil do bývalého Havranova pokoje. Lichvář zůstal venku přede dveřmi a naslouchal. „Aso, co tady, k čertu, děláš? Jdou po tobě inkvizitoři kvůli vyloupení Katakomb. Sám Bejk vyrazil na jih, aby tě našel."

„Klídek, Boudo. Já vím. Dohonil nás. Bylo to hustý. Dali jsme mu do těla, ale dostane se z toho a vrátí se. Tentokrát půjde po tobě. Vrátil jsem se tě varovat. Měl bys vypadnout z Jalovce."

„Ach ne," zaskučel Bouda tiše. Další rána osudu. „Už jsem o tom uvažoval." Poznámka Lichváři neprozradí víc, než co už sám uhodl. „Tady jde všechno šejdrem. Už jsem začal na Lilii hledat kupce." Tohle sice nebyla pravda, ale stane se jí, než skončí den.

Z neznámého důvodu v něm Asův návrat vzkřísil naději. Snad vycítil spojenectví s někým, kdo s ním sdílel zlé časy. Po celou dobu Asova vyprávění se Lichvář neukázal.

Asa se změnil. Nevypadal vyděšeně. Bouda chtěl vědět proč.

„Strávil jsem s Havranem spoustu času. Vyprávěl mi historky, ze kterých by se ti zježily vlasy na hlavě. Odehrávaly se před jeho příchodem do Jalovce."

„Jak se mu daří?"

„Je mrtvej."

„Mrtvej?" zalapal Bouda po dechu.

„Cože?" Lichvář vtrhl do pokoje. „Říkals, že je Havran mrtvej?"

Asa chvíli těkal pohledem z jednoho na druhého a pak vyhrkl: „Boudo, ty hajzle..."

„Sklapni, Aso," vyštěkl Bouda. „Nemáš ani šajn, co se tu stalo, potom cos zmizel. Lichvář je kámoš. Nebo něco na ten způsob."

„Říkals Lichvář? Jako ten chlapík z Černé legie?"

Lichvář pozvedl obočí. „Havran žvanil?"

„Vyprávěl spoustu historek ze starých časů."

„Hm. Dobrý, kámo. Ten Lichvář jsem já. Ale zpátky k Havranově smrti."

Asa pohlédl na Boudu, ten přikývl. „Pověz nám o tom."

„Dobrá. Nevím ale úplně přesně, co se dělo. Po šarvátce s Bejkem jsme se koukali zdejchnout. Prchali jsme. Ale Bejkovi nájemní hrdlořezové nás zaskočili. Skrývali jsme se za městem v lesíku. Najednou začal Havran ječet a poskakovat kolem. Vůbec jsem nechápal, která bije." Asa potřásl hlavou. Tvář mu náhle zbledla a na čele vyrazil pot.

„Pokračuj," pobídl ho jemně Bouda.

„Boudo, já nevím."

„Cože?" vyštěkl Lichvář.

„Já nevím. Mazal jsem odtamtud."

Bouda se zašklebil. Tohle byl Asa, jak ho znal.

„Ty seš fakt kámoš," prohodil Lichvář. „Hele..."

Bouda mu naznačil, ať je ztícha.

Asa pokračoval: „Boudo, musíš vypadnout z Jalovce. Rychle. Každým dnem dorazí loď s Bejkovým dopisem."

„Ale..."

„V cizině je líp, než jsme si představovali, Boudo. Když máš prachy, jseš ve vatě. Tam je žádný Katakomby nezajímají. Jejich vykrádání jim připadá jako dobrej fór na účet strážců. Proto nás Bejk taky našel. Všichni se z toho našeho kousku mohli potrhat smíchy. Pár chlápků se dokonce domlouvalo, že spunktují výpravu a vybílí celé Katakomby."

„Jak to všechno o Katakombách zjistili, Aso? Věděli jste o nich jen ty a Havran."

Asa se zatvářil zahanbeně.

„Jo, to jsem si mohl myslet. Pustil sis hubu na špacír, co?" Zmatený a vyděšený Bouda si chtěl na Asovi zchladit žáhu. Byl bezradný. Na jedné straně - podle Asy musí zmizet z Jalovce. Ale, vzato z druhé strany, jak uklouzne svým hlídacím psům? Zvláště, když vědí že se o útěk nejspíš pokusí?

„Boudo, v tulwarském doku kotví loď, která zítra ráno odjíždí do Medákova. Domluvil jsem s kapitánem, aby nám držel dvě místa. Mám mu říct, že přijdeš?"

Lichvář zatarasil svou rozložitou postavou dveře. „Nepřijdete tam ani jeden. Někteří mí přátelé by si s vámi rádi promluvili."

„Boudo, o co jde?" V Asově hlase zazněla panika.

Bouda žádal pohledem Lichváře o souhlas. Žoldnéř přikývl. Bouda vypověděl Asovi téměř celý příběh. Asa

nechápal. Ani Bouda neměl ve všem jasno, protože jeho hlídači mu všechny souvislosti neprozradili, kousky skládačky mu do sebe nezapadaly.

Lichvář hlídal v Lilii sám. „Což takhle že bych zaskočil pro Skřeta?“ navrhl Bouda.

Lichvář se usmál: „Což takhle počkat?“

„Ale...“

„Časem se někdo objeví. Počkáme. Pojďme dolů. Ty,“ ukázal na Asu nožem, „se nepokoušej o žádný fórky.“

Bouda prohodil: „Dej si bacha. Těchhle chlapů se obával i Havran.“

„Neboj, dám. Už o nich vím od Havrana dost.“

„Smůla,“ prohodil Lichvář. „Felčarovi s Jilmáčem se to nebude zamlouvat. Jdem dolů, chlapi. Boudo, vrať se ke své práci.“

„Někdo by mohl Asu poznat,“ varoval Bouda.

„Riskneme to. Padejte.“ Lichvář ustoupil, aby oběma mužům uvolnil průchod. V lokále zakormidloval s Asou ke stolu v nejtemnějším koutě, přisedl si k němu a začal si nožem čistit nehty. Asa ho strnule pozoroval. Vypadá, jako by viděl ducha, uvědomil si Bouda.

Pokud by obětoval Asu, může teď uniknout. Na Asovi jim záleželo více než na něm. Kdyby zmizel z hospody přes kuchyň, Lichvář by za ním nešel.

Z kuchyně se vynořila jeho švagrová a v každé ruce nesla velkou mísu plnou jídla. „Na minutku, Sal.“ Když roznesla objednávky, vrátila se k němu. Zeptal se jí: „Sal, myslíš, že bys mohla s děckama pár týdnů vést hospodu za mě?“

„Jistě. Proč?“ Zatvářila se zmateně. Pak rychle zatékala pohledem do temného kouta místnosti.

„Možná budu muset na čas odjet. A budu klidnější, když budu vědět, že se mi o kšeft stará někdo z rodiny. Líze nevěřím.“

„Ještě se neukázala?“

„Ne. Myslela sis, že se po otcově smrti objeví, že?“

„Možná se někde usadila a ještě ani neví, že zemřel,“ řekla Sal, ale neznělo to přesvědčivě. Bouda se v podstatě domníval, že ho spojuje s Lízinym záhadným odchodem. V poslední době zmizelo z jeho okolí příliš mnoho lidí. Bál se, aby si to nedala do souvislosti i s Moulovým zmizením.

„Proslýchá se, že ji zavřeli. Sal, mrkni občas na mámu. Lidé, kteří se o ni starají, nejsou špatní, ale musí se na ně dohlédnout.“

„Kam odjíždíš, Krutimíre?“

„Ještě nevím.“ Bál se, aby nezamířil rovnou nahoru, do Klauzury. Pokud se vyhne Katakombám, pak určitě uteče od všeho, co se tady událo. Pryč od těch nelítostných mužů a jejich ještě nemilosrdnějších zaměstnavatelek. O Lapených si ještě bude muset promluvit s Asou. Možná mu o nich Havran něco prozradil.

Bouda si přál na chvilku promluvit s Asou o samotě a naplánovat, co podniknou dál. Ve dvou by se jim mohlo podařit uniknout. Ale ne na tulwarské lodi. K čertu s Asou, proč o ní mluvil? Musí si vyhlédnout jinou, směřující na jih.

Kam se poděla ta velká nová Havranova loď? A co se stalo s Pusinkou?

Přešel ke stolu. „Aso, kde je Pusinka?“

Asa zrudl. Zíral na ruce zaťaté v pěst. „Nevím, Boudo. Fakt. Zpanikařil jsem a jen co se naskytla příležitost, naskočil jsem na první loď, co jela na sever.“

Bouda se vydal k pultu a cestou znechuceně vrtěl hlavou. Nechat holku samotnou. Ten Asa se vůbec nezměnil.

Do dveří vkročil chlápek zvaný Skřet. Než Lichvář stačil cokoli říct, Skřet se rozzářil. „Ale, ale, ale,“ vrkal. „Kohopak tu máme, Lichvo?“

„Nemýlíš se. Sám velký Asa se nám vrátil z cest. A zná mnoho příběhů, o které se s námi chce podělit.“

Skřet si sedl naproti Asovi. Nasadil široký žabí úsměv. „Jako třeba?“

„Tvrdí například, že je Havran mrtvý.“

Skřetův úsměv zmizel. Jako mávnutím kouzelného proutku Skřet nasadil smrtelně vážný výraz. Pobídl Asu, aby mu historku znovu odvyprávěl a hleděl přitom do džbánku s vínem. Když Asa skončil, malý čaroděj vzhlédl a nezvykle tiše prohodil: „Raději to proberu s Jilmáčem a Felčarem. Dobrá práce, Lichváři. Vezmu Asu s sebou. Zatím nespouštěj oka z našeho kámoše Boudy.“

Bouda sebou trhl. V koutku duše choval malinkou naději, že s Asou odejdou oba žoldáci.

Přemýšlel, až se mu z hlavy kouřilo. Musí při první příležitosti utéct. Musí se dostat se na jih, změní si jméno, použije zlato na nákup hostince a stane se tak nenápadným, že si ho už do smrti nikdo nevšimne.

V Asovi se zažehl plamínek vzpoury. „Kdo si k čertu myslíte, že jste? Co když nikam jít nechci?“

Skřet se zle usmál a něco tiše zamumlal. Z jeho džbánku se vznesl temně hnědý obláček kouře; rudě žhnul vnitřním žárem. Skřet na Asu upřeně pohlédl. Ten vyděšeně zíral na džbánek.

Kouř se zhmotnil a zformoval do tvaru malé hlavy s dvěma rudými body místo očí. Skřet prohodil: „Můj malý přítel si s tebou chce popovídat. Živí se bolestí. Nejedl už velice dlouho. V Jalovci jsem ho musel držet zkrátka.“

Asa vytřeštil oči. Bouda taky. Čáry! Už je jednou vycítil v té bytosti zvané Lapená, ale tehdy ho to příliš netrápilo. Lapená brzy zmizela a její kouzla se netýkala jeho, ale Lízy. Jenže tohle...

Boudoví bylo jasné, že nejde o žádnou velkou magii, ale jen o drobný trik. Nicméně šlo o čáry ve městě, kde jediným kouzlem, které obyvatelé kdy spatřili, byl pomalý růst černého hradu. Temné umění nikdo v Jalovci nepraktikoval.

„Stačí. Nechte toho,“ zaskřehotal Asa vysokým tenkým mečivým hlasem a pokoušel se odsunout židli co nejdál od stolu. Lichvář mu v tom zabránil.

Skřet se usmál. „Vím, že ti Havran vyprávěl o Skřetovi. Dobrá. Tak teď sekej dobrotu. Jdeme.“

Lichvář pustil Asovu židli. Mužík se zvedl a poslušně Skřeta

následoval.

Bouda se přitočil ke stolu a nahlédl do Skřetova džbánku. Nic. Zamračil se. Lichvář se usmál: „Dobrej fór, co?“

„Jo.“ Bouda džbánek sebral a odnesl k pultu. Když se Lichvář nedíval, Bouda džbán vyhodil do smetí. Třásl se strachy jako ještě nikdy. Jak unikne čaroději?

Hlavu mu zaplnily historky vyprávěné námořníky z jihu. S čaroději není žádná sranda.

Bylo mu do breku.

Kapitola třicátá druhá: JALOVEC: NÁVŠTĚVNÍCI

Skřet ke mně přivedl toho chlápka Asu, ale trval na tom, že s výslechem začneme, až se objeví Jilmáč. Poslal pro něj někoho do Střechova, kde se Jilmáč pokoušel ukonejšit Šeptu. Ta pravidelně dostávala kapky shora, od Paní, a svůj vztek přenášela na každého, kdo se nachomýtl.

Skřeta novinky od Asy dost rozrušily, protože ani nezkoušel své obvyklé kejkle a nenutil mě hádat, co se vlastně děje. Náhle vyhrkl: „Asa tvrdí, že se Havran střetl s Bejkem. Havran je mrtev, Asa práskl do bot a Pusinku přenechal jejímu osudu.“

Jestli mě to rozrušilo? No tomu věřte. Rázem jsem byl připraven pustit se do výslechu toho prcka. Ale přece jen jsem se ovládl.

Chvíli trvalo, než dorazil Jilmáč. Skřetem i mnou cloumala nervozita z čekání a zdálo se, že Asu trefí šlak.

Nakonec se ukázalo, že se čekání vyplatilo. Jilmáč nepřišel sám.

Prvním příznakem dalšího návštěvníka byl slabý, nakyslý zápach, který jako by vycházel z krbu. Před chvíli jsem, jen tak pro sichr, zapálil malý ohýnek. Vedle jsem pohodil pár železných tyčí, aby si je Asa mohl dobře prohlédnout a uvědomit si, že jejich žhavými konci mu můžeme lehce povzbudit paměť, kdyby si náhodou chtěl něco nechat pro sebe.

„Co tu tak smrdí?“ zeptal se kdosi. „Felčare, tys sem zase pustil kocoura?“

„Vykopl jsem ho ven, když mi pochcal boty,“ zavrčel jsem. „Mazal z kopce dolů. Možná zmáknul, ještě než zmizel, pokropit dříví na otop.“

Smrad zesílil na nepříjemnou, leč snesitelnou mez. Postupně jsme dřevo prohlédli, ale nic jsme nenašli. Po kocouřích chcankách ani stopa.

Už potřetí jsem přerovnával hromadu dříví a hledal zdroj zápachu, když vtom mě zaujal oheň v krbu. Na okamžik jsem v plamenech zahlédl tvář.

Srdce se mi málem zastavilo. Propadl jsem na chvíli panice a nedokázal myslet na nic jiného než na tu tvář. Zvažoval jsem, které zlo to může být. Sledovali nás Lapení nebo nás pozorovala Paní? Třeba to mohly být ty bytosti z černého hradu, nebo z plamenů vykukoval sám Tyran... Pak jsem se trochu uklidnil. Z hloubi mysli mi probleskla myšlenka, které jsem zpočátku nevěnoval pozornost, neboť jsem neměl důvod něco takového očekávat. Tvář v plamenech na mě koukla jediným okem.

„Jednooký,“ vyhrkl jsem bez zaváhání. „Ten malej parchant je v Jalovci.“

Skřet se ke mně přihnal s vyvalenýma očima. Začichal. Tvář mu přeťal jeho proslulý úsměv. „Máš recht, Felčare. To je tutáč. Takovej smrad může pocházet jen od toho prťavýho tchoře. Mělo mi to být jasný hned.“

Znovu jsem koukl do ohně. Ale tvář se už neobjevila.

„Jaké uvítání mu mám připravit?“ zamumlal si Skřet pod fousy.

„Myslíš, že ho poslal Kapitán?“

„Nejspíš. Je rozumné poslat sem napřed jeho nebo Nemluvu.“

„Prokaž mi laskavost, Skřete.“

„Jakou?“

„Pro tentokrát si přivítání odpusť.“

Skřet se zatvářil zklamaně. S Jednookým se dlouho neviděli a Skřet nechtěl propásnout příležitost oživit pomocí hromů a blesků jejich spor.

„Hele, je tu na zapřenou,“ vysvětlil jsem. „Nechceme přece, aby se o něm Lapené dověděly. Proč jim dát šanci něco vyčenichat?“

Nezvolil jsem slova nejšťastněji. Smrad nás už málem vystrkoval z baráku.

„Jo,“ zavrčel Skřet. „Uvítal bych, kdyby Kapitán poslal Nemluvu. Byl jsem už na Jednookého nachystanej. Připravil bych tomu šmejdovi největší Překvápko jeho života.“

„Neboj, dostaneš ho později. Proč zatím nezlikviduješ ten smrad? Toho parchanta dostaneš tím, že si ho nebudeš všímat.“

Skřet se nad mým návrhem zamyslel. Oči se mu rozzářily. „Jo,“ souhlasil a já poznal, že si mé doporučení přizpůsobil vlastnímu poněkud svérázném smyslu pro humor.

Vtom někdo zabušil na dveře. Přestože jsem návštěvu očekával, leknutím jsem nadskočil. Jeden z chlapů otevřel dveře a vpustil Jilmáče. Za ním vešel Jednooký a usmíval se jako černý mungo, který se chystá sežrat hada. Ale úplně jsme ho zasklili, protože za ním vcházel Kapitán.

Kapitán! Byl posledním člověkem, kterého bych před příchodem Legie v Jalovci očekával.

„Pane?“ vyhrkl jsem. „Kde se tady, k čertu, berete?“

Kapitán přešel těžkým krokem ke krbu a natáhl ruce k ohni. Léto už sice končilo, ale tak chladno zase nebylo. I když zhubl a zestárl, nepřestal připomínat medvěda. Absolvoval asi skutečně tvrdý pochod.

„Čáp,“ odvětil.

Zamračil jsem se a udiveně pohlédl na Jilmáče. Jilmáč pokrčil rameny a poznamenal: „Poslal jsem Čápa se zprávou.“

„Čápovo vyprávění nemělo hlavu ani patu," spustil Kapitán. „Co mají znamenat ty zvěsti o Havranovi?"

No samo, než Havran dezertoval, býval Kapitánovým nejbližším přítelem. Začínalo mi svítat.

Ukázal jsem na Asu. „Tenhle chlápek v tom jel od samého začátku. Dělal Havranovi poskoka. Tvrdí, že je Havran mrtev, tam dole... Jaks říkal, že se to místo jmenuje, Aso?"

Asa přeskakoval pohledem z Kapitána na Jednookého a zpět, pak několikrát polkl naprázdno, než byl schopen promluvit. „Havran mu o nás vyprávěl historky, ze kterých mu zbělaly vlasy," vysvětlil jsem Kapitánovi.

„Poslechněme si, co nám řekne," zabručel Kapitán a upřel na Asu podmračený pohled.

Asa již potřetí odvyprávěl svůj příběh. Zatímco hovořil, postával Skřet stranou ve snaze zachytit náznaky nepravdy. Jednookému přitom předvedl tak mistrovskou ukázku přezíravosti, že jsem něco podobného v životě neviděl. A stejně to nebylo k ničemu.

V okamžiku, kdy Asa domluvil, ztratil o něj Kapitán zájem. To byl jeho styl. Chtěl mít v kupě co nejvíce informací, než je znovu prověří. Vyptal se mě na všechno, co se událo od našeho příjezdu do Jalovce. Předpokládám, že Jilmáčovu verzi už znal.

Když jsem skončil, poznamenal: „Jsi, co se týká Lapených, příliš podezíravý. Kulhavec po celou dobu cestoval s námi. Choval se, jako by se nedělo nic zvláštního." Jestli měl někdo zvláštní důvod chovat vůči nám zášť, tak to byl právě Kulhavec.

„Každopádně," prohlásil jsem, „Paní a Lapené mají své tajnosti. Třeba si všechno nechaly pro sebe, protože se bály, že neudrží jazyk za zuby."

„Možná," připustil Kapitán. Přecházel neklidně po místnosti a občas vrhl na Asu zkoumavý pohled. „Ať už je to, jak chce, nesmíš v Šeptě vzbudit zájem. Buď opatrný. Předstírej, že nemáš žádná podezření a klidně dělej svou práci. Jednooký a jeho hoši se budou motat kolem jako tvoje záloha."

Jasnačka, pomyslel jsem si. Záloha proti Lapeným? „Když je s Legií Kulhavec, jak jste se dostal pryč? Pokud ví, že jste zmizel, dozví se to Paní, ne?"

„Můj odchod nejspíš ani nepostřehl. Nemluvili jsme spolu celé měsíce. Stará se jen o sebe a řekl bych, že se dost nudí."

„A co Mohylová země?" Celý žhavý jsem vyzvídal, co se během té dlouhé cesty událo. Chtěl jsem do kroniky doplnit poznámky o svých druzích. Teď však nebyl čas na podrobnosti, stačilo mi znát jen nejdůležitější události.

„Ani jsme ji nezahlédli," odvětil Kapitán. „Kulhavec tvrdil, že se o tuhle záležitost starají Cesta a Paní. Hlavní přesun našich lidí můžeme očekávat hned po obsazení Jalovce."

„V přípravách na obsazení města jsme ještě nehnuli ani prstem," oznámil jsem. „Neměli jsme čas, Lapené nás nutily vartovat kolem černého hradu."

„Hnusné místo, že?" Zpražil nás pohledem. „Nebýt té vaší podezřívavosti, mohli jste odvést větší kus práce."

„Pane?"

„To vaše zametání stop mi připadá jako zbytečná ztráta času. Problém měl Havran, ne vy. A vyřešil ho typicky po svém. Bez cizí pomoci." Bleskl pohledem po Asovi. „V podstatě je celý problém vyřešen již jednou provždy."

Kapitán s námi v Jalovci nebyl a necítil tlak, který na nás působil. Neměl jsem však v úmyslu ho na to upozornit. Místo toho jsem se otočil k jednomu z čarodějů: „Skřete, myslíš, že Asa mluví pravdu?"

Skřet rozvážně přikývl.

„A co ty, Jednooký? Zachytil jsi nějaké falešné tóny?"

Malý temný muž obezřetně zavrtěl hlavou.

„Aso, Havran s sebou vláčel kupu listin. Zmiňoval se o nich někdy?"

Asa se zatvářil zmateně. Potřásl hlavou.

„Neměl nějaký lodní kufr, který by střežil jako oko v hlavě?"

Zdálo se, že směr mých otázek vyvedl Asu z míry. Ani ostatní nechápali. O těch spisech věděl pouze Nemluva. Nemluva a Šepta, která je kdysi vlastnila.

„Aso, nevzpomínáš si na něco neobvyklého?"

Náhle se tomu prckovi rozbřesklo. „Krabice. Měl proutěnou škatuli velkou asi jako rakev. Jednou jsem si z ní dělal legraci.

Havran tehdy pronesl tajemnou poznámku, jako že je v ní schovaný něčí lístek do hrobu."

Spokojeně jsem se usmál. Takže listiny ještě existují. „Co se s tou krabicí stalo?"

„Nevím."

„Aso..."

„Čestně. Zahlédl jsem ji jen párkrát na lodi. Nezajímala mě."

„Felčare, co tím chceš naznačit?" zeptal se Kapitán.

„Mám takovou myšlenku. Je založena na mé znalosti Havrana a Asy."

Všichni se zamračili.

„To, co o Asovi víme, naznačuje, že s takovým týpkem by Havran nechtěl mít nic společného. Zbabělý jako tchoř, nespolehlivý podrazák a ukecaný jak slepičí prdel. Přesto s ním šel Havran do holportu. Vzal Asu s sebou na jih a začlenil ho do své posádky. Proč? Vás to možná netrápí, ale mě ano."

„Unikají mi souvislosti," zavrčel Kapitán.

„Hádám, že Havran chtěl zmizet tak, aby ho už nikdy nikdo nehledal. Když se pokusil vypařit poprvé, odešel do Jalovce. Ale najednou jsme se tu objevili my. Myslel si, že ho hledáme. Co dál? Což takhle zemřít? A před svědky. Nikdo nepronásleduje mrtvé."

„Tvrdíš, že Havran sehrál vlastní smrt a předpokládal, že Asa všechno vyžvaní a tím pádem už po něm neštěkne ani

pes?“ přerušil mě Jilmáč.

„Říkám jen, že bychom měli tuto možnost zvážit.“

Kapitán v odpověď pouze zamyšleně zabručel.

„Ale Asa viděl Havrana umírat,“ zamručel Skřet.

„Možná. Třeba si to jen namlouvá.“

Všichni jsme se otočili k Asovi. Přikrčil se. „Jednooký, vem si ho do parády a prober s ním krok po kroku tu jeho povídačku,“ přikázal Kapitán.

Jednooký propíral mužíka dvě hodiny od začátku do konce a zase zpátky. V jeho historce nenašel ani trhlinku. Asa trval na tom, že viděl Havrana zemřít. Zevnitř ho prý sežrala jakási hadu podobná věc. Moje teorie se začínala hroutit, přesto jsem si byl čím dál víc jist, že je správná.

Třebaže se ostatní postavili proti mně, trval jsem na svém: „Vycházím z Havranovy povahy. Je tu bedna a Pusinka. Ona a ještě zatraceně drahá loď, kterou nechal postavit. Havran dobře věděl, že zanechal v Jalovci stopu. Proč se plavit pár stovek mil a pak zajet do přístavu, když víte, že vás pronásledují? Proč nechávat naživu Boudu, který může prozradit, že jste se zúčastnili rabování Katakomb? A ani za celý svět by nenechal Pusinku samotnou. Ani na minutu. Dobře víte, že by se o ni postaral.“ Moje argumenty připadaly i mně trochu přitažené za vlasy. Vypadal jsem jako kněz, který se pokouší prodat svou víru. „Ale Asa tvrdí, že ji nechali tvrdnout v nějakým hostinci. Říkám vám, Havran měl nějaký plán. Vsadím se, že kdybyste se tam zajeli poptat, zjistili byste, že Pusinka zmizela beze stopy. A pokud by se vám podařilo najít loď, ta škatule by na palubě nebyla.“

„Co pořád máš s tou bednou?“ zabručel Jednooký. Dělal jsem, že ho neslyším.

„Myslím, že máš moc bujnou představivost, Felčare,“ poznamenal Kapitán. „Ale na druhou stranu, Havran je dost fikanej, aby něco takovýho provedl. Jakmile tě odsud budu moci uvolnit, Odjedeš na jih a celou záležitost prověříš.“

„Tak, jak je Havran fikanej, jsou Lapené dost podlé na to, aby na nás ušily pěknou boudu.“

„Přes tenhle most polezeme, až k němu dojdeme.“ Kapitán se otočil k Jednookému. „Nechci vidět, že se Skřetem provádíte zas nějaký kejkle. Jasný? Ty vaše šaškárny by mohly přilákat pozornost Lapených. Felčare, dávej bacha na Asu. Musí ti ukázat místo, kde Havran zemřel. Já se vracím k jednotce. Jilmáči, kousek cesty mě doprovodíš.“

Že by drobná osobní pomsta? Vsadím se, že mi to dal sežrat kvůli mým podezřením vůči Lapeným. Když někoho znáte pár let, můžete v něm číst jako v otevřené knize.

Kapitola třicátá třetí: JALOVEC: STŘET

Kapitánova návštěva přinesla změny. Chlapi zvýšili ostražitost. Jilmáčův vliv rostl a můj slábl. Předvoj Legie se dal opět do kupy. Všichni muži byli připraveni okamžitě vyplnit rozkazy.

Výrazně se zlepšilo spojení, naopak času určeného k spánku začalo být tak málo, až to bolelo. Každého z nás kontaktovali minimálně každé dvě hodiny. Jilmáč našel dost důvodů k tomu, aby všechny muže, s výjimkou sebe, vyslal ze Střechova na místa, kde by je Lapené hledaly jen těžko. A na úbočí kopce, pod černým hradem, mi Asa dělal společnost.

Napětí houstlo. Připadali jsme si jako hejno kuřat, připravené rozprchnout se na všechny strany v okamžiku, kdy se objeví liška. Snažil jsem se zahnat nervozitu dopisováním kroniky. V poslední době jsem ji silně zanedbával a kromě krátkých poznámek jsem do ní mnoho nezaznamenal.

Když už se napětí nedalo snést, chodíval jsem nahoru pozorovat černý hrad.

Úmyslně jsem riskoval; byl jsem jako děcko, co šplhá po větvi, která sahá nad strašlivou propast. Čím víc jsem se k hradu přibližoval, tím silněji přitahoval mou pozornost. Ve vzdálenosti dvou set metrů od něj mne opouštěly všechny ostatní myšlenky. Děs toho místa mi pronikal až do morku kostí a hloubi duše. Až sem na mě doléhal Tyranův stín, vznášející se nad světem. Zakoušel jsem stejné pocity jako Paní, když zvažovala manželovo osvobození. V každé myšlence se objevovala stopa beznaděje.

Svým způsobem byl černý hrad něčím víc než jen pouhou bránou, kterou se mělo na svět vrátit velké a prastaré zlo. Představoval zhmotnění metaforických představ a byl jejich živoucím symbolem. Stejně jako katedrála, ani černý hrad nebyl pouze budovou.

Když jsem civěl na obsidiánové zdi a groteskní výzdobu a vzpomínal na Boudovo vyprávění, nedokázal jsem se vyhnout tomu, abych se ponořil do bahna vlastní duše. Pátral jsem ve svém nitru po prvotní slušnosti, na kterou jsem většinu dospělosti nebral zřetel. Ten hrad, dá-li se to tak říct, vytyčoval meze morálky. Pokud jste měli rozum v hlavě a byli schopni nějakého citu.

Občas mě k hradu doprovázel Jednooký, Skřet, Jilmáč nebo někdo z dalších chlapů. Všechny ta procházka poznamenala. Mohli tam jen tak postávat, plácat nesmysly o jeho stavbě nebo se vážně zamýšlet nad tím, jak ovlivní další budoucnost Legie, ale přitom se v jejich nitrech něco dělo.

Nevěřím v absolutní zlo. Tuto filozofii, která mě provází po celou dobu funkce kronikáře, podrobně popisuji v jiné části kroniky. Věřím, že svět je rozdělen na nás a naše protivníky a o tom, co je dobré a co zlé, rozhodují ti, kteří přežijí. Zřídkakdy najdete člověka skrz naskrz dobrého či zcela zlého. Při bojích s povstalci, před osmi devíti lety, jsme sloužili na straně označované jako strana stínu. Nicméně - viděli jsme daleko více špatností prováděných přívrženci Bílé Růže než stoupenci Paní. Záporné postavy v téhle hře alespoň nic nepředstíraly.

Svět ví, co může od Paní očekávat. Ale ideály a morálka rebelů se neshodují se skutečností. Jsou proměnlivé jako počasí a ohebné jako hadi.

Ale dost už těchto úvah. Takhle na člověka působí černý hrad. Nutí vás znovu procházet všemi postranními stezkami, slepými uličkami a falešnými chodníčky, kterými jste během života prošli. Nutí vás přehodnocovat. Vyvolává

ve vás potřebu stát na něčí straně, třeba i té temné. Zanechává vás nespokojeného s vlastní přizpůsobivou morálkou.

Myslím, že z tohoto důvodu se obyvatelé Jalovce rozhodli předstírat, že černý hrad neexistuje. Představuje cosi hmatatelného, co od okolního světa vyžaduje zaujmout nějaký postoj. Ale lidem se do zaujímání postojů příliš nechce.

Když jsem postával pod těmi černými, sklovitými hradbami, často jsem myslíval na Pusinku, protože ona byla protipólem černého hradu. Představovala pravý opak toho, co hrad symbolizoval. Od chvíle kdy jsem zjistil, co je Pusinka zač, jsem v její blízkosti příliš nepobýval, ale vzpomínám si, že ve mně také vyvolávala vnitřní neklid. Zajímalo mě, jak by na mě působila teď, když vyrostla.

Z Boudova vyprávění jsem vyrozuměl, že Pusinku neobklopuje žádná aura podobná vyzařování černého hradu. Bouda s ní měl jediný záměr - dostat ji do postele. A Havran také nebyl žádný puritán. Dá se o něm říct, že klouzal stále hlouběji do temnoty -i když z těch nejlepších pohnutek.

Hledal jsem v tom nějaký skrytý smysl. Třeba účel světí prostředky. Havran se svým pragmaticky amorálním chováním knížete temnot pokouší zachránit dítě, které představuje jedinou naději světa v boji proti Paní a Tyranovi.

Jak skvělá je představa, že svět i se svými otázkami morálky je jen deskovou hrou s plochými černobílými figurkami a pevnými pravidly bez jakýchkoliv šedivých odstínů.

Dokonce i Asa a Bouda by pocítili auru hradu, kdyby za dne postáli pod jeho strmými stěnami.

Obzvlášť Bouda.

Dostal se totiž do situace, kdy si mohl dovolit pochybnosti a výčitky svědomí. Chci tím říct, že ho už netrápily žádné finanční problémy a ztratil šanci se před námi kamkoli schovat, takže mohl, zhnusen sám sebou, dlouze přemýšlet o svých činech. Několikrát jsem ho vzal s sebou k hradu a pozoroval, jak se hluboko v jeho nitru rozhořívá jiskra skryté slušnosti a jak ho trýzní duševní muka.

*

Nevím, jak to Jilmáč dokázal. Možná že pár týdnů nespal. Ale ve chvíli, kdy Legie sestoupila z Wolanderských hor, měl okupační plán připravený. Jasnačka, byl to jen hrubý nástin, ale vypadal rozhodně daleko líp, než kdokoli z nás očekával.

Seděl jsem právě v Boudově Železné lilii, když k nábřeží dorazily první zvěsti a rozpoutaly mezi lidmi masovou vřavu, největší, jakou jsem kdy zažil. Do Lilie vtrhl Boudův soused, prodejce dřeva, a hulákal: „Ze soutěsky vychází armáda! Cizáci! Jsou jich tisíce! Prý...“

Během následující hodiny přicházeli štamgasti a přinášeli další a další novinky. S přibývajícím časem armáda v jejich podání rostla. Nikdo nevěděl, co má Legie v plánu. Různí svědkové jí připisovali úmysly, které se shodovaly s jejich obavami. Jen pár odhadů se přiblížilo skutečnosti.

Muži se i přes únavu z dlouhého pochodu rychle rozmístili po celém městě. Větší jednotky doprovázeli Jilmáčovi hoši. Do Holínky přivedl Cukrouš posílenou rotu. Už dávno jsme zjistili, že první rebelie vznikají v těch nejhorších slumech. Došlo k několika prudkým střetům. Příchod Legie obyvatele Jalovce zaskočil. Neměli ponětí, proti čemu by vlastně měli bojovat. Většina z nich vyšla do ulic jen se porozhlédnout, co se děje.

Vrátil jsem se ke své jednotce. Pokud Lapené chtěly něco podniknout, byly teď na tahu.

Nedošlo k ničemu. Mohl jsem to konečně předpokládat. Věděl jsem, že nově příchozí oddíly Legie doprovázejí hoši z našeho předvoje. Další dva dny mě na kopci nikdo nenavštívil. Během té doby Legie město dokonale zpacifikovala. Obsadili jsme všechny klíčové body: státní instituce, zbrojnice, opěrné body, a dokonce i hlavní stan strážců v Klauzuře. A život pokračoval dál jako obvykle. Jedinou drobnou komplikaci způsobili uprchlí povstalci, kteří zcela po právu obvinili vévodu, že do Jalovce přivedl síly nepřítele, a pokusili se vyvolat povstání.

Obyvatelé Jalovce jim však příliš nevěnovali pozornost.

Pouze v Holínce nastaly potíže. Jilmáč se pokusil nastolit ve slumech pořádek. Tamní obyvatelé z toho měli pramalou radost. Jilmáč využil Cukroušovy jednotky k násilnému rozbití organizací šéfů podsvětí. Nepovažoval jsem tuto akci za nezbytnou, ale moudřejší hlavy se obávaly, že tlupy zločinců mohou v budoucnu tvořit ohnisko odporu. Taková možnost se musela potlačit v zárodku. Myslím, že velení si tímto tahem chtělo získat i oblibu obyvatelstva.

Třetí den po příchodu Legie přivedl Jilmáč do mého baráku na úbočí kopce Poručíka. „Jak to de?“ zeptal jsem se. Od našeho posledního setkání Poručík strašně zestárl. Ten pochod na západ musel být zatraceně drsný.

„Držíme město pod kontrolou,“ odvětil. „Smradlavá díra, co?“

„Tomu věř. Tchoř je proti ní navoněnej frajer. Vo co kráčí?“

„Chce hodit okem na cíl,“ vysvětlil Jilmáč.

Zatvářil jsem se udiveně.

„Kulhavec tvrdí, že je třeba tohle místo obsadit,“ oznámil Poručík. „Ještě se nerozhodlo kdy. Kapitán mě poslal, abych to tu

omrkl.“

„No, to bude prdel,“ zamumlal jsem. „Moment překvapení nepadá v úvahu.“ Přehodil jsem si přes ramena plášť. Nahoře na kopci pěkně mrzne. Cestou k hradu se ke mně a Poručíkovi přidali Jilmáč a Jednooký. Poručík zamyšleně obhlížel temnou pevnost. Nakonec poznamenal: „Nelíbí se mi. Ani za mák se mi nelíbí.“ Vycítil chladnou hrůzu, vyzařující z tohoto místa.

„Znám chlápka, který byl uvnitř,“ poznamenal jsem. „Ale před Lapenými ani muk. Myslí si, že je mrtvej.“

„Co z něj můžu vytáhnout?“

„Nic moc. Dostal se jen za bránu na nádvoří, a to ještě v noci.“

„Hm. Lapené mají ve Střechově holku, která na hradě byla taky. Mluvil jsem s ní, ale nedostal jsem z ní vůbec nic. Prý

tam byla jen jednou, ale dělala si strachy do kalhot, takže nic neviděla.“

„Ona je ještě naživu?“

„Jo. Mluvíš o té, kterou jste čapli? Jo, je živá. Nejspíš na rozkaz Paní. Hnusná, malá čarodějka. Pojďme se projít kolem hradu.“

Dorazili jsme ke vzdálenějšímu srázu. Kvůli obtížnému terénu jsme postupovali stále pomaleji. Kromě toho nás celou cestu doprovázelo brblání Jednookého. „Odsud se dovnitř bez pomoci Lapených nedostaneme,“ konstatoval Poručík očividný fakt.

„Ať půjdeme z kterékoli strany, bez velké podpory nic nezmůžeme.“

Zpytavě na mě pohlédl.

Seznámil jsem ho s obtížemi, které potkaly Pírku té noci, kdy jsme zajali Boudu a jeho šenkýřku.

„A od té doby?“

„Nic. Ani předtím, ani potom. I ten chlápek, co jezdil dovnitř, nikdy nic zvláštního neviděl. Ale existuje spojení hradu s Mohylovou zemí. Sakra, vždyť za tím stojí Tyran. Pochop, žádná hračka to nebude. A ti uvnitř ví, že něco chystáme.“

Jednooký vyrazil pisklavý zvuk. „Co je?“ vyštěkl Poručík.

Jednooký ukázal rukou kamsi nahoru. Všichni jsme pohlédli na hradby, rýsující se dobrých osmnáct metrů nad námi. Neviděl jsem nic. Poručík také ne. „Co je?“ tázal se znova.

„Něco nás pozoruje. Pěknej hnusák.“

„Taky jsem ho zblejsk,“ přidal se Jilmáč. „Vysokej, vychrtlej chlápek, žlutej jak citron s hadíma očima.“

Změřil jsem si zeď. „Jaks ho odsud mohl tak dobře vidět?“

Jilmáč se zachvěl a pokrčil rameny. „Mohl. A vůbec se mi nelíbil. Tvářil se, jako by mě chtěl sežrat.“ Prodírali jsme se podrostem a obcházeli balvany. Pořád jsme hlídali jedním okem hrad a druhým strmý sráz. Jilmáč zamumlal: „Hladovej pohled, to je vono. Měl takovej hladovej pohled.“

Dorazili jsme k hřebenu na západní straně hradu. Poručík se zastavil. „Jak nejblíže se dokážeme dostat?“

Pokrčil jsem rameny. „Nevím, ještě nikdy jsem nesebral dost odvahy, abych zkusil jít blíž.“

Poručík přecházel sem a tam a o něčem usilovně přemýšlel. „Zjistíme to, nechám přivést pár vězňů.“

Nasál jsem vzduch mezi zuby a odvětil: „Místní lidi nedostaneš k tomu hradu ani párem volů.“

„Myslíš? Což jim slíbit výměnou milost? Cukrouš nechal sbalit polovinu všech darebáků z Holínky. Vytáhl na křížovou výpravu proti zločinu. Při třetí stížnosti provinilce bez milosti zhaftne.“

„Zní to až moc jednoduše,“ poznamenal jsem. Chtěl jsem říct, že Cukroušova myšlenka je jednoduchá, ale rozhodně ne snadno proveditelná. Přešli jsme kolem zdi a zamířili k bráně, abychom si ji prohlédli.

Poručík se zachechtal. Měsíce strádání z něj rozhodně nevysály jeho podivný smysl pro humor. „Jednoduché otázky dávají prosté odpovědi. Pár měsíců Cukroušových reforem a z vévody se stane národní hrdina.“

Důvody byly nabíledni. V Jalovci vládlo bezpráví, řízené pravidly místních hlavounů. Věčně pronásledované davy Boudů žily v neustálé hrůze. Každý, kdo tento strach zmenší, získá si jejich nehynoucí přízeň. Pokud se tato přízeň vhodně přikrmí, přežije i pozdější přehmaty.

Zajímalo by mě, zda by podpora takových padavků k něčemu byla. A i kdyby, otázkou zůstávalo, jestli by nám po tom, co bychom jim naočkovali trochu odvahy, později nepůsobili potíže. Odstraňte každodenní útlak, na který jsou zvyklí, a časem si začnou představovat, že to vy je utiskujete.

Zažil jsem stejnou situaci už dříve. Malí lidé musí nenávidět, potřebují mít někoho, koho mohou obvinit z vlastní neschopnosti.

Ale tenhle problém teď řešit nemusíme. Naši okamžitou, intenzivní pozornost si vyžádala jiná neodkladná záležitost.

Když jsme se v řadě za sebou blížili k hradu, brána se náhle prudce otevřela. Proti nám vyrazilo půltucet divoce vyhlížejících bytostí oděných v černém. Ucítil jsem, jak mě pohltila vlna otupělosti. Jiskřička strachu, která ve mně vzplála, okamžitě pohasla. Útočníci již urazili polovinu vzdálenosti k nám a jediné, co jsem si přál, bylo vzdát se.

Rozbolely mě údy a hlava mi začala třeštit. Žaludek se mi křečovitě stáhl a strnulost se náhle vytratila.

Vtom začal Jednooký předvádět podivné kousky. Tančil, štěkal jako vlče a rukama mával jako poraněný pták křídly. Velký kouzelnický klobouk mu slétl z hlavy a vánek ho hnal s kopce, dokud se nezapletl do houští. Mezi ňafáním vykřikl: „Hoďte sebou, pitomci! Neudržím je věčně.“

Švunk! Jilmáčův meč vylétl z pochvy. Vzápětí tasil Poručík. Já jsem měl po ruce jen dlouhou dýku. Vytrhl jsem ji z pouzdra a přidal se k ostatním. Bytosti z hradu stály jako přimrazené a v hadích očích se jim zračilo překvapení. Poručík k nim dorazil jako první. Zpomalil a vedl mocný Obouruční úder na krk jedné příšery.

Tahá s sebou široký meč, který zatraceně připomíná popravčí. Rána, kterou právě zasadil, by přeťala krky tří mužů. Meč se sice zakousl hluboko, ale hlavu oběti neoddělil. Všechny tři nás pocákal proud krve.

Jilmáč a já jsme současně zabořili zbraně do dalších protivníků. Jeho meč pronikl do těla oběti třicet centimetrů. Já měl pocit, jako bych zaťal dýku do měkkého dřeva. Vnořila se do mého nepřítele pouhých sedm centimetrů. Pravděpodobně jsem nezasáhl žádný z životně důležitých orgánů. Vytrhl jsem čepel z rány a zapátral ve svých lékařských znalostech. Chtěl jsem na těle té stvůry najít lepší místo, kde by ji můj zásah spolehlivě zabil. Jilmáč, aby si uvolnil hrot meče, nakopl protivníka do hrudi.

Poručík měl nejlepší zbraň a používal skvělou metodu. Zatímco my jsme marnili čas, jeho čepel se zakousla do dalšího krku.

Pak Jednookému došly síly. Oči hradních kreatur ožily. Zaplála v nich divoká zloba. Lekl jsem se, že se dva zbylí nezranění tvorové na nás vrhnou. Ale Poručík divoce zamával mečem a oni se dali na ústup. Ten, kterého jsem zranil dýkou, se potácivě vydal za nimi. Než dorazil k bráně, upadl. Pokoušel se doplazit dovnitř, ale brána se mu s třeskem zabouchla před nosem.

„Je po všem," prohlásil Poručík. „Tihle maníci už nás víckrát otravovat nebudou. Jednooký, skvělý výkon." Mluvil tiše, ale hlas se mu chvěl na hranici hysterie. Ruce se mu třásly. Unikli jsme o myší pšouk. Kdyby nás nedoprovázel Jednooký, byli jsme bez šancí. „Myslím, že jsem pro dnešek viděl dost. Vracíme se."

Devadesát procent mého já chtělo prchat, co mu nohy stačí. Deset procent dodržovalo disciplínu. „Vezměme tělo jednoho z těch parchantů s sebou," zaskřehotal jsem ústy vyschlými strachem.

„A, proč, k sakru?" chtěl vědět Jilmáč. „Chci ho rozřezat a podívat se, co je zač." „Máš recht." Poručík si dřepl a popadl jedno tělo pod pažemi. Kladlo chabý odpor. Rozechvěle jsem ho uchopil za nohy nazuté do vysokých holínek a zvedl. Stvoření se zlomilo v pase.

„K čertu s tím," zaklel Poručík. Pustil tělo a přešel na mou stranu. „Potáhneme ho každý za jednu nohu." Zabrali jsme a tělo sklouzlo stranou. Začali jsme se hašteřit, čí

je to vina.

„Hele, hoši, nechtěli byste přestat žvanit?" zavrčel Jednooký. Bodl černým vrásčitým prstem směrem k hradu. Ohlédl jsem se. Na hradbách se vynořily další kreatury. Okamžitě se prohloubila aura děsu, vyzařující z hradu.

„Něco se děje," vyhrkl jsem a fofrem zamířil z kopce. Levou rukou jsem pevně svíral nohu bytosti z hradu. Poručík vyrazil zároveň se mnou. Naše břemeno za námi poskakovalo po kamenech a smýkalo se křovím.

Buuum! Cosi narazilo do svahu jako obří noha. Cítil jsem se jako šváb, který prchá před člověkem, co šváby nenávidí a snaží se je rozdupat. Další dupnutí a země se zatřásla ještě více.

„Kurvafix," vyhrkl Jilmáč a prosvištěl kolem mě dlouhými kroky. Přikrčený Jednooký pelášil hned za ním. Rychle získávali náskok, takže od nich nám žádná pomoc nekynula. Třetí a čtvrtá rána následovaly v pravidelných intervalech. Každá vždy dopadla o kousek blíž. Při té poslední nám obloukem nad hlavami přelétlo kamení a kusy uschlých křovin.

O padesát metrů níž se Jednooký prudce zastavil, otočil a pustil se do svých magických kousků. V napřažených rukou se mu zhmotnila koule bledého, modrého ohně a s řevem vyrazila k hradu. Minula mé ucho s bídou o třicet centimetrů. Jen co jsme s Poručíkem proběhli kolem Jednookého, zasypalo nás páté obří dupnutí úlomky skal a suchých větví.

Jednooký nechal šíleného skučení a znovu se obrátil na útěk. Vykřikl: „Na víc se nezmůžu. Raději toho šaška nechte ležet a vemte nohy na ramena." Prchal jako zajíc, pronásledovaný smečkou psů.

Vtom údolí kolem přístavu naplnil řev. Z jižního svahu bleskově přifičela dvojice teček tak rychle, že ji lidským okem nebylo téměř možno sledovat. S dunivým řevem proletěla nad námi a s příšerným rachotem narazila do hradu. Zdálo se mi, Že oba body něco poutalo k sobě, ale na sichr jsem to tvrdit nemohl.

Vzápětí se objevil další pár; bylo vidět, že se opravdu otáčí kolem společného středu. Tentokrát jsem si ho prohlédl lépe. Bylo to tak, dva spojené body rotovaly a letěly za dunivého rachotu vzduchem. Rychle jsem se ohlédl. Obrysy hradu zmizely za barevnou stěnou. Zdálo se, jako by někdo vychrstl na hrad obrovské vědro barvy. Ta nedokázala ke sklovitému povrchu přilnout a začala stékat.

„Teď se do toho vložily Lapené," hekl Poručík. V očích mu plálo šílenství, ale nepřestával svírat nohu té zatracené hradní bytosti. Její černý oděv se zachytil o křoví. V panice jsme se jej pokoušeli vymotat. Přitom jsem se nepřestával ohlížet v obavě, že shora něco přiletí a všechny nás to rozmačká.

Přelétla další dvojice koulí a rozstříkla barvy po hradních zdech. Nezdálo se, že by koule napáchaly nějaké škody, jen na chvíli zaměstnaly obyvatele černé pevnosti.

Osvobodili jsme z křoví naši kořist a uháněli pryč.

Objevil se odlišný pár teček a začal prudce klesat. Ukázal jsem prstem: „Šepta a Pírka." Lapené, doprovázené kvílivým jekotem, směřovaly k černému hradu. Jeho hradby zahalila ohnivá stěna. Zdálo se, že obsidián taje, stéká jako vosk a mění již tak groteskní dekorace v ještě bizarnější útvary. Lapené se stáhly, nabraly výšku a stočily se k dalšímu náletu. Mezitím další dvojice koulí s řevem přeletěla údolí a zbarvila vzduch ohnivými barvami. Bohužel jsem si tuto skvělou zábavu s nádhernou podívanou nemohl vychutnat, protože jsem musel pelášit do bezpečí.

Svah se opět roztřásl dupnutím neviditelného obra. Za námi se objevila jáma o průměru pěti metrů a metr a půl hluboká. Kamení a kusy dřeva se rozletěly na všechny strany. Rána nás minula o pouhé čtyři metry. Zato tlaková vlna nás srazila na zem. Řada děr připomínajících obří stopy se táhla po svahu nahoru k hradu.

I když to byl mohutný úder, nedosahoval již razance těch předchozích.

Pírka a Šepta se opět vrhly střemhlav proti černému hradu a pevnostní hradby znovu začaly tát, stékat a měnit tvar. Pak vzduch roztrhly hromové rány. Bum - buuum! Obě Lapené zmizely v oblacích kouře. Když se z nich vynořily, řítily se jejich koberce nekontrolované k zemi a Lapené se usilovně pokoušely znovu je ovládnout. Z obou se kouřilo jako z Pírky v tu noc, kdy jsme zajali Boudu, a snažily se nabrat výšku.

Obránci hradu obrátili veškerou pozornost k nim. Díky tomu se mně i Poručíkovi podařilo uniknout.

Kapitola třicátá čtvrtá: JALOVEC: ÚTĚK

Zdi Lilie se několikrát otřásly.

Bouda leštil džbánky a přemítal, kdo z jeho hostů patří k Černé legii. Z těch otřesů byl poněkud nervózní. Z oblohy se ozval jekot, který se stupňoval, a pak se začal vytrácet kamsi k severu. O chvilku později se země opět otřásla, až se rozcinkaly džbánky na policích. Bouda se rozběhl ke dveřím. Malá část jeho prohnané mysli nepřestávala sledovat hosty a pokoušela se určit, který z nich ho pozoruje. S příchodem Legie se jeho naděje na útěk drasticky zmenšila. Teď už nevěděl, kdo je kdo. Ale jeho znali všichni.

Právě když vyrazil na ulici, ozval se od Klauzury další hřmot. Bouda sledoval napřažené ruce přihlížejících. Dvojice koulí, spojených provazem, svištěla na sever. O chvilku později ozářila celý Jalovec mnohobarevná záře.

„Černý hrad!“ křičeli lidé. „Střílejí na černý hrad.“

Bouda měl ze svého místa na ulici na hrad dobrý výhled. Najednou hrad zmizel za barevnou záclonou. Hrůza sevřela Boudoví srdce. Nedokázal to pochopit. Tady byl přece v bezpečí. Nebo ne?

Byl skutečně v bezpečí? V Legii sloužili mocní čarodějové. Ti by hradu nedovolili... Mohutná rána jako úder obřího kladiva rozhodila na severním úbočí kamení do všech stran. Bouda neviděl, co se stalo, ale okamžitě poznal, že hrad na někoho zaútočil. Nejspíš na Felčara, který tam nahoře hlídkoval a držel hrad v izolaci. Možná se obyvatelé hradu pokoušeli prorazit si cestu ven.

Křik davu obrátil Boudovu pozornost ke dvěma bodům, jež se řítily z oblohy. Hrad zahalily ohnivé plameny. Obsidián na stěnách hradeb začal pod náporem ohně měnit tvar, ale pak znovu nabyl obvyklé podoby. Útočníci se vznesli, aby znovu nalétli na hrad. Další dvojice koulí, zjevně vystřelená ze Střechova, narazila do hradeb. Zároveň k pevnosti zamířili i letci na kobercích.

Zděšený Bouda věděl, co jsou zač a o co se pokoušejí. Nic netušící obyvatelé Holínky kolem něj začali šílet.

Bouda nepřestával v duchu hodnotit svou situaci. Všude kolem pobíhali vojáci Černé legie a zaujímali bojová postavení. Jednotky se řadily a pospíchaly pryč. Dvojice žoldnéřů se rozestavěly na místa určená k potlačení nepokojů. Bouda si uvědomil, že nikdo z jeho hlídačů není poblíž.

Vklouzl zpět do Lilie, vyběhl po schodech a vtrhl do svého pokoje, kde zamířil k tajnému úkrytu. Nacpal si do kapes všechno zlato a stříbro. Pak přemohl odpor, zavěsil si na krk amulet a zasunul jej pod košili. Naposledy přelétl zrakem pokoj, zdali něco nezapomněl, a pospíchal ke schodům. Kromě Sal, která stála ve dveřích a pozorovala podívanou na severním svahu, zela nálevna prázdnotou. Bouda ji nikdy neviděl tak klidnou a vyrovnanou. „Sal.“

„Krutimíre? Nadešel čas?“

„Ano. Nechal jsem v kase dvacet leva. Dokud tu budou popíjet vojáci, nic ti chybět nebude.“

„Copak všechny tvé problémy mají něco společného s tím, co se dnes děje tam nahoře?“

„Myslím, že jo. A nejspíš to bude ještě horší. Vojáci přišli, aby hrad zničili. Pokud se jim to podaří.“ „Kam odjíždíš?“

„Nevím,“ odvětil Bouda popravdě. „I kdybych to věděl, stejně bych ti to neřekl. Dostali by to z tebe.“ „Kdy se vrátíš?“

„Možná nikdy. Rozhodně ne dřív, než odtáhnou.“ Pochyboval, že Legie vůbec kdy zmizí. A i kdyby odtáhla, stejně by ji nejspíš nahradily jiné jednotky. Nezdálo se, že by ta jejich Paní patřila k osobám, které se dají o cokoli připravit.

Bouda políbil Sal na tvář. „Dávej na sebe pozor. A příliš se s dětmi neuskrovňujte. Kdyby se objevila Líza, vyřiď jí, že má padáka. Pokud se vrátí Moula, pověz mu, že mu odpouštím.“

Bez ohlédnutí zamířil k zadním dveřím. Rány a záblesky kolem hradu neustávaly. V jednom okamžiku se cosi s vytím hnalo ke Střechovu, ale nad Klauzurou se rozhostilo ticho. Sklonil hlavu, zvedl límec a bočními uličkami pospíchal k nábřeží.

Hlídku potkal jen dvakrát. Ta první mu vůbec nevěnovala pozornost. Kaprál, který vedl druhou, mu doporučil, ať pohne zadkem a zmizí z ulice. Vzápětí hlídka odpochodoval.

Z Nábřežní ulice skrze stěžně a ráhna bezpočtu lodí Bouda znovu spatřil černý hrad. Zdálo se, že potyčka již skončila a hrad během ní utrpěl citelné ztráty. Z pevnosti stoupal hustý, černý kouř. Sloup mastného dýmu se linul vysoko k nebi, kde vytvořil temný mrak. Na svahu pod hradem to vřelo jako v mraveništi. Bouda byl přesvědčen, že se tam k útoku připravuje Černá legie.

Nábřeží překypovalo horečnou činností. Asi tucet plavidel mířilo kanálem ven z přístavu. Všechny cizí lodi se připravovaly k odplutí. Samotná řeka se zdála podivně neklidná a rozbouřená.

Bouda obešel tři lodi, než jeho peníze zacinkaly dostatečně nahlas. Pirátsky vyhlížejícímu kapitánovi zaplatil deset leva a našel si místečko, dobře kryté před pohledem z břehu.

V okamžiku, kdy loď odrazila, doběhl na molo v čele skupiny vojáků muž jménem Lichvář a snažil se křikem přimět kapitána k okamžitému návratu.

Kapitán vojákům obscénním gestem naznačil kam mohou jít a nechal loď unášet proudem z přístavu ven. Pro velký počet odplouvajících plavidel zde nebylo dost vlečných lodí.

Vojáci odměnili kapitána za jeho prohřešek šípem do krku. Překvapení námořníci ztuhli hrůzou. Vzápětí se na loď snesly šípy jako krupobití a zabily několik dalších mužů, včetně prvního důstojníka a loďmistra. Bouda, vyděšený jako dosud nikdy v životě, se choulil v úkrytu.

Věděl, že jsou to ostří hoši. S těmito chlapy nebylo radno si zahrávat. Netušil však, jak skutečně jsou tvrdí a jak dokážou být krutí. V této situaci by vévodovi lidé jen bezradně pokrčili rameny a s kletbami odtáhli, ale nikoho by nezmasakrovali.

Šípy dopadaly s lehkým ťukáním na loď, dokud se jim nedostala z dostřelu.

Teprve pak Bouda vykoukl a sledoval, jak město zvolna mizí v dálce. Vzdalovalo se velmi pomalu.

K Boudovu údivu se na něj žádný z námořníků nezlobil. Pravda, měli vztek, ale nikdo si útok a Boudovo naloděni těsně před vyplutím nespojil.

Konečně v bezpečí, pomyslel si radostně Bouda. Nadšení mu vydrželo přesně do té doby, než začal přemýšlet, kam se vrtne a co bude dělat, až tam dorazí.

„Pane,“ zvolal jeden námořník, „tamhleta barkasa jde po nás.“ Boudoví opět spadlo srdce do kalhot. Ohlédl se a spatřil člun, který právě odrazil od břehu. Jeho posádka se pokoušela napnout plachtu. Na palubě stáli muži v uniformách Černé legie a popohánělí lodníky nadávkami.

Bouda zalezl zpět do úkrytu. Nebylo pochyb, že posádka, poučena ztrátami, by ho raději vydala, než by se vystavila dalšímu nebezpečí. Pokud by si ovšem námořníci uvědomili, že Lichvář jde po něm.

Jak jen ho mohl ten chlap vyčmuchat?

Magie. No sichr. Nic jiného to být nemohlo.
Znamená to snad, že ho najdou všude?

Kapitola třicátá pátá: JALOVEC: ŠPATNÉ ZPRÁVY

Nakonec se zmatek uklidnil. Závěr vypadal docela dramaticky, i když ne tak působivě jako některé jiné akce, které jsem s Legií zažil, jako například bitva na Slzavých schodech nebo boje u Krásy. Tady to bylo jen bum a prásk, což zamávalo spíš s lidmi z Jalovce než s námi nebo obyvateli černého hradu. V našich řadách nezpůsobili žádné ztráty. A nejhorší, co potkalo je, byli ti mrtví před branou hradu. Požár uvnitř pevnosti jim nezpůsobil žádné vážné škody. Aspoň podle tvrzení Lapených.

Šepta, celá očazená, přistála s kobercem vedle mého stanoviště. Vyčerpaně se vpotácela dovnitř, ale nezdála se zraněná. „Jak to začalo?“ zaskuhrala už ve dveřích.

Poručík jí podal hlášení.

„Začínají se bát,“ zabručela. „Možná jsou zoufalí. Snažili se vás zahnat nebo zajmout?“

„Jednoznačně zajmout,“ vyhrkl jsem. „Než se na nás vrhli, poslali proti nám nějaké uspávací kouzlo.“ Jednooký souhlasně přikývl.

„Jak to že neuspěli?“

„Jednooký jejich kouzlo zlomil a obrátil je proti nim. Tři z nich jsme zabili.“

„Aha! Není divu, že je popadl vztek. Jednoho jste přitáhli s sebou, ne?“

„Napadlo mě, že když jednoho rozřežu a zjistím, z čeho se skládá, třeba jim lépe porozumíme.“

Šepta se odmlčela, zřejmě navázala kontakt s velitelkou. Když opět procitla, pohlédla na mě: „Dobrý nápad. Ale provedu to já s Pírkou. Kde je mrtvola? Hned ji převezu do Střechova.“

Ukázal jsem na tělo. Leželo na dobře viditelném místě. Poslala dva muže, aby je odnesli na koberec. „Ať tě ani nenapadne si myslet, že ještě někdy pohneme prstem,“ zamumlal jsem. Šepta mě slyšela, ale zdržela se poznámek.

Když ti dva naložili tělo, otočila se k Poručíkovi: „Okamžitě vypracujte plán obléhání. Vybudujte obléhací valy. Kulhavec vám rád pomůže. Zdá se, že se ty kreatury pokusí prorazit ven z hradu nebo někoho zajmout - možná obojí. Nic takového nesmíte dopustit. S tuctem zajatců by už třeba mohli otevřít průchod. Pak byste museli čelit Tyranovi. A s ním by nebyla žádná sranda.“

„Kurva, to teda ne.“ Poručík se občas chová jako pěkně ostrej hoch. V takových chvílích by se dokázal postavit i Paní. „Proč se nesebereš a nevypadneš? Starej se o svou práci a mně přenech tu mou.“

Měl jsem pocit, že jeho výbuch je poněkud nemístný, ale Poručík měl Lapených plné zuby. Celé měsíce mašíroval s Kulhavcem, který si představoval, že je velitelem. Jemu i Kapitánovi lezl už tenhle Lapený krkem. A možná právě díky Kulhavci se Legie s Lapenými nesnášela. I Kapitán měl jen jedny nervy. Choval se ovšem daleko diplomatičtěji než Poručík. Rozkazy, které se mu nehodily do krámu, prostě ignoroval.

Navečer jsem se šel podívat, jak pokračují přípravy na obléhání. Z Holínky proudily davy dělníků s lopatami přes rameno a děsem v očích. Naši chlapi odložili nářadí a převzali role dozorců. V černém hradu čas od času vztekle zabublalo jako v sopce, která však už své síly vyplýtvala. Dělníci se občas rozprchli, a tak jsme kolem nich museli rozestavět stráže. Tehdy jsme ztratili většinu sympatií, které jsme si získali čistkami v Holínce.

Všiml jsem si, že mě hledá rozzuřený Lichvář. Podvečerní slunce zvýrazňovalo vzteklou grimasu, kterou měl v obličeji. Když mě spatřil, zrozpačitěl. Vyšel jsem mu naproti: „Tak jaké špatné zprávy mi neseš?“

„Zatracenej Bouda. V tom zmatku zahnul kramle.“

„V jakým zmatku?“

„Celý město se zbláznilo, když se Lapené vrhly na hrad. Zdrhnul a my ztratili jeho stopu. Skřet ho našel, až když Bouda bezpečně seděl na lodi, co mířila do Medákova. Pokusil jsem se té lodi zabránit v odplutí, ale ufoukla mi. Nejdřív jsme na ně stříleli, pak jsem zabral člun a vyrazil za nimi, ale byli rychlejší.“

Nejprve jsem Lichváře proklel do horoucích pekel. Pak jsem zažehnal touhu uškrtit ho a začal jsem přemýšlet. „Proč ten chlap tak blbne, Lichvo?“

„Bojí se, Felčare. Všeho, i vlastního stínu. Nejspíš se domníval, že ho chceme odkrouhnout. Skřet tvrdí, že je za tím něco víc, ale víš, jak ten čaroděj vždycky rád věci komplikuje.“ „Například?“

„Skřet říká, že Bouda chtěl udělat za minulostí tlustou čáru. A strach, který z nás měl, ho popohnal k útěku.“ „Jakou tlustou čáru?“

„Však víš. Chtěl se oprostit od výčitek svědomí za všechno, co napáchal. Taky se bál inkvizitorů. Bejk ví, že se zúčastnil rabování Katakomb, a rád by mu v okamžiku, kdy se vrátí do Jalovce, skočil po krku.“

Pohlížel jsem dolů na zešeřelý přístav. Stále z něj Vyplouvala další a další plavidla. Nábřeží bylo pusté. Kdyby odpluli všichni cizinci, rázem by naše popularita v Jalovci silně klesla. Život města z velké části závisel na obchodu.

„Vyhledej Jilmáče. Vyřiď mu, že tě posílám pronásledovat Boudu. Najdi Bachaře a jeho partu a přiveď Boudu zpátky. Když už tam budeš, zjisti, co je s Pusinkou a Bejkem.“

Lichvář se tvářil jako odsouzenec na smrt, ale neodvážil se nic namítat. Jeho konto zatížilo pěkných pár vroubků. Výprava bez společnosti kamarádů byla jen mírným trestem. „Rozumím,“ zabručel a vytratil se.

Vrátil jsem se v myšlenkách k úkolům, které nás právě čekaly.

Zmatek mezi lidmi se sám postupně uklidnil. Vojáci utvořili
z místních obyvatel pracovní čety. Za chvíli už hlína jen lítala.

Nejdříve bylo třeba vybudovat pořádně hluboký příkop, aby se ty příšery nemohly dostat ven z hradu, a pak za ním vztyčit palisády.

Jeden z Lapených stále kroužil ve vzduchu a z výšky pozoroval černý hrad.

Z města proudily kolony vozů a přivážely stavební dříví a suť. Dole ve městě skupiny dělníků bouraly domy na stavební materiál. Ačkoli se jednalo o staré baráky, které měly být už dávno strženy a nahrazeny novými, jejich obyvatelé se rozhodně neradovali, že jsme jim zničili domovy.

Jednooký a staršina jménem Chabrus odvedli velkou skupinu dělníků na druhou stranu hradu, na nejstrmější úbočí, kde začali podkopávat základy, aby se hradní stěna zřítila ze srázu. Nikterak tyto úmysly netajili. Ostatně, ani to nemělo smysl zkoušet. Naši protivníci vládli schopnostmi prokouknout každou lest.

Ovšem podkopat hradby, byť i s pomocí Jednookého, byla ve skutečnosti zatraceně nesnadná práce na mnoho týdnů. Dělníci by museli vylámat několik metrů pevné skály.

Tato práce patřila k jednomu z mnoha zastíracích manévrů, které Poručík vymyslel, i když způsob, jakým obléhání naplánoval, umožňoval zaměnit kterýkoli z nich obratem ruky za hlavní směr útoku. Vzhledem k tomu, že dostal k dispozici veškeré obyvatelstvo Jalovce, mohl vyzkoušet všechny možnosti.

Postup opevňovacích prací ve mně vyvolal pocit hrdosti, že patřím k Legii. Sloužil jsem v ní již řadu let, ale ještě nikdy jsem se nezúčastnil tak rozsáhlého projektu. Nikdo nám totiž zatím neposkytl takové prostředky. Potuloval jsem se kolem, až jsem narazil na Poručíka. „Jaká je vlastně naše strategie?“ zeptal jsem se, protože mě s ní nikdo neseznámil.

„Přibít je na místě, aby se nemohli dostat ven. Pak se do nich pustí Lapení.“

Jednoduché a účinné. Souhlasně jsem zabručel, přestože jsem očekával, že celá operace bude daleko složitější. Ty kreatury uvnitř se bez boje nevzdají. Předpokládal jsem, že Tyran se neklidně převaluje v hrobě a kuje plány na protiútok.

Musí to být peklo, ležet pohřben zaživa, odsouzen k tužbám a nadějím, které ani zdaleka nemůžete ovlivnit. Taková nemohoucnost by mě zničila během několika hodin.

Také jsem Poručíkovi předal zprávu o Boudově útěku, ale s ním to ani v nejmenším nehnulo. Bouda byl pro něj jen neznámý posera. Poručík nevěděl nic o Pusince a Havranovi. Havrana považoval za dezertéra a Pusinku za jeho štětku. Nic zvláštního. Chtěl jsem, aby věděl o Boudově útěku a zmínil se o něm před Kapitánem. Kapitán by mohl chtít podniknout mnohem ráznější kroky, než jaké jsem doporučil Jilmáčovi.

Chvíli jsme tam s Poručíkem jen tak postávali. On pozoroval dělníky při práci, já zase řadu vozů směřující na kopec. Jeden z nich nám snad vezl večeři. „Už mi to studené žrádlo leze krkem,“ zavrčel jsem.

„Poradím ti, co bys měl udělat, Felčare. Měl by ses oženit a usadit se.“

„Jasňačka,“ odsekl jsem sarkastičtěji, než jsem původně chtěl. „Hned po tobě.“

„Ne, fakt. Tohle město je k tomu jako stvořené. Otevřeš si praxi, budeš léčit boháče. Řekněme vévodovu rodinu. A pak, jakmile dorazí tvé děvče, požádáš ji o ruku a hotovka.“

Ucítil jsem, jak se mi do srdce zabodly ledové dýky. „Děvče?“ zaskřehotal jsem.

Nasadil široký úsměv. „No, sichr. Nikdo ti to neřekl? Přijede na tohle velký představení. Osobně ho bude kočírovat. Takže, hochu, nadchází tvá velká příležitost.“

Velká příležitost, ale k čemu?

Hovořil samozřejmě o Paní. Už je to dávno, ale chlapi si do mě pořád ještě rádi občas rýpnou díky jistým romantickým příběhům, které jsem napsal, ještě než jsem se s Paní setkal. Utahují si z každého, když ví, kudy se mu dostat pod kůži. Pořád ta samá písnička. Tak už to mezi chlapy chodí.

Vsadím se, že jen co se ten zatracenej zkurvysyn tuhle novinku domákl, třepal se celej říčnej a čekal na příležitost, aby ji na

mě vybalil.

Paní přijede do Jalovce. Začal jsem vážně zvažovat, zda bych neměl dezertovat, dokud

kotví v přístavu ještě pár lodí.

Kapitola třicátá šestá: JALOVEC: OHŇOSTROJ

Nečinnost obyvatel hradu nás ukonejšila. Dovolila, abychom se alespoň chvíli domnívali, že můžeme poklidně přijít a beze všeho zaklepat na vrata. Místní dělníci se dva dny dřeli na severním hřebeni a vykopali pěkně hluboký příkop, vztyčili větší část palisády a podkopali kus hradní stěny. Pak hrad vystrčil růžky.

Celá akce proběhla dost zmateně a zašmodrchaně. S odstupem času se dokonce zdá, že dopadla zcela jinak, než očekávali.

V té bezměsíčné noci ozařoval skupiny pracujících dělníků svit ohňů, pochodní a luceren. V místě, kde dokončili příkop i palisádu, nechával Poručík každých sto metrů vztyčit dřevěnou věž a vedle ní umístit malou balistu. Balista se pak měla dopravit na vrcholek věže. Ztráta času, pomyslel jsem si. Jakou váhu mohou mít světské obléhací stroje proti síle Tyranových sloužících? Ale Poručík, náš odborník na obléhání, byl rozhodnut splnit svůj úkol beze zbytku. Takže balisty musely být po ruce, i kdybychom je nakrásně nepoužili.

Bystrozrací legionáři, kteří hlídkovali na téměř dokončených věžích, se pokoušeli nahlédnout do hradu. Jeden z nich zaznamenal pohyb u brány. Místo aby spustil poplach, poslal zprávu Poručíkovi. Ten vylezl nahoru, rozhlédl se a matně zahlédl cosi plížit se ven z hradu směrem, kde pracovala parta pod vedením Jednookého. Přikázal bubnovat, troubit na poplach a vystřelovat do vzduchu zapálené šípy.

Hluk poplachu mě probudil. Vyrazil jsem ze stanu, abych se podíval, co se děje. Zpočátku jsem neviděl nic.

Na vzdálené straně svahu se Jednooký a Chabrem chopili zbraní. Dělníci však propadli panice. Mnoho jich zemřelo nebo se zmrzačilo při pokusu uprchnout po příkrém, skalnatém srázu, porostlém křovinami. Jen pár jich mělo dost rozumu, aby zůstali stát na místě.

Ti hoši z hradu chtěli provést rychlý výpad, zajmout několik dělníků, vtáhnout je dovnitř a díky nim dokončit rituály nezbytné pro Tyranův příchod. Jakmile byli prozrazeni, hbitě změnili plán. Chlapi z věží nás řevem upozorňovali na další kreatury, jež proudily branou ven. Poručík nařídil zahájit palbu k odvrácení pozornosti. Do prostoru poblíž brány dopadlo několik malých koulí hořícího roští. Pak poslal muže za Skřetem a Nemluvou, aby se postarali o kvalitnější osvětlení bojiště, než dokázal zajistit Poručík a jeho lidé.

Skřet pobýval v Holínce. Takže mu potrvá nejméně hodinu, než sem dorazí. Kde by mohl být Nemluva, jsem neměl ani šajn. Přestože do Jalovce dorazil už před týdnem, ještě jsem ho nezblejsk ani jednou.

Poručík nechal zapálit signální ohně, aby na naši prekérní situaci upozornil pozorovatele ve Střechově.

Konečně se objevil Lapený a hned zjišťoval, co se děje. Ukázalo se, že je to Kulhavec. První věcí, kterou udělal, bylo, že posbíral několik oštěpů, něco s nimi provedl a vrhl je shora na zem. Oštěpy se zabodly do prostoru mezi příkopem a hradem a rozzářily se nazelenalým světlem.

Na vzdálenějším svahu si Jednooký zajistil vlastní osvětlení rotujícími fialovými pavoučími sítěmi, které pouštěl po větru. Svit sítí ozářil půltucet postav v černém. Naše šípy a oštěpy na ně okamžitě zamířily.

Než se tvorové vzpamatovali, tak jsme jich pár dostali. Svah ozářilo světlo, vzápětí vybledlo v mihotavou auru, která obklopila každou bytost. Pak zaútočili.

Na hradbách se objevily další postavy. Metaly po nás předměty o velikosti lidské hlavy, které se s nadskakováním kutálely k podkopu. Jednooký provedl nějaké kejkle a změnil jejich dráhu, jen jeden mu unikl. Ten za sebou zanechal stopu lemovanou vojáky a dělníky v bezvědomí.

Tvorové z hradu zjevně počítali se vším kromě Jednookého. Kulhavci dokázali pěkně zasolit, ale proti Jednookému se nezmohli zhola na nic.

Když se hradní kreatury přiblížily, zaštítil své muže kouzlem a přinutil je postavit se nepříteli tváří v tvář. Hodně jeho chlapů padlo, ale útočníky odrazili.

Mezitím tvorové zaútočili na příkop a palisádu právě v místě, které jsem si vybral za pozorovací stanoviště. Vzpomínám si, že jsem byl spíše zvědavý, než abych měl strach.

Kolik jich bylo? Z Boudova vyprávění jsme získali obraz téměř neobydleného hradu. Ale dalších dobře pětadvacet se jich objevilo mezi křídly brány a s podporou magie dokázalo, že příkop a palisáda jsou téměř zbytečné.

V okamžiku, kdy vyrazili z brány, přeletěl hradby jakýsi obrovský měchýř. Narazil do země, dvakrát se odrazil a dopadl na příkop a palisádu. Rozdrtil dřevěné opevnění a zaplnil příkop. Tím se vytvořil průchod, jímž bytosti zaútočily.

Z noční oblohy se se zběsilým jekotem střemhlav snášel Kulhavec a jak klesal, žhnul čím dál jasněji. Cestou z něj padaly drobné žhavé kousky, které se snášely k zemi jako vrtulky javoru. Strávily všechno, na co dopadly. Čtyři nebo pět útočníků kleslo k zemi.

Poručík zorganizoval rychlý protiútok. Dorazil několik zraněných nepřátel, ale protivníkova přesila jej přinutila ustoupit.

Několik tvorů se snažilo odtáhnout padlé vojáky k hradu. Ostatní pokračovali v útoku.

Došlo mi, že není čas na hrdinství, vzal jsem nohy na ramena a vyrazil napříč svahem, což se ukázalo jako velice moudré řešení.

Ve vzduchu cosi zapraskalo, zajiskřilo se a v obloze se otevřelo okno, kterým seshora cosi vylilo.

Svah zamrzl tak rychle, že se i okolní vzduch proměnil v led. Třeskutý mráz vsál do zasažené oblasti všechno okolní povětří. Chlad pohltil většinu bytostí z hradu a obalil je jinovatkou. Jednoho z nich zasáhl oštěp. Bytost se roztříštila na prach a malé hrudky. Chlapi okamžitě začali metat po ostatních tvorech vším, co jim přišlo pod ruku.

Po chvilce se otvor uzavřel. Relativní teplo okolního světa krutý chlad pohltilo. Na celém úbočí vzkypěly chuchvalce mlhy a na několik minut zahalily celé okolí. Když se mlha roztrhala, nebylo před hradem po bytostech ani památky.

Tři nezranění tvorové však uháněli po cestě k Jalovci. Jilmáč se je jal s celou rotou stíhat. V okamžiku, kdy Kulhavec na obloze stočil koberec a začal prudce klesat, aby udeřil na temnou pevnost shora, z brány vyrazila další skupina bytostí.

Tvorové popadli všechna těla, která jim přišla pod ruku, a pospíchali do bezpečí hradu. Kulhavec změnil směr letu a udeřil na ně. Polovina z nich padla k zemi. Ostatní vtáhli nejméně tucet mrtvých do nitra hradu.

Od Střechova přilétla s řevem dvojice létajících koulí, narazila do hradeb a roztříštila se v barevnou stěnu. Za Kulhavcem se objevil další koberec. Jeho pilot odhodil cosi do nitra černého hradu. Následoval jasný záblesk, který oslepil lidi na míle daleko. Já jsem stál v tom okamžiku odvrácen tváří od pevnosti, přesto trvalo několik okamžiků, než se mi zrak zlepšil natolik, abych spatřil, jak hrad hoří.

Tohle však nebyly mihotavé plameny, jaké jsme viděli dřív. Tentokrát se zdálo, že oheň stravuje samotnou pevnost. Zevnitř se ozývaly podivné skřeky, při kterých mi běhal mráz po zádech. Nebylo to výkřiky bolesti, ale vzteku. Bytosti vyběhly na cimbuří, bušily kolem sebe jakýmisi devítiocasými kočkami a hasily plameny. Na místech, kde pevnost zasáhl oheň, se hradby viditelně zmenšily.

Zatím přes údolí svištěl nepřetržitý proud koulí. Přestože jsem neviděl, že by působily větší škody, zřejmě plnily svůj účel.

Když Kulhavec, následovaný druhým kobercem, začal stoupat, přihnal se třetí koberec, a zanechával za sebou prašnou stopu. Prach působil obdobně jako Kulhavcovy vrtulky. Kreatury zasažené zrnky prachu ječely bolestí. Některé z nich se dokonce začaly rozpouštět. Nezranění urychleně opustili hradby.

Pak to šlo nějakou dobu jako na drátkách a zdálo se, že hrad dostává na frak. Nicméně - příšery získaly lidská těla, takže jsem očekával trable.

Někdy v průběhu bitky práskl Asa do bot. V zápalu boje jsme si jeho útěku nevšimli. Zjistili jsme to až o hodinu později. V té době ho zahlédl Lichvář, jak vchází do Železné lilie. Jenže Lichvář byl od Asy příliš daleko a v Lilii to i přes

pokročilou hodinu žilo, neboť lidé se při pozorování bitvy, která zuřila na severním hřebenu, notně občerstvovali. Asa se Lichváři snadno ztratil v davu. Předpokládal jsem, že Asa zašel za Boudovou příbuznou a zjistil, že Bouda taky ufoukl. Nikdy jsme si nenašli čas ji vyslechnout.

Mezitím získal Poručík kontrolu nad situací. Nechal opravit průlom v opevnění a přesunout balisty do takového postavení, aby mohly střelbou zabránit dalšímu možnému průniku. Nechal vykopat jámy a zakryl je roštím. Vyslal k Jednookému skupinu dělníků, aby nahradila jeho ztráty.

Lapení nepřestávali útočit na hrad, i když jejich nálety zdaleka nebyly tak prudké jako zpočátku. Nejlepší munici již vystříleli.

Občas zavyla nad údolím další dvojice koulí. Teprve později jsem zjistil, že je metal Nemluva, důkladně poučen Lapenými.

Zdálo se, že nejhorší máme za sebou. Kromě trojice uprchlíků, kterou pronásledoval Jilmáč, jsme měli situaci pevně v rukou. Kulhavec se oddělil od obou Lapených a přidal se k honbě za prchajícími. Šepta se obrátila zpět ke Střechovu, aby si doplnila munici k provádění svých špinavých triků. Pírka zatím hlídkovala nad hradem. Občas se snesla níž, aby zabránila pokusům o uhašení zbylých ničivých plamenů. Zavládl zdánlivý klid.

Přesto nikdo neodpočíval. Tvorové získali těla. Všechny nás zajímalo, zda tento počet již postačí k Tyranově osvobození.

Ale oni měli jiný plán.

Na hradbách se objevila skupina bytostí. Přitáhla s sebou jakési zařízení, které namířila dolů na svah. Pírka se k nim vyřítila střemhlav.

Buuum! Kolem Lapené vykvetl oblak kouře, zevnitř ozářený výbuchem. Bum! A znovu: Bum! A pak ještě třikrát. Poslednímu zásahu již Pírka nedokázala odolat. Celá v plamenech křižovala vzduchem, až se nakonec jako kometa zřítila do středu města. Z místa, kam dopadla, se ozval mohutný výbuch. Nábřeží v okamžení zachvátil prudký požár. Oheň se mezi natěsnanými domy šířil rychle.

Vzápětí se ze Střechova vznesla Šepta a zaútočila na hrad tím strašlivým práškem, který rozpouštěl, a ohněm, jenž spaloval samotnou pevnost. Zběsilost jejího útoku prozrazovala, jaký vztek v ní vyvolal Pírčin pád.

Kulhavec zatím přerušil pronásledování uprchlíků a pomáhal hasit požár v Holínce. S jeho pomocí oheň za několik hodin zažehnali. Bez něj by pravděpodobně celá čtvrt lehla popelem.

Jilmáč dopadl jen dva uprchlíky. Po třetím se slehla zem. Když se k Jilmáči znovu přidal Lapený, aby pokračovali v pátrání, nenašli už ani jedinou stopu.

Šepta útočila na hrad až do vyčerpání munice; k tomu došlo chvíli po východu slunce. V prvních paprscích pevnost vypadala spíše jako hromada strusky než jako hrad, přesto nebyla poražena. Když si Jednooký přišel s dělníky pro pracovní nástroje, tvrdil, že uvnitř panuje činorodý ruch.

Kapitola třicátá sedmá: JALOVEC: KLID

Stěží jsem urval dvě hodiny spánku. Tolik dovolil Poručík i jedné polovině vojáků a dělníků, pak se měli vystřídat. Během té doby nedošlo k žádným změnám, snad jen Kapitán vyslal Kapsyho zřídit polní lazaret. Kapsy se odebral do Holínky, aby se pokusil získat lidi s lékařskými zkušenostmi. Nahlédl jsem do narychlo postaveného špitálu. Ležela zde jen hrstka raněných a situace byla zjevně stabilizovaná, takže jsem se šel poohlédnout, jak pokračují práce na opevnění.

Poručík nechal opravit průlom v palisádě a vyčistit příkop. Kromě toho nechal příkop i ohrazení prodloužit a měl v úmyslu obehnat jimi celý hrad, navzdory prudkému srázu na vzdálenější straně. Zároveň jsem si povšiml, že dělníci staví těžší katapulty.

Poručík se při dobývání nechtěl spoléhat jen na Lapené. Nevěřil, že to dokáží.

Někdy během mého krátkého spánku dorazili k hradu Cukroušovi věžňové. Měli nahradit ztráty a vystřídat vyčerpané dělníky. Ale Poručík nedovolil civilům odejít. Nechal je hrnout zeminu na valy a sám zatím hledal nejvhodnější místo ke zbudování rampy.

„Měl by sis trochu zdřímnout," nadhodil jsem.

„Musím tohle stádo řídit," odvětil Poručík. Byl jako v transu. Jeho talent ležel celá léta ladem, takže nyní si to chtěl užít. Myslím, že i přes strašlivou podstatu černého hradu ho přítomnost Lapených dráždila.

„Ty seš tady šéf," zabručel jsem. „Ale budeš tu hovno platnej, když při jejich protiútoku budeš hodně utahanej a nebude ti to v hlavě zapalovat."

Rozuměli jsme si i beze slov. Únava nám rozbíjela myšlenky na kousky, takže naše řeč i činy postrádaly logiku a návaznost. Stroze přikývl: „Máš recht." Přelétl zrakem svah. „Zdá se, že všechno klape. Půjdu se natáhnout do špitálu. Kdyby se něco semlelo, víš, kde mě najdeš."

Nemocniční stan byl nejbližším místem, kde byl stín. Paprsky slunce naznačovaly jasný den a na tohle roční období nečekaně teplý. Docela jsem se na něj těšil. Neustálý chlad mě unavoval. „Jen běž."

Měl pravdu. Všechno běželo hladce. Když lidé přesně plní dané instrukce, obvykle všechno klape.

Kulhavec opět hlídkoval ve vzduchu. Svah musel z jeho pohledu vyhlížet jako rozkopnuté mraveniště. Šest set vojáků Legie dohlíželo na práci desetinásobku obyvatel města. Na silnici z Jalovce panoval tak čilý provoz, že ji to úplně zničilo. Všiml jsem si, že se chlapi věnují svým povinnostem s nebývalou vervou, navzdory nočnímu rozruchu a nedostatku spánku.

Příliš dlouho jen mašírovali, takže měli spoustu energie nazbyt. A ta se nyní uvolnila. Makali s takovým elánem, že nakazili i místní obyvatelstvo. Zdálo se, že lidé z města jsou potěšeni, že se mohou účastnit úkolu, který vyžadoval

soustředěné úsilí tisíců pracovníků. Ti přemýšlivější dokonce tvrdili, že už po generace se obyvatelé Jalovce nepodíleli na žádném společném díle. Jeden muž poznamenal, že to bylo důvodem, proč město umíralo. Věřil, že příchod Černé legie a její útok na hrad by mohly být pro tuto rozkládající se společnost skvělým lékem.

Nicméně, mezi lidem tento názor nepřevládal. Zvláště Cukroušovi vězni nesli nelibě, že jsou využíváni jako pracovní síla. Představovali očividný zdroj problémů.

Říká se o mně, že všechno vidím z té horší stránky. Možná. Ale pak mě zase nic nepřekvapí.

Mé obavy se nenaplnily. Během posledních dní k žádnému rozruchu nedošlo. Bytosti z hradu zalezly někam do díry a nedávaly o sobě vědět. Práce pokračovaly hladce a všichni makali, jako by chtěli být se vším hotovi do zítřka.

Poručíkova linie byla dokončena a uzavírala i podkopy, které Jednooký se svou partou vybudoval na zadním svahu. Poručík pak nechal probourat v palisádě díru a začal budovat rampu. Nepoužívalo se při tom ani mnoho ochranných štítů, protože Poručík navrhl stavbu tak, aby sama poskytovala ochranu. Na naší straně se prudce zvedala. Schodiště zbudovali z kamenů získaných ze zničených domů. Pracovní skupiny ve středu města nyní strhávaly budovy poničené požárem způsobeným Pírčiným pádem. Přebytek stavebního materiálu jsme ani nemohli spotřebovat. Cukroušova jednotka vybírala nejlepší kusy a odkládala je, aby se z nich na uvolněných parcelách mohly postavit nové domy.

Rampa se měla zvedat šest metrů nad hradební zdi a pak klesat k hradbám. Práce pokračovala rychleji, než jsem čekal. Podkop Jednookého také. Čaroděj vykoumal určitou kombinaci kouzel, která způsobovala takové změknutí skály, že se dala snadno lámat. Zakrátko se jeho skupina prokopala pod hradby.

Tam narazili na materiál, který připomínal obsidián. Přes něj se dál nedostali. Proto Jednooký nechal podkop rozšířit do stran.

Přišel se podívat dokonce i sám Kapitán. Byl jsem zvědav, o co mu jde. Tak jsem se zeptal.

„Hledám způsob, jak zaměstnat lidi," odsekl. Poflakoval se kolem, a když si někdo nedal pozor a zatoulal se mu do cesty, Kapitán okamžitě ožil a zbuzeroval ho kvůli jakékoli naprosté blbosti. „Ta zatracená Šepta ze mě udělala vojenského guvernéra." „Hm?" „Co je, Felčare?"

„Nezapomeň, že jsem kronikář. Tohle musím zaznamenat."

Zamračil se a střelil pohledem po sudu s vodou k napájení zvířat. Voda představovala problém. Museli jsme jí nahoru natahat spousty, abychom doplnili nevelké zásoby, zachycené při občasných přeháňkách. „Nutí mě, abych řídil město. To by, sakra, měl dělat vévoda s radními." Vztekle nakopl kus kamene a mlčel, dokud se kámen nepřestal kutálet. „Myslím ale, že to nějak zvládnu. Ve městě není nikdo, kdo by nepracoval. Nedostávají zaplaceno, jenom jídlo, a přesto makají. Dokonce za mnou chodí s různými nápady. A tak to pošlape, dokud pro ně budeme mít práci. Ale z těch strážců se nejspíš zblázním. Nemůžu jim přece říct, že to jejich vyšetřování bude asi zbytečné."

V jeho poznámce jsem zaslechl podivný podtón. Utvrdil mě v přesvědčení, že má z celé situace těžkou hlavu. „A proč?"

Zběžně se rozhlédl, zda nás někdo neposlouchá. „Jen tak hádám, chápeš? Nikdo si nepouští hubu na špacír. Ale já se domnívám, že Paní má v úmyslu Katakomby vyplenit."

„Lidem se to nebude líbit."

„Vím. Ty to víš, já to vím; dokonce to ví i Šepta s Kulhavcem. Ale my nevydáváme rozkazy. Říká se, že Paní je s penězi na huntě."

Za celá léta v jejích službách se nestalo, že bychom nedostali žold. Paní hrála na rovinu. Vojáci, ať už žoldnéři nebo pravidelné vojsko, dostávali zaplaceno. Předpokládám, že některé jednotky by tolerovaly několikadenní zpoždění. Stalo se téměř tradicí, že někteří velitelé občas své vojáky skřípli.

„Příliš mnoho mužů ve zbrani na příliš mnoha frontách," meditoval Kapitán. „Příliš rychlé, vzdálené a dlouhodobé výboje. Impérium nemůže takový nápor vydržet. Operace v Mohylové zemi pohltila všechny její rezervy. A válka není ještě u konce. Jestli napráská Tyranovi, nastanou změny."

„Možná jsme udělali kopanec, že?"

„Těch jsme nadělali spousty. Který máš na mysli?"

„Naši cestu na sever, přes moře Utrpení." „Jo. To už vím léta." „No a?"

„Teď nemůžeme vycouvat. Ještě ne. Možná, jednoho dne, až nás rozkazy odvelí zpět do Démantových měst nebo někam, odkud bychom mohli zmizet z impéria a dostat se do nějaké jiné civilizované země." V Kapitánově hlase zazněla nekonečná touha. „Felčare, čím déle pobývám na severu, tím méně toužím tady strávit zbytek života. Tohle zapiš do té své kroniky."

Jen jsem zabručel a nepřerušoval ho. Jen vzácně míval hovornou náladu a já doufal, že bude pokračovat. Nezklamal mě.

„Spolčili jsme se s temnotou, Felčare. Ve skutečnosti na tom příliš nezáleží, jsme přece Černá legie. Nejsme dobří ani špatní. Jsme vojáci a naše meče jsou na prodej. Ale už mě unavuje tahat za špatnej konec. Jestli k tomu rabování dojde, asi odstoupím. Tenkrát, v Kráse, měl Havran dobrej nápad, že práskl do bot."

Pak jsem vyjádřil nahlas myšlenku, která mě pronásledovala již léta. Nikdy jsem ji nebral vážně, protože mi připadala příliš pošetilá. „Tohle skutečně ničemu neprospěje, Kapitáne. Můžeme přeběhnout na druhou stranu."

„Fakt?" Soustředil roztoulané myšlenky a pohlédl mi do očí. „Nebuď blázen, Felčare. Pěkná pitomost. Kdo by se o to pokusil, toho by Paní rozšlápla." Dupl patou do země. „Jako brouka."

„No jo." Byla to kravina a to hned z několika důvodů. Kupříkladu: druhá strana by si nás nemohla finančně dovolit a kromě toho, nedokázal jsem si nás představit v roli rebelů. Většina povstalců se rekrutovala z hlupáků, bláznů nebo hochštaplerů, kteří doufali, že si ukousnou z koláče Paní. Výjimku tvořila Pusinka, která byla spíše symbolem než skutečností - a to ještě tajným symbolem.

„Uplynulo osm let od doby, co se na obloze objevila kometa," spustil znovu Kapitán. „Legendy znáš. Nepadne,

dokud nepřiletí Velká kometa. Chceš devětadvacet let prchat před Lapenými? Ne, Felčare. I kdybychom s Bílou Růží soucítili, nemáme na vybranou. Byla by to sebevražda. Jediný způsob záchrany vidím v opuštění impéria Paní.“

„Šla by po nás.“

„Proč? Vždyť jsme jí poctivě odsloužili deset let! Nepředstavujeme pro ni žádnou hrozbu.“

Jenže my jsme byli hrozbou. A zatraceně velkou, třeba už jen proto, že jsme věděli o převtělení Bílé Růže. A jsem přesvědčen, že kdybychom opustili impérium, buď já, nebo Nemluva bychom tohle tajemství vyžvanili.

Paní samozřejmě netuší, že něco víme.

„Tohle jsou jen planý řeči,“ zabručel Kapitán. „Neměl bych takhle žvanit.“

„Jak myslíš. Pověz mi, jaký je další plán.“

„Dnes večer dorazí Paní. Šepta tvrdí, že jakmile se objeví příznivá znamení, zaútočíme.“

Vrhl jsem na černý hrad nedůvěřivý pohled.

„Máš recht,“ souhlasil Kapitán, „nebude to lehké. Možná se nám ho nepodaří zdolat ani s podporou Paní.“

„Kdyby se po mně ptala, řekni jí, že jsem mrtvej. Nebo si něco vymysli,“ požádal jsem ho.

Moje žádost u něj vyvolala úsměv. „Ale Felčare, ona je tvoje...“

„Havran,“ vyštěkl jsem. „Vím o něm věci, které jsou pro nás smrtelně nebezpečné. Nemluva taky. Odvel ho ze Střechova, než Paní dorazí. Ani jeden z nás se neodváží čelit Oku.“

„Tohle se teď týká i mě, protože vím, že něco víte. Musíme to risknout, Felčare.“

„Dobrá. Hlavně jí ničím nenasaď do hlavy brouka.“

„Felčare, hádám, že na tebe už dávno zapomněla. Jseš pro ni jen jeden z vojáků.“

Kapitola třicátá osmá: JALOVEC: BOUŘE

Paní na mě nezapomněla. Ani náhodou. Krátce po půlnoci mě vzteklý Jilmáč vytáhl z postele. „Je tu Šepta. Máš za ní hned přijít, Felčare.“

„Cože?“ Už celé týdny jsem neprovedl nic, čím bych ji naštval.

„Máš se okamžitě dostavit do Střechova. Ona tě tam chce. Šepta přišla proto, aby tě odvezla nahoru.“

Už jste někdy viděli omdlít dospělého chlapa? Sice jsem neomdlel, ale moc nechybělo. Vzápětí mě málem trefil šlak. Krevní tlak mi vyletěl jako šílený. Přes dvě minuty jsem cítil závrať a nedokázal přemýšlet. Srdce mi bušilo jako válečný buben. Žaludek se mi stáhl strachem. Byl jsem přesvědčen, že pro mě poslala kvůli popovídání s Okem, které vidí každé tajemství, ukryté v lidské mysli. A přece jsem nedokázal udělat nic, abych tomu unikl. Na útěk bylo příliš pozdě. Přál jsem si, abych se plavil s Lichvářem na palubě lodi někam do Medákova.

Kráčel jsem k Šeptinu koberci jako odsouzenec k smrti. Usadil jsem se za ní, a když jsme vzlétli a mrazivou nocí uháněli ke Střechovu, zabral jsem se do neradostných myšlenek.

Přelétali jsme nad přístavem. Šepta otočila hlavu a zakřičela: „Musels na ni tenkrát udělat velký dojem, doktůrku. Byls první, po kom se po příjezdu ptala.“ Našel jsem v sobě dost duchapřítomnosti, abych se zeptal:

„A proč?“ „Hádám, že si přeje, abys znovu zaznamenal její činy. Tak

jako během bitvy u Krásy.“

S úlekem jsem vzhlédl. Jak se o tom Šepta dověděla? Vždycky jsem měl za to, že s Lapenými se Paní příliš nevybavuje.

Ale Šepta měla pravdu. Během bitvy u Krásy mě Paní vláčela všude s sebou, aby události toho dne byly pravdivě zaznamenány. Ani netrvala na žádných zvláštních úpravách. V podstatě si přála, abych zapsal, jak jsem ty události viděl já. Vycítil jsem, že někde v hloubi duše cítí porážku. Až k ní jednoho dne dojde, historikové se s ní mazlit nebudou. Takže chtěla, aby existoval nestranný zápis. Už léta jsem si na to nevzpomněl. Tento její požadavek patřil k několika zvláštnostem, kterých jsem si u ní povšiml. Nestarala se, jak o ní lidé smýšlejí nyní, ale obávala se, že zápisy v letopisech budou překrouceny, aby posloužily cílům někoho jiného.

Svitla mi tedy jiskřička naděje. Možná chce, abych pokračoval v zápisech. Třeba mi nic nehrozí. Pokud budu dostatečně obratný, abych se vyhnul konfrontaci s Okem.

Když jsme přistáli u severní zdi Střechova, přistoupil k nám Kapitán. Krátký pohled na všechny ty odložené koberce mě ujistil, že se zde shromáždili všichni Lapení. Dorazil i Cesta, o němž jsem se domníval, že zůstane v Mohylové zemi. Ale Cesta si chtěl zchladit žáhu a pomstít Pírku, která byla jeho ženou.

Kapitán na mě vrhal omluvné pohledy a zjevně mi chtěl něco sdělit, ale neodvažoval se. Tak jsem jen mírně pokrčil rameny a doufal, že si pro sebe najdeme chvilku. Nevyšlo to. Šepta mě okamžitě odvedla přímo k Paní.

Od té doby, co jsem ji viděl naposled, se vůbec nezměnila. My ostatní jsme hrozně zestárli, ale ona pořád vypadala na dvacet, stále byla oslnivě krásná s nádhernými černými kadeřemi a s očima, do kterých se člověk mohl ponořit a zemřít. Jako obvykle z ní vyzařovala taková krása, že to ani nejde slovy vypovědět. Podrobnější popis je stejně zbytečný, protože to, co dovolila spatřit mým očím, nebyla skutečná Paní. Paní v této podobě již neexistovala po čtyři století, pokud kdy vůbec.

Když mě spatřila, vstala a s otevřenou náručí mě vítala. Nedokázal jsem z ní odtrhnout oči. Odměnila mě mírně žertovným úsměvem, který jsem si tak dobře pamatoval, jako bychom sdíleli nějaké tajemství. Zlehka jsem se dotkl její ruky a překvapilo mě, že je teplá. Když se naše cesty rozešly, zůstal v mé mysli jen vzdálený strach - asi jako ze zemětřesení. Dokázal jsem na ni myslet jako na cosi chladného, mrtvého a smrtelně nebezpečného. Spíše jako na smrtící zombii než na živou, dýchající a pravděpodobně i zranitelnou bytost.

Znovu se usmála a vyzvala mě, abych usedl. Cítil jsem se v téhle společnosti nepatřičně. Kolem stolu seděly nejstrašnější bytosti tohoto světa. Chyběl jen Tyran, ale i přesto sem jeho duch vrhal chladný stín.

Nepozvali mě, abych zasahoval do jednání. Legii zde zastupovali Kapitán s Poručíkem. U stolu seděli i vévoda a Hargadon, ale zdálo se, že ani od nich se nečeká aktivní účast na poradě. Jednání vedli Lapení. Střídavě kladli Kapitánovi a Poručíkovi otázky. Na mě se Kapitán obrátil pouze jednou s otázkou, jak jsem připraven zvládnout příval raněných z nadcházejícího boje. Dle mého názoru byl hlavním bodem jednání útok na černý hrad. Začátek stanovili na zítřejší ráno. Útok měl pokračovat tak dlouho, dokud nebude hrad zničen nebo nám nedojdou síly.

„Ten hrad je dírou ve dně lodi zvané Impérium," prohlásila Paní. „Musíme ji ucpat, jinak se všichni utopíme." Na vévodovy a Hargadonovy námitky naprosto nebrala zřetel. Oba již dávno litovali okamžiku, kdy ji požádali o pomoc. Vévoda přišel o vládu nad vlastním panstvím a Hargadon nedopadl o mnoho lépe. Vrchní strážce nepochyboval, že po pádu hradu přijde o místo. Všichni Lapení a většina legionářů se ani nesnažili zastírat, jak opovrhují tím podivným místním náboženstvím. Protože jsem strávil mezi obyvateli Jalovce spoustu času, mohu říct, že kromě inkvizitorů, strážců a pár fanatiků vyznávají lidé tuto víru spíše z donucení.

Přesto jsem doufal, že pokud chce Paní zavést nějaké změny, bude je provádět pozvolna. Modlil jsem se, abychom, až s tím začne, byli s Legií daleko na cestě z města. Když si zahráváte s náboženstvím, hrajete si s ohněm. I když se jedná o lidi, kteří na všechno kašlou. Náboženství vám natlučou do hlavy v dětství a nikdy už se ho zcela nezbavíte. A má takovou moc, že to odporuje zdravému rozumu.

*

Ráno se mělo rozpoutat peklo. Spojené síly Paní, Lapených, Legie i Jalovce měly být nasměrovány na jediný cíl a tím bylo srovnat černý hrad se zemí, ať to trvá, jak dlouho chce.

Ráno bylo všechno jinak. Tyranovi totiž nikdo neřekl, že má počkat.

Zaútočil jako první, šest hodin před stanoveným začátkem našeho útoku, v době, kdy většina vojáků a dělníků spala. Cesta, nejslabší z Lapených, jako jediný hlídkoval nad pevností.

Nepřátelský útok začal tím, že přes zeď přeletěla jedna z těch měchýři podobných věcí a zaplnila mezeru v nedokončené rampě. Nejméně sto bytostí se vyřítilo z hradu a přeběhlo po měchýři.

Cesta byl připraven. Vycítil, že se v pevnosti děje něco podivného, a tak očekával nějakou čertovinu. Rychle slétl dolů a zasypal útočníky smrtícím práškem.

Buuum! Bum-bum-bum! Bytosti z hradu ho zasáhly stejně jako jeho bývalou ženu. Sklouzl stranou a unikl nejhoršímu. Přestože nedostal přímý zásah, silně poškozený koberec se s ním řítil v oblacích kouře k zemi.

Ty rány mě probudily. A se mnou i celý tábor, protože zahřměly ve stejném okamžiku jako poplach, který zcela přehlušily.

Vyrazil jsem ze špitálu a spatřil, jak se po schodech Poručíkovy rampy valí tvorové z hradu. Cesta jich stačil zastavit jen hrstku. Obklopovala je ochranná záře, se kterou se Jednooký již jednou střetl. Nezastavil je ani déšť šípů, vystřelovaný hlídkami na věžích. Pár jich sice padlo, ale ne dost. Bytosti začaly zhasínat naše světla. Hádám, že kvůli svému citlivému zraku, daleko lépe přizpůsobenému temnotě, než byl ten náš.

Všude panoval zmatek. Chlapi se v běhu chvatně oblékali. Jedni tryskem uháněli k nepříteli, jiní na přesně opačnou stranu. Dělníci propadli panice a značně ztížili Legii možnost protiútoku. Mnoho jich zabili naši lidé ze vzteku, že jim stojí v cestě.

Poručík řval do nastalého chaosu rozkazy. Nejdříve jsme museli namířit všechny vrhací stroje na schody. Poručík rozeslal na všechny strany posly s příkazem, aby se balisty, katapulty a ostatní vrhací stroje přesunuly do postavení, odkud mohou pálit přímo na rampu. Tento rozkaz jsem pochopil ve chvíli, kdy jsem spatřil jednoho tvora, jak s mrtvým tělem pod každou paží pádí zpět do hradu. Zasypal ho příval střel, které roztrhaly těla na kousky a tvora rozdrtily na kaši a málem pohřbily.

Poručíkovy stroje vrhaly nádoby s olejem, které se na schodech roztříštily. Následně přilétly ohnivé koule a olej zapálily. Olej a oheň nepřestávaly dopadat na rampu, takže bytosti zůstaly od hradu odříznuty plameny.

Tolik jen k mému názoru, že Poručík maří čas budováním zbytečných strojů.

Ten chlap svou práci znal. Byl skvělej. Jeho připravenost a rychlý protiútok dokázaly této noci víc než Paní i Lapení dohromady. To Poručík v kritických chvílích zadržel urputný nepřátelský útok. V okamžiku, kdy si bytosti z hradu uvědomily, že jsou odříznuty, začalo šílené krupobití. Tvorové hbitě zaútočili a snažili se obsadit vrhací stroje. Poručík přikázal poddůstojníkům, aby na obranu balist napřeli většinu dostupných sil. Nebylo vyhnutí. S každým z těch tvorů, i když nebyli zrovna chráněni kouzelnou září, si stěží poradili dva vojáci. A teď ty stvůry halila jejich
obranná záře.

Rozvášněni zuřivým bojem popadli odvážní obyvatelé Jalovce pohozené zbraně a vrhli se do bitevní vřavy. Většina z nich za to zaplatila tím nejcennějším, ale jejich oběť pomohla ubránit vrhací stroje před nepřítelem.

Každému bylo jasné, že pokud se bytostem podaří ukořistit větší množství těl, je vše ztraceno. Pak bychom záhy museli čelit jejich pánovi.

Od Střechova začaly svištět dvojice koulí a zaplavovat noc příšernými barvami. Pak se z nebe snesli Lapení. Kulhavec i Šepta svrhli vejce, která vzplála a plameny se živily materiálem pevnosti. Kulhavec se vyhnul několika útokům z hradu, až nakonec střemhlav zamířil s kobercem k zemi a přistál nedaleko špitálu, nyní zcela zaplněného raněnými. Musel jsem se sem vrátit, abych se pustil do práce, za kterou jsem placený. Stěnu stanu obrácenou k hradu jsem nechal otevřít, takže jsem mohl i nadále sledovat průběh boje.

Kulhavec opustil svého vzdušného oře a vydal se pěšky do kopce. V ruce třímal dlouhý černý meč, který se v záři hořící pevnosti zlověstně třpytil. Kulhavec nyní vyzařoval auru ne nepodobnou ochranné záři tvorů z hradu. Nicméně ta jeho byla daleko účinnější, jak se ukázalo, když se prodral tlačenicí a zaútočil na ně. Jejich zbraně mu nemohly ublížit,

zato jeho meč jimi projížděl jako nůž máslem.

Zatím bytosti pobily přinejmenším pět set mužů. Jednalo se většinou o dělníky, ale i Legie utrpěla nemalé ztráty. A ty se zvyšovaly, přestože se do boje vložil Kulhavec. Ani on nedokázal nepřátelské tvory zabíjet hromadně a musel je likvidovat jednoho po druhém. Naši lidé se snažili odrážet nepřátele, dokud se k nim Kulhavec nedostal.

Tvorové se ho pokusili zneškodnit. Téměř se jim to podařilo. Vrhlo se jich na něj patnáct nebo dvacet a pouhou vahou ho přišpendlili k zemi. Poručík nechal palbu dočasně přesunout na tuto hromadu, dokud se nepřátelé nerozprchli a Kulhavec znovu nevstal.

Když se jim tento plán nezdařil, zkusila jedna skupina bytostí prorazit na západ. Nevím, zdali chtěli uprchnout nebo na nás znovu zaútočit zezadu, ale tucet tvorů, kterým se podařilo proniknout, narazilo na Šeptu, a ta je zasypala smrtonosným prachem. Prach sice společně s každou bestií zabil i půl tuctu dělníků, ale průnik byl zastaven. Přežilo pouze pět tvorů.

Tato pětice vzápětí narazila na portál, který na ně vydechl chlad nekonečna. Tentokrát nepřežil nikdo.

Mezitím se Šepta ze všech sil pokoušela nabrat výšku. Její cestu vzhůru doprovázela série ran, připomínajících bušení do obrovitého bubnu. Přestože byla lepším letcem než Cesta, ani ona neunikla zranění. A zřítila se na odvrácené straně pevnosti.

Na hradbách se opět zjevily bytosti s devítiocasými kočkami a snažily se uhasit požár, který Šepta s Kulhavcem rozpoutali. Hrad nyní vyhlížel žalostně, neboť většinu stavby strávily plameny. Ta temná, děsivě elegantní stavba z před několika týdnů zmizela. Nahradila ji obrovská, tmavá, sklovitá hromada. Zdálo se nemožné, že by tvorové uvnitř mohli přežít, natožpak pokračovat v boji, a přece tomu tak bylo. Hrstka bytostí vyběhla na rampu a pomocí kouzel vytvořila v Poručíkově ohnivé stěně průchody. Všichni tvorové na svahu se okamžitě rozběhli k domovu. Žádný z nich neopomněl popadnout alespoň jedno mrtvé tělo.

Vtom se znovu otevřely ledové dveře a jejich dech dopadl na schodiště. Plameny okamžitě uhasly. Zemřely i další bytosti, rozdrcené na prach střelami z Poručíkových katapultů.

Tvorové z hradu přesměrovali účinek dunivého kouzla na svah. Toho jsem se obával od okamžiku, kdy sestřelili Pírku.

Pokud se nejednalo o tutéž věc, která tenkrát po svahu pronásledovala Poručíka, Jilmáče, Jednookého a mě, musel to být její blízký příbuzný. Rány nedoprovázely blesky ani kouř, ale na svahu se začaly objevovat široké jámy, jejichž dno nezřídka pokrývala rozdrcená krvavá kaše.

Všechno probíhalo příliš rychle a dramaticky, takže nikdo neměl čas o čemkoli přemýšlet. Nepochyboval jsem, že i legionáři by se dali na útěk, kdyby situaci uviděli v celé hrůznosti. Díky panujícímu šílenství chlapi stačili jen plnit úkoly, ke kterým je od jejich příchodu do Jalovce velitelé připravovali. Bránili pozice a příliš často na nich i umírali.

Kulhavec se chichotal a pobíhal po svahu jako šílená slepice a dorážel bytosti, které přežily masakr na schodech. Zůstala jich spousta, ale většinu obklíčili rozzuření vojáci. Někteří tvorové byli zabiti vlastními druhy, protože hloučky vojáků, promísené s obyvateli hradu, představovaly pro dunící kouzlo vábný cíl.

Na hradbách se objevila skupina tvorů a snažila se sestavit zařízení podobné tomu, které chtěli použít již dříve. Tentokrát nepřiletěl na pomoc žádný Lapený, aby se na ně vrhl a poslal je do horoucích pekel.

Jen do okamžiku, kdy šílený Cesta - vypadal strašlivě zřízený - proběhl kolem špitálu a zmocnil se Kulhavcova koberce.

Netušil jsem, že Lapení mohou používat létající koberce svých kolegů. Zjevně mohli, neboť Cesta se s kobercem vznesl vysoko do vzduchu, střemhlav zaútočil na hrad a svrhl na něj prášek spolu s ohnivými vejci. Bytostem z hradu se podařilo ho znovu sestřelit a navzdory panující vřavě jsem zaslechl, jak Kulhavec vyje vzteky a proklíná Cestu.

Viděli jste někdy děcko kreslit přímku? Nikdy ji neudělá rovně. Cosi stejně roztřeseného jako dětská ruka načrtlo nerovnou linku vzduchem ze Střechova do černého hradu. Rýsovala se proti nočnímu nebi jako nějaká podivná šňůra na prádlo, hrající všemi barvami. Její konec vyrazil z obsidiánového materiálu jiskry, jako byste křísli ocílkou o křemen, jenže tisíckrát silněji, a vytvořil tak oslepující záři. Celý svah se koupal v divokém, namodralém světle.

Odložil jsem nástroje a vyšel ven, abych nezmeškal jedinečnou podívanou, protože jsem v hloubi duše věděl, že druhý konec toho klikyháku třímá Paní, která se právě teď poprvé do celé záležitosti otevřeně vložila. Byla mocná, nejmocnější, a pokud někdo dokáže hrad rozdrtit, tak je to právě ona.

Její zásah Poručíka nejspíše zaskočil, protože se střelba na několik okamžiků utišila. Půltucet tvorů toho využil a vyběhl po schodech. Každý z nich táhl dvě až tři těla. Z brány jim vyrazili vstříc jejich druhové, aby se postavili Kulhavci, který je urputně pronásledoval. Odhaduju, že dovnitř dovlekli snad dvanáct těl. V některých možná jiskra života ještě zcela nevyhasla.

Z míst, kterých se dotkla nit vyslaná Paní, odletovaly kusy hradeb. Výbuchy doprovázela oslnivá záře. Na černých stěnách se objevily rudé praskliny a začaly se pomalu šířit. Tvorové, kteří sestavovali zařízení, ustoupili a nahradili je jejich druhové, jež se pokoušeli zmírnit následky útoku Paní, ale bez úspěchu. Neměli štěstí. Několik jich srazily střely Poručíkových baterií.

Kulhavec dorazil na vrcholek rampy, kde se s vysoko zdviženým mečem zastavil. Jeho postavu lemovala záře hořícího hradu. Obří trpaslík, pokud mi prominete tento protimluv. Je to prcek, ale přesto v téhle chvíli vypadal jako gigant. Zařval: „Za mnou!“ a vyrazil po rampě dolů.

K mému nekonečnému údivu se chlapi rozběhli za ním. Viděl jsem Jilmáče, jak se zbytkem své roty s řevem sbíhá z rampy a mizí v pevnosti. Dokonce i spousta odvážných obyvatel města se rozhodla do této kratochvíle zapojit.

V nedávné době jsme nechali po Jalovci rozšířit mezi lidmi část příběhu Krutimíra Boudy. Nezmiňovala se v něm žádná jména, ale velký důraz se kladl na skutečnost, jaké bohatství Bouda s Havranem nashromáždili. Tento příběh měl posloužit v okamžiku, kdy k dobytí hradu bude třeba každé ruky. Příslib bohatství přivedl v následujících chvílích na

rampu nejednoho muže z Holínky.

Na vzdálenější straně hradu Šepta dorazila ke skupině Jednookého. On i jeho chlapi vyčkávali, pochopitelně v pohotovosti, ale do bojů zatím nezasáhli. Černoch přerušil výkopové práce v okamžiku, kdy se přesvědčil, že není se svými lidmi schopen narušit hmotu, která tvořila základy hradu.

Šepta s sebou přinesla jedno ohnivé vejce a posadila ho do výkopu k obsidiánové zdi. Odpálila je a žár se zakousl do podbřišku pevnosti.

Jak jsem se později dověděl, tuto akci plánovala už delší dobu. Šepta musela se svým poškozeným kobercem provést pěkných pár ekvilibristických kousků, aby se k Jednookému dostatečně přiblížila a mohla svůj plán provést.

Když jsem viděl, jak chlapi proudí do hradu, zdi praskají a hroutí se a požár už nikdo nehasí, došlo mi, že jsme zvítězili. Navzdory řevu, jenž stoupal z hradu, byla bitva u konce. Vrátil jsem se do špitálu a pokračoval v řezání, zašívání a rovnání končetin. Občas mi nezbývalo než bezradně potřást hlavou nad muži, kterým jsem již nemohl pomoci. Přál jsem si, aby Jednooký nebyl na druhé straně pevnosti. Vždycky mi dělal hlavního pomocníka a teď mi chyběl. Nechci shazovat Kapsovy schopnosti, ale neměl Jednookého nadání. Nezřídka jsem narazil na chlapa, kterému můj lékařský um nebyl k ničemu, ale trocha magie ho zachránila.

Skučení a vytí mi napovědělo, že se vrátil Cesta, který se otřepal z posledního pádu a znovu se vrhl na nepřátele. Za ním se hnaly jednotky Legie, dosud hlídkující v Holínce. Poručík zadržel jejich velitele Cukrouše, než začal šplhat na rampu, a poslal ho obsadit obrannou linii a shromáždit akceschopné dělníky. Poručík se pokoušel získat kontrolu nad situací.

Celou dobu kolem bušila ta hřmící zbraň. Nyní její útoky začaly ochabovat a intervaly mezi údery se prodlužovaly. Poručík hlasitě proklínal skutečnost, že ve vzduchu není ani jeden koberec, který by svrhával ohnivá vejce.

Jeden tu přece byl. Vlastnila ho Paní. Určitě byla dokonale obeznámena se situací, ale svůj provaz barevného světla nepustila. Zřejmě dobře věděla, jak je důležitý.

Dole v podkopu se oheň zažíral do útrob pevnosti. Díra se pomalu zvětšovala. Plameny, dle tvrzení Jednookého, vydávaly jen nepatrný žár. Šeptina pomoc už nebyla nutná, tak napřela síly dovnitř pevnosti.

Jednooký zvažoval, zda ji má následovat, ale pojal neblahé tušení. Chvíli pozoroval dav, jež se hrnul se dovnitř, a pak se raději dal kolem hradu na ústup. Dorazil do špitálu, aby pomohl s ošetřováním raněných.

Nedlouho po jeho příchodu se s hromovým zaduněním zřítily zadní hradby. Po tři sta metrů dlouhém srázu se s příšerným rachotem valily trosky. Efektní, ale neúčinné. Hradní bytosti to nikterak nevyvedlo z míry.

Pod neustálým útokem Paní se zhroutila i část předních hradeb.

Stále přicházeli noví a noví legionáři, doprovázeni vyděšenými jednotkami vévodových mužů, a dokonce dorazilo i několik strážců, vyzbrojených jako vojáci. Poručík je okamžitě zařadil do svých linií. Nikomu však nedovolil vstoupit do hradu.

Z pevnosti se ozývaly výkřiky a děsivé vytí, vylétaly z ní podivné záblesky a plameny a zvedal se odporný puch. Netuším, co se tam dělo. Možná se to ani nikdy nedozvím. Pokud je mi známo, ještě nikdo se zevnitř nevrátil.

Náhle se ozvalo podivné, hluboké sténání téměř na hranici slyšitelnosti. Začal jsem se třást ještě dříve, než jsem si zvuk plně uvědomil. Tón stoupal velmi zvolna, ale rychle nabýval na intenzitě. Za chvíli se chvěl celý hřeben. Zvuk jako by přicházel ze všech stran najednou. Vtom jsem si uvědomil, že možná slyším neskutečně zpomalenou řeč. Rozeznal jsem rytmus slov, třebaže se neuvěřitelně táhla.

V mozku mi vytanula jediná myšlenka, jediná osamělá myšlenka. Tyran! Přichází Tyran.

Na okamžik jsem měl pocit, že rozeznávám slova. „Ardath, ty děvko.“ Ale strach tuto myšlenku rychle zahnal.

Do špitálu vrazil Skřet. Rozhlédl se, a když spatřil Jednookého, viditelně se mu ulevilo. Mlčel a já neměl příležitost zeptat se ho, co je nového. Zamával nám na pozdrav a vytratil se zpět do noci.

O chvíli později se s ponurým výrazem ve tváři objevil Nemluva. Nemluva, obtížený stejným tajemstvím jako já. Neviděl jsem ho více než rok. Dokonce ani při návštěvě Střechova jsme se nesetkali. Zdál se vyšší, hubenější a zamračenější než kdykoli dříve. Kývl na pozdrav a rychle spustil posunkovou řečí. „Na nábřeží čeká loď, na stěžni vlaje rudá vlajka. Okamžitě se naloď.“

„Cože?“

„Okamžitě mazej na loď s rudou vlajkou. Pokud cestou potkáš nějakého veterána, přiber ho s sebou. Kapitánův rozkaz. Musíte ho splnit.“

„Jednooký...“

„Dával jsem bacha, Felčare,“ zahučel černý čaroděj. „Hej, Nemluvo, co se k sakru, děje?“

Nemluva hbitě zagestikuloval: „Budou trable s Lapenými. Ta loď pluje do Medákova. Musíme tam zahladit všechny stopy. Ty, kteří vědí příliš mnoho, je třeba uklidit. Jdeme. Posbíráme starý brachy a padáme.“

Kolem špitálu se příliš mnoho veteránů neflákalo. Rozběhli jsme se s Jednookým po okolí a každému, koho jsme potkali, jsme řekli o lodi. Během patnácti minut již mířila naše početná skupina k přístavnímu mostu. Všichni jsme byli z Kapitánova rozkazu paf. Nepřestával jsem se ohlížet. Uvnitř hradu zůstal Jilmáč. Můj nejlepší přítel Jilmáč, který mohl padnout do rukou Lapeným...

Kapitola třicátá devátá: NA ÚTĚKU

Podle rozkazu se nalodilo šestadevadesát mužů. Mezi nimi i tucet chlapů, kterých se rozkaz netýkal, ale nemohli jsme je jen tak poslat pryč. Chyběla stovka bratrů ze starých časů, z dob, než jsme překročili moře Utrpení. Někteří padli na úbočí, jiní pronikli do hradu. Pár jsme jich nedokázali najít. Kromě Jilmáče a Kapitána nechyběl nikdo, kdo by věděl něco nebezpečného.

Na palubě jsem byl já, Nemluva, Jednooký i Skřet. Nejvyjeveněji se tvářil Poručík. Nalodili se i Cukrouš, Ota, Rašina... Jak mi seznam probíhal hlavou, vypadalo to, že jsme tu všichni.

Ale chyběl Jilmáč a starej, a tak když Nemluva naznačil, že je čas vyplout, zdálo se, že vypukne vzpoura. „To je rozkaz," zagestikuloval, ale spousta chlapů jeho posunkům nerozuměla, přestože jsme znakovou řeč používali již léta. Tohle umění zanechala Legii Pusinka. Její způsob dorozumívání se ukázal velmi užitečný při pronásledování a v bitvě.

Ve chvíli, kdy loď zachytil proud, vytáhl Nemluva dopis, jenž nesl Kapitánovu pečeť. Čaroděj odvedl přítomné důstojníky do kapitánovy kajuty. Nařídil mi, abych dopis nahlas přečetl.

„Felčare, s Lapenými jsi měl pravdu," četl jsem. „Podezřívají nás a mají v úmyslu na Legii udeřit. Udělal jsem, co bylo v mých silách, abych je obelstil. Proto jsem najal loď, která odveze bratry, jimž hrozí největší nebezpečí. Nemohu se k vám přidat, neboť má nepřítomnost by v Lapených vyvolala podezření. Neotálejte. Předpokládám, že nepotrvá dlouho a Lapení vaši dezerci odhalí. Ty i Skřet můžete potvrdit, že žádný člověk před Okem nic neukryje.

Nevím, zdali má váš útěk naději na úspěch. Budou vás pronásledovat, protože pokud se mi nepodaří včas prásknout do bot, dostanou ze mě všechny potřebné informace. A vím toho dost, abych je přivedl na vaši stopu..."

Poručík mě přerušil: „O co tady, k čertu, jde?" Pochopil, že máme tajnosti, se kterými on nebyl seznámen. „Mám dojem, že bychom si měli přestat hrát na schovávanou a vyložit karty na stůl."

Pohlédl jsem na Nemluvu a prohlásil: „Myslím, že bychom to měli říct všem. Tak zvýšíme šanci, že se ta vědomost uchová."

Nemluva přikývl.

„Poručíku, Pusinka je Bílá Růže."

„Cože? Ale..."

„Ano. Já s Nemluvou o tom víme už od bitvy u Krásy. Havran to zjistil jako první. Proto dezertoval. Chtěl Pusinku dostat od Paní, jak nejdál to šlo. Však víš, jak ji měl rád. Myslím, že i pár dalších chlapů si domýšlelo pravdu."

Mé prohlášení žádný rozruch nevyvolalo. Překvapili jsme jen Poručíka. Ostatním se jen potvrdilo jejich podezření.

V Kapitánově dopise jsme již žádnou další důležitou informaci nenašli. Pouze rozloučení a návrh, abychom za jeho nástupce zvolili Poručíka. V závěru byla připojena poznámka, adresovaná mně.

„Zdá se, že nás okolnosti nutí přiklonit se k možnostem, které jsi naznačoval, Felčare. Ledaže by se vám nepovedlo uniknout Lapeným na jih." Úplně jsem slyšel jeho sardonický smích, když tuto poznámku psal.

Jednooký se zajímal, co se stalo s truhlicí, která obsahovala nashromážděné bohatství Legie. Během naší služby pro Paní jsme nahamounili celé jmění v mincích a drahých kamenech. V dobrých i zlých časech truhla cestovala s námi jako poslední, tajná pojistka pro případ nouze.

Nemluva nám sdělil, že truhlici přechovával u sebe starej ve Střechově. Neměl šanci nám ji předat. Jednooký se zhroutil na podlahu a rozvzlykal se. Ta truhlice pro něj znamenala víc než všechny minulé, současné a budoucí rány osudu.

Skřet se k němu sklonil. Vylétly jiskry. Poručík se do toho chtěl vložit, když tu kdosi vrazil do dveří. „Hej, hoši, měli byste se jít nahoru na něco kouknout."

Než jsme se ho stačili zeptat, oč jde, byl pryč.

Rozběhli jsme se na hlavní palubu.

Loď již plula dobré dvě míle od přístavu a proud s odlivem ji unášel na volné moře. Ale záře, jež se vznášela nad černým hradem, osvětlovala nás i celý Jalovec stejně jasně jako za pochmurného dne.

Pevnost tvořila základnu fontány ohně, která sahala vysoko k nebi. V plamenech se svíjela obrovitá postava. Pohybovala rty. Přístavem zněla pomalá slova: „Ardath. Ty děvko."

Měl jsem pravdu.

Postava pomalu, líně zvedla ruku a namířila jí na Střechov.

„Pobrali dostatek těl," zaječel Skřet. „Ten starej parchant přichází."

Chlapi, ztuhlí hrůzou, pozorovali příšerný výjev. Stačil jsem si jen uvědomit, jaké jsme měli štěstí, že jsme uprchli včas. V té chvíli jsem k mužům, kteří v Jalovci zůstali, necítil vůbec nic. Dokázal jsem myslet jen na sebe.

„Támhle," zašeptal kdosi. „Koukněte se támhle."

Na hradbách Střechova se utvořila koule světla. Rychle rostla a zářila všemi barvami. Nádherná, obrovskému skleněnému barevnému měsíci podobná koule se pomalu otáčela. Měla přinejmenším dvě stě metrů v průměru. Náhle se oddělila od Střechova a nesla se vzduchem k černému hradu. Obrovská postava se naklonila a popadla barevný glóbus, ale nedokázala mu ublížit.

Rozesmál jsem se.

„Co je tady, sakra, k smíchu?" zavrčel Poručík.

„Jen mě tak napadalo, co si asi myslí lidé v Jalovci. V životě se nesetkali s magií."

Barevná skleněná koule nepřestávala rotovat. Na okamžik se ke mně otočila místem, kterého jsem si předtím nevšiml. Hleděla z něj tvář. Paní. Veliké skleněné oči zíraly vyčítavě přímo na mě. Bez přemýšlení jsem vyhrkl: „Nezradil jsem tě. To tys zradila mě."

Přisámbohu, že došlo k jakémusi druhu komunikace. Něco v jejích očích mi napovědělo, že mě slyšela a že ji mé obvinění zabolelo. Pak se tvář odvrátila a více jsem ji nespatřil.

Glóbus se snesl do fontány ohně a zmizel. Měl jsem pocit, že slyším, jak pomalý hlas říká: „Dostal jsem tě, Ardath."

„Támhle, koukejte," vyhrkl tentýž hlas, který nás upozornil na světelnou kouli, a my jsme se otočili ke Střechovu. A na hradbách, odkud Paní vyrazila k útoku na svého manžela, se objevilo další světlo. Chvíli jsem nedokázal rozeznat, co se děje. Jakýsi předmět letěl k nám. Ve vzduchu se potácel, zvedal se a klesal.

„To je koberec, kteří patří Paní," poznamenal Nemluva. „Viděl jsem ho už dřív."

„Ale kdo na něm letí...“ Ve Střechově nezůstal nikdo, kdo by dokázal koberec ovládat. Všichni Lapení útočili na černý hrad.

Koberec se přestal chvět a začal nabírat rychlost. Letěl stále rychleji. Mířil k nám a přitom klesal stále níž.

„Ten chlápek neví, jak se koberce ovládají,“ konstatoval Jednooký. „Zabije se, jestli...“

Koberec uháněl ve výšce patnácti metrů nad hladinou přímo na nás. Loď začala provádět dlouhou obrátku, která ji měla provést kolem posledního mysu na širé moře. „Možná ho poslali, aby do nás narazil jako střela z katapultu,“ prohodil jsem. „Chtějí nám zabránit v útěku.“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Jednooký. „Koberce jsou příliš vzácné. Není lehké je vyrobit a je nákladné udržet je v dobrém stavu. A tenhle je poslední, který jim zůstal. Pokud by ho zničili, musela by Paní domů po svejch.“

Koberec, který nyní letěl ve výšce devíti metrů, se rychle zvětšoval a vydával slyšitelný bzukot. Musel svištět rychlostí nejméně dvou set kilometrů za hodinu.

A náhle byl nad námi, proletěl lanovím, strhl plachtu, otřel se o stěžeň, roztočil se jako káča kolem vlastní osy a o půl kilometru dál dopadl na hladinu průlivu. Koberec poskočil jako plochý kamínek, dopadl, odrazil se a roztříštil o skalní stěnu. Magická energie, jež koberec pohání, se ve fialovém záblesku uvolnila.

Všichni legionáři sledovali pád koberce jako zařezaní, protože když prolétal lanovím, zahlédli jsme tvář letce.

Kapitán.

Bůh ví, co měl za lubem? Snad se pokoušel k nám přidat? Asi. Myslím, že na hradby vylezl s úmyslem koberec zničit, aby ho Lapení nemohli využít k pronásledování. Možná chtěl potom skočit dolů, aby se vyhnul výslechu. A možná že viděl koberec tolikrát v akci, že neodolal pokušení sám ho vyzkoušet.

Teď už na tom nezáleží. Jeho plán se zdařil. Nikdo nás nebude pronásledovat na koberci a Kapitána nepodrobí výslechu Okem.

Ale svého osobního cíle nedosáhl. Zemřel na severu.

Jeho let a smrt odvrátily naši pozornost od černého hradu. Zatím loď proplula průlivem a Jalovec i severní svah zmizely za mysem. Z hradu stále šlehaly k nebi strašlivé plameny, které téměř zakrývaly hvězdy, ale oheň začínal pomalu slábnout. Nadcházející úsvit ztlumil jeho jas. A když k nám dolehl příšerný skřek, jenž oznamoval porážku jednoho ze soupeřů, nedokázali jsme odhadnout, kdo zvítězil.

Výsledek boje pro nás však nic neznamenal. Po našich stopách se pustí buď Paní, nebo její dlouho pohřbený choť.

Vypluli jsme na širé moře a zamířili na jih. Námořníci bez ustání kleli, zatímco opravovali lanoví potrhané Kapitánovým průletem. My legionáři jsme se tiše poflakovali po palubě, uzavřeni ve svých vlastních myšlenkách. Teprve tehdy jsem začal mít starost o ty, kteří zůstali v Jalovci.

Druhý den po vyplutí jsme uspořádali dlouhou tryznu za ztracené kamarády a zvláště za Kapitána. Každý z nás pronesl alespoň několik slov na jeho počest. Kapitán byl hlavou rodiny, patriarchou, otcem nás všech.

Kapitola čtyřicátá: MEDÁKOV: PRVNÍ STOPY

Díky pěknému počasí a příhodnému větru jsme zanedlouho dorazili do Medákova. Kapitán lodi byl potěšen. Dostal dobře zaplaceno předem, ale radoval se, že se konečně zbaví takové bandy lumpů. Nebyli jsme zrovna ideální cestující. Jednooký se bál moře, strašně trpěl mořskou nemocí a nutil každého, aby s ním jeho pocity sdílel. Celou cestu se se Skřetem navzájem dráždili, přestože Poručík oběma pohrozil, že je nechá hodit žralokům. Poručík měl tak mizernou náladu, že jeho hrozbu vzali napůl vážně.

V souladu s Kapitánovým přáním jsme zvolili Poručíka velitelem a Cukrouše zástupcem. Kdyby tu byl Jilmáč, dostal by to místo on... Neříkali jsme Poručíkovi Kapitáne. S tak malou jednotkou by podobné oslovení vypadalo hloupě. Nezbylo nás ani tolik, abychom utvořili pořádnou tlupu pouličních rváčů. A k tomu všemu jsme byli na útěku.

Poslední ze Svobodných legií Chatováru. Čtyři staletí bratrství a tradice zredukovány na malou skupinu. A ještě k tomu na útěku. Nepochopitelné. Takhle to nemělo skončit. Velké skutky našich předchůdců si zasloužily lepšího následování.

Truhlice s pokladem byla fuč, ale kroniky si jaksi našly cestu na palubu. Předpokládám, že je přinesl Nemluva. Znamenaly pro něj skoro tolik co pro mě. Noc před příjezdem do medákovského přístavu jsem mužstvu předčítal z Knihy Woegovy, která zaznamenává historii Legie po její porážce v bojích u Pecova v Severs ku, kdy ji téměř rozprášili. Tehdy přežili jen sto čtyři chlapi, ale Legie opět povstala z popela.

Chlapi na takové čtení ještě nebyli připravení. Bolest v nich ještě pulsovala příliš živě. V polovině jsem předčítání raději nechal.

Pohled na Medákov nás osvěžil. Tohle bylo opravdové město a ne žádná šedá díra jako Jalovec, Opustili jsme loď s tím málem, co nám - kromě našich zbraní a trochy peněz získaných v Jalovci - zbylo. Měšťané nás pozorovali s obavami. Nemalé znepokojení panovalo i v našich řadách, protože jsme nebyli dost silní, abychom se ubránili, kdyby se místní vévoda rozhodl mít proti naší přítomnosti nějaké výhrady.

Naším největším trumfem byli tři čarodějové. Poručík a Cukrouš doufali, že právě oni nám nějakým svým kouskem zajistí finanční prostředky nutné pro další cestu na palubě jiné lodi a my se budeme moci vrátit do zemí na jižním pobřeží moře Utrpení, které tak dobře známe. Museli jsme však přejít území, jež náleželo Paní. Domníval jsem se, že by bylo chytřejší pokračovat podél pobřeží a zmást tak naši stopu. Nechat se tu od někoho najmout, přinejmenším do té doby, než nás obklíčí vojska, která vyšle Paní. K čemuž jednoho dne dojít musí.

Paní. Pořád na ni musím myslet. Přitom se zdálo velmi pravděpodobné, že její armády nyní složily slib věrnosti Tyranovi.

Několik hodin po přistání jsme našli Lichváře i Bachaře. Lichvář dorazil pouze dva dny před námi, protože jeho loď

musela během cesty čelit nepřízni počasí a rozbouřenému moři. Na Bachaře se Poručík okamžitě obořil.

„Kde ses k čertu flákal, hošánku?“ Na první pohled bylo zřejmé, že si Bachař svůj úkol spletl s prodlouženou dovolenou. Jemu to bylo podobné. „Měl ses okamžitě vrátit, až...“

„Nemoh sem, pane. Uvízli jsme tu jako svědci vraždy. Nesmíme opustit město, dokud se neodbude soud.“

„Vraždy?“

„Jo. Havran je tuhej. Lichva říkal, že o tom víte. No, zařídili jsme, aby obvinění padlo na Bejka. Akorát tu musíme trčet, dokud se nezhoupne.“

„Kde je?“ zeptal jsem se.

„V base.“

Poručík Bachaři důkladně umyl hlavu. Řval na něj tak divoce, až se kolemjdoucí ohlíželi. Běžně se tu nestávalo, aby jeden ostrý hoch hulákal na jiného podivným, tajemným jazykem.

„Vypadněme z ulice,“ nadhodil jsem. „Musíme se držet v ústraní. Už tak máme svých starostí dost, nemusíme na sebe přitahovat další pozornost. Poručíku, pokud ti to nevadí, rád bych si s Bachařem promluvil. Ať ti jeho hoši ukážou nějaké místo, kam se prozatím uklidíme. A ty pojď se mnou, Bachaříku, a vy taky,“ mávl jsem na Nemluvu, Skřeta a Jednookého.

„Kam jdeme?“ zajímal se Bachař.

„To je na tobě. Najdi místo, kde si můžeme vážně promluvit.“

„Dobrá.“ Nasadil ostrý krok, aby se co nejrychleji dostal Poručíkovi z dohledu. „Fakt, je to pravda? Opravdu se to stalo? Kapitán je mrtvej?“

„Zatracená pravda.“

Při představě zničené Legie vyděšeně potřásl hlavou. Nakonec se zeptal: „Co chceš vědět, Felčare?“

„Všechno, co ses dozvěděl od chvíle příjezdu sem. Zvláště o Havranovi, o chlápkovi jménem Asa a o tom putykáři.“

„Boudoví? Toho jsem onehdy zahlédl. Aspoň si myslím, že to byl on. Nepoznal jsem ho hned, teprve později mi to došlo. To ty jiný hadry, co? Pravda, Lichva říkal, že práskl do bot. Asa prý taky zahnul kramle. Myslím, že vím, kde ho najdeme. Ale co se tejče Boudy... No, pokud ho chcete fakt najít, musíte začít hledat tam, kde jsem ho naposledy zblejskl.“

„Viděl tě?“

Otázka Bachaře zaskočila. Zjevně ho nic takového nenapadlo. Občas mu v hlavě příliš nezapalovalo. „Myslím, že ne.“

Bachař vybral hospodu, oblíbenou mezi cizozemskými námořníky. Hosté mezi sebou mluvili různými jazyky a vyhlíželi stejně divoce jako my. Posadili jsme se kolem stolu a spustili mluvou Démantových měst. Bachař tímhle jazykem příliš dobře nehovoří, ale celkem slušně rozumí. Pochybuju, že naši rozmluvu dokázal někdo sledovat.

„Havran, Bachaři,“ prohlásil jsem. „Ten mě zajímá ze všeho nejvíc.“

Bachař nám vypověděl historku, která se velmi podobala té, co nám vyprávěl Asa. Lišila se jen v drobných odchylkách, způsobených tím, že Bachař nebyl očitým svědkem.

„Pořád si myslíš, že jde o podfuk?“ otázal se mě Jednooký.

„Jo. Sice jde jen o tušení, ale pořád si myslím, že Havran smrt jen předstíral. Možná změním názor, až si prohlédneme místo, kde k tomu údajně došlo. Hoši, umíte zjistit, jestli je Havran ve

městě?“

Dali hlavy dohromady, ale nakonec prohlásili, že nikoliv.

„Potřebujeme nějakou věc, která mu patřila,“ vyhlásil Skřet. „A tu my nemáme.“

„A co Pusinka, Bachaři, a Havranova loď?“

„Cože?“

„Co se stalo s Pusinkou a s lodí, když Havran natáh bačkory?“ „O Pusince nic nevím, ale loď kotví v docích.“ Vyměnili jsme si pohledy. „Tu loď musíme navštívit, i kdybychom se na palubu měli probít. Je třeba získat ta lejstra, o kterých jsem vám povídal. Asa o nich nic neví. Musím je najít. Jsou naší jedinou nadějí v boji proti Paní.“

„Pokud ovšem Paní zvítězila,“ prohodil Jednooký. „Nebuďte příliš vykulení, až zjistíte, že vyhrál Tyran.“

„Na to raději nemysli.“ Zcela bezdůvodně jsem byl přesvědčen, že zvítězila Paní. Tutově šlo o případ, kdy je přání otcem myšlenky. „Bachaři, dnes v noci prozkoumáme Havranovu loď. A co Pusinka?“ „Už sem řek. Nevím.“ „Měl ses po ní poohlédnout.“ „Jo, ale vypařila se.“ „Vypařila se? A jak?“

„Ne jak, Felčare,“ namítl Jednooký v odpověď na Nemluvovu prudkou gestikulaci. „Teď nezáleží na tom jak, ale kdy zmizela.“ „Dobrá,“ zavrčel jsem. „Tak kdy se vypařila, Bachaři?“ „Nevím. Nikdo ji nespatřil od té noci před Havranovou smrtí.“

„Trefa,“ prohodil Skřet tiše a v jeho hlase zaznělo uznání. „K čertu s tebou, Felčare, měl jsi správné tušení.“

„Jaké tušení?“ vyzvídal Bachař.

„V žádném případě by se nevytratila dřív, než by zjistila, že se něco stalo.“

„Bachaři,“ zeptal jsem se, „šel ses podívat do hostince, kde bydleli? Mám na mysli, jestli jsi to pročmuchal i uvnitř.“

„Jo. Někdo tam uklízel už přede mnou.“

„Cože?“

„Pokoj byl prázdný. Hospodský tvrdil, že se neodstěhovali. Zaplatili prý i za další měsíc. Někdo nejspíš zjistil, že Havran zaklepal papučema, a rozhodl se využít situace. Tipnul bych si na Asu. Zmizel přibližně ve stejné době.“

„A co dál?“

„No, napadlo mě, že vy v Jalovci po Bejkovi příliš netoužíte, tak jsme ho obvinili z vraždy Havrana. Kromě nás viděla spousta svědků, jak se spolu perou. Soudu to stačilo k přesvědčení, že mluvíme pravdu.“

„A co jsi podnikl k vyčmuchání Pusinky?“

Bachař mlčel a zíral do stolu. My ostatní jsme si vyměnili podrážděné pohledy. „Říkal jsem Jilmáčovi, že je pitomost posílat právě jeho,“ zamumlal Skřet.

Musel jsem mu dát za pravdu. Za těch pár chvil jsme objevili hned několik stop, které Bachař očividně přehlédl.

„Proč tě Havran s Pusinkou vůbec tak zatraceně zajímají, Felčare?“ otázal se Bachař. „Já mám dojem, že jde o hovno.“

„Hele, Bachaříku, ať se ti to líbí, nebo ne, teď když jsme si to útěkem z Jalovce rozlili u Lapených, musíme se přidat k druhé straně. Teď patříme k Bílé Růži. Ať chceme, nebo ne. Lapení po nás půjdou. Jedinou zbraní, kterou rebelové mají, je Bílá Růže. Mám recht?“

„Pokud Bílá Růže vůbec existuje.“

„To si piš. Pusinka je Bílá Růže.“

„Ale jdi, Felčare. Vždyť je hluchoněmá.“

„Taky je nulový magický bod,“ poznamenal Jednooký.

„Cože?“

„Magie v jejím okolí nefunguje. Všimli jsme si toho v Kráse. Pokud se bude tahle její vlastnost vyvíjet jak je obvyklé, tak čím bude starší, tím bude tato schopnost silnější.“

Vzpomněl jsem si, že jsem si během bitvy u Krásy povšiml jistých zvláštností, týkajících se Pusinky, ale nechápal jsem tehdy, o co jde. „O čem to mluvíš?“

„Vysvětlím ti to. Někteří lidé neutralizují magii. Nemají nadání kouzlit, ale vlastní právě opačné schopnosti. V jejich blízkosti magie nefunguje. A když se nad tím zamyslíš, je to jediná věc, která dává celé záležitosti s Bílou Růží smysl. Jak jinak by mohlo hluchoněmé děcko vyrůst a postavit se Paní a Tyranovi v jejich vlastní zemi? Vsadím se, že tohle původní Bílá Růže neuměla.“

Nevím. V análech se nic nepsalo o jejích silách nebo o jejich absenci. „Máme tedy o důvod víc, proč je třeba Pusinku najít.“

Jednooký souhlasně přikývl.

Bachař se tvářil zmateně. Napadlo mě, že Bachaře není těžké zblbnout. „Pokud v jejím okolí magie nefunguje, musíme ji najít a zůstat v její blízkosti,“ vysvětloval jsem. „Lapení nám pak nemůžou ublížit.“

„Nezapomínej, že za námi mohou vyslat celou armádu,“ zavrčel Jednooký.

„Kdyby nás tak moc chtěli... Ach, kurva.“

„Co je?“

„Jilmáč. Pokud je naživu, tak ví dost, aby za námi vyrazilo celé impérium. A kdyby ne kvůli nám, tak v naději, že je dovedeme k Pusince.“

„Co podnikneme?“

„Proč čumíte na mě?“

„Zdá se, Felčare, že jsi jedinej, kdo ví, o co tady jde.“

„Dobrá. Asi máte recht. Nejdřív zjistíme, co se stalo s Havranem a Pusinkou. Zvláště s Pusinkou. Pak bychom měli lapnout Boudu s Asou, pro případ, že vědí něco užitečného. Musíme jednat rychle a vypadnout z města dřív než dorazí vojska impéria. A hlavně, všechno v klidu, nenápadně, ať na sebe nepřitáhneme pozornost místních obyvatel. Teď bychom se měli poradit s Poručíkem. Vyložíme karty na stůl, aby všichni věděli, která bije, a společně se rozhodneme, co uděláme dál.“

Kapitola čtyřicátá první: MEDÁKOV: LOĎ

Naše loď byla zřejmě posledním plavidlem, které uniklo z Jalovce. Nepřestávali jsme sledovat, jestli nepřiplula další loď s čerstvými novinkami. Žádná se neukázala. Zato posádka naší lodi nám prokázala medvědí službu. Ti parchanti o nás roznesli zprávy po celém městě. Vrhli se na nás zvědavci, lidé, kteří měli starost o své příbuzné v Jalovci, i místní zástupci práva, jež se trápili pomyšlením, že se městem potuluje parta ostrých hochů, kteří by mohli působit potíže. S tím vším se vypořádali Poručík s Cukroušem. Na nás ostatní připadl zápas o přežití.

Po půlnoci jsme se já, tři čarodějové, Ota, Bachař a Lichvář přikradli na nábřeží. Obratně jsme se vyhnuli několika silným strážním hlídkám. Podařilo se nám to díky Jednookému, Skřetovi a Nemluvovi. Zvláště Skřet se vyznamenal. Použil skvělé uspávací kouzlo.

„Tady ji máme,“ zašeptal Bachař a ukázal na Havranovu loď. „Pokoušel jsem se zjistit, kdo platí poplatek za kotviště, ale bez úspěchu.“

Novotu této pěkné velké lodi nedokázala zakrýt ani temnota. Palubu osvětlovaly dle obyčeje lucerny na přídi, v lodním koši na zádi, na levoboku a pravoboku, a jedna na vrcholu lodního můstku, kde na stráži postával osamocený znuděný námořník.

„Jednooký?“

Čaroděj zavrtěl hlavou. „Nic necítím.“

Otočil jsem se k ostatním. Nemluva ani Skřet nic neobvyklého nezaznamenali.

„Dobrá, Skřete, je to na tobě. Tohle bude prubířský kámen, že?“

Přikývl. Pokud je Pusinka na palubě, kouzlo na strážného nezabere.

Teď, když všichni uvěřili mému předpokladu, že Havran žije, začal jsem sám pochybovat. Připadalo mi absurdní, že nevyklouzl se svou skvělou a drahou lodí z přístavu a neuklidil se někam hodně daleko. Třeba na ostrovy.

Tato myšlenka mě zaujala. Napadlo mě, že kdybychom zabrali loď, můžeme zamířit právě k nim. Ale je třeba sbalit někoho, kdo zná cestu. Ostrovy ležely hodně daleko a mezi nimi a pevninou neprobíhal žádný pravidelný obchod.

Nemělo smysl vydat se na cestu naslepo.

„Tak fajn," zabručel Skřet, „už je tvrdej."

Námořník na zadní palubě se sesul na stoličku. Paže složil na zábradlí a čelo si opřel o ruce.

„Pusinka tu není," prohlásil jsem.

„To tedy ne," souhlasil Skřet.

„Všichni usnuli?"

„Jo."

„Tak jdeme. Nedělejte kravál a hejbněte kostrou."

Přešli jsme molo a rychle přeběhli po lávce na loď. Námořník se pohnul. Skřet se jej dotkl a muž se svalil jako mrtvý. Čaroděj vyrazil nejprve na příď a pak na záď. Když se vrátil, pokyvoval hlavou. „Dalších osm chlapů chrápe v podpalubí. Uspal jsem je. Můžete to tady prohledat."

Začali jsme s největší kajutou, protože jsme usoudili, že v ní bydlel majitel lodě. Taky že jo. Nacházela se na zádi, kde obvykle bývá kapitánská kajuta, a byla rozdělena na dvě části. V jedné z nich jsem našel pár drobností, které náležely Pusince. Takže jsem usoudil, že obývala tuto stranu. V Havranově části jsme objevili špinavé šaty, které nějaký čas už nikdo nenosil. Všechno pokrývala vrstva prachu; to nám potvrdilo, že kajutu již několik týdnů nikdo nenavštívil.

Žádná lejstra jsme k mé velké lítosti nenašli.

Vyšťourali jsme ale nějaký prachy. Docela kulaťoučkou sumičku. Peníze byly ukryty chytře, ale Jednooký má na prašule neomylný čich. Když jsme truhlici otevřeli, stříbro z ní téměř přetékalo přes okraj.

„Pokud je Havran mrtvý, tuhle škváru už potřebovat nebude," prohlásil Jednooký. „A jestli není - tak má smůlu. Jeho staří kámoši ty prachy potřebují."

Mince vypadaly podivně. Když jsem si je pozorně prohlédl, uvědomil jsem si, odkud jsou. Poznal jsem, že tytéž mince dostával Bouda v černém hradě. „Omrkni je," nařídil jsem Jednookému. „Pocházejí z černého hradu. Zjisti, zda jsou v pořádku."

„Jo. Ryzí stříbro," zachechtal se.

„Hm." Ohledně těch peněz jsem neměl žádné skrupule. Havran je stejně nezískal zrovna čestným způsobem. To náš čin ospravedlňovalo. Ty prachy neměly původ, jak se říká v Jalovci. „Pojďte sem, mám nápad." Couvl jsem ke svítilně na zádi, odkud jsem mohl přes skleněné okno pozorovat nábřeží.

Chlapi se shromáždili kolem mě a truhlice. „Co je?" zeptal se Skřet.

„Proč se spokojit jen s penězi? Proč si nevezmeme celou loď? Pokud je Havran mrtvý nebo smrt jen předstírá, co nám může říct? Zřídíme si tu hlavní stan."

Skřetovi se ten nápad zalíbil, což znamenalo, že Jednookému, který ještě navíc nesnášel vodu, vůbec ne. „A co uděláme s posádkou?" namítl. „A s velitelem přístavu a jeho lidmi? Vždyť na nás pošlou stráže."

„Možná. Ale myslím, že to zvládneme. Nastěhujeme se na loď a posádku zamkneme v podpalubí, takže si nikdo stěžovat nebude. A kde není žalobce, není soudce, ne?"

„Na palubě není celá posádka. Někteří členové si vyrazili do města."

„Pochytáme je, až se budou vracet. Sakra, chlape, odplout lodí je nejlepší způsob, jak rychle vypadnout z města, když máme naspěch. A znáš snad lepší místo, kde si počíhat na Havrana?"

Jednooký se přestal přít. Jeho lenost nabyla vrchu. Kromě toho jsem zahlédl, jak se mu zablesklo v očích. Takový pohled signalizoval, že má něco za lubem. „Raději si o tom promluvme s Poručíkem," prohlásil. „Ten se v lodích vyzná."

Skřet zná Jednookého dobře. „Snad mě nepodezříváš, že se na stará kolena dám na pirátství? Mám už dobrodružství plné zuby. Chci domů."

Pustili se do sebe a tropili takový rámus, že jsem je musel okřiknout.

„Teď je třeba zařídit, jak překlepat nejbližších pár dnů," zavrčel jsem. „Na ostatní je času dost. Hele, máme šaty, které patřily Pusince a Havranovi. Co kdybyste je, hoši, zkusili najít?"

Čarodějové dali hlavy dohromady. Po krátké poradě Skřet prohlásil: „Nemluva si myslí, že to zvládne. Problém je v tom, že bude muset čmuchat jako pes. Chytí se stopy a bude slídit všude, kudy Havran šel. Až na místo, kde zařval. Nebo nezařval. A pokud žije, Nemluva odtamtud vyčenichá místo, kde se Havran nachází teď."

„Ale to... Do prdele. Má před námi náskok několik měsíců."

„Lidi stráví spoustu času na jednom místě, Felčare. Tuhle část Nemluva přeskočí."

„Stejně to potrvá příliš dlouho."

„Lepší způsob nemáme. Ledaže by k nám Havran přišel sám od sebe. A o tom silně pochybuju."

„No, dobrá, dobrá. A co s lodí?"

„Zeptej se Poručíka. Teď se pojďme mrknout, jestli nenajdeme ty tvoje zatracené papíry."

Žádná lejstra jsme neobjevili. Jednooký už neodkryl žádnou další skrýš. Pokud chci ty dokumenty najít, musím se začít vyptávat posádky. Někdo je musel Havranovi pomáhat odnést na pevninu.

Opustili jsme loď. Skřet s Lichvářem si našli úkryt na nábřeží, odkud mohli loď dobře sledovat. Nemluva a Ota se vydali po Havranově stopě. My ostatní jsme šli probudit Poručíka. Náš nápad zabrat loď prohlásil za dobrý.

Poručík nikdy neměl Havrana příliš v lásce, takže si myslím, že ho k tomu rozhodnutí navedly jen čistě praktické důvody.

Kapitola čtyřicátá druhá: MEDAKOV: UPRCHLÍK

Medákovem běžely fámy a neuvěřitelné historky. Bouda se doslechl o lodi z Jalovce ve chvíli, kdy připlula. Zůstal jako opařený. Černá legie na útěku? Rozdrcená vlastními pány? Nedávalo to smysl. Co se tam nahoře v Jalovci, k čertu,

děje?

Co je s jeho matkou, Sal a přáteli? Kdyby byla pravdivá jen polovina zvěstí, byl by Jalovec v troskách. Bitva o černý hrad zničila město. Zoufale si přál najít někoho, kdo by mu mohl o jeho blízkých podat nějakou zprávu. Tuto touhu potlačil. Na domov musel zapomenout. Bouda znal Felčara a tu jeho tlupu, takže předpokládal, že celá záležitost má posloužit jen k tomu, aby ho vykouřili z nory.

Celý den ze svého pronajatého pokoje nevystrčil nos. Nakonec sám sebe přesvědčil, že by neměl dělat vůbec nic. Pokud jsou legionáři na útěku, brzy z města zmizí. Jejich bývalí páni je budou hledat.

Půjdou Lapení i po něm? Ne. Nemají s ním nic společného. Na jeho zločinech jim nezáleží. Jeho chtějí dostat pouze strážcové...

Zamyslel se nad Bejkovým osudem. Ten chlap hnil v base s obviněním z vraždy na krku. Bouda vůbec nechápal, oč běží, ale byl příliš nervózní, než aby se snažil něco zjistit. V podstatě na tom všem ve srovnání s přežitím Krutimíra Boudy vůbec nezáleželo.

Po dni v izolaci začal znovu hledat, kde by mohl začít podnikat. Chtěl se stát spolupodílníkem nějaké putyky. Rozhodl se, že bude provozovat práci, ve které se vyzná.

Musí to být podstatně lepší hospoda než Lilie, aby se zase nedostal do nějakých finančních potíží. Pokaždé, když si vzpomněl na Lilii, pocítil stesk po domově, bodnutí nostalgie a nekonečné osamělosti. Celý život dostával na frak, ale nikdy nebyl sám. Tohle vyhnanství dost bolelo.

Procházel úzkou, stinnou uličkou, rozblácenou nočním deštěm. Trmácel se do kopce, když tu cosi zahlédl koutkem oka. Zamrazilo ho až v hloubi duše. Zarazil se a otočil tak prudce, až porazil dalšího chodce za sebou na zem. Když pomáhal muži vstát a lhostejně se mu omlouval, nepřestával ostražitě pátrat ve stínech uličky.

„Hádám, že si se mnou zahrává špatné svědomí," zabručel, když se opět vydal na cestu. Ale dobře věděl, že to tak není. Něco zahlédl. Zaslechl, jak kdosi tiše vyslovil jeho jméno. Zamířil k ústí průchodu mezi dvěma domy, ale ta věc na něj nepočkala.

O kus dál se nervózně rozesmál a zkoušel si namluvit, že šlo přece jen o jeho bujnou představivost. Co by, k čertu, kreatury z černého hradu dělaly v Medákově? Vždyť byly v Jalovci pobity... Ale legionáři, kteří uprchli, to neví na sichr, ne? Práskli do bot dříve, než boje skončily. Jenom doufali, že vyhrají jejich vůdcové, protože druhá strana byla ještě horší než ta jejich.

Začíná mu strašit ve věži. Jak by se ta stvoření z hradu mohla dostat do Medákova? Žádný kapitán by takovou bytost na palubu nevzal.

„Boudo, děláš si zbytečné starosti," chlácholil se. Vstoupil do hospody zvané Rubínová sklenka, kterou vedl muž jménem Selkirk. Tuto hospodu i jejího majitele doporučil Boudoví jeho domácí.

Rozhovor s krčmářem přinesl ovoce. Bouda se se Selkirkem dohodl, že se vrátí zítra odpoledne.

*

Bouda popíjel se svým budoucím společníkem pivo. Selkirk shledal Boudovu nabídku výhodnou a zdálo se, že se mu Bouda zamlouvá. Nyní se pokoušel vychválit Rubínovou sklenku. „Až opadne ta panika, kšeft se ve večerních hodinách zase zlepší."

„Jaká panika?"

„Minulý týden v sousedství zmizelo po setmění pět nebo šest lidí. A nebyli to žádní rabiáti, kterým se čas od času něco přihodí. Takže lidi trčí doma. Obvykle tu večer míváme rušněji."

Zdálo se, že teplota klesla na bod mrazu. Bouda se strnule napřímil, vytřeštil oči a tělem se mu jako klubko hadů prosmýklo zamrazení starého strachu. Ruka mu vylétla k amuletu, který skrýval pod košilí.

„Hej, Krutimíre, co je s tebou?"

„Přesně tak to začalo v Jalovci," zamumlal, aniž by si uvědomil, že mluví nahlas. „Jenže se jednalo o mrtvoly. Ale oni je chtějí živé, pokud to jen trochu jde. Musím už jít."

„Boudo? Co se, k čertu, děje?"

Bouda se na okamžik vzpamatoval. „Ach, promiň, Selkirku. Vím, že spolu máme uzavřít kšeft, ale nejdřív musím zařídit něco jiného. Jdu si něco ověřit."

„A co?"

„S tebou to nemá nic společného. Naše úmluva platí. Zítra si přinesu věci a taky sepíšeme oficiální smlouvu. Ale právě teď mám na práci něco jiného."

Prakticky z hospody vyběhl. I kdyby se ve svých předpokladech nemýlil, nevěděl, co dělat nebo kde začít. Ale byl si jist, že to, k čemu došlo v Jalovci, se zopakuje v Medákově. A pokud si ty bytosti své oběti shánějí samy, proběhne to daleko rychleji.

Opět se dotkl amuletu a byl zvědav, jakou ochranu mu může poskytnout. Mocnou - nebo žádnou?

Pospíšil do svého podnájmu. Tam se začal vyptávat. Protože nebyl místní, lidé jeho otázky vyslechli trpělivě. Ptal se na Havrana. O jeho vraždě se mluvilo po celém městě. Byl z ní obviněn ten cizí fízl na základě svědectví svých vlastních lidí. Nikdo nevěděl nic bližšího. Kromě Asy se nenašel jediný očitý svědek Havranovy smrti. A Asa uprchl do Jalovce. Teď je už nejspíš mrtvý. Černé legii by se nezamlouvalo, kdyby proti ní svědčil.

Zahnal náhlý popud spojit se s uprchlými legionáři. Třeba by ho také chtěli odstranit z cesty.

Bude si muset poradit sám.

Boudu napadlo, že by měl zahájit pátraní na místě Havranovy smrti. Kdo věděl, kde se to stalo? Asa. Asa byl ze hry. Kdo ještě? Což takhle Bejk?

Boudoví se sevřel žaludek. Bejk pro něj představoval symbol všeho, čeho se doma v Jalovci obával. Teď seděl za mřížemi, ale Bouda se nedokázal od strachu zcela oprostit. Odváží se s tím chlapem setkat?

Dozvěděl by se od něj něco užitečného?

Najít Bejka nebyl žádný problém. Vězení není zajíc. Najít odvahu postavit se Bejkovi tváří v tvář, i když přes mříže, to bylo něco jiného. Ale na celé tohle město nyní padal pochmurný stín.

Bouda prozíval duševní muka. Pronásledovaly ho výčitky svědomí za činy, které spáchal. Provedl věci, které nedokázal unést. Jeho zločiny byly neomluvitelné. Ale přece jen zde bylo cosi...

„Jsi blázen, Boudo," namlouval si. „Vykašli se na to. Ať se o to postará Medákov. Sbal si pinkle a vymázni odsud."

Ale něco silnějšího než zbabělost mu napovídalo, že by utíkat neměl. A nejen kvůli sobě. V Medákově se objevilo stvoření z černého hradu. Přicestovali sem i dva muži, kteří s hradem kšeftovali. To nemůže být náhoda. Měl by zahnout kramle? A co zabrání těm kreaturám, aby se neobjevily, kamkoli se vrtne?

Uzavřel smlouvu s ďáblem. Cítil v žaludku, že síť, do které byl lapen, se musí rozplést provázek po provázku.

Zahnal toho věčně zbabělého Boudu do nejzazšího koutku mysli a na jeho místo nastoupil Bouda, který si hrál s Kragem na schovávanou a nakonec svého trýznitele zabil.

Už si nevzpomínal, jakou historku si vymyslel, aby ho stráže k Bejkovi pustili, ale tak dlouho plácal páté přes deváté, až se mu podařilo proniknout k cele.

Inkvizitor rozhodně neklesal na mysli. Přiskočil k mřížím, prskal a klel a sliboval Boudoví velmi bolestivou smrt.

„Ty už neublížíš vůbec nikomu," opáčil Bouda, „leda nějakýmu švábovi ve tvý cele. Sklapni a poslouchej. Zapomeň, kým jsi byl, a pamatuj na to, kde jsi teď. Jsem pro tebe jedinou nadějí, jak se dostat ven." Samotného Boudu vlastní proslov překvapil. Byl by alespoň z poloviny tak tvrdý, kdyby mezi nimi nebyly mříže?

Bejk udiveně ztuhl. „Pokračuj. Mluv dál."

„Nevím, co jsi tady všechno zaslechl. Nejspíš nic, takže to shrnu. Po tvém odjezdu z Jalovce tam dorazil zbytek Černé legie. Převzali vládu nad městem. Přijela i jejich Paní a bůhvíkdo ještě. Zaútočili na černý hrad. Nevím, jak to dopadlo. Z toho, co jsem zaslechl, to vypadá, že město bylo srovnáno se zemí. V průběhu bojů zabralo pár maníků z Legie loď a práskli do bot. Báli se, že se proti nim obrátí jejich vlastní páni. Neptej se mě proč. Nevím."

Bejk si Boudu zamyšleně měřil. „Nelžeš?"

„Jak jsem koupil, prodávám."

„To ti parchanti z Černé legie mě sem dostali. Falešně mě obvinili. Já jsem se s Havranem jen porval. Sakra, vždyť málem zabil on mě."

„Teď je mrtvej." Bouda popsal, co viděl Asa. „Mám tucha, co ho zabilo a taky proč. Teď potřebuju vědět, kde se to stalo. Abych si svůj předpoklad potvrdil. Pověz mi to a já se pokusím dostat tě z basy ven."

„Vím to jen přibližně. Pamatuju si, kde jsem Havrana s Asou dohnal a kterým směrem pak prchali. Místo, které hledáš, musí být někde poblíž. Proč to vlastně chceš vědět?"

„Myslím, že ti tvorové z hradu na Havrana něco nasadili. Něco jako semeno. Počítám, že proto zemřel. Jako ten člověk, který přinesl původní semeno do Jalovce."

Bejk se zamračil.

„Vím, zní to nepravděpodobně, ale poslouchej dál," pokračoval Bouda. „Další den jsem spatřil jednoho z těch tvorů nedaleko domu, kde teď bydlím. Sledoval mě. Počkej!" zvedl Bouda ruku, aby zarazil Bejkovy námitky. „Vím, jak vypadají. Už jsem se s nimi setkal. A taky začínají mizet lidé. Ještě se jich mnoho neztratilo. Ne dost, aby to začalo pořádně smrdět, ale na to, aby lidi dostali bobky, to úplně stačí."

Bejk přešel do zadní části cely, posadil se na podlahu a zády se opřel o stěnu. Nějaký čas seděl tiše. Bouda začínal být nervózní.

„O co ti jde, krčmáři?"

„Chci splatit dluh, Bejku. Nějaký časek jsem byl vězněm Černé legie. Zjistil jsem toho o černém hradu docela dost. Je ještě odpornější, než by si kdokoli pomyslel. Má to být jakýsi druh brány, skrze kterou se ty bytosti pokoušejí znovu povolat Tyrana. Podílel jsem se na vytvoření toho průchodu. I díky mně zašly věci tak daleko, že do Jalovce přitáhla Černá legie a její přátele čarodějové. Pokud byl Jalovec zničen, je to hlavně moje vina. Teď hrozí podobný osud Medákovu. Mohu se pokusit tomu zabránit. Pokud zjistím jak."

Bejk se začal tiše pochechtávat. Pochechtávání se změnilo v hlasitý smích a pak v řehot.

„Tak si tady shnij!" zařval Bouda a otočil se k odchodu.

„Počkej!"

Bouda se obrátil tváří k Bejkovi.

Bejk potlačil veselí. „Promiň, ale připadlo mi to skutečně absurdní. Ty a tak čestný. Ale věřím ti, že to myslíš vážně. Dobrá, Krutimíre Boudo, dej se do toho. A když se ti povede dostat mě odsud, možná tě neodvleču zpátky do Jalovce."

„Už není žádný Jalovec, Bejku, kam bys mě mohl odvléct. Jde fáma, že až Paní skončí s černým hradem, má v plánu vyrabovat Katakomby. Víš, co by to znamenalo. Povstání."

Bejka přešel humor. „Jdi z města po Klepavkové silnici, za dvanáctým milníkem u uschlého dubu zahni vlevo na polní cestu. Po té jdi nejméně deset kilometrů. Až mineš zemědělské usedlosti, začne divočina. Raději si s sebou vezmi nějakou zbraň."

„Zbraň?" usmál se Bouda rozpačitě. „Krutimír Bouda nikdy neměl žaludek na to, naučit se používat zbraně. Ne, díky."

„Nezapomeň na mě, Boudo. V prvním týdnu příštího měsíce mi začne proces."

„Já vím."

*

Když Bouda odhadl, že po polní cestě urazil zhruba deset kilometrů, seskočil z pronajatého mezka a dál pokračoval pěšky. Ušel dalšího půl kilometru. Cesta připomínala spíše stezku, po které chodila divá zvěř. Vinula se divočinou hustě zarostlou listnatými stromy. Nic nenaznačovalo, že by tudy někdy prošel člověk. Zvláštní. Co tu Havran s Asou dělali? Nenapadl ho jediný smysluplný důvod. Asa tvrdil, že prchali od zraněného Bejka. Pokud to byla pravda, proč neutíkali po Klepavkové silnici?

Bouda měl nervy napjaté k prasknutí. Dotkl se amuletu a nože, skrytého v rukávu. Praštil se přes kapsu a koupil si dva dobré nože. Jeden si zastrčil za opasek, druhý ukryl v rukávu.

Trochu mu pozvedly sebevědomí.

Stezka se stáčela z kopce dolů k potůčku, podél kterého pak ubíhala několik set metrů, až vyústila na široké mýtině. Málem na ni vstoupil. Byl hochem z města. Nikdy předtím nenavštívil krajinu divočejší, než byla v Klauzuře.

Jakýsi instinkt Boudu varoval, a tak se na okraji mýtiny zastavil. Klesl na koleno, rozhrnul podrost a tiše zaklel, protože ho mezek šťouchl čumákem do zad.

Opatrnost byla na místě.

Uprostřed mýtiny se tyčila veliká černá hromada. Už téměř dosahovala velikosti domu. Bouda zíral na tváře, ztuhlé v agónii
a hrůze.

Dokonale zvolené místo. Kdyby dílo rostlo rychle, mohlo být dokončeno a nikdo nepovolaný by ho neobjevil. Leda náhodou. A náhodný objevitel by se stal jeho součástí.

Boudoví bilo srdce jako splašené. Přepadlo ho nutkání prchat co nejrychleji k Medákovu a řvát z plných plic, že je město v nebezpečí. Už toho viděl dost. Zjistil, co potřeboval, a nastal čas odsud vypadnout.

Pomalu se vplížil na mýtinu. Pustil otěže, ale mezek ho následoval, neboť ho zaujala vysoká, bujná tráva. Bouda se začal opatrně sunout k černé hromadě. Udělal pár kroků a pak se zastavil. Nic se nedělo. Bouda hromadu ostražitě obešel.

Bylo zřejmé, že stavba začíná nabývat tvar pevnosti, která se tyčila nad Jalovcem; až na to, že nestála na skále. Brána směřovala na jih. Dobře vyšlapaná stezka vedla k nízkému otvoru. Další potvrzení Boudova tušení.

Odkud ti tvorové pocházejí? Toulají se snad po libosti světem, kryti noční temnotou, a spatří je pouze ten, kdo s nimi kšeftuje? Když se vracel na tu stranu hromady, odkud přišel, o cosi zakopl.

Kosti. Lidské kosti. Lebka, paže, nohy, chyběla jen část hrudníku. Kostra byla dosud navlečena v cárech oděvu, ve kterém Bouda Havrana viděl snad stokrát. Bouda poklekl. „Havrane, nesnášel jsem tě, ale taky jsem tě měl rád. Byl jsi největším lotrem, jakého jsem kdy poznal. A nejlepším přítelem, jakého jsem měl. Přinutils mě začít myslet jako chlap.“ Boudoví do očí vyhrkly slzy.

Zapátral v paměti a nakonec si vzpomněl na modlitbu za převoz mrtvých, kterou se naučil v dětství. Začal zpívat tichým, nemelodickým hlasem.

Tráva za ním tichounce zašustila. Na Boudovo rameno dopadla těžká ruka. „Krutimíre Boudo,“ ozval se hlas.

Bouda zaječel a hmátl po noži za pasem.

Kapitola čtyřicátá třetí: MEDÁKOV: HORKÁ STOPA

Ta noc po návštěvě Havranovy lodi rozhodně nepatřila k nejpříjemnějším. Zdály se mi sny. Tedy spíš noční můry. Po probuzení jsem se nikomu neodvážil o těch hrůzách ani zmínit, protože všichni měli dost svých starostí a obav.

Přišla ke mně ve spánku. Tohle neudělala od našeho zoufalého ústupu, kdy před lety začali povstalci obkličovat Krásu. Objevila se ve zlatavé záři. Zdálo se, že to snad ani není sen. Ozařovala celou místnost, kterou jsem sdílel s pěti dalšími muži. Zůstal jsem ležet, nevěřícně zíral a srdce mi splašeně bušilo. Žádný z mužů v místnosti na to nezareagoval a později jsem si nebyl jist, zda se celá věc neodehrála jen v mé fantazii. Ale takhle její návštěvy probíhaly i v minulosti.

„Proč jsi mě opustil, doktore? Nechovala jsem se k tobě snad více než dobře?“

Zmateně jsem zaskřehotal: „Neměli jsme na vybranou. Museli jsme uprchnout, jinak bychom zemřeli. Věrně jsme ti sloužili ve větších nebezpečenstvích a hrůzách, než jaké pamatuje celá historie Legie. Bez námitek jsme kvůli tobě mašírovali až na konec světa. A když jsme dorazili do Jalovce a půlka našich při útoku na černý hrad padla, zjistili jsme, že naší odměnou bude smrt.“

Ve zlatém oblaku se zformovala úžasná tvář sevřená smutkem. „Naplánovala to Šepta. Šepta s Pírkou. Z vlastní vůle. Ale Pírka je mrtvá a Šeptu jsem potrestala. Takový zločin bych nikdy nedovolila spáchat. Vybrala jsem si vás jako svůj nástroj. Nedopustila bych, aby vám ublížily pletichy Lapených. Vraťte se.“

„Paní, je příliš pozdě. Kostky jsou vrženy. Padlo příliš mnoho dobrých chlapů. Už nemáme ten elán. Zestárli jsme. Naší jedinou touhou je vrátit se na jih, odpočívat v teplých paprscích slunce a zapomenout.“

„Vraťte se. Musíte toho ještě spoustu vykonat. Jste mým nástrojem. Odměním vás tak, jak ještě nikdo nikdy vojáky neodměnil.“

V jejích slovech jsem nezachytil ani náznak zrady. Ale to nic neznamenalo. Byla velmi stará. Obelstila svého manžela, kterého bylo daleko obtížnější oklamat než mě.

„Paní, je příliš pozdě.“

„Vrať se, doktore. Aspoň ty, když nikdo jiný. Potřebuji tvou schopnost psát.“

Ani nevím, proč jsem to řekl. Rozhodně to nebylo příliš chytré, pokud k nám cítila alespoň jakousi shovívavost a neměla v úmyslu se nám s řevem vrhnout po krku. „Uděláme pro tebe ještě jednu věc. Protože jsme staří a unavení a

válčení už máme plné zuby, nepostavíme se proti tobě. Pokud se ty nepostavíš proti nám.“

Ze zlatého žáru sálal smutek. „Je mi to líto. Skutečně líto. Patřil jsi mezi mé nejoblíbenější. Jepice, která proti mně kuje pikle. Ne, doktůrku. To není možné. Nemůžete být neutrální. To jste ani nikdy být nemohli. Musíte jít buďto se mnou, nebo proti mně. Střední cesta neexistuje.“

A pak se zlatý oblak rozplynul a já upadl do hlubokého spánku - pokud jsem byl předtím vůbec vzhůru.

Probudil jsem se odpočatý, ale ustaraný. Zpočátku jsem si na její noční návštěvu nevzpomněl. Pak mě náhle zasáhlo poznání. Rychle jsem se oblékl a pospíchal za Poručíkem. „Poručíku, musíme si pospíšit. Paní vyhrála. Teď půjde po nás.“

Zatvářil se překvapeně. Pověděl jsem mu o svém nočním vidění. Skepticky si mě měřil, dokud jsem mu neřekl, že to už dělala dřív, během našeho dlouhého ústupu a nesčetných potyček, které provázely příchod hlavních sil rebelů před brány Krásy. Poručíkovi se příliš nechtělo uvěřit mi, ale neodvážil se vzít mé tvrzení na lehkou váhu. „Tak se seberte a najděte Asu,“ rozkázal. „Cukrouši, dnes se přestěhujeme na tu loď. Felčare, řekni všem, že za čtyři dny odplouváme, ať už Havrana najdete, nebo ne.“

Začal jsem protestovat. V současném okamžiku bylo nejdůležitější najít Pusinku. Ona je naší jedinou nadějí. „Proč za čtyři dny?“ otázal jsem se.

„Nám to trvalo čtyři dny, než jsme sem z Jalovce dopluli. Celou cestu vál příznivý vítr. Pokud Paní vyrazila hned po vašem rozhovoru, nemůže sem dorazit rychleji. Takže tolik času vám dávám. Pak vyrážíme na moře, i kdybychom se měli probít.“

„Dobrá.“ Nelíbilo se mi to, ale on byl tím, kdo rozhodoval. Proto jsme si ho zvolili. „Jago, najdi Bachaře. Jdeme se mrknout po Asovi.“

Jaga odběhl, jako by mu za patami hořelo. Za chvilku byl s Bachařem zpátky. Bachař brblal, protože ještě nejedl a ani si neodkroutil svých osm hodin spánku.

„Sklapni, Bachaříku. Jde nám o kejhák.“ I když to nebylo nezbytné, raději jsem mu vysvětlil naši situaci. „Sežeň si kus studeného žvance a najíš se po cestě. Musíme Asu najít.“

Jaga, Bachař, Jednooký a já jsme vyrazili do ulic. Jako vždycky jsme přitahovali pozornost stánkařů nejen proto, že jsme přijeli z Jalovce, ale hlavně kvůli Jednookému. V Medákově ještě nikdy předtím černocha neviděli. Většina obyvatel o lidech s černou kůží ani neslyšela.

Bachař nás vedl klikatými uličkami asi jeden a půl kilometru. „Hádám, že se upíchl ve stejné čtvrti jako předtím. Znám to tam. Asovi to moc nepálí, takže ho asi ani nenapadlo změnit úkryt jen proto, že jste přijeli do města. Nejspíš má v plánu trčet ve svý noře, dokud neodplujeme. Určitě si myslí, že musíme jet dál.“ Jeho odhad se zdál rozumný a nakonec se ukázal jako přesný. Cestou se vyptal několika lidí, které znal z dřívějška, a rychle zjistil, že se Asa skutečně skrývá někde v okolí. Nikdo však neznal přesné místo.

„To zjistíme raz dva,“ ujistil nás Jednooký. Usadil se na zápraží jednoho domu a začal pro pobavení okolí předvádět jednoduché kouzelnické triky s blesky a kouřem. Okamžitě tím přilákal pozornost místních kluků. Ulice Medákova jsou pořád plné děcek.

„Pojďme se ztratit,“ zamumlal jsem. Z pohledu té drobotiny jsme museli vypadat hrůzostrašně. Vyrazili jsme dál a nechali Jednookého, ať se předvádí.

Samozřejmě se postaral, aby si děcka užila za své peníze podívané. Za patnáct minut se k nám přidal v doprovodu hloučku prcků. „Mám ho,“ oznámil. „Mí malí kámoši nám ukážou, kde
bydlí.“

Jednooký mě občas udivuje. Vsadil bych se, že děcka nenávidí. Pokud se vůbec o dětech zmíní, což je tak jednou do roka, obvykle přemítá, zda jsou chutnější pečené nebo dušené.

Asa obýval podnájem v typickém slumu, jaký najdete v každém větším městě. Byla to skutečná krysí díra. Přestože se dohrabal k penězům, mám dojem, že mu to zvyky příliš nezměnilo. Nechoval se jako starej Bouda, který se vždycky málem zbláznil,
když mohl utrácet.

Z budovy vedly ven jediné dveře a těmi jsme přišli my. Děcka šla za námi. Moc se mi to nezamlouvalo, ale co jsem mohl dělat?

Vtrhli jsme do místnosti, kterou Asa nazýval domovem. Ležel na slamníku v rohu. Další muž, který kolem sebe šířil zápach laciného vína, ležel opodál v kaluži zvratků. Asa chrápal svinutý do klubíčka. Jemně jsem jím zatřásl. „Je čas vstávat, milánku.“

Ucítil jsem, jak ztuhl. Prudce otevřel oči. Zrcadlil se v nich děs. Když se pokusil vyskočit, přitlačil jsem ho k zemi. „Tak jsme tě zas lízli,“ usmál jsem se mu do vyděšené tváře.

Mlčel a jen lapal po dechu.

„Klídek, Aso. Nikdo ti neublíží. Jenom chceme, abys nám ukázal, kde zakalil Havran.“ Odtáhl jsem ruku.

Pomalu se překulil a pozoroval nás jako krysa zahnaná do kouta. „Vy, hoši, dycky něco chcete.“

„Buď hodnej, Aso. Nechceme na to jít tvrdě, tak nás k tomu nenuť. Zbývají nám čtyři dny, než dorazí Paní. Za tu dobu musíme najít Pusinku a ty nám pomůžeš. Co uděláš potom, je tvoje věc.“

Jednooký si tiše odfrkl. Už si představoval, jak Asovi podřízne krk. Považoval to za jedinou rozumnou věc, která se s tím prckem dá udělat.

„Běžte po Klepavkové, za dvanáctým mimikem zabočte vlevo na polní cestu. Když po ní půjdete pořád dál, tak na ten flek dorazíte. Je to nějakých jedenáct kiláků. Časem se silnice změní v pěšinu, ale to nevadí, jděte furt pryč, až tam dojdete.“ Zavřel oči, překulil se na bok a začal předstírat chrápání.

Pokynul jsem Jagovi a Bachaři: „Zvedněte ho.“

„Hej!“ zaječel Asa. „Vždyť jsem vám to řekl. Co ještě chcete?“

„Chci, abys šel s námi. Jen tak pro sichr.“

„Jak pro sichr?“

„Jestlis nám lhal, chci tě mít při ruce.“

„Nevěříme, že Havran skapal,“ dodal Jednooký.

„Já jsem to viděl.“

„Vím, že jsi něco viděl,“ odvětil jsem. „Ale nemyslím si, že to byl Havran. Jdeme.“ Popadli jsme ho za paže. Nařídil jsem Jagovi, aby se porozhlédl po koních a nějakém proviantu. Bachaře jsem poslal za Poručíkem, aby mu sdělil, že se vrátíme až zítra. Dal jsem Jagovi hrst stříbra z Havranovy truhlice. Asa trochu vykulil oči. Poznal ražbu na mincích, i když nevěděl, odkud přesně pocházejí.

„Hoši, nemůžete mě nutit, abych šel s vámi,“ začal se vzpouzet Asa. „Tady jsme si rovni. Vyjdeme na ulici a stačí, abych začal řvát a...“

„A budeš si přát, abys to nikdy neudělal,“ dodal Jednooký a udělal rukama jakýsi pohyb. Prsty mu opředla slabá nafialovělá záře, která se zformovala do podoby hádka, a ten se mu začal oviját kolem prstů. „Tenhle můj malý přítel by ti mohl vklouznout do ucha a zevnitř ti vyžrat oči. Nedokážeš zakřičet dost nahlas ani dost rychle, abys mi zabránil ho na tebe hodit.“

Asa hlasitě polkl a okamžitě zkrotl.

„Jediné, co po tobě chci, je, abys mi ukázal to místo,“ zopakoval jsem. „A rychle, nemám času nazbyt.“

Asa se vzdal. Samozřejmě, že od nás očekával jen to nejhorší. Většinu života strávil mezi lotry daleko horšími, než jsme my.

Jagovi trvalo jen půl hodiny, než sehnal koně. Za další půlhodinu se k nám připojil Bachař. Bachař byl líné prase, takže nespěchal. Když se objevil, obdařil ho Jednooký tak vzteklým pohledem, že Bachař zbledl a napůl tasil meč.

„Padáme,“ vyštěkl jsem. Nemám rád, když legionáři, kteří mají držet při sobě, na sebe vrčí jako vzteklí psi. Nasadil jsem ostré tempo a doufal, že všichni budou mít co dělat, aby mi stačili, a roupy je přejdou.

Asův popis byl docela přesný, takže jsme cestu našli snadno. Zvedlo mi to náladu. Když si toho Asa všiml, požádal o svolení vrátit se.

„Jak to přijde, že se ti tak nechce se tam vrátit? Čeho se tolik bojíš?“

Stačilo s pomocí Jednookého a jeho fialového hádka trochu přitlačit a Asa hned rozvázal.

„Šel jsem tam hned, jak jsem se vrátil z Jalovce. Hlavně proto, že jste mi vy, hoši, nevěřili. Napadlo mě, že mě Havran nějak oblafnul. Tak jsem chtěl zjistit, jak to provedl. A...“

„A?“

Zkoumavě na nás pohlédl. „Byla tam další z těch staveb. Když Havran zemřel, ničeho podobného jsem si nevšiml. Ale teď tam je.“

„Staveb?“ zeptal jsem se. „Jakých staveb?“

„Jako je černý hrad. Stojí přesně na tom místě, kde Havran zemřel. Uprostřed mýtiny.“

„Takže past,“ zavrčel Jednooký. „Snažíš se nás do ní poslat. Felčare, já ho podříznu.“

„Ne, Jednooký. Nech ho na pokoji.“ Během dalšího kilometru jsem Asu důkladně vyzpovídal, ale už mi neřekl nic důležitého.

Jaga jel vpředu jako naše předsunutá hlídka, protože byl skvělý zvěd. Zvedl ruku. Dojel jsem ho. Ukázal na hromádku trusu na stezce. „Někdo jel před námi a není to dávno.“ Sklouzl z koně, zašťoural do hromádky klackem a pak v podřepu zkoumal stezku. „Jel na mezkovi nebo na tahounovi.“

„Aso!“

„Co zas?“ zakňučel prcek.

„Co je tam vpředu? Kam ten chlap jede?“

„Pokud vím, tak tam nic není. Možná je to lovec. Na trhu se prodává spousta zvěřiny.“

„Možná.“

„Tutovka,“ zavrčel sarkasticky Jednooký a pohrával si s fialovým hádkem.

„Jednooký, trocha ticha by neuškodila,“ otočil jsem se k čaroději. Jednooký se zaškaredil. „Tak jsem to nemyslel,“ pokračoval jsem. „Chci jenom, abys zařídil, že nikdo neuslyší, jak se blížíme. Aso, je to ještě daleko?“

„Určitě pár kiláků. Hoši, proč mě nepustíte domů? Stihl bych to do města, ještě než padne tma.“

„Nepadá v úvahu. Jdeš s námi.“ Krátce jsem pohlédl na Jednookého. Udělal, oč jsem ho požádal. Slyšeli jsme se navzájem, ale nic víc. „Jago, nasedni. Jde jen o jednoho maníka.“

„Ale co je zač, Felčare? Myslíš, že se jedná o nějakou z těch příšerek? V Jalovci, kde se vzali, tu se vzali, jich byla celá armáda. Proč by nemohli být i tady?“

Zdálo se, že Asovy myšlenky se ubírají stejným směrem. Což vysvětlovalo, proč se tak touží vrátit do města.

„Aso, když jsi tam byl, viděls něco?“

„Ne, ale všiml jsem si chodníčku vyšlapaného v trávě, kudy něco přicházelo a odcházelo.“

„Jednooký, až tam dorazíme, měj oči na stopkách. Nechci zažít nějaké překvápko.“

O dvacet minut později se ke mně Asa otočil: „Už tam skoro jsme. Ještě nejvýš dvě stě metrů podél potoka. Můžu tady zůstat?“

„Nech těch pitomejch otázek.“ Pohlédl jsem na Jagu, který ukazoval na stopy. Pořád byl někdo před námi. „Sesednout a pomalu vpřed. Dorozumívat se jen posunky. Ty, Aso, neotvírej zbytečně hubu. Jasné?“

Sklouzli jsme z koní, tasili zbraně a pod ochranou kouzla Jednookého jsme vyrazili. K mýtině jsme s Jagou dorazili jako první. Usmál jsem se, zamával na Jednookého a ukázal vpřed. I jemu se ústa roztáhla v úsměvu. Vyčkal jsem pár

minut na vhodný okamžik, pak jsem několika dlouhými kroky přešel za záda klečícího muže a sevřel mu rameno. „Krutimíre Boudo."

Vyjekl, pokusil se vytáhnout nůž a zároveň se dát na útěk. Jaga s Bachařem mu zastoupili cestu a zahnali ho zpět. Mezitím jsem poklekl na místo, kde byl předtím Bouda, a začal zkoumat rozházené kosti.

Kapitola čtyřicátá čtvrtá: MEDÁKOV: MÝTINA

Pohlédl jsem na Boudu. Tvářil se rezignovaně. „Lízli jsme tě dřív, než jsi čekal, že?"

Začal něco blábolit. Nedokázal jsem se v tom vyznat, protože mlel o několika věcech najednou. O Havranovi. O stvořeních z černého hradu. O jeho šanci začít nový život. A bůhví o čem ještě.

„Ztichni, Boudo, a uklidni se. Jsme na tvé straně." Vysvětlil jsem mu situaci a sdělil, že nám zbývají čtyři dny k nalezení Pusinky. Nemohl uvěřit, že dívka, kterou zaměstnával v Železné lilii, je Bílá Růže povstalců. Nehádal jsem se s ním, pouze jsem mu předložil fakta.

„Čtyři dny, Boudo, a pak dorazí Paní s Lapenými. A já ti zaručuji, že bude hledat i tebe. Oni už teď ví, že jsme tvou smrt jen předstírali. Nejspíš vyslechli dostatek lidí, aby měli představu, oč kráčí. Jde nám o krk, Boudo." Pohlédl jsem na velkou černou hromadu a prohodil jsem: „A tahle zatracená věc taky ničemu neprospěje."

Znovu jsem zabloudil pohledem ke kostem. „Jago, Obhlídni je a zjisti, co se dá. Jednooký, prober s Asou, co přesně tenkrát viděl. Bachaři, přidej se k nim, budeš jim hrát Havrana. Boudo, ty pojď sem."

Byl jsem spokojen. Asa i Bouda udělali, co jsem jim přikázal. Přestože byl Bouda lehce otřesen naším návratem do svého života, nezdálo se, že by propadal panice. Pozoroval jsem ho, zatímco Jaga zkoumal půdu centimetr po centimetru. Zdálo se, jako by Bouda dospěl, jako by v sobě objevil nějakou vlastnost, která v neúrodném prostředí Jalovce neměla naději vyklíčit.

Zašeptal: „Hele, Felčare, nevím nic o tom, že se blíží Paní, ani jak najít Pusinku. A pendrek mě to zajímá." Ukázal na černou hromadu. „Ale co uděláte s tímhle?"

„Dobrá otázka." Nemusel mi vysvětlovat, co má na mysli. Bylo zřejmé, že Tyran porážku v Jalovci přežil. Předem si připravil zadní vrátka. Zde mu vyrůstala další brána a rostla zatraceně rychle. Asův strach z Tyranových kreatur byl na místě. Tyranovi bylo zřejmé, že si musí pospíšit - i když jsem pochyboval, že ho napadlo, že tohle místo objevíme tak rychle. „Když se nad tím pořádně zamyslíš, zjistíš, že toho moc nezmůžeme."

„Musíte něco udělat. Hele, já vím, že jsem s nimi kšeftoval. Ale koukej, co udělali se mnou, Havranem i Jalovcem... Sakra, Felčare, nemůžete dopustit, aby se to stalo znovu."

„Neříkám, že zůstaneme stát se založenýma rukama. Jen jsem řekl, že nic nezmůžeme. Nemůžeš žádat po chlapovi s kapesním nožíkem, aby pokácel prales a postavil město. Nemá na to prostředky." „A kdo je má?" „Paní." „Takže..."

„Všechno má své meze, kámo. Nenechám se kvůli Medákovu oddělat. Nepoženu svou jednotku na jatka kvůli lidem, které neznám. Možná že máme nějaký morální dluh. Ale myslím, že není nikterak veliký."

Bouda nespokojeně zabručel. Přestože mě chápal, nebylo mu to po chuti. Překvapoval mě. Aniž by něco vysvětloval, vycítil jsem, že se vydal na křížovou výpravu. Velkej lotras se pokouší spasit svou duši. Vůbec jsem mu nezáviděl. Ale mohl se do toho pustit bez Legie a beze mne.

Zahleděl jsem se na Jednookého a Asu, jak s Bachařem procházejí kousek po kousku všechno, co Havran dělal toho dne, kdy zemřel. Ze své pozice jsem v Asově historce nedokázal najít jedinou skulinku. Doufal jsem, že Jednooký je na tom líp. Pokud byl někdo schopen odhalit nesrovnalosti, byl to Jednooký. Ovládal stejně dobře pouťové čarování jako opravdovou magii.

270

Připomněl jsem si, že Havran býval skutečně skvělý ve vymýšlení a provádění různých lstí a úskoků. Trik s nožem, který se mu zničehonic objevil v ruce, patřil mezi jeho nejlepší. Ale znal i jiné kousky, kterými bavil Pusinku.

„Koukni na tohle, Felčare," ukázal Jaga.

Pohlédl jsem naznačeným směrem, ale nespatřil jsem nic zvláštního. „O co jde?"

„Běží to trávou přímo k té hromadě. Vypadá to jako stezka, i když teď není skoro vidět." Dlaněmi rozhrnul stébla trávy.

Teď, když mi ukázal, kam se mám dívat, jsem spatřil cosi podobného staré stopě po slimákovi. Bližší ohledání ukázalo, že se táhne od místa, kde by se pravděpodobně nacházelo srdce mrtvoly. Chvíli nám trvalo, než jsme to určili přesně, protože na těle už zapracovali mrchožrouti.

Pečlivě jsem si prohlédl ruku kostry. Na prstech zůstaly prsteny. Kolem těla leželo i několik nožů a kovové zbytky výstroje.

Jednooký přivedl Bachaře až ke kostem. „No tak co?" zeptal jsem se.

„Možné to je. Stačí lehká kamufláž a znalost základů magie. Ale jak to udělal, to ti neřeknu. Pokud to vůbec udělal."

„Máme tělo," ukázal jsem na kosti.

„To je on," potvrdil Asa. „Hele, vidíte, pořád má své prsteny. A tohle je jeho spona, meč a nože."

Ale v hlase mu zazněl stín pochybností. Zdálo se, že začíná sdílet můj názor.

A také mi pořád vrtalo hlavou, proč ještě nikdo neprojevil zájem o takovou krásnou, novou loď.

„Jago, Obhlídni to tu a zjisti, zda odsud někdo neodešel opačným směrem. Aso, tys říkal, že jsi vymáznul hned, jaks uviděl, co se děje, že?"

„Jo."

„Teď si zkusme představit, co se tu odehrálo. Mrkněte se na tohle; ten mrtvý muž měl něco, z čeho vyrostla tahle hromada."

Zarazilo mě, že jsem si bez problémů dokázal té věci nevšímat. Hádám, že si člověk zvykne na všechno. Producíroval jsem se kolem té větší černé hromady v Jalovci tak dlouho, až jsem z ní přestal mít husí kůži. Tím chci říct, že když si člověk zvykne bydlet na jatkách nebo přivykne mé práci - vojáka či vojenského doktora - zvykne si na všechno.

„Aso, ty ses s Havranem nějaký čas poflakoval. Pár let bydlel Havran ve tvý hospodě, Boudo, a taky jsi byl jeho společníkem. Tak mi chlapi řekněte, co sem z Jalovce přinesl, že z toho vzniklo

tohle?“

Potřásali hlavami a nepřestávali zírat na kosti. „Pořádně se zamyslete,“ poradil jsem jim. „Boudo, muselo to být něco, co už měl, když jste se seznámili. Na kopec přestal jezdit dlouho předtím, než se vydal na jih.“

Uběhlo několik minut a Jaga zatím začal šmejdit na okraji mýtiny. Příliš jsem nedoufal, že po tak dlouhé době něco najde. Nebyl jsem žádný stopař, ale znal jsem Havrana.

Asa náhle zalapal po dechu.

„Co je?“ vyštěkl jsem.

„Všechno tu zůstalo. Všechno, co je z kovu, chápeš? Dokonce i knoflíky. Chybí jen jediná věc.“

„Jaká?“

„Amulet, který nosil na krku. Párkrát jsem ho zahlíd... Co je,

Boudo?“

Otočil jsem se. Bouda se držel za srdce. Tvář měl bílou jako křída. Snažil se promluvit, ale nedostal ze sebe ani hlásku. Začal ze sebe rvát košili.

Bál jsem se, že dostal srdeční záchvat. Ale když jsem k němu doběhl, abych mu pomohl, roztrhl si právě košili na hrudi a uchopil cosi, co mu viselo na krku na řetízku. Ze všech sil se pokoušel řetěz přetrhnout, ale ten vydržel.

Přinutil jsem ho, aby si tu věc přetáhl přes hlavu, a pak jsem mu ji vypáčil ze ztuhlých prstů. Ukázal jsem ji Asovi.

Asa vypadal trochu pobledle. „Jo, to je ono.“

„Stříbro,“ prohlásil Jednooký a významně se zadíval na Jagu.

On takhle přemýšlel. A mohl mít pravdu. „Jago, pojď sem.“

Jednooký si tu věc vzal a podržel ji v slunečním světle. „Mistrovská práce,“ přemítal zamyšleně... Vzápětí amuletem mrštil o zem a sám se vrhl k zemi jako žába, která skáče z listu leknínu do vody. Když letěl vzduchem, zaštěkal jako šakal.

Zablesklo se. Prudce jsem se otočil. Po straně černé hromady stály dvě kreatury, ztuhlé v pohybu, jako by se na nás chtěly vrhnout. Bouda zaklel. Asa zaječel. Bachař proklouzl kolem mě a zabořil čepel meče hluboko do hrudi jednoho z tvorů. Udělal jsem totéž. Byl jsem tak rozklepaný, že jsem si ani nevzpomněl, jaké problémy jsme během minulé srážky s těmito tvory měli.

Oba jsme zaútočili na stejnou bytost. Vytrhli jsme zbraně. „Jdi jim po krku,“ zalapal jsem po dechu. „Přetni krční tepnu.“

Mezitím vyskočil Jednooký a připravil se k boji. Později mi sdělil, že koutkem oka zahlédl jakýsi pohyb a uskočil právě včas, aby se vyhnul tomu, co po něm mrštili. Věděli, po kom mají jít nejdřív, kdo z nás je nejsilnější.

Když se bytosti daly do pohybu, zezadu přiskočil Jaga a přidal svůj meč k dílu. K mému údivu se do boje zapojil i Bouda. Přikrčil se a svým téměř třiceticentimetrovým nožem sekal po kolenních šlachách bytostí.

Boj netrval dlouho. Kouzlo Jednookého nám poskytlo dostatek času. Bránili se houževnatě, ale podařilo se nám je pozabíjet. Když i druhý tvor padal do trávy, pohlédl na Boudu a usmál se: „Krutimíre Boudo, pamatujeme si tě.“

Bouda se celý roztřásl.

„Boudo, on tě znal,“ vyhrkl Asa.

„Byl to ten, kterému jsem, kromě jednoho případu, vždycky dodával těla.“

„Počkej chvilku,“ zabručel jsem. „Z Jalovce utekla jen jedna kreatura. Nezdá se mi, že by to byla ta, která tě znala...“ Náhle jsem zmlkl. Povšiml jsem si totiž něčeho zarážejícího. Ti dva tvorové vypadali totiž úplně stejně, včetně jizvy na hrudi, kterou jsem objevil, když jsem jim odhrnul tmavý oděv. Tuhle jizvu měla bytost, kterou jsme s Poručíkem zabili u černého hradu a pak jsme ji vlekli z kopce dolů.

Zatímco jsme byli ještě všichni rozklepaní z nenadálého boje, Jednooký se zeptal Jagy: „Našel jsi u těch starých kostí cokoli ze stříbra?“

„Cože?“

Jednooký zvedl Boudův amulet. „Mohlo to vypadat podobně.

Tohle ho totiž zabilo.“

Jaga polkl a sáhl do kapsy. Vytáhl stejný amulet, jako měl Bouda, jen hadi neměli oči.

„Jo,“ zahučel Jednooký a opět zvedl Boudův amulet do světla. „Jo, způsobily to ty oči. Když nadešel vhodný čas. Čas a místo.“

Mě ale víc zajímalo, co dalšího by mohlo vylézt z té černé hromady. Přitáhl jsem Jagu k hromadě a začali jsme hledat vchod. Našli jsme otvor, který vypadal jako vchod do chatrče uplácané z hlíny. Předpokládal jsem, že nemůže jít o skutečnou bránu, rozhodně ne dokud hromada značně nepovyroste. Ukázal jsem na stopy. „Co z nich dokážeš vyčíst?“

„Že bychom měli vypadnout. Je jich tu víc.“

„Jo.“

Připojili jsme se k ostatním. Jednooký zabalil Boudův amulet do kusu látky. „Až se vrátíme do města, zamknu to do železné skříňky a hodím do moře.“

„Jednooký, znič to. Zlo si vždycky najde nějakou cestičku, aby se mohlo vrátit. Tyran je toho skvělým příkladem.“

„Jo, dobrá, zkusím to.“

Zatímco jsem všechny hnal pryč z mýtiny, přišel mi na mysl Jilmáčův průnik do černého hradu. Změnil jsem

rozhodnutí přenocovat v lese. Než padne noc, můžeme urazit větší část cesty k městu. Stejně jako Jalovec neměl Medákov hradby ani brány. Nemohli jsme tedy zůstat odříznuti venku.

Myšlenka na Jilmáče mi nedávala spát, ale nemohl jsem přijít na kloub tomu, co za tou vzpomínkou vězí. Pak se mi náhle rozbřesklo a ztuhl jsem děsem.

Strom se rozmnožuje tak, že setřásá miliony semínek. Aspoň jedno se ujme a vyroste další strom. Představil jsem si hordy útočníků, jak vnikají do nitra černého hradu a všude nacházejí stříbrné amulety. Chlapi si je cpou do kapes.

Muselo to tak být. To místo bylo prokleté. Tyran to vycítil ještě dříve než Paní.

Můj respekt k tomu starému ďáblovi vzrostl. Chytrej parchant.

Až na Klepavkové silnici jsem si uvědomil, že jsem se Jagy zapomněl zeptat, jestli si nevšiml něčeho, co by potvrzovalo, že z mýtiny někdo odešel jiným směrem.

„Ne," odvětil, „ale to nic neznamená."

„Neflákejte se," zavrčel Jednooký. „Boudo, nemůže ten tvůj zatracenej mezek jít trochu rychleji?"

Uvědomil jsem si, že je Jednooký vyděšený. A pokud měl strach on, tak já tím tuplem.

Kapitola čtyřicátá pátá: MEDÁKOV: ŽHAVÁ STOPA

Dorazili jsme do města. Ale přísahám, že než jsme vjeli do bezpečí osvětlených ulic, cítil jsem, jak v temnotě za námi cosi čenichá a jde nám po stopě. Když jsme se vrátili do našeho podnájmu, zjistili jsme, že většina mužů je pryč. Kam všichni zmizeli? Došlo mi, že odešli zabrat Havranovu loď.

Úplně jsem zapomněl. Ano, Havranova loď... A Nemluva slídí po Havranově stopě. Kde asi teď je? Sakra! Dříve nebo později ho stopa zavede na tu mýtinu... Takhle Nemluva na tuty zjistí, zda Havran mýtinu opustil, nebo ne. Taky ale můžeme o Nemluvu přijít. „Jednooký, můžeš kontaktovat Nemluvu?"

Vrhl po mně nevrlý pohled. Vypadal unaveně a chtěl jít spát.

„Hele, pokud Nemluva sleduje každý Havranův krok, stopa ho dovede přímo na mýtinu."

Jednooký si těžce povzdechl a předvedl dramatickou ukázku znechucení. Pak z magického pytle vykutal cosi, co připomínalo vysušený prst. Odebral se s ním do rohu místnosti a začal na něj mluvit. Pak se vrátil ke mně a zavrčel: „Mám ho. Lokalizoval jsem jeho polohu."

„Díky."

„Jo, ty parchante, měl bych tě donutit, abys šel se mnou."

Posadil jsem se k ohni s velkým džbánem piva a upadl v zamyšlení. Po chvíli jsem se otočil k Boudoví: „Musíme se tam vrátit."

„Cože?"

„Kvůli Nemluvovi."

„Kdo je Nemluva?"

„Jeden legionář. Čaroděj jako Jednooký a Skřet. Jde po Havranově stopě a sleduje každý krok, který Havran od příjezdu do Medákova udělal. Nemluva se domnívá, že by ho mohl vystopovat, nebo aspoň z jeho pohybu odhadnout, zda měl Havran v úmyslu Asu přechytračil."

Bouda pokrčil rameny: „Když musíme, tak musíme."

Udiveně jsem na něj pohlédl. „Tos mě tedy, Boudo, překvapil. Zdá se, že ses změnil."

„Nevím, možná jsem takovej už dlouho. Vím jen, že taková věc by se už nikdy nikomu neměla přihodit."

„Jo." Nezmínil jsem se mu o mé vizi stovek mužů s kapsami plnými amuletů, získaných v pevnosti v Jalovci. Nemusel to vědět. Měl své poslání a já nechtěl, aby ztratil naději.

Sešel jsem po schodech a požádal hostinského o další pivo. Po pivu se mi vždycky chce spát. Měl jsem jistou představu,

určité řešení, ale nikomu jsem se s ním nesvěřil. Ostatním by se nelíbilo.

Po hodině jsem se odešel vymočit a pak jsem se odkymácel do pokoje. Myšlenka na návrat na tu mýtinu mě děsila více než to, co jsem měl nyní v úmyslu provést.

*

Bez ohledu na množství vypitého piva mi chvíli trvalo, než jsem usnul. Nedokázal jsem se uvolnit. Pokusil jsem se vyslat myšlenku za ní a přivést Paní sem. Bylo to jen plácnutí do vody.

Pouhá naděje ubohého blázna. Copak by se vrátila tak brzy? Vždyť jsem ji odmrštil. Proč by se měla vracet? Proč by na mě neměla zapomenout až do doby, kdy mě dopadnou její podřízení a přivlečou před ni v řetězech?

Možná spojení probíhá na úrovni, kterou nejsem schopen pochopit. Protože když jsem se probral a chtěl si znovu odskočit, visela nade mnou ta zlatá záře. No, možná jsem se neprobudil a jen se mi to zdálo. Nedokážu to přesně popsat. Když o tom později přemýšlím, vždycky mi to připadá jako sen.

Nečekal jsem, až začne mluvit, a spustil jsem sám. Hovořil jsem rychle a řekl jí všechno, co potřebovala vědět o černé hromadě v Medákově a o možnosti, že stovky vojáků nosí semena černého hradu.

„Proč mi to všechno vykládáš, když ses rozhodl stát mým nepřítelem, doktore?"

„Nechci být tvým nepřítelem. Postavím se proti tobě jen v případě, že mi nedáš jinou možnost," ukončil jsem náš spor. „My to nezvládneme. Někdo se však o tu nákazu postarat musí. I tak je na světě až příliš mnoho zla." Řekl jsem jí, že jsme amulet našli u obyvatele Jalovce. Jméno jsem nezmínil. Sdělil jsem jí, že jsme jej zanechali na místě, kde ho po

svém příjezdu snadno nalezne.

„Po mém příjezdu?“

„Copak nejsi na cestě sem?“

Tajnůstkářsky se pousmála, protože věděla, že to na ni zkouším. Neodpověděla, pouze se zeptala: „Kde budeš ty?“

„Pryč. Daleko na cestě do vzdálených končin.“

„Možná. Uvidíme.“ A zlatá záře začala blednout. Ještě jsem jí chtěl říct pár věcí, ale s touhle záležitostí neměly nic společného. Chtěl jsem jí položit několik otázek. Neudělal jsem to.

S posledním záblesk zlatavé záře se ozval šepot: „Máš to u mě, doktore.“

*

Krátce po svítání se do hostince vpotácel Jednooký; vypadal utahaný jako pes. Za ním se ploužil Nemluva, který nevypadal o nic líp. Sledoval Havranovu stopu bez přestávky celý den a noc. „Dostihl jsem ho právě včas,“ oznámil Jednooký. „Ještě hodinu a bylo by pozdě. Našel jsem ho, jak čeká na úsvit.“

„Jo. Nechceš probudit chlapy? Dneska máme časný budíček, abychom se stačili před soumrakem vrátit do města.“

„Cože?“

„Mám dojem, že jsem se vyjádřil jasně. Musíme jet znovu na tu mýtinu. Teď. Už jsme ztratili jeden den.“

„Hej, člověče, jsem utahanej. Chcípnu, jestli budu muset...“

„Vyspíš se v sedle. To ti vždycky šlo. Máš talent usnout kdekoli a kdykoli.“

„Ou, moje ubohá bolavá prdel.“

O hodinu později jsem už uháněl po Klepavkové silnici s naší partou, ke které se přidali Nemluva s Otou. Bouda trval na tom, že pojede s námi, i když jsem ho nenutil. Asa se rozhodl, že se také přidá. Nejspíš doufal, že nad ním Bouda rozprostře ochranná křídla. Začal něco mlít o svém poslání, ale i hluchý by v těch kecech zaslechl falešné tóny. Tentokrát jsme cválali podstatně rychleji, protože i Bouda jel na koni. V poledne jsme dorazili na mýtinu. Zatímco Nemluva čenichal kolem, soustředil jsem se na důkladnou prohlídku černé hromady.

Všechno se zdálo být při starém, jen ty dvě mrtvé kreatury zmizely. Nepotřeboval jsem Jagovy oči, abych poznal, že je vtáhli dovnitř.

Nemluva šmejdil kolem mýtiny, až dorazil téměř k místu, kde stezka, jež mířila od hromady, mizela v lese. Pak zvedl ruku a zamával. Pospíšil jsem k němu a ani jsem nemusel sledovat kmitání jeho prstů, abych pochopil, co našel. Odpověď se mu dala vyčíst z tváře.

„Našels to, že?“ vyhrkl jsem dychtivě, i když až tak nadšený jsem nebyl. Už jsem začal počítat s možností, že je Havran mrtev. Vůbec se mi nelíbilo, co naznačovala přítomnost té kostry.

Nemluva přikývl.

„Jóóó!“ zařval jsem. „Máme to. Jedem. Přiveďte koně.“

Ostatní se shromáždili kolem nás. Asa vypadal trochu přepadle. „Jak to provedl?“ zeptal se.

Nikdo mu nedokázal odpovědět. Někteří z nás se pozastavili nad otázkou, čí je ta kostra, která leží na mýtině, a jak přišla k Havranovu amuletu. Mě udivilo, jak se Havranův nápad zmizet přesně kryl s Tyranovým plánem založit nový černý hrad.

Všichni jsme mlčeli. Zdálo se, že jedině Jednooký je v hovorné náladě, protože okamžitě začal brblat. „Když tu stopu budeme sledovat, před soumrakem se do města nevrátíme,“ zavrčel. Řekl toho ještě mnohem více, hlavně o tom, jak je utahaný, ale nikdo mu nevěnoval pozornost. Unavení byli i ti z nás, kteří si v noci odpočinuli.

„Nemluvo, veď nás,“ nařídil jsem. „Oto, ty se postaráš o jeho koně. Jednooký, půjdeš jako poslední. Budeš nám krejt záda.“

Zpočátku se o nějaké stezce vůbec nedalo mluvit a my se museli prodírat hustým křovím. Už nám docházel dech, když jsme narazili na pěšinu vyšlapanou zvěří. Havran toho už také musel mít plné zuby, protože se vydal po stezce přes kopec, podél potoka a na další kopec. Pak sledoval nepříliš frekventovanou cestu po hřebeni, která mířila ke Klepavkové silnici. Během dalších dvou hodin jsme narazili na několik křižovatek. Havran pokaždé zabočil směrem na západ.

„Ten parchant stejně mířil na hlavní silnici,“ brblal Jednooký. „Mělo nás to napadnout. Mohli jsme jít jinudy a ušetřit si prodírání tím pralesem.“

Chlapi se na něj zamračili. Jeho stížnosti jim lezly na nervy. Dokonce i Asa vrhl přes rameno znechucený pohled.

Havran bezpochyby zvolil tu nejdelší cestu. Odhaduji, že jsme ušli nejméně šestnáct kiláků, než jsme přešli hřeben a otevřel se nám pohled na krajinu, která se pozvolně svažovala k hlavní silnici. Po pravé ruce leželo několik usedlostí. V dálce před námi se rozprostíral modrý opar moře. Krajina byla zbarvená dohněda, protože do Medákova dorazil podzim. Listy žloutly. Asa ukázal na skupinku javorů a poznamenal, že příští týden budou vypadat skutečně nádherně. Zvláštní. Člověka by nenapadlo, že chlápci jeho ražení budou mít smysl pro krásu.

„Támhle dole,“ ukázal Ota na shluk budov, rozložených asi kilometr na jih. Nezdálo se, že je to zemědělská usedlost. „Vsadím se, že je to zájezdní hostinec. O co, že šel rovnou tam?“

„Nemluvo?“

Čaroděj váhavě přikývl. Pro jistotu chtěl sledovat stopu. Nasedli jsme na koně a nechali ho dokončit svou práci. Upřímně řečeno, už jsem měl po krk toho vláčení se pěšky.

„Co kdybychom tam přenocovali?“ navrhl Jednooký s nadějí v hlase.

Pohlédl jsem na slunce. „Přemýšlím o tom. Byli bychom tam v bezpečí?“

Pokrčil rameny. „Z komínů se kouří. Nezdá se, že by tam měli nějaké trable.“

Jako by mi četl myšlenky. Cestou jsem sledoval zemědělské usedlosti, jestli nespatřím nějaké známky nájezdu těch tvorů z černé hromady. Usedlosti působily mírumilovně a vládl v nich činorodý ruch. Předpokládám, že tvorové omezili své výpady na město, kde nebyli tak nápadní.

Havranova stopa se setkala s Klepavkovou silnicí asi pět set metrů nad budovou, kterou Ota považoval za zájezdní hostinec. Rozhlédl jsem se po okolí, ale nedokázal jsem odhadnout, jak daleko na jih od dvanáctého milníku se nacházíme. Nemluva zamával a ukázal prstem. Havran se skutečně stočil na jih. Zamířili jsme naznačeným směrem a po chvíli jsme minuli šestnáctý milník.

„Jak daleko ho budeme sledovat, Felčare?“ zeptal se Jednooký. „Vsadím se, že tady se setkal s Pusinkou a pokračovali dál.“

„Taky si to myslím. Ví někdo, jak daleko je do Klepavkova?“

„Tři sta devadesát tři kiláky,“ odvětil Bachař.

„Jaká je cesta? Můžeme čekat nějaký trable? Bandity a tak podobně?“

„Pokud vím, tak ne,“ odpověděl Bachař. „Ale musíme přes hory. Prý jsou docela drsný. Chvilku potrvá, než je přejdeme.“

V duchu jsem počítal. Řekněme tři týdny nepříliš usilovného pochodu. Havran nemohl nasadit vražedné tempo, protože měl s sebou Pusinku a ta lejstra. „Vůz. Musel mít povoz.“

Nyní vyskočil na koně i Nemluva. Rychle jsme dorazili ke stavení. Ota se nemýlil. Na první pohled bylo zřejmé, že je to zájezdní hostinec. Když jsme se blížili, vyšla ven jakási dívka. Spatřila nás, vytřeštila oči a utekla do domu. Hádám, že jsme byli zatraceně drsná smečka. Ti z nás, kteří nevypadali jako drsňáci, vyhlíželi pro změnu pěkně podle.

Z hostince vyšel tlusťoch, který v rukou žmoulal zástěru. Jeho tvář se ještě nerozhodla, zda má zblednout nebo zůstat brunátnou. „Dobrý odpůldne,“ pozdravil jsem. „Dali bychom si nějaké jídlo a nakrmili koně.“

„A víno,“ zavolal Jednooký, zatímco uvolňoval sedlový popruh. „Moře vína. A péřovou postel.“

„Ani se nedivím,“ zabručel hostinský. Stěží jsme mu rozuměli. V Medákově se mluví úplně jiným nářečím než v Jalovci. Ve městě to nebylo tak očividné, hlavně díky neustálému vzájemnému obchodu mezi těmito dvěma městy. Ale tenhle chlápek hovořil venkovským nářečím s proměnlivým rytmem. „Hádám, že si to můžete dovolit.“

Vytáhl jsem dva Havranovy stříbrňáky a podal je tlusťochovi. „Až dojdou, dej mi vědět.“ Uvázal jsem koně, vystoupal po schodech, a když jsem míjel krčmáře, poklepal jsem ho po rameni. „Neboj se. Nejsme žádní lupiči. Jsme vojáci a sledujeme někoho, kdo tudy přednedávnem projížděl.“

Odměnil mě nedůvěřivým zamračením. Bylo mu jasné, že nejsme ve službách medákovského vévody.

Hostinec byl útulný, a přestože měl krčmář několik dcer, všichni chlapi se chovali slušně. Po jídle se většina mužů odebrala na lože a hospodský se trochu uvolnil. „Můžu ti položit pár otázek?“ zeptal jsem se a hodil na stůl stříbrnou minci. „Mohlo by se ti to vyplatit.“

Posadil se proti mně a přes obrovitý pivní džbán si mě přísně změřil. Od našeho příjezdu ten korbel vyprázdnil již šestkrát, což vysvětlovalo jeho tloušťku. „Co chcete vědět?“

„Ten vysoký muž, který neumí mluvit, hledá svou dceru.“

„Cože?“

Ukázal jsem na Nemluvu, který se usadil před krbem na podlahu a ve spánku se nakláněl dopředu. „Hluchoněmou dívku, která tudy přednedávnem projížděla. Nejspíš řídila povoz. Možná se tu setkala s nějakým chlápkem.“ Popsal jsem Havrana.

Krčmář se zatvářil zaraženě. Hned mi bylo jasné, že si na Havrana vzpomíná, ale nechce o něm mluvit.

„Nemluvo!“

Čaroděj vyskočil, jako by ho bodla včela. Prsty jsem mu naznačil, oč jde. Ošklivě se usmál. Obrátil jsem se k hostinskému: „Sice tak nevypadá, ale je to čaroděj. Situace se má tak: ten chlap, který tu byl, ti možná pohrozil, že jestli o něm jen cekneš, vrátí se a podřízne ti hrdlo. Možné to je, ale ten chlápek je teď daleko. Na druhé straně, Nemluva je tady a může seslat pár kouzel, takže tvý krávy přestanou dojit, pole přestanou rodit a všechno pivo a víno ti zkysne.“

Nemluva provedl jeden z těch odporných malých triků, kterými se s Jednookým a Skřetem tak bavili. Nad nálevnou zakroužila koule světla a jako zvědavé štěně začala narážet do různých věcí.

Hostinský mi věřil natolik, že se ani nepokusil tahat mě za nohu. „Tak jo. Byli tu. Přesně jak jste říkal. V létě tu mívám hodně hostů, takže bych si jich normálně nevšiml, ale jak jste říkal, ta holka byla hluchoněmá a ten chlap vypadal jako drsňák. Ona sem přijela ráno, jako by cestovala celou noc. Přijela vozem. On přišel večer pěšky. Seděli támhle v rohu a za svítání odjeli.“ Pohlédl na minci na stole. „Teď si vzpomínám, že platili úplně stejně legrační mincí.“

„Jo.“

„Přišli jste zdaleka, že?“

„Jo. Kam jeli?“

„Na jih. Touhle cestou. Podle toho, na co se ten chlápek vyptával, soudím, že měli namířeno do Komína.“

Zvědavě jsem zvedl obočí. V životě jsem neslyšel o místě zvaném Komín.

„Leží na pobřeží. Projedete Klepavkovem a dáte se po Jehlové silnici. Z Jehly pojedete po Řetízkové silnici a jižně od Řetízku je křižovatka, na které zahnete na západ. Komín leží na poloostrově Salát. Nevím, kde přesně. Nikdy jsem tam nebyl, znám to jen z vyprávění pocestných.“

„Hm. Daleká štreka. Kolik myslíš, že to je kiláků?“

„Hele, do Klepavkova je to necelých čtyři sta, kolem tří set do Jehly. Myslím, že z Jehly do Řetízku je to asi dvě stě padesát. Nebo možná tři sta padesát. Nedokážu si to přesně vybavit. Ta křižovatka je od Řetízku vzdálená nejméně sto padesát kiláků. Kolik je to od ní do Komína, netuším, ale nejmíň dalších sto padesát. Možná tři sta nebo pět set. Jednou jsem viděl mapu, kterou mi ukázal nějaký chlápek. Poloostrov trčí do moře jako palec.“

Připojil se k nám Nemluva. Vytáhl kousek papíru a malinké pero s ocelovým hrotem. Nechal krčmáře, aby mu všechno zopakoval ještě jednou. Nakreslil hrubou mapu, kterou pak upravil podle tlusťochových připomínek. Nemluva začal dělat jakési kejkle se sloupcem čísel. Vyrukoval s odhadem, který činil víc než čtrnáct set kilometrů. Připsal poslední číslici, pak připojil slovo dny a znaménko plus. Přikývl jsem.

„Takovej vejlet nám zabere přinejmenším čtyři měsíce," prohodil jsem. „Víc, pokud v některém z těch měst budeme odpočívat příliš dlouho.

Nemluva nakreslil rovnou čáru z Medákova ke špičce poloostrova a připsal cca 1000 km při 6 uzlech = 100 hod.

„Jo," souhlasil jsem. „Proto loď nevyplula. Museli mu dát náskok. Myslím, že si zítra budeme muset promluvit s posádkou. Díky, krčmáři." Přisunul jsem mu stříbrnou minci. „Událo se v okolí poslední dobou něco zvláštního?"

Rty mu zvlnil slabý úsměv. „Kromě dneška nic."

„Dobrá. Vlastně ne, měl jsem na mysli, zda v sousedství někdo nezmizel nebo tak něco."

Zavrtěl hlavou. „Ne. Pokud nepočítám Krtonožku. Už jsem ho dlouho neviděl. Ale to nic neznamená."

„Krtonožku?"

„Jo, je to lovec. V lese na východě loví hlavně kvůli kožešinám a kůžím, ale občas mi přinese i zvěřinu, když potřebuje třeba sůl. Nechodívá sem pravidelně, ale mám dojem, že už se tu neukázal hezky dlouho. Obvykle se začátkem podzimu zastaví, aby si udělal zásoby na zimu. Když prošel dveřmi váš přítel, zpočátku jsem myslel, že je to Krtonožka."

„Cože? Jaký přítel?"

„Ten, kterého honíte. Ten, který odvedl dceru tady vašeho kámoše."

Vyměnili jsme si s Nemluvou pohledy. Otočil jsem se ke krčmáři: „Raději nepočítej, že Krtonožku ještě někdy uvidíš. Myslím, že je tuhej."

„Jak vás to mohlo napadnout?"

Naznačil jsem mu, jak Havran předstíral svou smrt a nechal na mýtině mrtvolu, aby nás zmátl.

„To bylo hnusný. Fakt hnusný, udělat něco takovýho. Doufám, že ho chytíte." Vychytrale přimhouřil oči. „Vy jste hoši z té party, co připlula z Jalovce, že? Každý, kdo míří na jih, mluví o tom, jak..." Nemluva se zamračil tak strašlivě, že krčmář okamžitě ztichl.

„Jdu si na chvilku zdřímnout," prohlásil jsem. „Pokud nikdo z mých chlapů nebude ještě vzhůru, za svítání mě vytáhni z postele."

„Ano, pane," uklonil se hospodský. „A připravíme vám výbornou snídani, pane."

Kapitola čtyřicátá šestá: MEDÁKOV: TRABLE

Skutečně jsme dostali výbornou snídani. Odměnil jsem krčmáře další stříbrnou mincí. Musel si myslet, že jsem se zbláznil.

Urazili jsme po silnici asi půl kilometru, když Jednooký náhle zařval: „Stát!"

Otočil jsem se k němu: „Co se děje?"

„Ty je chceš jen tak nechat být?"

„Cože?"

„Tamty lidi. Jakmile sem Lapení dorazí, nejdříve budou chtít zjistit, co všechno jsme dělali."

Srdce mi poskočilo. Hned jsem věděl, na co naráží. Vlastně už jsem o tom přemýšlel. Ale pak jsem se na to vykašlal. „O nic nejde," odvětil jsem. „Celý Medákov nás uvidí odplouvat."

„Nikdo v Medákově neví, kam máme namířeno. Nelíbí se mi ta myšlenka o nic víc než tobě, Felčare. Ale musíme zamést stopy. Havran je nezametl a my teď po něm jdeme."

„Jo. Já vím." Vrhl jsem rychlý pohled na Asu s Boudou. Příliš dobře to nepřijali. Přinejmenším Asa se domníval, že je na řadě.

„Felčare, vzít je s sebou nemůžeme."

„Já vím."

Jednooký se prudce otočil a vyrazil zpátky. Sám. Nepřidal se k němu ani Ota, o kterém se nedá říct, že by měl nějaké svědomí.

„Co chce udělat?" zeptal se Asa.

„Použije magii, aby zapomněli," zalhal jsem. „Jdeme. Dožene nás."

Bouda mě nepřestal upřeně pozorovat. Takhle se musel dívat na Havrana, když se dověděl, že jede v tom kšeftu s mrtvolami. Ale neřekl ani slovo.

O hodinu později nás dohonil Jednooký. Smál se jako pominutý. „Zmizeli," chechtal se. „Všichni do jednoho i se psy a dobytkem. Ti zatracení sedláci utekli do lesů." Jeho smích zněl téměř hystericky. Myslím, že se mu ulevilo.

„Už utekly dva dny," řekl jsem. „Musíme si pospíšit. Čím větší budeme mít náskok, tím lépe."

O pět hodin později jsme dorazili na okraj Medákova. Nejeli jsme tak rychle, jak bych si přál. Když jsme vjeli do ulic města, zvolnili jsme tempo. Myslím, že jsme to vycítili všichni. Nakonec jsem zastavil. „Bachaři, porozhlédněte se s Asou kolem a zjistěte, co se dá. Počkáme na vás u támhleté fontány." Po ulicích nepobíhaly žádné děti. Dospělí, které jsem spatřil, vypadali jako omámení. Ti, kteří museli projít kolem, nás obcházeli velkým obloukem.

Za dvě minuty byl Bachař zpátky. Tentokrát se ani trochu neloudal. „Velkej průser, Felčare. Dneska ráno dorazili Lapení. Na nábřeží byl strašnej virvál."

Pohlédl jsem naznačeným směrem. K nebi stoupala tenká linka kouře; jako pozůstatek po větším požáru. Na západě, kam vál vítr, mělo nebe ošklivou, špinavou barvu.

O chvilku později se vrátil Asa se stejnými zprávami. Navíc zjistil, že Lapení svedli s vévodovými oddíly tvrdý boj.

„Prý ještě neskončil," dodával Asa.

„Taková bitva by neměla trvat dlouho," zamyslel se Jednooký.

„Nebuď si tak jistý," odporoval jsem. „Ani Paní nedokáže být na dvou místech najednou. Zatraceně, jak se sem dostali tak rychle? Vždyť jim nezůstal žádný koberec."

„Po souši," prohlásil Bouda.

„Po souši? Ale vždyť..."

„Cesta po souši je daleko kratší než po moři. Přetíná hory a míří přímo do Medákova. Když pojedete rychlým tempem ve dne v noci, můžete sem dorazit za dva dny. Když jsem byl ještě kluk, pořádaly se závody. Skončily, jakmile na trůn nastoupil nový vévoda."

„Hádám, že na tom teď nezáleží. Co uděláme?"

„Musíme zjistit, co se stalo," prohlásil Jednooký. Pak zamumlal: „Jestli se ten parchant Skřet nechal zabít, zakroutím mu krkem."

„Dobrá. Ale jak to provedeme? Lapení nás znají."

„Půjdu já," přihlásil se dobrovolně Bouda.

Nedovedete si představit tvrdší pohledy, než jaké jsme všichni vrhli na Krutimíra Boudu. Na okamžik se rozklepal, ale pak dodal: „Nenechám se chytit. Kromě toho, proč bych je měl zajímat? Vždyť mě neznají."

„Tak jo," zavrčel jsem. „Padej."

„Felčare..."

„Musím mu věřit, Jednooký. Ledaže bys chtěl jít ty."

„To ne. Boudo, jestli nás zradíš, dostanu tě, i kdybych tě musel vytáhnout z hrobu."

Bouda se chabě pousmál a vyrazil. Pěšky. Nedá se říct, že by v ulicích Medákova bylo příliš mnoho lidí. Našli jsme si hospodu a udělali si pohodlí. Dva muže jsem nechal venku na stráži. Už se začalo smrákat, když se Bouda vrátil.

„No tak spusť," vyzval jsem ho a mávl na krčmáře, aby přinesl další džbán piva.

„Nenesu zrovna dobré zprávy. Zůstali jste tu, hoši, trčet. Váš Poručík s lodí odplul. Dvacet, možná pětadvacet legionářů padlo. Zbytek odjel na lodi. Vévoda ztratil..."

„Všichni neodpluli," prohlásil Jednooký a prstem ukázal přes svůj džbán piva. „Někdo tě sledoval, Boudo.

Bouda se vyděšeně otočil.

Ve dveřích stáli Skřet s Lichvářem. Lichva měl několik sečných ran. Dopotácel se ke stolu a klesl na židli. Prohlédl jsem mu zranění. Skřet s Jednookým si vyměnili pohledy, které mohly znamenat cokoli, ale nejspíš znamenaly, že se zase rádi vidí.

Hosté se začali z hospody vytrácet. Poznali, co jsme zač, a raději vypadli. Věděli, že po nás jdou hodně zlí týpci.

„Skřete, posaď se," vyzval jsem čaroděje. „Bachaři, sežeňte s Otou nějaké čerstvé koně." Dal jsem jim většinu peněz, které mi ještě zbývaly. „Nakupte také zásoby. Mám dojem, že nás čeká daleká štreka. Nemám pravdu, Skřete?"

Přikývl.

„Tak povídej."

„Ráno sem dorazila Šepta s Kulhavcem a padesáti muži Legie. Hledali nás. Naštěstí dělali příliš velký rozruch, takže jsme zjistili, že jsou tady. Poručík poslal pro chlapy, kteří byli na pevnině. Někteří se nestihli vrátit včas. Šepta mířila k lodi, takže Poručík musel odrazit. Ve městě zůstalo devatenáct maníků."

„A co tu děláš ty?"

„Přihlásil jsem se dobrovolně. Když jsme obeplouvali mys, tak jsem skočil přes palubu, doplaval na břeh a vrátil se sem, abych na vás počkal. Přišel jsem vám říct, kde se setkáme s lodí. S Lichvou jsem se srazil náhodou. Zrovna jsem ho obvazoval, když jsem si všiml, že se kolem potlouká Bouda. Tak jsme ho sledovali až sem."

Povzdechl jsem si: „Plují do Komína, že?"

Udiveně na mě pohlédl. „Jak to víš?"

Krátce jsem mu všechno vysvětlil.

„Lichvo, raději jim řekni, co víš," vyzval Skřet Lichváře. „Lichva uvízl na břehu. Víc našich jsem nenašel."

„Tohle je soukromé dobrodružství Lapených," spustil Lichva. „Jsou tu na zapřenou. Měli být někde jinde. Hádám, že si myslí, že se nám dostanou na kobylku, teď - když už nepatříme mezi oblíbence Paní."

„Ona neví, že jsou tady?"

„Ne."

Rozchechtal jsem se. Navzdory vážnosti situace jsem se nedokázal ovládnout. „To je tedy čeká pěkný překvápko. Ta stará čubka se tu objeví osobně. Roste nám tu totiž nový černý hrad."

Pár chlapů na mě úkosem pohlédlo. Zajímalo je, jak můžu vědět, co Paní udělá. Neřekl jsem o svém snu nikomu kromě Poručíka. Skončil jsem s ošetřováním Lichváře. „Cestu zvládneš, ale buď opatrný. Jaks to vlastně zjistil?"

„Od Chabruse. Trochu jsme si povídali, než se mě pokusil zabít."

„Chabrus!" zavrčel Jednooký. „Co se, k čertu, děje?"

„Nevím, co Lapení těmhle hochům napovídali. Ale byli celí žhaví. Šli po nás jako čerti. Cucáci. Většina z nich byla za odměnu pobita."

„Pobita?"

„Ten místní vévoda se nasral, že se mu Lapení producírují po městě, jako by jim patřilo. Rozpoutala se velká bitva s Kulhavcem a našimi hochy. Naši chlapi byli prakticky pobiti do jednoho. Možná by se jim dařilo lépe, kdyby si předtím odpočinuli."

Zábavné. Hovořili jsme o těch chlapech, jako by se nestali našimi nepřáteli na život a na smrt, a docela jsme s nimi sympatizovali. Osobně jsem cítil vztek - byl jsem naštvaný na Lapené, že je obrátili proti nám a nechali pobít.

„Říkal Chabrus něco o Jalovci?“

„Jo. Zažili tam skutečně krvavou koupel jako za starých časů. Moc jich nezůstalo. Když Paní s hradem skoncovala, zbylo z Legie šest set maníků, a to včetně nás. Spousta dalších chlapů padla při nepokojích, které vypukly, když Paní nechala vyrabovat Katakomby. Celé to zatracené město se zbláznilo a Hargadon vedl povstání. Naši hoši byli ve Střechově uvěznění jako v pasti. Pak Paní došla trpělivost a to, co ještě z města zůstalo, srovnala se zemí.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Kapitán měl s těmi Katakombami recht.“

„Cesta převzal velení nad Legií,“ dodal Skřet. „Měli odtáhnout, hned jak dokončí plundrování. Město je tak zničené, že není důvod v něm zůstávat.“

Pohlédl jsem na Boudu. V životě jsem neviděl smutnější výraz. Ve tváři se mu zračila bolest a hlavou se mu honily dohady. Jistě by rád věděl, jak skončili jeho známí. Neodvážil se zeptat, protože měl strach, že by ho někdo mohl obvinit, že za to může on. Obrátil jsem se k němu. „Člověče, to nebyla tvoje chyba. Vévoda požádal Paní o pomoc, ještě než ses do toho vložil ty. Došlo by k tomu bez ohledu na to, cos provedl.“

„Jak mohou lidé udělat něco takového?“

Asa na něj vrhl zvláštní pohled. „Boudo, nebuď blbej. Jak jsi ty mohl udělat všechny ty věci, které jsi provedl? Ze zoufalství. V tom to vězí. Všichni jsou zoufalí, takže dělají pitomosti.“

Jednooký na mě vrhl udivený pohled. Zdálo se, že i Asovi to občas myslí.

„Lichvo, zmiňoval se Chabrus o Jilmáčovi?“ Jilmáče mi bylo líto ze všech nejvíc.

„Ne, neptal jsem se. Neměli jsme moc času.“

„Jakej je plán?“

„Až Bachař s Otou přivedou koně a zásoby, vyrazíme na jih.“ Povzdechl jsem si: „Nastávají nám zlý časy. Mám jen asi dva leva. Jak jste na tom vy, hoši?“

Spočítali jsme peníze. „Jsme v pěkným průseru,“ oznámil jsem.

„Tohle posílá Poručík.“ Skřet položil na stůl malý váček. Měšec obsahoval padesát stříbrných z Havranova pokladu.

„To pomůže. Ale pořád je to málo.“

„Já mám nějaký prachy,“ přihlásil se Bouda. „Docela dost. Zůstaly v mým podnájmu.“

Vykulil jsem na něj oči. „Nemusíš jít s námi. Tohle není tvá záležitost.“

„Aleje.“

„Celou dobu, co tě znám, ses vždycky pokoušel prásknout do bot...“

„Teď mám za co bojovat, Felčare. Zničili Jalovec. Nemůžu to jen tak nechat plavat.“

„Já taky ne,“ přidal se Asa. „Pořád mám ještě většinu těch peněz, které mi dal Havran, když jsme vyrabovali Katakomby.“

Zpytavě jsem pohlédl na ostatní. Nikdo neodpověděl. Rozhodnutí zůstalo na mně. „Dobrá. Tak jděte. Ale neloudejte se. Chceme vyrazit, jak nejdřív to půjde.“

„Dohoním vás cestou,“ prohlásil Bouda. „Nevidím důvod, proč by to nemohl udělat i Asa.“ Vstal. Plaše natáhl ruku. Váhal jsem jen okamžik.

„Vítej v Legii, Boudo.“

Asa podobné gesto neudělal.

Po jejich odchodu se Jednooký zeptal: „Myslíš, že se vrátí?“

„A co si myslíš ty?“

„V žádným případě. Doufám, že víš, co děláš, Felčare. Pokud je Lapení chytí, mohli by nás prásknout.“

„Jo, to by mohli.“ Vlastně jsem s tím počítal. Do mysli se mi vkradla nepříjemná představa. „Dejme si ještě jednu rundu. Na dlouhej čas bude naše poslední.“

Kapitola čtyřicátá sedmá: HOSTINEC: NA ÚTĚKU

K mému velkému údivu nás asi patnáct kilometrů jižně od Medákova dohonil Bouda. A nebyl sám.

„Do prdele!“ uslyšel jsem Jednookého zezadu klít. „Felčare, pojeď sem, tohle musíš vidět.“

Otočil jsem se. Stál tam Bouda a s ním otrhaný Bejk. „Slíbil jsem mu, že pokud to půjde, dostanu ho z basy ven,“ vysvětlil bývalý krčmář. „Musel jsem pár lidí podplatit, ale nebylo to tak zlé. Právě teď tam mají všichni svých starostí dost.“

Pohlédl jsem na Bejka a on mi pohled vrátil. „Chceš mi něco říct?“ zeptal jsem se.

„Bouda mi všechno vylíčil, Felčare. Myslím, že v tom jedu s vámi, hoši. Pokud mě přiberete do party. Stejně nemám kam jít.“

„Sakra. Ještě se tu objeví Asa a já ztratím víru v lidskou přirozenost. Taky jsem měl jistej nápad, kterej je teď v hajzlu. Dobrá, Bejku. Vzal to ďas. Ale pamatuj, tady nejsme v Jalovci. Nikdo z nás. Prcháme před Lapenými. A nemáme čas se hádat, kdo co komu udělal. Jestli se chceš prát, schovej si to pro Lapené.“

„Ty jsi tady šéf. Jen mi dej šanci a uvidíš.“ Následoval mě do čela oddílu. „Není velký rozdíl mezi tou vaší Paní a někým, jako je Krage, že?“

„Rozdíl je jen v měřítku,“ odvětil jsem. „Možná dostaneš příležitost dřív, než si myslíš.“

*

Nemluva s Otou vycválali ze tmy. „Zvládli jste to dobře,“ pochválil jsem je. „Psi ani neštěkli.“ Vyslal jsem Nemluvu, protože to se zvířaty uměl.

„Všichni se už vrátili z lesa a jsou teď zalezlí v postelích," hlásil Ota.

„Výborně. Tak jedem, ale tiše. A nechci, aby byl někdo zraněn. Jasné? Jednooký, slyšíš?"

„Nejsem hluchý."

„Skřete, Lichváři a Boudo! Dohlídněte na koně. Dám vám lucernou znamení."

Hostinec jsme obsadili snadněji, než jsem si myslel. Načapali jsme je ve spánku, protože Nemluva omámil psy. Probudil jsem hostinského. Vyděšený krčmář se s funěním vyhrabal z postele. Odvedl jsem ho po schodech do nálevny, zatímco Jednooký hlídal ostatní, včetně několika hraničářů ze severu, kteří by mohli začít dělat problémy, ale o nic se nepokusili.

„Posaď se," nařídil jsem tlouštíkovi. „Co piješ k snídani? Čaj nebo pivo?"

„Čaj," zaskřehotal.

„Už se vaří. Tak nás tu máš zpátky. Neměli jsme v úmyslu se vracet, ale okolnosti nás přinutily. Musíme cestovat po souši. Na pár dní potřebujeme tvou hospodu. My dva se určitě domluvíme."

Jaga přinesl čaj tak silný, až zapáchal. Tlusťoch vyzunkl džbán o velikosti toho, ze kterého pil pivo.

„Nechceme nikomu ublížit," pokračoval jsem, když jsem si usrkl horkého nápoje. „Poctivě zaplatíme. Musíš spolupracovat, pokud chceš, aby všechno proběhlo v klidu."

Souhlasně zabručel.

„Nepřeju si, aby někdo věděl, že jsme tady. Což znamená, že nikdo z hostů neopustí hostinec. Lidé, kteří přijdou, musí mít dojem, že se neděje nic zvláštního. Je ti to jasný?"

Krčmář byl chytřejší, než vypadal. „Na někoho čekáte." Myslím, že nikoho z mých mužů to zatím nenapadlo.

„Ano. Čekám na někoho, kdo s tebou zatočí tak, jak sis myslel, že s tebou zatočím já. A to jen proto, že budeš po ruce. Ledaže sklapne moje past." Měl jsem bláznivý plán, který se může podělat, jestli se tu objeví Asa.

Nejspíš uvěřil mému tvrzení, že nemáme v úmyslu ublížit jeho rodině. Jen se zeptal: „Je to ten někdo, co udělal včera ve městě ten bengál?"

„Novinky cestují rychle."

„Hlavně ty špatné."

„Jo. Pozabíjeli asi dvacet mejch chlapů. A s místníma se taky nepárali."

„Slyšel jsem. Jak říkám, špatné zprávy cestují rychle. Zabili mi bratra. Sloužil jako staršina ve vévodově gardě. Z nás dvou on něčeho dosáhl. A teď je mrtvý. Říkali, že to, co ho zabilo, ho i sežralo. Tu potvoru na něj seslal jejich čaroděj."

„Jo. Je fakt zlej. Horší než můj přítel, který neumí mluvit." Nevěděl jsem, kdo po nás půjde. Počítal jsem však, že Asa našim pronásledovatelům ukáže cestu. Také myslím, že se do toho pustí zatraceně rychle, protože Asa jim vyklopí, že Paní je na cestě do Medákova.

Tlouštík mě pozorně sledoval. V očích mu doutnala nenávist. Bylo nutné ji správně nasměrovat. „Zabiju ho."

„Dobrá. Pomalu? Jako mého bratra?"

„Myslím, že ne. Jestli ho nesejmeme rychle a ze zálohy, vyhraje. Ať už to bude on, nebo ona. Vlastně, jsou tady dva. Nevím, kdo z nich přijde." Domníval jsem se, že získáme náskok, když odstraníme jednoho z Lapených. Nějaký čas bude mít Paní spoustu práce s černým hradem, jestliže bude mít ku pomoci jen dva páry rukou. Také musím splatit jeden citový dluh a vyjasnit si jistou záležitost.

„Dovol mi poslat ženu s dětmi do bezpečí," požádal hostinský. „Já tu zůstanu s vámi."

Bleskl jsem pohledem po Nemluvovi. Lehce přikývl. „Dobrá. A co tví hosté?" „Znám je. Budou klidně sedět." „Fajn. Běž si za svými povinnostmi."

Po jeho odchodu jsem se svým plánem seznámil ostatní. Nikdo mě nezvolil velitelem. Rozkazoval jsem ze setrvačnosti, protože jsem mezi nimi byl nejvyšším důstojníkem. Diskuse probíhala trochu divoce, ale nakonec jsem všechny přesvědčil.

Strach lidi skvěle motivuje. I Skřet s Jednookým kmitali jako ještě nikdy. A ostatní taky. Přichystali si veškeré triky, na jaké si jen dokázali vzpomenout. Pasti. Úkryty, ze kterých se dal podniknout výpad, kamuflované maskovacím kouzlem. Údržbě zbraní věnovali až přehnanou pozornost.

Lapení nejsou nezranitelní. Jen je obtížné je zasáhnout, a pokud jsou na boj připraveni, je to ještě těžší. Není pochyb, že ten, kdo sem přijde, bude přichystaný na všechno.

Nemluva doprovodil krčmářovu rodinu do lesa. Vrátil se s jestřábem, kterého v rekordním čase zkrotil a pak vypustil, aby z výšky hlídkoval nad cestou, vedoucí z Medákova k zájezdnímu hostinci. Aspoň nás dopředu upozorní na blížící se nebezpečí.

Hostinský připravil otrávené jídlo, i když jsem ho upozornil, že Lapení jedí zřídkakdy. Požádal Nemluvu o radu ohledně svých psů. Vlastnil celou smečku ostrých mastifů a chtěl je zapojit do akce. Nemluva je rád do našeho plánu začlenil. Udělali jsme, co se dalo, a pak jsme se usadili a čekali. Potřeboval jsem si odpočinout. Odebral jsem se na lůžko, abych si trochu zdříml.

Přišla. Měl jsem pocit, že se objevila, jen jsem zavřel oči. Na okamžik jsem zpanikařil a pokusil se vypudit z mysli naši polohu a plán. Ale mělo to smysl? Vždyť už mě našla. Hlavní je utajit naši past.

„Nerozmyslel ses?" zeptala se. „Mně neutečeš. Chci tě, doktore."

„Tak proč jsi poslala Šeptu a Kulhavce? Aby nás zahnali zpátky ke stádu? Pozabíjeli polovinu našich mužů, většinu svých ztratili, zničili město a nadělali si spoustu nepřátel. Tohle je tvůj způsob, jak nás přesvědčit, abychom se vrátili?"

Nevěděla samozřejmě, o čem mluvím. Lichvář říkal, že Lapení jednají na vlastní pěst. Chtěl jsem ji zmást a rozčílit. Zajímalo mě, jak zareaguje.

„Měli zamířit do Mohylové země," prohlásila.

„To jistě měli. Dělají si, co chtějí a kdykoli se jim zachce, jen aby se pomstili za deset let staré křivdy."

„Ví, kde jsi?“

„Ještě ne.“ Nabyl jsem dojmu, že ani ona nedokáže přesně lokalizovat místo, kde se nacházím. „Ukrýváme se za městem.“

„Kde?“

V duchu jsem vykreslil hostinec a poodkryl svou mysl. „Nedaleko místa, kde vyrůstá nový černý hrad. Jsme v hospodě nejblíž tomu místu.“ Napadlo mě, že jí sděluji skoro celou pravdu. Stejně jsem chtěl, aby našla dárek, který jsem měl v úmyslu jí tady

zanechat. „Zůstaň, kde jsi. Snaž se nepřitáhnout pozornost. Objevím se brzy.“

„To jsem předpokládal.“

„Nepokoušej mou trpělivost, doktore. Bavíš mě, ale nejsi nedotknutelný. V poslední době se dokážu rozzlobit velmi snadno. Šepta s Kulhavcem znovu pokoušeli štěstí a tentokrát to přehnali.“

Dveře do pokoje se otevřely. „S kým mluvíš, Felčare?“ zeptal

se Jednooký.

Zachvěl jsem se. Stál na opačné straně záře a neviděl ji. Procitl jsem. „Se svým děvčetem,“ zachichotal jsem se.

Vzápětí jsem pocítil sirnou závrať. Cosi se ode mě oddělilo a zanechalo po sobě závan pobavení i podráždění. Když jsem se probral, klečel Jednooký vedle mě a zamračeně si mě prohlížel. „Co se stalo?“ domáhal se odpovědi.

Potřásl jsem hlavou. „Třeští mi palice. Neměl jsem chlastat tolik piva. Děje se něco?“

Podezíravě svraštil obočí. „Přiletěl Nemluvův jestřáb. Nepřátelé se blíží. Pojď dolů. Musíme pozměnit plán.“

„Kdo to je?“

„Kulhavec a devět maníků. Proto říkám, že je třeba plán upravit. Mají obrovskou přesilu.“

„Jo.“ Ti chlapi jsou legionáři, kteří jen tak na špek neskočí. Zájezdní hostince představují osy, kolem kterých se točí život provincie. Kapitán v nich často strojil léčky na rebely.

Nemluva k tomu dodal, že nám zbývá právě tolik času, dokud pronásledovatelé neurazí deset kiláků.

„Hej!“ Rozsvítilo se mi v hlavě. Náhle jsem věděl, proč Lapení přijeli do Medákova. „Máš povoz a spřežení?“ zeptal jsem se krčmáře. Jeho jméno mi pořád vypadávalo z hlavy.

„Ovšem. Vozím na něm zásoby z Medákova, ze mlýna, z pivovaru a tak. Proč?“

„Protože Lapení pasou po těch lejstrech, o kterých jsem mluvil.“ Musel jsem ozřejmit jejich původ.

„Ty, které jsme vykopali v lese Mraků?“ zeptal se Jednooký.

„Jo. Koukejte, Lovec duší mi prozradil, že je tam napsáno Kulhavcovo pravé jméno. Mezi těmi papíry jsou i tajné zápisky čaroděje Bomána, v nichž je pravděpodobně zašifrováno i skutečné jméno Paní.“

„To je trefa!“ zavýskl Skřet.

„Přesně tak.“

„A co to má společného s námi?“ nechápal Jednooký.

„Kulhavec chce zpět své jméno. Řekněme, že odsud uvidí odjíždět povoz doprovázený partou chlapů. Co si asi pomyslí? Asa mu určitě nakukal, že ta lejstra má u sebe Havran. Jenže Asa neví, co všechno máme za lubem.“

Nemluva mě přerušil gestikulací: „Asa je s Kulhavcem.“

„Fajn. Zachoval se přesně tak, jak jsem chtěl. Kulhavec si pomyslí, že prcháme s těmi lejstry. Zvláště když tu necháme poletovat pár cárů papíru.“

„Jasný,“ vyhrkl Jednooký. „Ale nemáme na to dost mužů. Asa neví jedině o hospodském a Bejkovi.“

Skřet mu skočil do řeči: „Raději přestaňte žvanit a dejme se do práce. Nepřítel se blíží.“

Zavolal jsem tlouštíka. „Tví přátelé z jihu nám musí prokázat službu. Řekni jim, že jedině tak se z toho mohou dostat se zdravou kůží.“

Kapitola čtyřicátá osmá: HOSTINEC: LÉČKA

Čtyři rozklepaní jižané se potili strachy. Netušili, co se chystá, a to, co viděli, se jim vůbec nelíbilo. Ale pochopili, že ve spolupráci je jejich jediná naděje. „Skřete!“ zařval jsem nahoru. „Vidíš je?“

„Už je skoro čas. Počítej do padesáti a pak jdi na to.“

Počítal jsem. Přinutil jsem se nepospíchat. Byl jsem stejně vyděšený jako ti jižané.

„Teď!“

Skřet se řítil ze schodů. Společně jsme vtrhli do stáje, kde čekali zapřažení koně. S řevem jsme vyrazili na silnici a uháněli na jih, aby to vypadalo, že jsme se nechali zaskočit. Kulhavcova parta se na okamžik zastavila. Chvilku se dohadovali a pak vyrazili za námi. Kulhavec udával tempo. Výborně. Jeho muži příliš nedychtili pustit se do křížku se svými bývalými druhy.

Vpředu nadskakoval povoz řízený Jednookým, vedle jel Skřet a já celou naši skupinu uzavíral.

Vřítili jsme se do táhlé zatáčky, odkud silnice začínala stoupat do zalesněného vrchu jižně od hostince. Krčmář tvrdil, že se les táhne na míle daleko. Tlouštík odešel napřed s Nemluvou, Bejkem a dalšími muži, za které se teď vydávali jižané.

„Teď!“ zařval kdosi za námi. Cár rudé látky proletěl kolem mě. Jednooký se na voze postavil a s otěžemi pevně sevřenými v rukou se přesouval ke kraji vozu. Skřet přijel blíž. Jednooký skočil.

Na okamžik jsem myslel, že to nezvládnou. Jednooký chvíli táhl nohy v prachu silnice, ale pak se vyškrábal za přítele na koňský zadek a zůstal tam ležet na břichu. Otočil ke mně hlavu a výhružně se zašklebil, abych se ani neodvážil se mu pošklebovat.

Přesto jsem se zazubil.

Vůz narazil na připravené klády, zvedl se a naklonil na bok. Koně se pokoušeli udržet rovnováhu, ale nepodařilo se jim to. Vůz sjel ze silnice a narazil do stromu. Zvířata ržála bolestí a strachem a povoz se roztříštil o kmeny stromů. Muži, kteří převrátili vůz, okamžitě zmizeli.

Popohnal jsem koně. Skřet s Jednookým a Lichvář mě následovali. Řevem jsem jižanům dával znamení, aby uháněli co nejrychleji dál.

O tři sta metrů dál jsme zabočili na stezku, o které mi pověděl tlouštík, ukryli se mezi stromy, aby nás nebylo vidět, a počkali, až se Jednooký pořádně usadí na koni. Pak jsme spěšně vyrazili zpět k hostinci.

Zatím Kulhavec a jeho banda dorazili k místu, kde ležel rozbitý vůz. Vyděšení koně nepřestávali naříkat.

Pak začala mela.

Výkřiky. Jekot. Chlapi umírali. Sykot a skučení vyvolávaných kouzel. Nemyslím, že by měl Nemluva šanci, ale přihlásil se dobrovolně. Vůz měl pouze odvrátit Kulhavcovu pozornost, dokud na něj naši hromadně nezaútočí.

Vyjeli jsme z lesa. Stále k nám doléhal lomoz boje, i když tlumený vzdáleností. „Nemůže to být tak zlé," zařval jsem, „když pořád ještě bojují."

Ve skutečnosti jsem zdaleka neměl tak optimistickou náladu, jak jsem se tvářil. Nechtěl jsem, aby bitka trvala tak dlouho. Doufal jsem, že naši chlapi rychle udeří, zraní Kulhavce a zmizí. Měli napáchat jen takové škody, aby se Kulhavec stáhl do hostince lízat si rány.

Zavedli jsme koně do stáje a zamířili k našim úkrytům. „Víte, neměli bychom takové trable, kdyby Havran Kulhavce zabil, když k tomu měl příležitost." Pomáhal jsem zajmout Šeptu, která se pokoušela získat Kulhavce na svou stranu. Tenkrát měl Havran skvělou příležitost vyřídit ho. Ačkoliv měl na Lapené vztek, nedokázal to. Díky Havranovu soucitu nám teď šel Kulhavec po

krku.

Lichvář zalezl do prasečího chlívku, kde jsme sestavili hrubou malou balistu coby součást původního plánu. Skřet na ni seslal jednoduché kouzlo, aby vypadala jako další prase. Chtěl jsem Lichváře držet pokud možno stranou. Nepočítal jsem, že balistu použijeme.

Vyběhl jsem se Skřetem po schodech do patra, abychom mohli sledovat silnici i východní hřeben. Pokud by se Nemluvovi podařilo vyklouznout, měl zmizet směrem, kterým odjeli jižané, pak lesem zamířit k hřebeni a z něj sledovat cvrkot v hostinci. Doufal jsem, že pár Kulhavcových hochů se pustí za jižany. Těm jsem o svých nadějích neřekl. Předpokládal jsem, že vezmou rozum do hrsti, nohy na ramena a popeláší, jako by jim za patami hořelo.

„Hohó!" povykoval Skřet. „Támhle je Nemluva. Ten kluk to

dokázal."

Krátce jsem zahlédl několik mužů. Nedokázal jsem rozeznat, kdo je kdo. „Vidím jen tři," zamumlal jsem. Což znamenalo, že zbylí čtyři to nezvládli. „Sakra!"

„Vyšlo to," těšil mě Skřet. „Jinak by tam nahoře nebyli."

Příliš mě neuklidnil. Neměl jsem mnoho příležitostí velet v boji. Nenaučil jsem se vyrovnat s pocitem, že při plnění mých rozkazů umírají lidé.

„Támhle jedou!"

Z lesa se vyřítili jezdci a mířili dloužícími se stíny ke Klepavkové silnici. „Napočítal jsem šest mužů," oznámil jsem. „Ne, sedm. Takže jižany nakonec nepronásledovali."

„Zdá se, že jsou zranění."

„Naši dobře využili okamžik překvapení. Kulhavec je s nimi? Vidíš ho?"

„Ne. Tamten... To je Asa. Sakra, na třetím koni jede starej Bouda a ten předposlední je krčmář."

Zatím jsme slavili úspěch. Oni ztratili polovinu lidí a my jen dva ze sedmi.

„Co uděláme, když s nimi Kulhavec nebude?" zeptal se Skřet.

„Uvidíme. Zařídíme se podle situace." Nemluva zatím zmizel za vzdálenou vyvýšeninou.

„Felčare, támhle je. Jede před krčmářem. Vypadá, že je v bezvědomí."

V takové štěstí jsem se ani neodvážil doufat. Nicméně, Lapený skutečně vypadal, že je mimo. „Fofrem dolů."

Když dorazili na dvůr, pozoroval jsem je škvírou v okenici. Jediný Asa vypadal, že není zraněný. Ruce měl přivázané k sedlu a nohy ke třmenům. Jeden ze zraněných seskočil z koně a Asu uvolnil. Pak, s nožem v ruce, donutil Asu pomoci ostatním. Všichni měli četné rány. Zle zřízený Bouda se stěží držel při životě. Krčmář vypadal podstatně lépe. Zdálo se, že je jen hodně potlučený.

Muži přinutili Asu a tlouštíka sundat Kulhavce z koně. Málem jsem vyrazil ven. Lapenému chyběla téměř celá pravá paže. Utržil i několik dalších zranění. Samozřejmě, uzdravil by se, kdyby zůstal pod ochranou svých spojenců. Lapení mají pěkně tuhý kořínek.

Asa s hostinským zamířili ke dveřím. Kulhavce vlekli mezi sebou jako kus mokrého hadru. Muž, který hlídal Asu, strčil do dveří.

Kulhavec se probral. „Ne!" zaječel. „Je to past!"

Asa s krčmářem ho upustili na zem. Asa zavřel oči a začal spěšně couvat. Tlusťoch pronikavě zahvízdal. Ze stáje se vyřítili psi.

Skřet a Jednooký se pustili do práce. Vyrazil jsem ven a hnal se po Kulhavci. Ten se pokoušel vyškrábat na nohy.

Moje čepel se mu zakousla do ramene nad pahýlem pravé paže. Pěstí zdravé ruky mě udeřil do břicha.

Vyrazil mi dech. Málem jsem omdlel. Padl jsem na zadek a téměř vyzvracel vnitřnosti. Jen matně jsem vnímal okolní dění.

Psi obklíčili Kulhavcovy muže a divoce na ně doráželi. Někteří zaútočili na Kulhavce. Ten do nich mlátil pěstí a každá rána znamenala smrt jednoho zvířete.

Skřet s Jednookým vybalili na Kulhavce celý svůj repertoár. Odrazil jejich kouzla jako nic, srazil Jednookého a otočil se ke Skřetovi.

Skřet se dal na útěk. Kulhavec vyrazil za ním a zdravou rukou odrážel chňapající psy.

Skřet prchal k prasečímu chlívku. Těsně před ním sebou plácl jak široký, tak dlouhý a nemotorně se svíjel v blátě. Vzápětí ho Kulhavec dostihl a zvedl pěst k smrtícímu úderu.

Lichvářův oštěp prorazil Kulhavci hrudní koš takovou silou, že mu ještě asi metr vyjel ze zad. Kulhavec, otrhaný prcek v hnědém, se kolébal zepředu dozadu a rukama svíral ratiště oštěpu. Zdálo se, že se veškerou vůlí soustřeďuje na vytažení oštěpu. Skřet se odkulil stranou. Uvnitř chlívku Lichva znovu natočil balistu. Založil do žlábku další oštěp.

Hump! Oštěp znovu prostřelil Kulhavce skrz naskrz. Rána ho srazila k zemi. Psi se mu vrhli po hrdle.

Popadl jsem dech a poohlédl se po meči. Matně jsem si uvědomoval kňučení, které vycházelo z ostružiní za příkopem vzdáleným asi šedesát metrů severně. Osamělý pes tam běhal kolem trnitých prutů dokola a vrčel. Samozřejmě, na Asu. Zalezl do jediného možného úkrytu.

Vyškrábal jsem se na nohy. Tlouštík pomohl vstát Jednookému, pak popadl zbraň, která se válela na zemi. Všichni tři jsme obstoupili Kulhavce. Ležel v blátě a pokoušel se odplazit z dosahu. Z obličeje mu sklouzla maska a odkryla jeho poničenou tvář. Nemohl uvěřit tomu, co se stalo. Chabě zkoušel odehnat psy.

„Namáhal ses zbytečně," řekl jsem mu. „Ta lejstra jsou pryč už celé měsíce."

„Tu máš, za mého bratra," zavrčel krčmář a rozehnal se mečem. Zle zřízený tlouštík byl příliš ztuhlý, takže se do rány pořádně neopřel.

Kulhavec se pokusil o protiútok. Neměl na vybranou. Věděl, že zemře. Po všech těch staletích. Poté, co přežil všechny Bílé Růže i hněv Paní, když ji v bitvě u Růží a v lese Mraků zradil.

Obrátil oči v sloup a zdálo se, že ztratil vědomí. Poznal jsem, že volá na pomoc maminku.

„Rychle ho zabijte," vykřikl jsem. „Volá Paní."

Začali jsme do něj rubat hlava nehlava. Psi s vrčením trhali jeho tělo. Pořád ne a ne umřít. Sami jsme byli k smrti vyčerpaní a v něm pořád doutnala jiskřička života.

„Odtáhněme ho před hostinec."

Odvlekli jsme ho před hlavní vchod. Tam ležel na zemi Bouda spolu s muži, kteří bývali mými bratry z Černé legie. Vzhlédl jsem do blednoucího světla a spatřil přicházet Nemluvu, kterého následovali Jaga s Otou. Pocítil jsem tupou radost z toho, že tihle dva jsou naživu. Co si vzpomínám, byli to vždycky nejlepší přátelé. Nedokázal jsem si představit, že by jeden přežil a druhý ne.

„Bejk je mrtvej, že?"

Tlouštík přikývl: „Jo. On a ten Bouda, měls je vidět. Vyskočili na cestu a strhli toho čaroděje z koně. Bejk mu usekl ruku. Oni dva zabili čtyři chlapy."

„Jak skončil Bejk?"

„Někdo mu rozťal hlavu jako meloun."

„A Bachař?"

„Udupanej k smrti. Ale taky odvedl kus práce."

Posadil jsem se vedle Boudy. Jednooký mě následoval. „Jak tě chytli?" zeptal jsem se krčmáře.

„Jsem tlustej, neběhám moc rychle," omluvně se pousmál tlouštík. „Nikdy mě nenapadlo, že budu voják."

Usmál jsem se. „Co myslíš, Jednooký?" Zběžný pohled stačil, abych poznal, že pro Boudu nemohu udělat už vůbec nic.

Jednooký zavrtěl hlavou.

„Dva z těch maníků jsou ještě naživu, Felčare," oznámil Skřet. „Co s nimi máme udělat?"

„Vezměte je dovnitř. Ovážu jim rány." Měl jsem je stále za bratry. To, že z nich Lapení udělali naše nepřátele, neznamenalo, že si nezaslouží mou pomoc.

Z šera se vynořila vysoká silueta Nemluvy. „Manévr hodný Kapitána, Felčare," pochválil mě posunkovou řečí.

„Pravda." Zíral jsem na Boudu a cítil větší pohnutí, než jsem si chtěl připustit.

Ležel přede mnou - člověk, který klesl hlouběji než kdokoli, koho jsem znal. Pak si pomalu vybojovával cestu zpět, až nakonec znovu získal důstojnost. Člověk daleko lepší než já, protože našel svou morální hvězdu a přemohl prokletí, i když ho to stálo život. Možná - třeba jen trochu - splatil svůj dluh.

Tím, že se nechal zabít v boji, který podle mého názoru nebyl jeho záležitostí, vykonal nevědomky ještě jednu věc. Stal se jakýmsi mým svatým patronem, příkladem pro nadcházející dny. Svými činy v posledních dnech života stanovil zářný vzor.

Naposledy otevřel oči a usmál se. „Dokázali jsme to?" zeptal se.

„Dokázali, Boudo. Díky tobě a Bejkovi." „Fajn." S úsměvem zavřel oči. „Hej, Felčare," zařval Jaga. „Co provedeme s tím šmejdem

Asou?" Asa, zalezlý v ostružiní, ještě stále křičel o pomoc. Kolem houští

pobíhali psi.

„Mrskněte po něm pár oštěpů," zamumlal Jednooký.

„Ne," zašeptal tiše Bouda. „Nechte ho být. Byl to můj přítel. Chtěl se vrátit, ale chytili ho. Nechte ho odejít."

„Dobrá, Boudo. Jago! Vykopej ho ven, a ať vypadne."

„Cože?"

„Seš hluchej?" Pohlédl jsem na Boudu. „Dobrý, Boudo?"

Neodpověděl. Už nemohl. Ale usmíval se.

Vstal jsem. „Aspoň někdo umřel tak jak si přál. Oto, dones lopatu."

„Hej, Felčare...“

„Přines tu zkurvenou lopatu a dej se do práce. Nemluvo, Jednooký, Skřete, padejte dovnitř, musíme naplánovat, co dál.“

Venku se téměř setmělo. Poručík odhadoval, že do příjezdu Paní do Medákova zbývá sotva pár hodin.

Kapitola čtyřicátá devátá: NA CESTĚ

„Musíme si odpočinout,“ reptal Jednooký.

„Dokud nepadneme na hubu, žádnej voraz nebude,“ kontroval jsem. „Přešli jsme na stranu našeho bývalého nepřítele, Jednooký. Uděláme to, co rebelové nedokázali. Už jsme to provedli Kulhavci, poslednímu z původních Lapených. Jakmile se Paní vypořádá se zbytky černého hradu, půjde tvrdě po nás. Nic jiného jí totiž nezbývá. Jestli nás nezmáčkne hodně rychle, začnou v okruhu pěti tisíc kilometrů vyskakovat rebelové jako houby po dešti. Zbyli jí už jen dva Lapení, a z nich jen Šepta za něco stojí.“

„Jo, já vím. Jen jsem to zkusil, Felčare. To mi přece nemůžeš zakázat.“

Zahleděl jsem se na Boudův amulet. I když nám tohle stříbro mohlo na dlouhé cestě, která nás čekala, zachránit život, musel jsem ho tady Paní nechat. Sebral jsem odvahu a začal hadovi z amuletu vydloubávat oči.

„K čertu, co to děláš?“

„Chci je tu nechat s Kulhavcem. Nakrmím ho jimi. Myslím, že se vylíhnou.“

„Cha!“ zašklebil se Skřet. „Trocha ironie neuškodí.“

„Považuju to za docela zajímavý tah spravedlnosti. Vrátíme ho zpátky Tyranovi.“

„A Paní ho bude muset zničit. To žeru,“ s nechutí souhlasil Jednooký.

„Hned jsem si myslel, že se vám můj nápad bude líbit. Teď se pojďme mrknout, jestli už všechny pohřbili.“

„Vždyť se teprve před deseti minutami vrátili s těly.“

„Dobrá, tak jim pomozte.“ Vstal jsem a šel zkontrolovat pacienty. Nevím, jestli všichni, které Jaga s Otou přivezli, byli mrtví, už když je našli. Teď ovšem byli tuzí na tuty. Bachaře, přestože byl mrtev již nějaký čas, přinesli ke mně, abych ho prohlédl.

Mí pacoši se rychle zotavovali. Jeden na tom byl dokonce tak dobře, že začal mít strach. Poklepal jsem ho po rameni a odpotácel se ven.

Bachař už ležel v jámě vedle Boudy, Bejka a jednoho z Kulhavcových hochů, které už pohřbili dříve. Ještě potřebovali zasypat dvě těla. Asa makal jak brok. Ostatní poklidně stáli a dívali se, dokud si nevšimli, že se vztekle mračím.

„Co máš?“ zeptal jsem se tlouštíka. Nařídil jsem mu, aby mrtvým sebral všechny cennosti.

„Nic moc.“ Ukázal mi klobouk naplněný nepříliš hodnotnými drobnostmi.

„Nech si, kolik potřebuješ na pokrytí napáchaných škod.“

„Chlapi, vám se peníze budou hodit víc než mně.“

„Přišels o vůz i spřežení a to nemluvím o psech. Vezmi si, kolik potřebuješ. Vždycky můžeme po cestě okrást někoho, kdo se nám nebude líbit.“ Nikdo nevěděl, že jsem Boudoví šlohl šrajtofli. Její váha mě mile překvapila. Boudovy peníze tvořily moji tajnou rezervu.

„A krčmáři, vezmi si taky pár koní.“

Zavrtěl hlavou. „Nechci se nechat načapat s cizími koňmi. Až se rozruch uklidní, vévoda začne hledat obětního beránka.“ Vybral z klobouku několik stříbrných mincí. „Tohle mi postačí.“

„Dobrá. Ale raději se ukryj na čas v lesích. Přijede sem Paní. Ta je daleko horší než Kulhavec.“

„Neboj se.“

„Jago, jestli nemáš v úmyslu kopat, připrav koně. A pohyb!“ Kývl jsem na Nemluvu. Spolu jsme odtáhli Kulhavce do stínu stromu. Nemluva přehodil provaz přes větev. Oči stříbrných hadů jsem nacpal Kulhavci do chřtánu. Vytáhli jsme ho nahoru. Pomalu se otáčel v mrazivém měsíčním světle. Zamnul jsem si ruce a prohlásil: „Chvíli to trvalo, hochu, ale nakonec jsme tě dostali.“ Deset let jsem si přál vidět ho definitivně vyřízeného. Ze všech Lapených právě on byl nejméně lidský.

Přistoupil ke mně Asa. „Všichni jsou zahrabaní, Felčare.“

„Fajn. Díky za pomoc.“ Vyrazil jsem ke stáji.

„Nemůžu jet s vámi, hoši?“

Rozesmál jsem se.

„Felčare, prosím. Nenechávej mě tady...“

„Mně je to fuk, ale nečekej, že tě povedu za ručičku. A nezkoušej žádný podrazy. Sejmul bych tě, ani bych nemrk.“

„Díky, Felčare.“ Vyrazil jako splašený a rychle osedlal ještě jednoho koně. Jednooký si mě změřil pohledem a rezignovaně zavrtěl hlavou.

„Chlapi, do sedel! Hurá za Havranem.“

*

Nasadil jsem ostré tempo. Nebyli jsme od hostince vzdáleni víc než třicet kilometrů, když cosi zasáhlo mou mysl jako rána pěstí. Přede mnou se zhmotnil zlatý mrak; žhnul vztekem. „Doktore, vyčerpal jsi mou trpělivost.“

„Ty tu moji už hodně dávno.“

„Téhle vraždy budeš litovat.“

„Budu se z ní radovat. Kulhavcova smrt byla první správná věc, kterou jsem na tomhle břehu moře Utrpení vykonal. Jdi najít svá hradní vajíčka a mě nech na pokoji. Jsme vyrovnáni.“

„Ó, ne. Ještě o mně uslyšíš. Hned jak milovanému manželovi zaklapnu poslední dveře.“

„Nepokoušej štěstí, stará čarodějnice. Jsem ochoten z téhle hry vycouvat, ale jestli na mě budeš tlačit, naučím se TelleKurre.“

Zaskočil jsem ji.

„Zeptej se Šepty, co ztratila v lese Mraků a co doufala, že najde v Medákově. Pak se zamysli, co by s tím mohl udělat rozzlobený Felčar, kdyby náhodou věděl, kde to najít.“

Okamžitě se stáhla a mě přepadla chvilková závrať.

Zjistil jsem, že si mě mí společníci měří se zvláštním výrazem ve tvářích. „Jen jsem se loučil se svým děvčetem,“ oznámil jsem jim.

*

V Klepavkově jsme ztratili Asu. Rozhodli jsme se, že si tam před další cestou den odpočineme. Když nadešel čas vyrazit, po Asovi jakoby se slehla zem. Nikdo se neobtěžoval ho hledat. V duchu jsem mu Boudovým jménem popřál štěstí. Z toho, co jsem o něm věděl, jsem usoudil, že mu to stejně nebude nic platné.

*

Mé rozloučení s Paní nemělo patřičný efekt. Přesně tři měsíce po Kulhavcově pádu, právě když jsme odpočívali po nebezpečném přechodu posledního pásma hor před Komínem, mě opět navštívil zlatý mrak. Tentokrát se Paní nechovala tak agresivně. Vlastně se zdála spíš mírně pobavená.

„Buď zdráv, doktore. Napadlo mě, že by tě mohlo zajímat, kvůli zápisům do kroniky, že hrozba černého hradu je zažehnána. Všechna semena jsme našli a zničili.“ Její hlas zazněl ještě veseleji. „Můj manžel už nemůže žádným způsobem povstat z hrobu. Je úplně odříznutý, neschopný dorozumět se s kýmkoli ze svých příznivců. Mohylovou zemi obsadila moje armáda.“

Nenapadlo mě, co bych jí měl odpovědět. Přesně to jsem od ní očekával a doufal, že se jí podaří Tyrana uvěznit, protože Paní

představovala menší zlo a já předpokládal, že v ní ještě hoří jiskřička, která vzdoruje temnotě. V několika případech, kdy mohla propadnout krutosti, se dokázala udržet na uzdě. Možná, kdyby se necítila ohrožená, obrátila by se více ke světlu a nepropadala dále stínu.

„Vyslechla jsem Šeptu, pomocí Oka. Drž se stranou, Felčare.“

Nikdy dříve mě jménem neoslovila. Napřímil jsem se a zbystřil pozornost. Veselí se jí z hlasu vytratilo.

„Od čeho se mám držet stranou?“

„Od těch lejster a dívky.“

„Dívky? Jaké dívky?“

„Nehraj si na neviňátko. Vím, o co jde. Nechal jsi za sebou větší stopu, než jsi předpokládal. A dokonce i mrtví odpoví na otázky tomu, kdo ví, jak se ptát. Stejně jako zbytek tvé Legie. Když jsem se vrátila do Jalovce, vyžvanili mi téměř celý ten příběh. Pokud chceš dožít zbytek svých dní v klidu, zabij ji. Jestli ne, udělám to sama. A zabiju i ty, kdo budou stát při ní.“

„Vůbec nevím, o čem mluvíš.“

Tentokrát její pobavení zabarvil zlomyslný, až výhružný tón. „Drž se té své kroniky, doktore. Zůstanu ve spojení. Budu tě informovat o tom, jak pokračuji.“

„Proč?“ zeptal jsem se zmateně.

„Protože mě to baví. Chovej se slušně.“ A zmizela.

*

Do Komína jsme dorazili na pokraji smrti vyčerpáním. Našli jsme Poručíka, loď a - ejhle! - Pusinku, která bydlela na lodi s Legií. Poručík přijal práci v soukromé jednotce, která ochraňovala kupce. Jen co jsme se zotavili, zapsal nás na seznam zájemců o zaměstnání.

S Havranem jsme se nesetkali. Vyhnul se smíření či utkání se starými druhy a vyřešil to zase po svém.

Osud je Přelétavá děvka a miluje ironii. Po tom všem, čím prošel, co vykonal a přežil, uklouzl to ráno, kdy dorazil Poručík, na mokré mramorové podlaze ve veřejných lázních, rozbil si hlavu, spadl do bazénu a utopil se.

Nechtěl jsem tomu uvěřit. Nemohla to být pravda, vždyť si dal tolik práce, aby cestu na sever zamaskoval. Slídil jsem, čenichal a snažil se vyšťourat něco, co by tuhle historku zpochybnilo. Ale příliš mnoho lidí vidělo mrtvé tělo. A o Havranově smrti byl absolutně přesvědčen i ten nejdůvěryhodnější svědek, Pusinka. Nakonec jsem to nechal být. Tentokrát nikdo neuslyší mé námitky a pochybnosti.

Sám poručík tvrdil, že viděl a rozpoznal mrtvé tělo, které při jeho příjezdu olizovaly plameny na pohřební hranici. Tam se setkal s Pusinkou a přivedl ji zpět pod ochranu Černé legie.

Co na to říct? Když tomu věří Pusinka, musí to být pravda. Jí by Havran nikdy nelhal.

Devatenáctý den po našem příjezdu do Komína dorazila další parta. Jejich přítomnost vysvětlovala nejasnou

poznámku Paní, že vyslechla jen ty, které po návratu do Jalovce objevila.

Jilmáč se vřítil do města se sedmdesáti muži. Ve většině jsme poznali bratry ze starých časů, které Jilmáč v nepřítomnosti Lapených přesvědčil, aby s ním opustili Jalovec - v Jalovci zůstal jen Cesta, tak zmatený z protichůdných rozkazů Paní, že mu unikla podstata situace v Medákově. Jilmáč nás sledoval až k pobřeží.

Takže během dvou let Černá legie překročila napříč celý tenhle svět, od nejkrajnějšího východu po nejzazší západ. Urazili jsme téměř šest tisíc kilometrů a Legii málem zničili, ale našli jsme nový cíl a nový život. Nyní jsme bojovali za Bílou Růži, v roli pochybného zárodku sil, legendami předurčených zničit Paní.

Ani trochu jsem tomu nevěřil. Ale Havran prozradil Pusince, kdo vlastně je, a ona byla nyní připravena přinejmenším sehrát svou roli.

Mohli jsme to aspoň zkusit.

Pozvedl jsem v kapitánské kajutě sklenici vína. Jilmáč, Nemluva, Jednooký, Skřet, Poručík a Pusinka zvedli poháry. Posádka ukončila přípravy k odplutí. Jilmáč přivezl truhlici s pokladem Legie. Zbavil nás tím nutnosti pracovat. Pronesl jsem přípitek: „Na devětadvacet let.“

Devětadvacet let. Tak dlouho potrvá, než se podle legendy vrátí Velká kometa a na Bílou Růži se usměje štěstěna.

Všichni se přidali: „Na devětadvacet let.“

Měl jsem pocit, že jsem koutkem oka zahlédl slabý záblesk zlaté záře a v něm slaboučký náznak pobavení.

Glen Cook
TYRANŮV STÍN
Z anglického originálu „Glen Cook - Shadows Linger“ vyd. nakl. Penguin Books, Harmondsworth, Middlesex, England
přeložil Zdeněk Milata.
Jazykový redaktor Jiří Popiolek
Odpovědný redaktor Robert Pilch.
Obálka Jan Patrik Krásný. Technické zpracování a litografie René Balický.
Vydání první.
Vydalo nakladatelství BROKILON,
U Dvoru 1096/8, Ostrava - Mar. Hory
roku 2000 jako svou 10. publikaci.
Tisk Printo s.r.o., Gen. Sochora 1379, Ostrava - Poruba.
Cena 198,- Kč ISBN 80-86309-09-6

případech, kdy mohla propadnout krutosti, se dokázala udržet na uzdě. Možná, kdyby se necítila ohrožená, obrátila by se více ke světlu a nepropadala dále stínu.

„Vyslechla jsem Šeptu, pomocí Oka. Drž se stranou, Felčare.“

Nikdy dříve mě jménem neoslovila. Napřímil jsem se a zbystřil pozornost. Veselí se jí z hlasu vytratilo.

„Od čeho se mám držet stranou?“

„Od těch lejster a dívky.“

„Dívky? Jaké dívky?“

„Nehraj si na neviňátko. Vím, o co jde. Nechal jsi za sebou větší stopu, než jsi předpokládal. A dokonce i mrtví odpoví na otázky tomu, kdo ví, jak se ptát. Stejně jako zbytek tvé Legie. Když jsem se vrátila do Jalovce, vyžvanili mi téměř celý ten příběh. Pokud chceš dožít zbytek svých dní v klidu, zabij ji. Jestli ne, udělám to sama. A zabiju i ty, kdo budou stát při ní.“

„Vůbec nevím, o čem mluvíš.“

Tentokrát její pobavení zabarvil zlomyslný, až výhružný tón. „Drž se té své kroniky, doktore. Zůstanu ve spojení. Budu tě informovat o tom, jak pokračuji.“

„Proč?“ zeptal jsem se zmateně.

„Protože mě to baví. Chovej se slušně.“ A zmizela.

*

Do Komína jsme dorazili na pokraji smrti vyčerpáním. Našli jsme Poručíka, loď a - ejhle! - Pusinku, která bydlela na lodi s Legií. Poručík přijal práci v soukromé jednotce, která ochraňovala kupce. Jen co jsme se zotavili, zapsal nás na seznam zájemců o zaměstnání.

S Havranem jsme se nesetkali. Vyhnul se smíření či utkání se starými druhy a vyřešil to zase po svém.

Osud je Přelétavá děvka a miluje ironii. Po tom všem, čím prošel, co vykonal a přežil, uklouzl to ráno, kdy dorazil Poručík, na mokré mramorové podlaze ve veřejných lázních, rozbil si hlavu, spadl do bazénu a utopil se.

Nechtěl jsem tomu uvěřit. Nemohla to být pravda, vždyť si dal tolik práce, aby cestu na sever zamaskoval. Slídil jsem, čenichal a snažil se vyšťourat něco, co by tuhle historku zpochybnilo. Ale příliš mnoho lidí vidělo mrtvé tělo. A o Havranově smrti byl absolutně přesvědčen i ten nejdůvěryhodnější svědek, Pusinka. Nakonec jsem to nechal být. Tentokrát nikdo neuslyší mé námitky a pochybnosti.

Sám poručík tvrdil, že viděl a rozpoznal mrtvé tělo, které při jeho příjezdu olizovaly plameny na pohřební hranici. Tam se setkal s Pusinkou a přivedl ji zpět pod ochranu Černé legie.

Co na to říct? Když tomu věří Pusinka, musí to být pravda. Jí by Havran nikdy nelhal.

Devatenáctý den po našem příjezdu do Komína dorazila další parta. Jejich přítomnost vysvětlovala nejasnou poznámku Paní, že vyslechla jen ty, které po návratu do Jalovce objevila.

Jilmáč se vřítil do města se sedmdesáti muži. Ve většině jsme poznali bratry ze starých časů, které Jilmáč v nepřítomnosti Lapených přesvědčil, aby s ním opustili Jalovec - v Jalovci zůstal jen Cesta, tak zmatený z protichůdných rozkazů Paní, že mu unikla podstata situace v Medákově. Jilmáč nás sledoval až k pobřeží.

Takže během dvou let Černá legie překročila napříč celý tenhle svět, od nejkrajnějšího východu po nejzazší západ. Urazili jsme téměř šest tisíc kilometrů a Legii málem zničili, ale našli jsme nový cíl a nový život. Nyní jsme bojovali za Bílou Růži, v roli pochybného zárodku sil, legendami předurčených zničit Paní.

Ani trochu jsem tomu nevěřil. Ale Havran prozradil Pusince, kdo vlastně je, a ona byla nyní připravena přinejmenším sehrát svou roli.

Mohli jsme to aspoň zkusit.

Pozvedl jsem v kapitánské kajutě sklenici vína. Jilmáč, Nemluva, Jednooký, Skřet, Poručík a Pusinka zvedli poháry. Posádka ukončila přípravy k odplutí. Jilmáč přivezl truhlici s pokladem Legie. Zbavil nás tím nutnosti pracovat. Pronesl jsem přípitek: „Na devětadvacet let.“

Devětadvacet let. Tak dlouho potrvá, než se podle legendy vrátí Velká kometa a na Bílou Růži se usměje štěstěna.

Všichni se přidali: „Na devětadvacet let.“

Měl jsem pocit, že jsem koutkem oka zahlédl slabý záblesk zlaté záře a v něm slaboučký náznak pobavení.